

PEYTON CORINNE

KARARSIZ

HAYATLA BASA ÇIKABİLİRİZ
AMA AŞKLA ASLA

NOX

Yayınlanma Tarihi: 2019

"Bu kitabı elinizden bırakamayacak ve son sayfayı çevirdikten sonra bile aklınızdan çıkaramayacaksınız."

-Bal Khabra, Çarpışma'nın Çoksatan Yazarı

Rhys Koteskiy geri dönmüştü ya da en azından deniyordu.

Hokey takımının kaptanı ve geleceğin yıldız oyuncusu Rhys, beyin sarsıntısı geçirmesine neden olan sert bir darbe almıştı.

Hızla iyileşmesine rağmen piste adımını attığı anda onu ele geçiren panik ataklara bir türlü çözüm bulamıyordu. Sezon başlamadan önce tek başına antrenman yapmak için piste gittiğinde ise... yalnız olmadığını gördü.

Sadie Brown başarılı olmak zorundaydı yoksa ailesi dağılacaktı.

Bitmeyen borçlar, küçük kardeşlerini kaybetme korkusu ve paten antrenmanları arasında boğulan Sadie, ertesi günü sağ salim atlatmaktan ötesini düşünemiyordu. Nefes alabildiği tek yer olan buz pistinde, dağılmış durumdaki Rhys'le karşılaşmayı ise hiç beklemiyordu. Aralarında kurulan bu özel ilişkide soru sormak ya da yarını düşünmek yoktu.

Bazı yaralar kolay iyileşmezdi ama umuda tutunmak için iki kişi yeterdi.

**DESTEK
DUKAN**

NOX*

www.destekmedigroup.com www.destekdukkan.com
/hokeyworlds /destekmedigrupe /maxpaginas
/maxpaginas info@destekmedigroup.com

KDV'den muaf

Yetişkin Okurlara Çerçildir

PEYTON CORINNE

KARARSIZ

Çeviren: Neslin Gizem Şahin

NOX*

Düzenleme

Ny.ozlem

GİRİŞ

Üç Ay Önce

Rhys

Nefes alamıyordum.

Dondurucu soğuk formamdan içeri sızıyordu. Soğuğu karnımda hissedebiliyordum, *siktir*, lanet olası buzun üzerinde yüzüstü yatıyordum. *Bayıldım mı?*

“Evlat, bir şeyin yok. Başını kaldırabilecek misin?”

Her şey kararmıştı. Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kırıştırmaya devam ettim; en azından öyle yaptığımı sanıyordum... *Siktir*, ne kadar zamandır baygındım?

“Koteskiy, nefes alman lazım,” dedi başka bir ses. Hemen ardından bir elin kolumu kavradığını hissettim. “Onu hareket ettirme, Reiner, daha değil.”

Bıçağın buza sürtüşü, sonra da en iyi arkadaşım Bennett’ın sesi: “Sorun ne? Ne oldu?”

Ona seslenmek istedim. Adını söylemek için çaresizce çırpındım ama dudaklarım birbirine yapışmış gibiydi.

“Herkes geri çekilsin. Geri çekilin!”

“Göremiyorum,” diye mırıldanmayı başardım. “Göremiyorum.” İkincisi boğuk bir hıçkırık gibi çıkmıştı.

“Sakin ol,” dedi Ben. Yumuşak sesi içimde dolaşan korku ve adrenalini biraz olsun yatıştırıyordu. “Telaş yapma, Rhys. Nefes al sadece.”

“Babam nerede? Hiçbir şey göremiyorum.”

Sesim mağarada yankılanan yabancı bir ses gibiydi. Konuşuyor muydum yoksa hepsi kafamın içindeki yankılardan mı ibaretti? *Neden göremiyorum?*

Her şey yine birbirine girmeye başladı ve başımdaki ağrı daha da şiddetlendi. Gözlerimi açmak istiyordum. Dilimi dişlerime bastırıp hepsinin yerinde olup olmadığını kontrol etmek ve bir dahaki sefere ağız koruyucusu takacağıma yemin etmek istiyordum. Geriye dönüp dikkatimi vermek, lanet kafamı o darbeye karşı korumak istiyordum. Burada olmak istemiyordum.

Burada olmak istemiyordum.

Burada olmak istemiyordum.

Beni hapseden derin karanlığa batarken etrafımı saran sesler hiçliğe karışmaya başladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Rhys

“Bugün sadece bir deneyelim. Kendini yine bok gibi hissedersen bir daha yapmanı istemem. Olur mu?”

Telefonumun sesi kapalı sayılabilecek kadar kısıkken bile babamın sözleri hoparlörden gürleyen bir yankı gibiydi. Hafifçe irkildim, kas hafızamı kullanarak yatak odamın karanlığında siyah eşofmanımı bacaklarıma geçirdim. Kapüşonlumu da usulca başımdan geçirerek telefonu şifoniyerin üzerinde durduğu yerden kaptım.

“İyiyim,” dedim. Bu aslında bir cevap değildi ama emrinin altında yatan soruyu biliyordum.

Babam ve ben aynı hamurdan yoğrulmuştuk; ikimiz de baskı altında sakinliğimizi korurduk. İkimiz de annemin sık sık söylediği gibi, *Akhilleus misali özgüven havuzuna dalmıştık*. Hayatım boyunca onunla kıyaslanmıştım –dış görünüşüm, paten kayma şeklim, oyun tarzım– ve birlikte oynadığım diğer NHL çocuklarının çoğunun aksine ben bunu dert etmiyordum.

Babam her zaman benim kahramanım olmuştu.

Bu yüzden bugün First Line Vakfı’yla –babamın NHL’den emekli olduktan sonra kurduğu hayır kurumu– çalışmamı

istememesinin beni yoklamanın bir yolu olduğunu farkındaydım. Eskiden hokey hakkında saatlerce konuşurken şimdi havadan sudan bile konuştuğumuz yoktu ve ondan hepten kaçınmaya başladığımın farkında olduğunu *biliyordum*.

Vakıf, hokey oynamak isteyen ancak imkânı olmayan çocuklara burs sağlıyordu. Burada daha önce çalışmıştım, hatta keyif bile almıştım ama şimdi...

Gözümde büyüyordu, çocukların gülümsemelerinin bile bomboş bedenimde sürekli kol gezen korkuyu uzaklaştıramayacağını biliyordum sanki.

Babam tekrar, “Rhys,” diye seslendi, sesi hâlâ çok yüksekti. Derin bir nefes vererek ayakkabılarımı giydim, çantamı aldıktan sonra ılık haziran havasına çıktım. “Bugün... sadece dene. Sonra da, canın istedi diyelim, yarın anahtarları alır, sabah pist açılmadan önce biraz antrenman yaparsın.”

Başımı sallayarak onayladım ve çantayı BMW’nin arka koltuğuna attım. Yaklaşık bir aydır araba kullanmama izin veriliyordu ama bu süre zarfında evden pek çıkmamıştım.

“Öyle yaparım,” dedim nihayet. Takip eden sessizlikte direksiyonu tutan yumruklarımı sıktım. Hoparlörden gelen cızırtılı sestten, babamın –annemin “o şey” diye tabir ettiği– eski kamyonetiyle seyir hâlinde olduğu ve camları açtığı anlaşılıyordu.

“Ayrıca bu yıl hazır değilsen kendini zorlamana gerek yok. Fazladan bir yıl iyi gelebilir, sonraki seçmelerden önce yetenek avcıları üzerinde daha iyi bir izlenim bırakırsın...”

Sonraki seçmeler... Savunmaya geçerek omuzlarımı kaldırdım ama hokey hakkındaki olumsuz hislerim geçene, ömrüm boyunca olduğu gibi yine hokeyi sevene kadar bekleme fikri beni cezbetmiyor değildi.

Saçmalık bu. Asker değilim ya. NCAA’da hokey oynuyorum... Bunu şimdiye atlatmam gerekirdi.

Babamın söyledikleri yüzünden perdeleri sıkıca çektiğim odama aynen geri dönmeden önce onun sözünü kestim.

“Oynamak istiyorum. Yeniden oynamaya hazır hissediyorum,” diye yalan söyledim. Üstünde çalıştığım bir yalandı, bu yüzden nefes alır gibi rahatça söyleyebildim. “Ben iyiyim.”

Telefonun öbür ucundan derin bir iç çekiş duyuldu, ardından hızlıca vedalaştık ve nihayet arabayı çalıştırdım.

Pist kalabalıktı, özellikle de perşembe akşamı yemek saati olduğunu düşünürsek. Yaşları beş ila on üç arasında değişen çocuklar, daha önceki etkinliklerden tanıdığım birkaç gönüllüyle –bazıları emekli oyuncular, bazıları da benzer deneyimleri olan ebeveynlerdi– pistin çevresinde dönüp duruyordu. Hatta Bruins’in yeni yıldız oyuncularından Lukas Bezek’i sosyal medya ekibiyle birlikte birkaç büyük çocukla atış çalışması yaparken bile gördüm.

Buza adım atmamla küçük bir çocuğun geç kalmış bir “Dikkat et!” çığlığıyla bacaklarıma çarpması bir oldu.

Küçük çocuğu bacaklarımdan sekip buzun üzerine düşmeden yakalamayı başardım.

Taktığı küçük korumalarıyla formasından çekip kaldırdığım ve tekrar ayakta durmasını sağladığım sırada gülüyordu. Tüm bu süre boyunca bana bakmaya devam etmişti. Çilleri ve ayrık dişlerini gösteren sırtışıyla minik bir hokey oyuncusu gibi görünüyordu. Biraz daha kaydı, pek iyi bir patenci sayılmazdı ama ne surat asıyor ne de tedirgin görünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi. Eksik ön dişi yüzünden sesi, kısık bir ısıltı anımsatıyordu. “Durma konusunda hâlâ çalışıyorum.”

Eski Rhys güler ve “Sorun değil, dostum. Ben de aynıyım,” gibi nazik ya da komik bir şey söylerdi. Ama gülme fikri bile

bana imkânsız geliyordu, dolayısıyla yüzüm el verdiğince gülümsemekle yetindim.

Uzun boylu, güzel bir kız yanımıza doğru süzüldü ve neşeli bir sesle, “İyi ki bugün o durmaların üzerinde çalışacağız o zaman,” dedi. “Ayrıca aferin, Liam, bugünkü özel misafir koçumuzu buldun!”

Liam, küçük eldivenli eliyle bacağıma yapışmış olan çocuk, tekrar güldü ve bana baktı.

“O çok uzun!”

Etrafımızı kıkırdayan ve bana gülümseyen bir grup çocuk sarmıştı, bir şeyler yapmamı bekliyorlardı. Bana bakan güven dolu umutlu yüzlerini görünce enseme ter bastı.

Belki de bu bir hataydı.

“Bu Rhys,” dedi kız araya girerek. “Waterfell Wolves’un pivotu, yani Boston’m hemen dışındaki bir üniversitede hokey oynuyor! Hem de hokeye başladığında sizin yaşıңызdaydı. Bugün de kaymanıza yardım etmeye geldi.”

“Bugün oynayacak mıyız?” diye sordu küçük bir kız elinde kaskıyla, sınıf arkadaşlarının ilgisi karşısında yanakları hemen kızarmıştı.

“Muhtemelen bugün oynamayız. Daha çok patenle kaymak üzerinde çalışacağız, olur mu?” Grubun sevinci karşısında kız hafifçe gülümsedi. “Hokey kaptanımızla birlikte biraz sopa kullanma çalışması yapacağız.” Bana doğru başını salladı. “En son da eğlenceli oyunlarla bitireceğiz. Kulağa nasıl geliyor?”

Kız, çocukları ısınma turlarına göndermeden önce bir teza-hürat ve bağırış tufanı koptu.

“Umarım araya girmem sorun olmamıştır,” dedi kız ve to-kalaşmak için elini uzattı. “Ben Chelsea. Liderlerden biri, bugün küçüklere yardım edeceğini söyledi.”

“Evet,” diye cevap verdim. Yanında yavaşça kayarak pistin di-ğer tarafına, panoların yanında bir yığın koninin durduğu yere

doğru onu takip ettim, sakın kalmaya çalışıyordum. “Demin araya girdiğin için sağ ol. Bu sabah pek kendimde değildim.”

“Anlıyorum,” diye kıkırdadı. “Hepimizin böyle geceleri olur.”

Gülmem ya da başımı sallayıp onaylamam gerekirdi –sanki duygusuzluğumun sebebi sağlam bir akşamdan kalmalıkmış gibi– ama antrenman için hazırlanırken hafifçe gülümsemekten fazlasını yapamadım.

“Neyse, küçükler için bu sadece bir paten dersi. On yaş ve üstü grup bugün medya için Bruins’le birlikte.” Tökezleyerek bize doğru gelen ekibe başıyla selam verdi. “Seni devirmeye çalışan ufaklık da Liam. Bugün ona odaklanmak istiyorsan biraz fazla ilgiye ihtiyacı oluyor. Hafif takıl.”

Ben de öyle yaptım.

Liam kolaydı; ağzı kulaklarında geziyordu, sakar olsa da hevesli bir öğrenciydi. Bana sıkıca tutunuyor, arada kaşlarını kararlılıkla çatarak diğer çocukları izliyordu.

Chelsea hızlıca ekibi toplayıp tezahürat ettirerek dersi bitirdi. Çocukların ancak yarısı diz çökebiliyordu, geri kalanlar ise mutlu gülümsemelerle buzun üzerine yayılmıştı.

Aklıma bu yaşlarımnın, babamın sopasını tuttuğum ve beni buzun üzerinde son sürat kaydırmasına izin verdiğim o anların gelmesini bekledim. Televizyonda onun maçlarını izlerken formasını giyip annemle birlikte bağırdığımız zamanları... Tamamen tesadüfen de olsa ilk kez kendi başıma gol attığım zamanı. Bekledim... ama hâlâ hiçbir şey yoktu.

“Abim de gerçekten iyidir,” dedi Liam nefes nefese, yine eşofmanımın cebine tutunuyordu. Çocuk berbat bir patenciydi ama mutluydu.

“Öyle mi?”

Çocuk omzunun üstünden buzun diğer tarafındaki büyüklerin olduğu gruba bakıyordu.

“Evet. Oliver. Sanırım bugün benimle kaymanı kıskandı.”

“Kıskandı mı?” dedim ufaklığa bakıp kaşlarımı kaldırarak.

Başıyla onayladı ve yine kıkırdadı. “Evet. Sen Wolves Hockey’de oynuyorsun ve Oliver da orada oynamayı *deli* gibi istiyor.”

O tarafa doğru baktım; atıştırmalık masasındaki şekerlemeleri mideye indiren çocukların etrafını saran ebeveynlerin Liam’ı neden çağırmadığı aklıma takılmıştı şimdi. Daha büyük çocuklar dağılmış, kapıya yöneliyorlardı. Biri hariç; uzun boylu, saçları kaskından taşacak kadar uzun olan bir çocuk bize doğru kayıyordu.

Chelsea ortalıkta görünmüyordu, buzun üstü de boşalmıştı. Ebeveynler ve çocuklar ya tribünlere yayılmıştı ya da atıştırmalık masasının etrafında birbirleriyle gülüşüp sohbet ediyorlardı. Sesleri açık pistin duvarlarında yankılanıyordu. Birilerinin öne çıkmasını, iki çocuğun hâlâ buzun üzerinde olduğunu fark etmesini bekledim ama kimse kılını bile kıpırdatmadı.

Çocuklardan daha büyük olanı, Oliver, “Hâlâ gelmedi mi?” diye sordu. Kaskını çıkarıp elinde tuttu. Saçları daha koyuydu ama gri gözleri kardeşininkine benziyordu, akraba oldukları ilk bakışta anlaşılırdı.

Liam gün boyunca ilk kez sessizdi, başını iki yana salladı.

Oliver sinirli sinirli homurdandı. Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra ellerini kalçalarına koyarak Liam’a döndü. “Gelmemişse beni Bayan Chelsea’yle atıştırmalıkların yanında beklemeni söylemiştim.”

Liam’ın suratı asıldı ve elimi bırakıp abisine doğru kaymaya, daha doğrusu sendelemeye başladı.

“Ama o bir Wolf!” diye fısıldayarak açıklamaya çalıştı, ardından ulumaya benzer bir ses çıkardı. “Waterfell için hokey oynuyor.”

Çocuk, abisinin tepki vermesini bekliyordu ama Oliver utanmış, hatta neredeyse kızmış gibiydi. Liam tekrar uludu, sonra başını bana çevirip, “Öyle değil mi, Rhys?” diye sordu.

Gülümsedim ve başımı sallayarak onayladım. “Öyle, Liam.”

“Bana o kadar çok hokey numarası öğretecek ki senden bile iyi olacağım.”

Liam onun etrafında küçük daireler çizerek kayarken Oliver, kardeşinin maskaralıklarına istemsizce gülümsedi. Liam muhtemelen uçuyormuş gibi hissediyordu ama tek ayağı üzerinde sendeleyerek kayıyordu.

İki kardeşin yakınlığı belli oluyordu ve aklıma altı yaşındayken Bennett’i deli gibi kovaladığım zamanları getirmişti. O hep daha iri olanımızdı ama ben daha hızlıydım. Kan bağımlı olmasa da o benim kardeşimdi ve onu düşününce aklıma telefonumdaki henüz okumadığım yüzlerce mesaj ve dönmediğim yüzlerce cevapsız arama geldi. Göğsüme bir sızı yerleşti.

Evime defalarca geldiğini ve ailem tarafından tekrar tekrar geri çevrildiğini bilsem de hastaneden çıktığımdan beri onu görmemiştim.

Telefonum cebimde titreyince çıkarıp baktım.

BENNETT REINER: 152 okunmamış mesaj

Yaşadığını biliyorum, aptal. Cevap ver...

Ön izlemeden fazlasını okumaya niyetlenmeden telefonu cebime geri koydum ve beni rahatsız eden suçluluk duygusunu görmezden geldim. Dikkatimi tekrar boş gözlerle bana bakan çocuklara yönelttim.

Chelsea aniden yanımda belirdi. Çocuklara ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı ve omuzlarını silkip eğilerek kulağıma bir şeyler fısıldamaya başladı.

“Burada hep en sona kalanlar onlar oluyor.” O konuşurken baktığımda atıştırmalık masasımın boşaldığını ve tüm pistte

sadece dördümüzün kaldığını fark ettim. “Birinin onlarla kalması gerek...”

Kapı hızla çarpıldı. İçeri giren kız rampadan aşağı hızla koşturdu.

Dar siyah taytı ve neredeyse içinde yüzdüğü büyük boy mavi kapüşonlusuyla oldukça ufak görünüyordu. Gevşek atkuyruğu, omuzlarına çarpan kapüşonuyla kabarmıştı. Gözlerindeki boş, ifadesiz bakışlar bana en son ne zaman uyuduğunu sorgulatıyordu.

Liam’ın yüzünün aydınlandığını gördüm. Çocuğun küçük dizleri, düşmekten korkmasa heyecandan zıplayacakmış gibi bükülüyordu. Yanımdaki Chelsea oflayıp puflayarak gözlerini devirdi ve bana bunun kızın ilk geç kalışı olmadığını söyleyen gözlerle baktı.

“Geldim,” diye bağırdı yeni kız, omuzlarından sarkan çantası sırtına sertçe çarpıp duruyordu. Spor ayakkabılarıyla buza doğru koştu; bir an kayıp yeniden dengesini sağladı ve bize doğru hızlı adımlarla ilerledi.

“Geç kaldın,” diye homurdandı Chelsea. “Yine.” Ellerini koruyucu bir tavırla Oliver’in omuzlarına koydu ve yeni gelen kızın zaten kızarmış olan teni iyice kızardı.

“Biliyorum,” dedi ve buzun üzerine diz çökerek Liam’la göz hizasına geldi. Çocuk hâlâ heyecanlıydı, hiçbir hayal kırıklığı belirtisi olmadan... annesine mi bakıyordu? Kız çok genç görünüyordu, özellikle de büyük oğlanın on bir yaşlarında olduğu düşünülürse.

Kısa bir süre etrafına bakındı ve ancak o zaman bana tanıdık geldiğini fark ettim. Onu daha önce görmüştüm ama neredeyse gördüğümü çıkaramıyordum.

Chelsea’ye cevap verme zahmetine girmedim, sadece ona bütün dünyasıymış gibi bakan Liam’a kocaman gülümsemekle

yetindi. Ardından yüzü kızarmış ve başını aşağı eğmiş, hayal kırıklığı içindeki Oliver'la konuşmaya başladı.

“Özür dilerim, dostum.” Dudağını sertçe ısırды, kocaman gri gözleri yalvarır gibiydi. “Çok uğraştım.”

“Bugün daha da hızlı kaydım,” diye araya girdi Liam. Abisinin bariz hayal kırıklığından bihaber, keyifle konuşuyordu.

Kız ona göz kırptı, başını hafifçe okşayıp saçlarını karıştırırken ayağa kalktı. “Bir gün Crosby'den bile hızlı olacağına bahse girerim.”

Neredeyse gülecektim çünkü şu anda kızın çocukken odasının duvarında bir Sidney Crosby posterі olduğunu hayal ediyordum. Dudaklarım hareket etmedi –kaçmak üzere olan bir kahkaha tehdidi yoktu– ama bomboş bedenimden bu kadar çabuk bir tepki alabilmesi beni şaşırtmıştı.

“En hızlı olan Crosby değil. Ayrıca gelip göreceğine yemin etmiştin,” diye sitem etti Oliver. Yanakları kızarmış, kaşları çatılmıştı.

“Oliver, şampiyon, özür dilerim. Söz veriyorum geleceğim...”

“Hep böyle diyorsun ama sırf *onun* yüzünden gelmiyorsun.” Bu kelimeyi zehirliymiş gibi söylemişti ve kızın yüz ifadesi hemen değişti.

Bu *adam* her kimse, onlar için sürekli bir sorun olduğu açıktı. Bir erkek arkadaş mıydı acaba? Kollarımı kavuşturdum ve kendimi birden Chelsea'yle aynı tarafta buldum.

“Bana şimdi göstermeye ne dersin?” diye teklif etti kız umutlu bir sesle, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. “Patenlerimi giymem için bana bir dakika verirsen seninle yarışabilirim bile...”

“Aslında,” diye sözünü kesti Chelsea. “Artık buzdan çıkmak zorundayız. Bu akşamki bira ligi maçından önce buranın boşalması gerekiyor. Hadi Oliver, atıştırmalık masasından kurabiye alalım. Sana birkaç tane ayırdım.”

Oliver çıkışa doğru kayan Chelsea'yi takip etti, bense kızın kaşlarını çatmış hâlde bana baktığını fark ettim.

Kazadan sonra gelip üzerime yerleşen o özgüvensiz duruşumu düzelterip omurgamı dikleştirdim. Kollarım bir süreliğine yanlarımda gevşekçe sallandı ama nedense bunun çok daha kötü durduğunu düşündüm. Kollarımı tekrar kavuşturdum ama daha da gülünç hissettim, sonunda kollarımı salıp bir elimi cebime attım.

“Kim bu koca adam?” diye sordu Liam’a. Çocuk gülümseyene dek bir kaşı havadaydı.

“Ah evet, biliyorum, yabancılarla konuşma ama Rhys o.”

“Rhys’in kim olduğunu bilmiyorum, böcek.”

“Hokeyde *gerçekten* iyi olmamıza yardım edecek,” dedi Liam, tam o sırada pateni kontrolünden çıktı ve karınüstü buza yapıştı.

Hemen ona uzandım, kolayca kaldırdım ve tekrar dengesini sağlayana kadar kollarından tuttum. Son bir saat içinde bu işlemi yaklaşık yirmi kez tekrarladığımdan benim için artık refleks gibi bir şey olmuştu.

Onun boyuna gelecek kadar eğilip, “İyi misin?” diye sordum, bize bakan kıza da makul derecede gülümsedim. Bir gülümseme, bir onay mırıltısı, bir “*Ne kadar tatlısın*” ya da “*Çocuklarla aran çok iyi*” için biraz bekledim. Önceden cazibeme verilen normal tepkilerden herhangi birini işte. Ama o bana boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Bundan nefret ediyordum, kedi benzeri gri gözleri her şeyi görebiliyordu sanki. Fiziksel olarak bir sorunum varmış da tenimin altında sakladığım boktan şeylerin sinyalinin veriyormuş gibiydim.

“Ben iyiyim,” diye cevap verdi Liam titreyen bacaklarının üzerinde kayarak ilerlerken. “Rhys, dünyanın en iyi hokey oyuncusu gibi bir şey.”

“Aaa.” Başını sallayarak onayladı, bakışlarının hâlâ bana kitlenmiş olması sinir bozucu bir hâl almaya başlıyordu. “Pekâlâ, hokey yıldızına hoşça kal de, böcek Eve gitme zamanı.”

“Hoşça kal, Rhys! Haftaya kaskımı getireceğim. Üzerinde çıkartmalar var,” diye neredeyse çığlık attı Liam. Bir kere daha düşecekken son anda toparlandı ve benimle tezahürat yapmayı denedi. Ona katılmam, arkadaşı olduğumu hissettirmem gerektiğini biliyordum ama göğsümde tezahürat bir yana, nefes almamı bile engelleyen bir baskı vardı.

Panolara ve Oliver’ın patenlerini çözdüğü tribün koltuklarına doğru giderken iki kez daha düştü. Oliver öfkesine rağmen kız için endişeleniyormuş gibi hâlâ onu dikkatle izliyordu.

Kız, Oliver’a doğru dilini çıkarıp nanik yaptı; kâkülleri ve ipeksi kahverengi saçlarının gevşek tutamları yüzünün etrafında savrulup duruyordu. Bir an bekledim, kendimi tanıtmaya hazırlanırken çantasındaki logo gözüme çarptı.

“Waterfell’e mi gidiyorsun?”

Sadece Waterfell logosu değildi, logonun ucuna işlenmiş bir paten vardı: Bir artistik paten.

Bana doğru o kadar hızlı döndü ki dengesi bozuldu. Onu yakaladım, ufak tefek olduğu için tüy kadar hafif olmasına şaşırmamıştım. Gözünü bile kırpamadan onu tekrar sert buzun üzerine bıraktım.

Adını unutmuştum –hiç öğrenmemiş de olabilirdim– ama onu hatırlıyordum. Onu daha önce de komplekse girip çıkarken görmüştüm; her zaman telaşlı, kendini zar zor toparlamış gibi olurdu.

Ama beni en çok sarsan anı, antrenmanımızın uzadığı bir gün aramıza dalıp uzun boylu, sert mizaçlı bir adam onu belinden tutup götürene kadar en sakın koçumuza bağırışıydı.

Antrenman bittikten sonra tünellerde bir süre oyalanıyordum ki bu sırada gürültülü, canlı bir müzik açıp kendini buza

atmıştı; birilerini öldürmek ister gibi kayarken Zamboni'nin temizliğine engel oluyordu.

Saf tutkuydu bu.

Bu kadar yakından, dağınık hâliyle bile çok güzeldi; saçları parlak ve koyu renkliydi, teni kızarmıştı ama solgundu ve sağ gözünün altında eşsiz çiller vardı.

“Seni yakaladığıma sevindim.” Gülümsemeye çalıştım ve eski cazibem beni kalın bir palto, bir kalkan gibi sardı. Kız bir iki kez gözlerini kırptırdı, sonra siniri bozulmuşçasına kaşlarını çattı ve benden uzaklaştı.

“Eminim bir sürü şey yakalıyorsundur.”

İçimdeki boşluğa ve kızın soğuk cevabına rağmen gülümseyerek, “Waterfell’de hokey oynuyorum,” dedim.

“Pekâlâ, çocuklar,” diye seslenerek sözlerimi ve varlığımı tamamen görmezden gelip umursamaz bir tavırla buzun üstünde ilerlemeye devam etti. Bir zamanlar beni bu kadar değerli kılan şeyin görmezden gelinmesinden mi yoksa beni tanımamasından mı emin değildim ama sinirimi bozan bir şeyler vardı. “Gidiyoruz.”

Çocukların ikisi de spor çantalarını alıp onun arkasından yürümeye başladılar; Liam az önceki kadar neşeli, Oliver ise yine keyifsizdi. Yıkık ifadesi yüzüme bir tokat gibi çarptı ve onların peşinden gitmek için hızlıca pistten çıktım.

“Hey,” diye seslenip üçünün de arkasını dönmesini bekledim. “Seninle bir dakika konuşabilir miyim... Şey, pardon, adını söylemedin.”

Liam gülerek onu kucaklayan kızı işaret etti. “Bu Sadie.”

“Sağ olasin, nugget.” Gözlerini devirdi ve Liam’ı hafifçe itekleyip bana doğru baktı. “Niye ki?”

“Çocuklar hakkında. Sadece...” Bana doğru gelirken lafımı yarıda bıraktım. O yaklaştıkça onunla tartışma fikri kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu.

“Ne?” Ses tonu da duruşu kadar agresifti, kollarını kavuşturmuş, dik dik bana bakıyordu. Sanki on santim patenleri giymiş 1.90’lık pivot olan *oydu*.

“Burs programında yeni olduğumu biliyorum ama Liam ve Oliver inanılmazlar. Bu kadar küçük olmalarına rağmen hem de.”

“Biliyorum.”

Gülümsemeye devam etmeyi başardım çünkü içimde sıcacık bir şeyler kıpırdanıyordu. “Ve bence ebeveyn desteği çocuklar için önemlidir, özellikle de ilgi alanları söz konusu olduğunda...”

“Sadede gel, parlak çocuk.”

Tamam, öyle olsun. Artık cazibe işe yaramıyordu. Bakışlarımı sertleştirdim ve kollarımı kavuşturdum. “Zamanında gelmek için çaba göstermelisin. Verdiğin sözü unutmamalısın.”

Gözleri karşımda alev aldı, gri rengin altında ateş vardı. Bir an için boğazıma yapışacak sandım, beni panolara fırlatmak ister gibiydi.

Belki bir faydası olurdu, içimde büyüyen hiçliğin boş uçurumundan başka bir şey hissetmemi sağlardı. Belki de görüldüğünden daha güçlü çıkarsa beni kışkırttı yere sererdi.

Dürüst olmak gerekirse, öyle olmasını umuyordum.

“Anlaşıldı. Tepeden baktığın yerden başka bir şey diyecek misin?” Sadie devam etmeden önce bir saniye bile beklemedi. “Harika!” Ellerini sertçe birbirine vurdu. “İyi ki bu konuyu konuştuk.”

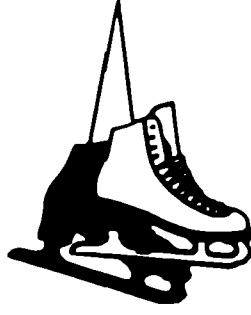
“Bekle.” Tekrar denedim, bileğini yakalamak ve kaçmasını engellemek için uzanırken hayal kırıklığım daha da artmıştı.

Temas ettiğim anda öfkелendi ve onu yakmaya çalışmışım gibi benden uzaklaştı. Onu hemen bıraktım ancak küçük elinin bileğimin etrafını elinden geldiğince sardığını gördüm.

Oyun parkındaki bir kabadayı gibi kendini savunmak istencesine bileğimi bükmeye çalışınca tüylerim diken diken oldu.

“Beni bir daha asla böyle tutma.” Bileğimi biraz daha büktü ve ondan sıcak avucunu aynen öyle tutmasını isteyesim geldi çünkü bu, aylardır acı dışında hissettiğim ilk şeydi.

Ancak yapamadım. Ben yutkunup dilimi damağımdan çekerek nihayet konuşmaya hazır hissettiğimde üçü de gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Sadie

Benim için salı haftanın en kötü günüydü.

“Sade, lütfen.”

Salıları maaş günüydü, bu da babamın imalarda bulunmak ya da yemek bütçemizden çalmak yerine benden açıkça para istemeye daha meyilli olduğu anlamına geliyordu.

“Yapamam.”

Ona bakmamaya çalışıyordum, bunun yerine spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamaya ve çantamda antrenman için ihtiyacım olan her şeyin yanında kafede giyeceğim kıyafetlerin de olup olmadığını kontrol etmeye odaklanmıştım. Yandaki fermuarlı cebe fazladan bir çift çorap koyduktan sonra çürük basamaklardan inerken ona bakmak zorunda kaldım.

“Biraz daha sadece. Haftanın sonunu getirmeye yetecek kadar.”

Böyle olmadığı zamanları hatırlamaya çalıştım. Babamın bizi çok sevdiği, bana ve hatta bebek Oliver’a öncelik verdiği zamanları.

“Yapamam dedim,” diye tekrarlardım, kollarımı kavuşturdum ve onu itip geçebilmeyi diledim. Hafifçe başını salladı, saçları artık eskisinden daha dağınıktı ama gözleri, ne

kadar kızarmış ve morarmış olsalar da hâlâ benim gözlerimdi. “Oliver’ın yeni patenlere ihtiyacı var; eski patenleri çok sıkı olduğu için dün ayağı kanıyordu.”

Kardeşim bunu saklamaya çalışmıştı ama dün gece onu mutfakta ayak bileklerine yara bandı yapıştırırken yakalamıştım.

Babamın dudakları gerildi. Kafasında dönen tartışmayı, üzerinde müthiş bir dikkatle yürüdüğü o ince çizgiyi neredeyse görebiliyordum. Bize hiç vurmamış, hiçbirimize fiziksel zarar vermemişti. Ama sadece varlığı bile omuzlarımda büyük bir yükü. Bu evin kendi evi, paranın da kendi parası olduğunu iddia etmek istiyordu ama aslında öyle değildi. On dört yaşında işe girip paten kaymaya devam edecek kadar param olana kadar her kuruşumu biriktirdiğimden bu yana öyle değildi. Bursumu kazandığımdan beri onun verdiği sadakaların –ki onlara öyle demek dahi zordu– tek kuruşuna bile muhtaç olmamıştım.

Annemin varlıklı ailesinin ona çok erken yaşta, daha bağımlılıkları vazgeçilmeyecek boyuta gelmeden önce bahşettiği bir fondan gelen parası vardı. Babama çocuk nafakası ödüyordu. O en kaliteli viskiyi almak için harcamadan önce posta kutusunda bulabilmek için canla başla çalıştığım çeklerle.

Bir zamanlar onlarınkinin tatlı bir aşk hikâyesi olduğuna inanırdım; zengin kız fakir oğlana âşık olur. Ama artık aklım başımdaydı.

Annem kendinden başka kimseyi sevmiyordu.

Babam içten içe bizi seviyor olabilirdi ama kötü alışkanlıklarını her zaman daha çok sevecekti.

Belki de bu yüzden önceki günün bahşişlerinden kalan elliği kotumun cebinden çıkarıp eline tutuşturmaktan kendimi alamadım.

“Bu haftalık benden alabileceğin bu kadar,” diye uyardım. Gözleri parladığında midemde bir endişe girdabı oluştu. “Ciddiyim. Oliver’ın patenlerinin parasını ödemem lazım.”

“Sorun değil,” diye homurdandı cılız bir ses, kardeşim kolumun altından geçerek mutfığa girdi. “Bir ay daha eskilerle idare edebilirim.”

“Edemezsin, şampiyon. Ayrıca turnuvan yaklaşıyor.”

Ben daha konuya girmeden Oliver filtreyi yerleştirip benim için kahve yapmaya başladı. Sırtı aramızdaki asıl yetşkine, her an kaçıp gidecekmiş gibi duran babama dönüktü.

“Turnuvan ne zaman?” Babamızın sesi titriyordu, mutfığa doğru ilerlerken gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi. Oliver’a doğru attığı her adım endişe doluydu. Sarhoşken korkusuzdu ama ayıkken bizden resmen çekiniyordu. “Belki ben de gelebilirim...”

Oliver, “Zahmet etme,” diye sessizce mırıldanarak onun sözünü kesti. Buzdolabından krema alırken bir yandan da hafifçe onu ittirdim ve on bir yaşındaki kardeşimin bana uzattığı termosu memnuniyetle kaptım.

Uykulu Liam Star Wars battaniyesini yerde sürükleyerek masaya oturmadan önce, “Benimkine gelmek istersen gelecek hafta sonu,” dedi mutfak kapısından. “Bugün de pankek yapacak mısın, abla?”

Masadan çantamı alıp omzuma attım ve Liam’ın sandalyesinin arkasından uzanarak buklelerini karıştırdım. “Bugün olmaz, böcek. Buzlukta ikiniz için de hazır waffle var ve öğle yemekleriniz de ikinci rafta hazır.”

Liam dramatik bir tavırla yerine yığıldı. “Pankek yoksa günümüz kötü geçecek demektir, abla.”

Oliver homurdanarak önceden hazırlanmış tarçınlı waffle tabağını sertçe kardeşine doğru itti. “Ye ve pankek konusunu kapat.”

Yanından geçerken kulağını çektim. “Kibar ol,” diye çıkıştıktan sonra sesimi alçaltıp sırtını sıvazladım. “Ayrıca teşekkür ederim.”

“Neyse ne.”

Kalbimdeki sızı omuzlarıma çöküp neredeyse dudaklarımdan bir çığlık yükselene kadar göğsümde kıvrandı. Sanki vücudum içten içe yanıyor; öfke, kızgınlık ve korkunun her zeresi aktif bir volkan gibi fokurduyordu. Eğer bu odadan hemen çıkmazsam ona patlayacağımı biliyordum.

Onlara ne yaptığını görmüyor musun? diye bağırarak istiyordum. *Sonra ne olacağını biliyorum çünkü daha önce de benim başıma geldi. Bunu durdurmak için başka bir şey de yapamıyorum. Uyan!*

“Otobüs gelmeden gitmek zorunda mısın?” diye sordu Liam, sesi bu erken saat için hâlâ aşırı yüksekti. Yine de içindeki huzursuzluğu hissedebiliyordum.

Bizi onunla bırakmak zorunda mısın? Asıl soru buydu. Oliver, babamın tüm bunlardan önceki hâlini hatırlasa da Liam hatırlamıyordu. O sadece bu babayı biliyordu; ortalarda olmayan, her geçen gün daha da zayıflayan ve ölüme yaklaşan adamı.

Oliver öfkeyle dolup taşarken Liam korkularla boğuşuyordu.

Kardeşlerimi bırakmaktan nefret ediyordum, onları yaz kamplarına veya bütçemizi sarsmayan dikkat dağıtıcı aktivitelere göndermekten nefret ediyordum. Ama paten kaymazsam okul harcam ödenmezdi ve şu anda çalıştığım iki iş de annemden gelen çeklerin üstünü tamamlamaya ancak yetiyordu.

Bunu onlar için yapıyordum. Bir gün belki bunu anarlardı.

Liam’ı yanağından sertçe öperek, “Seni seviyorum, nugget,” diye fısıldadım. Sarılmak için üzerime atladı ve beni bırakması için yanlarını gıcıklayana kadar kollarımdan ayrılmadı. Oliver mutfak tezgâhına yaslanmış, her geçen gün daha da büyüyen zayıf vücudu kaskatı kesilmişti. Kollarını elden düşme Amerikan Milli Takımı tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. Ona

dokunulmasından hiç hoşlanmadığını bildiğim için başımla selam verdim ve kapıya yaslanan babamın yanından geçtim.

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açınca bekledim çünkü bir yanımla geri dönme ihtimaline tutunuyordu.

Ama o sessiz kaldı.

Ve ben çığlık atmak istedim.

Deftones'un "Cherry Waves" şarkısını dinlemek öfkemi biraz olsun yatıştırmıştı ama buz pistine vardığımda karşılaştığım manzara, aklımdaki tüm düşünceleri bir anda silip atıverdi.

Normalde boş olan otoparkta pahalı bir araba vardı ve binanın ışıkları yanıyordu.

Burada bir tek benim olmam gerekiyordu. İşe gitmeden önce buzda ekstra vakit geçirebilmek için Koç Kelley'nin anahtarını kullanıyordum. Pist sabah sekize kadar halka açılmıyordu. Telefonuma tekrar bakıp saatin altı olduğunu gördüm, yani burada kimsenin olmaması gerekiyordu.

Yine de buza bakan büyük cam bölmelere hızlıca bir göz attığımda köşede, buzun üstünde mavili birinin –lanet olası bir hokey oyuncusunun– oturduğunu gördüm.

Çantamı bırakıp spor ayakkabılarımı çıkardım ve patenlerimi hızlıca bağladım. Kulağımdaki müzik hâlâ bangır bangır çalıyor, beni daha da gaza getiriyordu. Kavga etmeye hazırdım.

Kapıdan hışımla dalıp hızlıca, "Hey! Burada olamazsın!" diye bağırdım ve benim buz zamanımı çalan salak her kimse ona yüzyılın kavgasını yaşatmaya hazırlanarak aydınlatılmış piste doğru yürüdüm.

Ama bir terslik vardı.

Buzun üzerindeki adam oturmuyordu, sanki yaralanmış gibi yere yığılmıştı.

Hızlı hızlı nefes alıyor, teninin açıkta kalan yerlerinde ter parlıyordu. Hokey kazağı omuzlarından birinin üzerine yarım yamalak çekilmişti, sanki kazağı çıkarmaya çalışmış da yapamamış gibi duruyordu.

Bütün vücudu ter içindeydi, uzun ve koyu renk saçları alnıyla ensesine yapışmıştı. Karın kasları hızlı nefes aldığı için kasılıp duruyordu. Bronz teni gergin ve dikkat dağıtıcıydı; o kadar ki, raydan çıkan düşüncelerimi toparlamak için başımı iki yana sallamak zorunda kaldım.

Kulaklığımı çıkardığımda zorlanarak alıp verdiği nefeslerin sesi pistin sessizliğini doldurdu. Patenlerimin korumalarını kaydırarak buzun üzerine sıçrayıp ona doğru kaymaya başladım ve sert ve kulak tırmalayıcı bir dönüşle durdum.

“Hey,” dedim istediğimden daha titrek bir sesle. “İyi misin?”

Koşullar göz önünde bulundurulduğunda aptalca bir soruydu.

Eldivenlerimi giymediğim için hâlâ çıplak olan ellerimle kollarını kavrayarak titremesini durdurmaya çalıştım. Gözbebekleri büyümüştü, gözleri gerçek olduğumdan emin değilmişçesine yavaş yavaş beni tarıyordu.

Bu kadar yakında olunca onu tanıdım, geçen günkü hokey yıldızı Rhys’ti. Koyu kahverengi saçlar, güzel kahverengi gözler, çelik gibi keskin bir çene hattı ve gülümsediğinde sağ yanağında belirerek diğer yanağında da eşi olup olmadığını merak ettiren o gamze.

Tekrar geriye yaslandı ama dişleri daha sert takırdamaya başlamıştı. Dizlerini hızla göğsüne doğru çekerken paten bıçakları buzu kesti.

“Ne-ne-nefes alamıyorum,” diye mırıldanmayı başardı.

Nefes alabiliyordu, şu anda nefes alıyordu ama ben panik atağa yabancı değildim. Zihnim sakinleşti, kendi kafamın içindeki bitmek bilmeyen çılgınlıklar yerine başka birine odaklanma fırsatına hiç hayır demezdim.

Tatlı bir gülümseme takınmış olsam da sert bir sesle, “Hey,” diye seslendim. Tatlı ve sakın görünmek için elimden geleni yapmaya çalışıp onu paniğin tehlikeli uçurumundan uzaklaştırabileceğimi umuyordum. “Bana bak.”

Baktı, kaşları hafifçe çatıldı ve kahverengi gözlerinin içi parladı.

“Nefes alabiliyorsun.”

Gözlerinde bir savaş döndü, sonra titredi ve sanki çıkarmak ister gibi yarısı üzerinde olan antrenman kazağını sımsıkı kavradı. Elini yakaladığımda tutuşunu gevşetti ve çaresizlikten neredeyse kendi yakasına yapışıp boğulacakken onu durdurmayı başardım.

“Ö-öz-özür dilerim.”

Onu buzdan çıkarmam gerekiyordu ama bunu tek başıma yapamayacağımı ve başka birinin gelmesine de en az bir saat olduğunu biliyordum.

“Hadi, parlak çocuk,” dedim. Kalbim hızla çarpmasına rağmen onu rahatlatmak için nazik bir öfke ile flört arasında bir yerlerde dolanıyordum. Yere düşen bir bebeği sakinleştirircesine, “İyisin,” dedim ona. “Seni buzdan çıkaracağız şimdi. Ayağa kalkabilir misin?”

“E-evet,” diye karşılık verdi, solukları hem kesik hem de fazla hızlıydı. “Özür dilerim.”

“Özür dileme, sadece bana yardımcı ol, tamam mı?” Belinin etrafından uzanıp sırtının alt kısmındaki hokey pantolonunun dolgularına tutundum ve yavaşça ayağa kalkarken onu sabit tutmak için güç aldım.

“Kayabilir miyim bilmiyorum,” diye mırıldandı titrek nefesler arasında, gözlerini sımsıkı yummuştu. “Ben...”

“İyisin. Bunu sana dokunmak için bir bahane olarak kullanıyorum,” dedim, sinirlerim bozulmuştu ve ağzımdan onun

dikkatini dağıtacak bir şeyler çıksın diye uğraşıyordum. “Sadece patenlerinin üzerinde doğrul. Bendesin.”

Tekrar bana baktı, kahverengi gözleri bana kilitlenirken gözbebekleri hâlâ büyüktü. Küçük bir baş hareketiyle elinden geldiğince dengede olduğunu ifade etti ve patenimi buza saplayarak onun ağırlığıyla yavaşça kaymaya başladım.

Tanrım, çok ağır ve uzun boyluydu; çoğu hokey oyuncusundan daha siskaydı gerçi.

Dikkatlice kaydığım ve kendimin iki katı ağırlığı taşıdığım için kapıya varmam neredeyse bir dakika sürdü. Bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı; bakışlarının yüzümün yan tarafını yakmasına ramak kaldığını hissedebiliyordum. Onu yavaşça yakındaki alçak tribünün alt basamağına oturtmayı başardım.

Elleri bağcıklarına uzandı, parmakları o kadar titriyordu ki umutsuzluğun acı ifadesiyle bir küfür geveleyene kadar ilmekleri kaçırmaya devam etti. Ama ben hayatım boyunca bakıcılık yapmıştım ve hiçbir sinir bozukluğu beni onun önünde diz çöküp ellerini avuçlarımın içine almaktan alıkoyamazdı.

“Nefesini yavaşlatmaya odaklan,” diye önerdim, o yeniden acınası bir özür için ağzını açamadan. Parmaklarım uyuşmuş olsa da bağcıklarını çabucak çözüp patenin dil kısmını çekerek kolayca çıkarmasını sağladım.

Bir yabancının ayağındaki şüphesiz pis kokulu hokey botlarını çıkarmak sınırı çizdiğim noktaydı.

Patenlerimin üzerinde geriye doğru kayarak, “Buradan mı aldın?” diye sordum ve başımı kaldırdığımda gözlerinin hâlâ yüzüme kilitlenmiş olduğunu fark ettim.

“Sen Liam’in annesisin.”

Homurdandım. *Ona yakın bir şey.*

“Ablasıyım ama evet. Tanışmıştık. Sadie.” Ona parlak bir gülümsemeyle bakıp benimle asıl tanışmasını hatırlamaması için dua ettim.

“Rhys.” Birkaç nefes alıp verdi, soluklanabilse gülecek gibiydi. “Beni kışkırttı yere devirmek istemiştin,” dedi gülümseyerek ve diğer yanağındaki gamzenin de belirttiğini gördüm. *Biliyordum.*

“Evet, şey... Onu bugün kendin hallettin.”

Açık ağzından o hafif, boğuk kahkahalardan biri daha yükseldi. Elleri ve kolları hâlâ titriyordu. Ortalık yeniden sessizleşti; sadece ışıkların ve sistemlerin uğultusu, onu ikinci kez süzerken arka planda duyduğum tek sestti. Konuşmak, boşluğu rahatlatıcı kelimelerle doldurmak istiyordum ama diyecek hiçbir şey bulamadım.

“Sen o muhteşem artistik patinajcısın.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

Oflayıp puflayarak tembelce gülümsedi, daha çok uykulu bir sarhoş gibi görünüyordu. “Boş ver.”

O neden burada? Buzda başına ne geldi? Sorular zihnimde birikiyor, dudaklarımdan dökülmek için bastırıyorlardı. Ama onun gevşemiş, savunmasız hâlini fark edince hemen geri çekildim.

Beni ilgilendirmez, benim sorunum değil.

Gözlerimi onun derin bakışlarından ayırıp saatime baktım.

Lanet olsun.

Altı buçuk olmuştu.

Saçlarımı tepeden topuz yapıp pantolonumu çıkardım ve Rhys’in dinlenen bedeninin birkaç adım ötesine fırlatıp taytım la kaldım. Bir yanım onu burada bıraktığım için çok kötü hissediyordu ama diğer yanım –eğer odaklanmazsam uğruna çalıştığım *her şeyi* ne kadar kolay kaybedebileceğimi bilen yanım– irademi kuvvetlendiriyordu. Şansım yaver giderse Bay Yetenekli kendini toparlayıp buradan giderdi.

Kapıda duraksayıp dudağımı ısırarak ona baktım.

“Kendin çıkabilecek misin? Şimdi iyi misin?”

Başını yavaşça yukarı aşağı salladı, gözlerini zar zor açarak bana hızlıca başparmağını kaldırıp onay verdi. Bir eliyle patenlerini tutarken diğer elini korkuluklara dayayıp oradan güç aldı ve elini duvarda kaydırarak rampadan çıkış kapısına doğru yürümeye başladı.

Kapının çarpma sesiyle yeniden odaklandım ve telefonumu koçumun bana verdiği taşınabilir hoparlöre bağladım, böylece işten önce kısa program koreografim üzerinde çalışabilecektim.

En azından deneyecektim.

Ama müziğin sesini ne kadar açarsam açayım ya da üçlü *axel* deneyip beceremezken kaç kez düşersem düşeyim, hiçbir şey aklımı hüzünlü hokeyci oğlandan uzaklaştıramıyordu.

Kapıyı itip içeri girdiğimde pembeleşmiş tenime ılık bir hava çarptı ve çoktan gittiğini düşündüğüm hokey oyuncusunu görünce kalakaldım.

Pistin kapısından zar zor çıkabilmiş gibiydi. Gözleri kapalıydı ve pencerenin altındaki yarım duvara yaslanmış oturan başını arkaya atmıştı. Gözlerini açıp bana bakmadan önce boğazındaki yutkunmayı gördüm.

İyi olup olmadığını sormalıydım ama dudaklarımdan çıkan tek şey sert bir, "Paten kaymamı mı izliyordun?" sorusu oldu.

Bu, sorudan ziyade bir suçlamaydı.

Tanıdık kahverengi gözleri artık daha az donuktu ama teni hâlâ solgun görünüyordu, paniğin vücudundan çıkması uzun sürüyor gibiydi. Başını iki yana sallarken dudaklarında minik bir sırıtış belirdi.

"Hayır ama hoş olabilirdi," dedi kıs kıs gülerek, biraz şaşkın ve dağınık hâldeydi. "Seni Liam gibi kayarken hayal ediyorum çünkü tek referansım o."

Ağzıma yayılan sırtışı engel olamadım çünkü biliyordum ki Liam her ne kadar “hokey oynamayı” sevse de küçük bacaklarını zorlukla ayakta tutabiliyordu.

“Isınma süremi bir hokey oyuncusuna yardım ederek geçirdiğimi düşünürsek hayal gücünün çok da uçlarda gezindiğini sanmıyorum.”

Şaka olsun diye demiştim ama kendimi duyduğumda bunun kulağa azarlama gibi geldiğini fark ettim. Daha kötüsü ise Rhys’in söylediklerimi sindirirken neredeyse yüzünü buruşturmasıydı.

Tanrım, gerçekten o kadar kötü müydü? Her şeyi kontrol altında tutmak hiçbir zaman uzmanlık alanım olmamıştı, kendimi korumak da öyle. Her şey yıkılana kadar aniden çok yoğun hislerle boğuşmak bana daha uygundu.

Patenlerimin bağcıklarını çözmek için oturup çantamı daha yakına çektim.

“Neyim var bilmiyorum,” dedi ve güldü.

“Sanırım çöküyorsun,” diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak. “Görünüşe göre büyük bir panik atak geçirdin. Bu daha önce de oldu mu?”

“Ben iyiyim,” dedi sorumu geçiştirerek.

Sırtım yeniden gerildi, gerekirse onunla kavga etmeye hazırdım. “Eğer *olduysa* etrafta kimse yokken pistte olman gerçekten aptalcaydı.”

Bir an bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, “Hâlâ burada ne işin var?” diye sordum.

“Eve gitmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.” Güldü ama bir yandan yüzünü de ekşitmişti. “Eğer anahtarlarımı alabilirsem.” Sendeleyerek kalktı, tekrar cam kapıya yaslanana kadar dengesini sağlayamadı.

“Evet, kesinlikle sen sürmüyorsun, parlak çocuk.”

“Sen burada ne yapıyorsun ki?” diye sordu ama ses tonunda öfke değil, sadece hafif bir merak vardı. “Bana bu kadar erken saatte kimsenin burada olmayacağı söylenmişti.”

Teknik olarak kimsenin buraya girme izni yok.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum çünkü bu sabah burada değildim. Tıpkı *senin* panik atak geçirmediğin ve buzun üzerinde yapayalnız bayılmadığın gibi, parlak çocuk.”

Yüzünü buruştursa da başıyla onayladı. Çantasını omzuna atmıştı, diğer eli neredeyse acı verecek şekilde omzuma dayanmışken dikkatle yürüyordu.

Dudaklarımda hoş bir gülümsemeyle, “*Kimse* bu kadar erken gelmez,” diye kabul ettim. “İşte bu yüzden koca kışını arabama götürmene yardım edeceğim ve seni gitmen gereken yere bırakacağım.”

“Araba kullanabilirim, gerçekten. Sadece biraz arabamda oturmam gerekiyor.”

Onun sürmesini istemiyordum ama Koç Kelley ve yaz personelinin geri kalanının her an gelebileceğini de biliyordum ve yapamazdım... *Tanrım, eğer bu yıl daha fazla ihtar alırsam...*

Dur.

Başımı sallayarak toparlandım. Oralara dalmak sadece arabada ağlama krizine girmeme ve buza çıktığımda hızla paten kayarken özensiz atlayışlar yapmama neden olurdu.

Bu yıl geçen yıl gibi olmayacaktı. Bu yıl daha iyi olacaktı.

“Tamam ama söz ver.”

Rhys yine başıyla onayladı ve sevimli, çocuksu şekilde gülmeye çalıştı.

Buz pistinin kapısından çıkıp sabah serinliğine adım attık. Benim külüstür Jeep Cherokee'm onun şık siyah BMW'sinin yanında neredeyse gülünç görünüyordu. Yine de dilimin ucuna gelen iğneleyici yorumun dışarı çıkmasını engellemeyi başardım.

Sürücü tarafındaki kapıyı tuttuğunda onu bırakarak ellerimi birbirine kenetleyip topuklarımın üzerinde yaylandım.

“Teşekkürler,” diye söze başladı. Bana yine o yakıcı, sinir bozucu yoğunlukla bakıyordu. Artık daha az kırılgan görünüyordu, yorgun gibiydi ama karizmatik bir maske takmıştı sanki. “Ben gerçekten...”

“Kalsın.” Beni daha fazla kızdırmadan önce onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. “Ben burada değildim, sen de değildin. Merak etme, parlak çocuk.”

Kaşları çatıldı, daha önceki hüznün tekrar gözlerine yerleşti ve... bir an için bundan nefret ettim. Onun karşısında ağzımdan çıkan her kelimeye alaycılık bulaşıyordu ve bunu duyabiliyor ama durduramıyordum.

Beni azarlamasını ya da karşılık vermesini bekledim ama o sadece yorgun görünüyordu.

“Doğru. Şey... Eminim seni buralarda görürüm.”

İç çekerken hassasiyeti yavaşça geri döndü ve BMW’sinin kilidini açıp içeri süzüldü. Midemde bir şeyler düğümlendi, onun ifadesiz yüzüne baktıkça kusacak gibi oldum. Bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru yürümeye başladım.

Arabama binmeden önce ona bir kez daha bakmayı ne kadar çok istesem de başımı dik tuttum. Ona sataşma ve umutsuzluğunu öpüp yok etme isteğim o kadar büyüktü ki bunun sonu benim için yalnızca kötü bitebilirdi.

“Önce ben seni görmezsem,” diye geveledim. İyileşme sürecini kendi kontrolüme almaya çalışmadan önce, hüznü gözleri olan bu çocuktan uzak duracağıma dair kendime küçük bir söz verdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhys

Kazadan bu yana, ter içinde uyanmak benim yeni normal olmuştu. Bu yüzden buz gibi soğuk ve sırsıklam çarşaf-larda dönmek beni şaşırtmamıştı. Beni asıl şaşırtan bir başka gece teröründen daha beni çekip çıkaranın alarmım değil, an-nemin yumuşak sesi olmasıydı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, üzerlerinde biriken nemi fark edince gözlerimi kırptırdım.

Annem üzerime eğilmiş, sesine doğru döndürdüğüm yü-zümün yan tarafını okşuyordu.

“Yine yüzüstü uyuyorsun,” diye başladı sesini son aylarda olduğu gibi alçak tutarak. Bu ses göğsümün sıkışmasına neden oldu çünkü annem böyle biri değildi. Gürültücü ve meraklıydı ama bu yaz yaşadıklarım onu... *buna* dönüştürmüştü. “Bu sa-bah beni gerçekten korkuttun.”

Kahretsin.

Yüzünde belirmediğini bildiğim ifadeden korktuğum için göz-lerimi biraz daha sıkı kapadım. Babam bana benziyordu ama annemde o sert kalkandan eser yoktu; o, kalbinden ibaretti.

Büyürken düşebileceğim yumuşak bir kucak olmuştu. Bennett bile yanaklarına numaralarımızı çizmiş annemin her

sıyrıkla ilgilenmesine, her mağlubiyeti gururlu bir gülümseme ve başına kondurulan öpücüklerle telafi etmesine izin verirdi. Şimdi, özellikle de son üç aydır, bana gösterdiği ilgi neredeyse boğucu boyutlara ulaşmıştı.

Babamın onun sevgi dolu ilgisini geri kazanmak için neredeyse NHL'e yeniden gireceğine ve panolara adını yazdıracağına yemin edebilirdim.

“Uyandırdım mı?”

Nazikçe gülümsedi, üzerinde hâlâ uzun eşofman altı ve babamın eski, yıpranmış Winnipeg takım tişörtlerinden biri vardı. Dirseğimin üzerinde doğrulup öbür tarafıma döndüm ve bana uzattığı su bardağını aldım.

“Hayır, baban soğuk almış o yüzden ölü gibi horluyor.” Hafifçe sııttım ve onun gerçek, içten gülümsemesini gördüm. “İyi misin, Rhys?”

Soran babam olsaydı yalan söylemekte tereddüt etmezdim ama annemde, ne kadar derine gömmeye çalışsam da gerçeği içimden çekip çıkaran bir şey vardı.

“Olmaya çalışıyorum.”

Başını yukarı aşağı sallayıp yatağımın kenarına oturdu. “Okul yakında açılıyor. Bu dönem burada mı kalacaksın?”

“Hayır,” diye cevap verdim, dikkatimi dağıtmama izin verdiği için minnettardım. “Gelecek ay eve geri döneceğim.” Bennett’la yapacağım o konuşma beni geri döndükten sonraki ilk antrenmandan daha çok korkutuyordu. “Rutinime dönmem gerek.”

Yalan değildi ama olsa da olurdu. Rutinime dönmek işe yaramayacaktı, hiçbir şey işe yaramayacaktı.

Bir çift gri göz ve flörtöz bir gülümseme dışında.

Bu düşünceyle karnıma yumruk yemiş gibi oldum ve ani tepkimi kontrol etmek için ellerimle yatak örtüsünü sıkmak zorunda kaldım.

Tanrım, Bennett bu kötü alışkanlıktan uzak durmam için beni lanet yatağıma bağlamak zorunda kalacaktı. Sadece onu düşündüğümde bile içimdeki kan akışını, onun sesinin, kokusunun ve yüzünün verdiği sıcaklığı hissedebiliyorum.

Üç ay önceki o maçtan beri bütün kontrolümü yitirmiştım, belki de o gece bir parçam ölmüştü. Geriye kalan her şey değersiz geliyordu ve ben hâlâ vazgeçmekle geçmemek arasındaki bıçak sırtında yürüyordum.

Suçluluk duygusu içimi saran nefret dolu, karanlık düşünceleri tehdit ederken annem orada oturmuş, içinden parlayan güneş ışığını umutsuzca bana yöneltmeye çalışıyordu. Ona, hiçbir şey hissetmediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

Sadie'ye karşı bir şeyler hissettin.

Annemin yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi ve ellerini birbirine sürttü. “Bisküvi ve çikolatalı sos yapmak ister misin?”

“Saat kaç?”

“Dört ama kimin umurunda?”

“Babam tencerenin sesini duyar duymaz uyanacak, biliyorsun,” diye uyardım ama çoktan çarşafı üstümden atıp üzerimi değiştirmek için temiz, terden sıırılsıklam olmamış kıyafetlere yönelmişim bile.

“Layığını bulur, küçük *mudak*¹.”

Kaşlarım havaya kalktı ve her zaman annemin esprileri karşısında attığım kahkahaların gelmesini bekledim. Ama hiçbir şey gelmedi.

Kendime duyduğum nefreti bir kenara itmeye çalıştım. Omuz silktim ve banyoya gitmek için arkamı dönerken hızlıca, “Ruşan iyiye gidiyor ama babamın bu amaçla kullanmanı beklediğinden şüpheliyim,” dedim.

1 (Ru.) Pislik. -çn

“Bana küfür etmek için mi?” Üzerinde sadece pijama altıyla odama giren babamın gür sesi uykunun etkisiyle çatallanmıştı. “Hayır, tam da bu yüzden öğrenmesini istedim, benim küçük *rybochka*’m.”

Omuzlarımı kulaklarıma değdiğinden emin olana kadar gerindim, yumruklarımı sıktım ve derin bir nefes aldım.

Babamın sesinin bile beni tetiklemeye başladığını söylesem o pahalı spor psikoloğu nasıl bir tedavi önerirdi acaba?

“Siz ikiniz bu saatte niye uyanıksınız?” Babam hâlâ oturan annemin arkasında dikiliyordu. Ellerini annemin omuzlarına götürüp sıktı, sonra da dağınık atkuyruğu şeklinde toplanmış açık kıvil saçlarını hafifçe çekti. “Oğlumu rahatsız mı ediyorsun?”

Oğlumu.

Tekrar nefes almaya çalıştım; bilinçli ve yavaş bir şekilde, yumruklarımı gevşeterek...

Kocası söz konusu olduğunda sırf laf sıfır icraat olan annem ona sırtıp başını sallamakla yetindi. “Evet. Canım bisküvi ve çikolata sosu çekti.”

İkimizin de gayet iyi bildiği şeyi dillendirmedi. Babamın horlamadığını yani. Aylar önce beni uykumda panik atak yüzünden neredeyse boğulmak üzereyken bulduğundan beri uykularının çok hafif olduğunu da söylemedi. Bu gece boğuk ağlama sesleriyle uyandığını ve muhtemelen yine lanet olası karnımın üzerinde olduğumu fark ettiğinde neredeyse kalp krizi geçirdiğini de...

Babam yüzünü buruşturdu çünkü annemin yaptığı her şeyi sevmesine ve ona çiğ et verse bile memnuniyetle yiyecek olmasına rağmen çikolata sosundan ölesiye nefret ediyordu.

“Ee, o zaman hâlâ burada ne yapıyoruz? Fırının ön ısıtması bile bir saat sürüyor.”

İkisi de ayağa kalkıp kapıya yöneldiler ama durup beni beklediler. Annem endişesini gizlemeyi başarmıştı, şimdi

babamın kollarında gülümsüyor ve aşk sarhoşu gibi görünüyordu.

Ama babamın gözleri acımasızca her kasımı yokluyordu, aynı anda hem çok şey görüyor hem de hiçbir şey görmüyor gibiydi. Bir zamanlar ikizini gördüğü yerde artık bir yabancı mı vardı?

“Duş almam lazım, hemen geliyorum,” dedim ve başka bir şey duymadan önce gözlerimi, sonra da kapıyı kapattım. Öyle değilmişim gibi davranma baskısı olmadan, sadece boşlukta kalabileceğim bir molaya çaresizce muhtaçtım.

Herhangi bir duyguyu hatta acıyı aramak bile benim için bir tür hobi hâline gelmişti sanırım çünkü iki gün sonra sabah beşte kendimi pistte buldum. Son gelişimden bile daha erkendi.

Yine babamın talimatlarını takip ederek tavan lambalarını açtım. Kaygan, taze buza ve boş piste erişmemi sağlayan Max Koteskiy'nin ününe minnet duyarak gece vardiyası müdürüne hızlı bir günaydın dedim.

Isınma hareketlerimi buzun dışında zahmetsizce yapıp korkunç uykumun bütün gerginliğini atabilmek için yavaşça esnedim.

Ama boş soyunma odasında oturduğumda ufacık bir baş dönmesi bütün odağımı dağıtmaya yetmişti. Görüşüm bulanıklaşırken neredeyse parmaklarıma dolanan bağcıkları bıraktım ve ellerim hiçliğin etrafında kasıldı. Paniğin arttığını hissedince durdurmaya çalıştım. Başımı dizlerimin arasına almak için eğildim, biraz olsun dik durabilmek için bacaklarımı tutup destek almaya çabaladım. Göğsümdeki sıkışmaya karşı savaşıırken sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Görüşüm yine bulanıklaşırken korku giderek artıyordu.

Gözlerimi kapadım.

“Bu acınası bir durum. Kes şunu.”

Ama bu sözleri yüksek sesle söylemek, kafamın içinde bozuk plak gibi, “Göremiyorum,” diye bağırان kendi sesimi bastırmaya yetmiyordu. Şakaklarımda hissettiğim çarpıntı mide bulandırıcı bir seviyeye yükselirken ellerimle başımı kavradım ama gözlerimi açamadım. Çünkü görememekten çok korkuyordum.

“Kendine gel, lanet herif.” Ellerimi saçlarımdın arasında kavuşturup suratıma tokat atma isteğime karşı koydum.

“Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız, parlak çocuk”

Siktir.

Sesinin tınısı bile beni geri döndürmeye yetti.

Başımı hafifçe kaldırarak kendimi toparlamaya çalışırken kireç gibi olmuş yüzüme bir gülümseme kondurmaya çalıştım.

Düşünmeden gözlerim açıldı ve sis perdesini aralamak için onları hızla kırıştırmaya başladım. Yine de onu gayet net görebiliyordum. Yüzü sakindi, alnı gevşemişti ve dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı; kusursuz bir rahatlık görüntüsüydü. Kaşlarının arasındaki o küçük çukur ve gri gözlerindeki içinde yüzebileceğim kadar derin endişe dışında...

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Sakince soluklanabildiğim zaman Sadie’nin soyunma odasında kasıla kasıla dolaşması ve çantasını uzun banklardan birinin köşesine bırakarak kendi evindeymişçesine rahat davranması dikkatimi dağıttı.

“Sana suni teneffüs yapmamı ister misin?”

Bu flörtöz alaycılığı o kadar beklenmedikti ki sinir sisteme soğuk duş etkisi yaptı. Her şey duruldu ve odağım yarı bağlı patenimden uzaklaşıp tamamen ona yöneldi.

Kaslı bacakları pürüzsüz siyah bir kumaşla sarılmıştı, okul tarafından verilen uzun kollusu vücudunun üst kısmını sıkıca

sarıyordu. Bugün açık bıraktığı saçları gür ve düzdü. Kulağının arkasından dökülen tutamları düzeltmemek için yumruğumu sıktım.

Onun yerine bakışlarımı gözlerinin altındaki çillere odaklamaya çalıştım.

“Be-benimle flört mü ediyorsun?” Kelimeler ağzımdan hızla dökülürken sesim normalin yakınından bile geçemiyordu; hâlâ nefes nefese ve zayıftı. Söylediğim an geri almak istedim çünkü ben içi boş bir hiçlikten başka bir şey değilken o çok *doluydu*.

“Ben mi? Sürekli alanımda beliren seksi hokey oyuncusuyla flört mü ediyorum?” dedi Sadie sırtarak. Kulağındaki kulaklıklardan birini çekip çıkardı, kablosu elinde sallanıyordu. “Yapmazsam aptallık etmiş olurum.”

İster kızgın ister alaycı olsun, o kadar açık sözlüydü ki zayıflığım karşısındaki acımasızca dürüstlüğü içimde bir şeyleri yatıştırıyordu.

Ya da kalan tüm beyin hücrelerimi tamamen çılgına çeviriyordu. Bu yüzden aniden, “O zaman bu konuda bir şey yapmak ister misin?” diye sormuş olabilirdim.

Bu bir flörtten çok bir meydan okumaydı ve eski ben *asla* bu kadar cüretkâr bir şey söylemezdi. Eski versiyonumun kontrollü, buz üstünde de dışında da kaptan olan kişiliği zaten nadiren yaşanan takılmalardan önce katı bir üç randevu kuralı uyguluyordu. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum, sadece hokey istiyordum.

Ta ki hokey beni istemediğine karar verene kadar.

Belki de hokeyin kafamda dönüştüğü şeyden bu kadar nefret ettiğim için dikkatimi dağıtacak bir şey istiyordum.

Sadie mırıldandı, aynı anda hem alaycı hem de tatlı bir ses çıkarmıştı. Ardından vücudu bana doğru süzüldü.

“Bunu tak.”

Uzattığı kulaklığı alırken parmaklarım onunkilere hafifçe değdi. Onun yakınlığının verdiği hissin gerilen kaslarımı kaplamasına izin verdim. Kulaklık eskiydi ve iki ucunu birbirine bağlayan kablo, o bankta yanıma otururken aramızda sallanıyordu.

Çaresizce bacaklarımı açtım, ta ki eşofman altım hafifçe onun taytla sarılmış bacaklarına değene kadar. Yerinden kıpırdamadı, sadece kulaklığı sol kulağıma takarken sabırla beni izledi.

Müzikte sessiz bir durgunluk vardı; yatıştırıcı ve beynimi ele geçiren eski panik dalgasını bastıracak kadar tekdüzeydi. Sanki sadece sol kulağımdaki kulaklıktan gelen ses, diğer her şeyi bastırmaya yetiyordu.

Sadie'nin yanımdaki sıcaklığı hariç. Her nasılsa, her şeyden çok onu hissediyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Onu bu şekilde görmek canımı yakıyordu.

Daha önce panik atak geçirmiştım ama en kötöleri benimkiler değil, Oliver'm ataklarıydı. İlaç tedavisinden önce hayatını idame ettirmesine zar zor yardımcı olabiliyordum. Şimdi ataklar daha seyrek ve hafifti ama Rhys'in iki büklüm olmuş, nefes alamıyormuş gibi soluk soluğa hâli, sinir sistemini yatıştırmak için kardeşimin göğsüne donmuş bezelye torbası koyduğum anılarımı canlandırmıştı.

Oysa şimdi yanımda donmuş bezelyem yoktu.

"Bunun yardımı oluyor mu?" diye sordum José González'in hafif ritmi kulaklarımızda yankılanırken.

Başıyla onayladı, gözleri üzerimde küçük bir desen çiziyordu; gözler, ağız, avucunun içindeki elim.

Gözler. Ağız. Eller.

"Senin yardımın oluyor," diye gevelediğinde yanakları utançtan mı yoksa yorgunluktan mı kızardı anlayamadım.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Tamam."

"Tamam."

Aramızdaki kulaklık kablosuyla birbirimize bağlıymışız gibi senkronize hareket ederek arkamıza yaslandık.

O nefesini ben de kalbimi yavaşlatana kadar müzik çalmaya devam etti. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu unutmuştum.

“Müzik bana yardımcı oluyor.” Oliver’a da oluyordu ama bunu söylemedim. Ben müdürüyle onun okuldaki “uygunsuz” davranışları ve okul dışındaki “ebeveynlik eksikliği” üzerine tartışırken onun kafasına geçirdiğim kulaklıkları hatırladım.

Tenimde bir karıncalanma hissedince aşağı baktım, Rhys’in elinin parmaklarımla fazla tanıdık hareketlerle dalgın dalgın oynadığını gördüm.

Ayağa kalkıp geriye doğru adım attım.

Aramızdaki mânâlı sessizliği doldurmak için birden, “Kaydın mı?” diye sordum.

Kafasını toparlamaya devam ederken o üzgün, uykulu hâliyle gülümsedi. “Buza çıkamadım bile.”

“Benimle kaymak ister misin?”

Bu sefer ukala ukala sırtıttı. “Sınırı geçtin. Artık benimle flört ettiğinden *eminim*.”

“Etmiyorum.”

“Senin dediğin gibi olsun, Sadie,” dedi gülerek.

“Demek istediğim...” Ne demek istemiştin? Gülümsemesi ve alaycı tavrı aklımı almıştı. “Pisti paylaşalım.”

“Tamam.” Onaylayarak başını salladı, artık bağlamış olduğu patenleriyle tepemde dikiliyordu. Bir endişe yumağından dağ gibi bir adama dönüşmüştü. “Ve müziği.”

“Ne?”

“Müziğini istiyorum.” Omuz silkti. “İyi geliyor. Odaklanmama yardımcı oluyor galiba.”

Sözlerindeki bir şey içimde ona sarılma isteği uyandırdı, gözlerimin hafifçe yandığını hissettim.

“Tamam,” diyerek kabul ettim.

Rhys'in bana doğru geldiğini görünce onun arkası dönükken buzdan sıvışmakta sandığım kadar başarılı olmadığını fark ettim.

Bir an için metal kapıyı çarparak kapatıp o yaklaştığında, "Kapalıyız!" diye bağırmayı düşündüm.

Ne yazık ki bu, kahvesini ona uzatırken tezgâhımın üzerinde uyuyakalmak üzere olan masum annenin parmaklarını ezmeme gerektiği anlamına geliyordu.

"Teşekkürler," diyerek ikinci fincan sıcak çikolatayı aldı ve iki hiperaktif hokey oyuncusunu uzaklaştırdı.

"Burada da çalıştığını bilmiyordum." Gülümsüyordu. Sabah kayışını bitirdikten sonra kafasını lavabonun altına daldırılmış gibi ıslak olan saçlarını elleriyle karıştırdı. Kulaklarının arkasına sıkıştıramayacağı kadar kısa olan birkaç tutam saç yüzüne çarpıp duruyordu.

Ellerimi yumruk yaptım çünkü beynimin aptal bir parçası o saçları düzeltmek istiyordu.

"Bu yüzden anahtarım var," diyerek omuz silktim.

Anahtarı bana vermelerinin nedeni bu değildi; genellikle liseliler tarafından kullanılan bir büfede çalışmanın buz pistine giriş anahtarı gerektirdiğini sanmıyordum. Anahtarım vardı çünkü bu, her yaz Koç Kelley'yle yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Eğer yerel pistte antrenman yapmaya devam eder ve ona haftalık rutinlerimin güncel görüntülerini gönderirsem kardeşlerim okulu bitirdiğinde beni ülkenin öbür ucuna sürüklemeyecekti.

"Bir kahve alabilir miyim?"

Gülümsedim ama sırtıma bir sıcaklık yayıldı. "Kalmadı."

"Sabahın yedi buçuğunda kahve mi bitti?"

"Maalesef," dedim önümdeki fincana krema koyarken.

“En sevdiğin müşterin için birazcık bile kalmadı mı?”

Gülümseyince duraksadım, normalde pürüzsüz olan yanaklarında birbirine eş iki gamze izi vardı. Genelde hüzünlü olan kahverengi gözlerine birazcık ışık gelmişti. Güneşe dönmüş bir çiçek gibi o gülümsemenin altında durmak istiyordum.

“Rhys, sen benim ilk onuma bile giremezsin. Ayrıca senin gibi havalı bir üniversitelinin halka açık bir buz kompleksinin büfesinden bir şey satın alacağından da şüpheliyim.”

Söylediklerim çok canını yakmış gibi elini göğsüne götürdü. “Artık beni büfe sadakat kulübünün kart sahibi bir üyesi olarak kabul et.”

“Peki o zaman.” Bir strafor bardak alıp ona uzattım.

“Borcum ne?” Gözleri parıldıyordu.

“İşyerime sürekli gelmekten vazgeçmen.”

“Bu yüksek bir bedel.”

“Pahalıyımdır.”

Sade kahvesinden bir yudum aldı ve küfretti.

“Maxwell House,” dedim kendi kahvemden bir yudum daha alarak.

Rhys başını iki yana salladı. “Boktan bir kahve.”

“Hem de çok,” diye onayladım.

“Sanırım az önce dolandırıldım.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “En sevdiğim müşterimi dolandırmak mı? Asla yapmam.”

Bir kahkaha patlattı; gülüşü güzeldi, lise aşkıyla konuşan bir oğlanın çocuksu kırılganlığıyla doluydu. Bu bende göz süzüp ve üstüme başıma çekidüzen verme isteği uyandırdı ki onun varlığı karşısında eridiğimi fark ettiğimde midem bulandı.

“En sevdiğin demek?”

Omuz silktim. “En iyi bahşişi sen veriyorsun.”

Tekrar gülüp yüksek meblağda bir kâğıt para çıkardı ve dirseklerinin üzerinde bana doğru eğilmeden önce uzattı. “Sanırım öyleyim.”

Onu öpmek çok kolay olurdu. Bu çocuk kişisel sınırlarım ve sağlığım için bir tehlikeydi.

“Dedim sana, ben pahalıyım.”

Rhys bir an ağzını açtı, sonra hemen kapatıp doğruldu ve benden uzaklaştı.

“Üzgünüm, görüşürüz.”

O kadar hızlı gitti ki başım döndü.

Bir an etrafıma bakındım, ona bu kadar yaklaştığım için yanaklarım kızarmıştı. Gözlerim uzun boylu, yakışıklı, orta yaşlı bir adamla Waterfell hokey tişörtleri ve şapkaları takmış bir grup oyuncunun üzerinde gezinirken yüzüm açık bir imayla kıpkırmızı oldu.

Hızlı bir sabah flörtü için yeterince iyiydim ama arkadaşlarının karşısında utanç vericiydim.

Onu boş verecektim.

“Rhys Waterfell hokey” tarayıcımın arama çubuğunda öylece dururken yanıp sönen gösterge benim karar vermeme bekliyordu. Gözlerim boş Brew Haven’ın duvarlarında gezinip ardından onun adı üzerinde durdu.

“O da ne?” Ro birden yanımda belirdi.

“Aman Tanrım, Ro,” diye söylenirken hızla atan kalbimi durdurmak için elimi göğsüme koydum. “Sana bir zil almamız lazım.”

Kıkırdarak belindeki önlükten en sevdiğim vişneli loli-popu çıkardı ve bana uzattı. “Eğer dikkatin bu kadar dağınık olmasaydı zile falan ihtiyacım olmazdı,” diye söze başlayıp

duraksadı ve uzun bacaklarıyla karşıma geçip arama çubuğundaki enter tuşuna bastı. “Rhys Maximillian Koteskiy. Vay be, söylemesi amma da zor.”

Sadece başımla onaylayabildim, ekranımda beliren görüntü karşısında dilim damağım kurumuştı.

Rhys Maximillian Koteskiy: 1.90 boyunda, 95 kilo. Orta saha oyuncusu. Sağlak.

“Yüzündeki ifadeden aldığıma göre onu ne kadar yemek istediğini düşünüyorsun.”

“Sadece ‘Reece’i böyle hecelemenin ne kadar ukalaca bir şey olduğunu düşünüyordum. Tanrım, daha büyük bir klişe olabilir mi?” Parmağım istatistiklerinin altındaki ekrana, dalga geçtiğim okul geçmişine dokundu. “Berkshire mı? Orası özel bir hokey akademisi, Ro. Ve bak, babası NHL’de ünlü bir oyuncuymuş. Mükemmel küçük bir yıldız gibi yetiştirilmiş.”

Kelimeler ağır gelse de onun buzun üstünde nefes nefese ve dehşet içinde yatan hâlini kafamdan atmaya çalışarak söylenip durdum. Kızarmış, nefes alamadığı için paniklemiş görüntüsü, ekranımdaki vesikalık fotoğrafla derin bir tezat oluştuyordu.

Daha genç görünüyordu, üzerindeki lacivert hokey kazasında Waterfell Üniversitesi’nin kurdu uluyordu. Bütün dünyanın görmesi gereken bir gülümsemeyle başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. Gamzeler. Kısa, bakımlı saçlar ve ıslıl ıslıl gözler.

“Sadie?”

Başımı iki yana sallayıp olabildiğince hızlı bir parmak hareketiyle o ekrandan çıktım ve tekrar Ro’ya baktım.

İnanılmaz güzel bir kızdı; üstelik bu yalnızca zayıf, atletik vücudu ve her nasılsa daima binlerce yeni, farklı biçimde mükemmel şekillendirilmiş gibi görünen buklelerinden kaynaklanmıyordu. Daha derin bir güzelliği vardı; sanki güneş ışığını

parlak, esmer teninin içine çekiyor ve sonra gördüğü her şeyin üzerine yayıyordu.

“Evet?”

“Neden onu arattığını söyleyecek misin?”

“Çünkü kim olduğunu bilmiyordum ve son zamanlarda beni... rahatsız ediyor.”

“İkinci kısma döneceğiz ama şununla başlayalım: Water-fell’de okuyup da o adamı *tanımaman* nasıl mümkün olabilir? Ben bile onun kim olduğunu biliyorum ve hiç maça gitmedim.”

Gözlerimi devirmeye çalıştım çünkü bu doğru olsa da Robenden daha uyanıktı. İçine kapanık biri olan arkadaşım her şeyi dinleyip izlediğinden çok şey biliyordu.

“Sen sürekli o arenadasın. Kampüsteki devasa posterlere bakılırsa eminim koridorlarda ve tünellerde onun gerçek boyutlarda maketleri bile vardır.”

Tanrım, geçen dönem kafam o kadar mı dağınıktı?

Evet. Koç Kelley’nin sesinin zihnimi işgal ettiğini duyabiliyordum, bana tam olarak ne kadar devamsızlık yaptığımı, her iki programımın finallerinde de nasıl bir hayal kırıklığı olduğumu söylüyordu.

“Fark etmemişim herhalde,” diye cevap verdim yarım ağızla çünkü bu konuda konuşmak istemiyordum. Bu yıl takımım için, Oliver ve Liam için daha iyi olacaktım ama geçen yıl hakkında tek laf bile etmeyecektim artık.

Şimdi Ro’nun yüzünde o ifade vardı; ışıltılı yeşil gözlerinin üzerindeki kavisli mükemmel kaşları ve büzülmüş dudakları onu ele veriyordu. Her duygusunu yüzüne yansıtırdı ve *bu* endişeydi.

Ne söyleyecektiye bir kenara bırakıp lavaboda bekleyen rengârenk kupalara uzandı ve “Pekâlâ, seni rahatsız ettiğini söylemiştin,” diye hatırlattı. Elindeki bezi alıp bulaşıkları kurulamasına yardım ettim. “Bana bunu anlatacak mısın?”

“Bu aralar erken saatteki antrenmanlarımda birkaç kez ona rastladım. Kaymaya benden bile önce gelme huyu var.” Tekrar omuz silktim, ona doğru dönerken kendimi gülünç hissediyordum.

Ro aniden bir çığlık atınca kafe kapalı ve boş olsa da ağzını kapama isteği duydum. Ona attığım sert bakış yeterli olmuştu ki sakinleşti.

“Çok tatlı,” diyerek başını sallayıp durdu ve rengi solmaya başlayan, ev yapımı, ayçiçeği şeklindeki bir kupayla ilgilenmeye geri döndü. “Yani, hokeyci çocuk ve artistik...”

“Hayır,” diyerek sözünü kesip büyük lavabodaki suyu boşaltmak için uzandım. “Kes şunu, her şeyi romantize edemezsin. Bu konuşmayı daha kaç kez yapacağız?”

Bana bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi baktı ama Ro umutsuz bir romantikti. Üç yıldır arkadaşlık, hatta o benim tek arkadaşımdı. Ama sabahları beni kaç erkeği tuvalete sürüklerken ya da yurttan çıkarırken görürse görsün, aşk hikâyesimin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğuna ikna olmuş durumdaydı.

“Anlaşıldı mı?” diye sordum ellerimi yıkarken. Neredeyse agresif bir tavırla başını salladı, önlüğünü çıkarmak için yana çekildi ve bana yer açtı.

Ro önlüğümü onunkinin yanındaki küçük bölmeye koymamı ve sırt çantamı almamı sadece bir dakika bekleyebildi.

“Peki... Hokey maçına gidebilir miyiz?” diye patlatıverdi.

Bu kez gülümsemekten ve gözlerimi hafifçe devirmekten kendimi alamadım. Yine de içimden kopup gelen kahkaha tufanı, birlikte çıkarken kolunun omzuma dolanması ve aramızdaki bir espriye gülmemiz kendimi normal ve iyi hissetmemi sağladı. Bir an için bile olsa yirmi bir yaşındaki sıradan bir üniversite öğrencisi gibi...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rhys

“Hayır.”

“Rhys,” diye seslendi babam. Sesi, mermer tezgâhı kavrayan yumruğumu bembeyaz kesilene kadar sıkımda neden oldu. “Lütfen. Ben de seninle geleyim. O zamandan beri birlikte kaymadık...” Elini kırılaşmış saçlarında gezdirirken sözünü yarıda kesti.

“Gayet farkındayım,” diye terslememe rağmen kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oldum. “Beni kontrol etmek ve nasıl kaydığımı görmek istediğini biliyorum ama bunu kendi başıma yapmalıyım, tamam mı?”

Babam bir an için başını sallayıp pahalı espresso makinesine dönmeden önce yüzünde kırılğan bir ifade belirdi. Sessizce, somurtmaya yakın bir ifadeyle yaptığı işe döndü.

“Şimdiden bir kahve daha mı?” diye sorup ayaklarımı mutfak zeminine sabitleyen gerginliğimi hafifletmeye çalıştım.

“Bu annen için.” Gülümseyerek annemin aşırı karmaşık sütlü kahvesini yavaşça hazırlamaya başladı ve o gelmeden olmazsa olmaz köpük sanatını ucu ucuna tamamladı. Annem üzerinde küçük meyve ve sebzeler olan tüylü bir sabahlık

giymişti ve kalın çerçeveli gözlüğü kafasının üstünde, saçlarına dolanmış hâlde duruyordu.

“Günaydın,” diye seslendim. Yanımdaki bar taburesine yerleşirken bana bakıp mutlu mutlu gülümsedi.

“Nasıl uyudun?” diye sordu. Cümlesindeki gizli kontrol imasına rağmen esneyip öylesine sormuş gibi davrandı.

“İyi.”

Bu yalan değildi. Gece boyunca deliksiz uyumuştum ki bu nadir rastlanan bir durumdu ve kendimi bunun o patencinin zihnimi meşgul eden düşünceleriyle hiçbir ilgisi olmadığına ikna etmeye çalışıyordum.

“Güzel.” Annem gülümsedi. Babam arkasından yaklaşarak dumanı tüten fincanı önüne koyup başının üstünü öptükten sonra omuzlarına masaj yapmaya başladı.

“Bugün hangi desen var?” diye sordum onlara doğru eğilerek.

“Sanırım... bir çiçek?”

Babam kaşlarını çatı. “Kalp olması gerekiyordu.”

“Büyük bir mantar parçasına benziyor,” dedi annem sevecen bir ses tonuyla.

Annemle babamın bana bakmasına neden olan gerçek bir kahkaha attım. Bir anda içime ânın güzelliğini savuşturan bir suçluluk duygusu yayıldı. Aylardır onların yanında bile bu kadar boş muydum?

“Geç kalıyorum,” diyerek ayağa fırladım ve kapının yanından çantamı aldım.

“Boş piste mi?” diye sordu annem sırtarak.

“Şey... Evet.” Açıklama yapma zahmetine girmeden anahtarlarımı alıp garaja yöneldim.

Piste girdiğimde boş olmasını, Sadie'nin gerçekten de hayal gücümün ürünü olduğunu, onu kaygılar ve hiçliğin içinde kendimi bu kadar yalnız hissetmemek için uydurduğumu ummanın eşiğindeydim.

Buzun üzerinde gördüklerim bu iddiamı kanıtlamaya yetmişti.

Önceden hatırladığım o enerjiyle, saf bir tutkuyla kayıyordu. Buzun yüzeyinde yayılan bir ateşi izlemek gibiydi. Hareketleri o kadar akıcı değildi, güçlü bir jimnastikçi ve zarif balerin karışımı gibi görünen incelikli dans hareketleri arasında gidip geliyordu ama işe yarıyordu.

Köşedeki küçük bir kablosuz hoparlörden müzik çalıyordu, ritmi ağır ve yüksekti ama ondan beklediğim müzik bu değildi. Telefonu bankın üzerinde duruyordu, ben de şarkıya bakmak için yan tarafına dokundum ve üst kısımda beliren "Run Boy Run" yazısını gördüm. Kendimi müziğin altını okumaktan alıkoymaya çalıştım ama "CEVAP VERME" diye kaydettiği birinden gelen mesajı görünce kendimi durduramadım.

Lütfen, Sadie, ihtiyacım var...

Mesajın geri kalanı görünmüyordu. İçimde bir şeyler kıpırdandı, sonsuz çıkarımlar midemi bulandırdı. Buzda kayan kıza dönüp baktığımda ikimizi de sonsuza dek bu sessiz piste kilitlemek ve bunun dışında hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmamak için karşı konulması güç bir dürtü duydum.

Psikopat gibiydim. Sanırım buzun üzerinde neredeyse ölmek, kontrol manyağı zihnimi ortadan kaldıramamıştı.

Sadie hızlı kayıyordu. Geriye doğru döndü ve bir atlayışa hazırlanıyormuş gibi eğildi, havada üç tur attıktan sonra köşedeki panoların kavisine doğru kayacak kadar sertçe kıcının üzerine düştü.

Farkına varmadan panoların üzerinden atlayıp ona doğru kaymaya başladım ve beni kurtardığı o ilk günün tam tersini yaşıyormuşuz gibi birden durdum, gerçi panikleyen hâlâ bendim.

“Sadie?”

Sesim boğuktu, ellerim uyuşmuş gibiydi.

Gözlerini kırptıştırarak bana bakıp hafifçe doğruldu. “Selam parlak çocuk.”

İçimde öyle ani bir rahatlama hissi uyandı ki neredeyse ona katılıp buzun üzerine uzanacaktım.

“Epey kötü düştün. İyi misin?”

“Bu sabah *en az* canımı yakan düşüştü bu.” Dudaklarındaki nazik gülümseme midemin kasılıp ensemin ısınmasına neden oldu.

Ve ona dokunmadan *edemedim*; kollarından tutup patenleri vücudunun altında sabitlenene kadar onu nazikçe kaldırdım.

Yüzünde hâlâ hafif neşeyle karışık bir endişe vardı, şu anda bile *benim için daha çok* endişeleniyor gibiydi. Kaşlarının arasındaki o küçük çukur, güzel gülümsemesine inat ortaya çıkmıştı.

“Beni mi izliyordun?”

“Olabilir.”

“En kötü anlarımı yakalayıp duruyorsun,” diye homurdanıp yavaşça kaymaya başladı. Köpek gibi solumamaya çalışarak onu takip ettim.

“Adil olan bu,” diye ekledim. “İlk kez bugün koca kıcımlı buzdan çıkarmıyorsun sonuçta.”

“Daha büyüklerini de gördüm.”

Sözlü atışmalarımız, bu flört sinyalleri içimi kıpır kıpır ediyordu. Bir süredir içimi dolduran uyuşukluğun her bir parçası onun vaadiyle kaybolmaya başlamıştı.

“Öyle mi diyorsun? Kıç mı seversin?”

Durup gülümsedi. “Pek sayılmaz. Ama duyduğuma göre hokey oyuncularının *kocaman...*”

Ona yaklaşıp avuç içimle ağzını kapadım ve ikimiz de tahtalara hafifçe çarptık. Ufak tefek bir şeydi, benimkiler de ayağımda olduğu için pateninın bıçaklarının boyu bile ona avantaj sağlamıyordu. Minikti ama narin değildi ve kaslı vücudunu kaplayan dar siyah kumaşın üzerinden rahatlıkla görebildiğim etkileyici vücut hatları vardı.

Avucumun içine kıkırdadı, gri gözleri alayının etkisiyle neşeyle kısılmıştı.

“Rahatladın mı şimdi?”

Başını sallayarak onayladı ama ben bir an daha bekledim, bana yaslanmasının verdiği hisle yanıp tutuşuyordum. Onu kavramak, her santimini okşayıp dokunmak istiyordum.

Yapmamalıydım; Sadie benim *arkadaşımdı*, hatta o kadar bile değildi. Ama yörüngesine girmiştım artık ve o, benim çekim merkezim hâline geliyordu. Farkında olsa da olmasa da...

“Peki ya sen?”

“Ne olmuş bana?”

“O koca yakışıklı kıcını neden buzdan kaldırıp durduğumu söyleyecek misin?”

Sırıttım. “Kıçıma *baktın* yani.”

Sustu, yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı ama yine de bakışları beni tartmaya devam ediyordu. *Yine* benim için endişelenmeye başlamıştı ve bu, boğazımda bir yumruya neden oluyordu.

Sadie aniden beni itip pozisyonlarımızı değiştirdi, alışık olduğumdan çok daha yumuşak, şehvetli bir tavırla tahtalara ve plastiğe bastırdı. Başının üstü ancak omuzlarıma geliyordu.

“Pekâlâ, parlak çocuk, hadi bir anlaşma yapalım.”

Anlaşmaya gerek yoktu, bana böyle bakmaya devam ettiği sürece istediği her şeyi yapardım.

“Ben sana bir şey sormayacağım, sen de bana bir şey sormayacaksın. Pisti paylaşıyoruz...”

“Ve müziği,” diye araya girdim.

“Ve müziği.” Güldü ve göğsüm hafifledi. “Ama bu kadar. Başka bir şey yok, sadece... ortağız.”

Benden uzaklaştı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan küçük bir dönüş daha yaptı.

“Beni araştırma,” diye ekledim umutsuzca, o kendi tarafına doğru kaymaya başlarken.

Sadie'nin kaşları çatıldı ve ağzı sanki alay edecek ya da başka bir soru soracaktı gibi açıldı ama bir şey söylemedi. Yüzümde gördüğü bir şey ona yetmiş olmalıydı.

“Tamam.”

“Galiba başardım!” diye bağırdı Liam ama sonra sopası pakla birlikte döne döne giderken tekrar yere düştü.

Gülümsedim, kayarak yanına gidip onu kaldırdım ve küçük bedeninin altında bıçaklarını sabitlemeye çalışırken kollarını tuttum.

Babamın her sabah birlikte paten kayalım diye başımın etni yediğini duyduktan sonra yeniden gönüllü olmam aslında annemin fikriydi. Annem, beni takip etmemesi için her sabah babamın dikkatini dağıtmak zorunda kaldığını söylemişti.

Bu dikkat dağıtma eyleminin ayrıntılarını öğrenmeyi kesinlikle istemiyordum. Annemle babam her zaman midemi bulandıracak kadar birbirlerine düşkün olmuşlardı zaten.

İşte bu yüzden Liam'la gergin bir şekilde paten kayıyor, pistin diğer tarafındaki babamın bakışlarını umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyordum. Babam büyük çocuklara yardımcı

oluyordu, yani Oliver'la çalışıyordu. Bu yüzden gözlerim istemsizce ikisine kaydı.

Oliver yaşına göre biraz uzundu ve son bir saattir verdiğim eğitim sırasında dikkatim dağıldıkça gördüğüm kadarıyla oldukça da yetenekliydi. Pistin kenarında sohbet eden koçlar tarafından izlenecek kadar iyiydi.

Uzun boylu ve güçlü babam, koyu renk saçlarındaki griller ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar dışında, emekli olmadan önceki NHL yıldız oyuncusu hâinden farksızdı. Benimle buza çıktığı her seferinde olduğu gibi, iki parlak turuncu koninin etrafında oyuncularla birlikte pivot talimleri yaparken gülümsüyordu.

Eldivenimi çıkarıp elimi uzatmadan önce Liam'ı eşofmanımın alt yan cebini tutabilecek bir pozisyona aldım.

Antrenman alanında bekleyen gruptan bir kahkaha yükseldi ve Oliver'ın etrafını saran ergenleri fark ettim.

"Olamaz," diye mırıldandı Liam, söz dinlemeyen çocuğu yüzünden bitkin düşmüş bir anne gibi iç çekerek.

"Ne? Oliver mı?"

Liam başıyla onaylayarak bana baktı ve elimi bıraktı. "Evet. Bazen o çocuklarla kavga ediyor, kırmızı formalı olanlarla."

"Onları sevmiyor mu?"

"Her zaman buraya gelmezler. Sanırım sadece babalarıyla birlikte olduklarında geliyorlar. Oliver kimseyi sevmez ama onları gerçekten sevmiyor."

Çocuğun iyi bir gözlemci olduğunu fark ettim. Ablası hakkında hatırlayabildiği her şeyi bana anlatmasını istememek için kendimi zor tutuyordum.

"Nedenini biliyor musun?"

"Pek sayılmaz." Liam tekrar iç çekti ve kollarını kavuşturarak benim duruşumu taklit etti. "Ama bir keresinde büyük

balık küçük balık oynarken onların Sadie hakkında konuştuklarını duydum.”

Oliver’ın eldivenlerini çıkarıp çocuklardan birini yere indirmesini izlerken midem ekşidi. İlk NHL kavgasını izliyormuşum gibi tezahürat yapıp ıslık çalmaya başlamak istiyordum ama kendimi tutmayı başardım.

Bunun yerine Liam’a kenarlara tutunmasını söyledim ve aralarına girmek için kaymaya başladım.

“Ayrılın,” diye bağırarak onları kolayca ayırdım. “Sakin olun.”

Babam da Oliver’ın omzunu tutmaya çalıştı ama çocuk sanki alev almış gibi kendini geri çekti.

“Dokunma bana, pislik.”

Bir nefes verdim. *Tanrım, bu çocuk.*

Sesimi biraz daha yumuşatarak, “Sakin ol, Oliver,” dedikten sonra kırmızı tişörtlü çocuğun yakasını tutmaya çalıştım.

Oliver’ın hararetli bakışları kafeste tırmalamaya hazır bir hayvan gibi benimkilere yöneldi. Sadie’ye benziyordu, korumacı ve kavgaya hazırды.

“Onlar başlattı,” diye söylendi, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. Ona inanmam için yalvaran bakışlarındaki kırılğanlığı görebiliyordum.

“Biliyorum,” dedim sakince, diğer çocuğu bırakıp babama doğru ittim. “Bırak onlarla Koç Max ilgileysin. Hadi gidip sakinleşelim.”

İç çekip başını eğmeden önce Oliver’ın gözlerinde bir şey parıldadı. “Tamam,” dedi ve Liam’ın şimdi buzun üzerinde yattığı yere doğru beni takip etti.

Antrenman bitmek üzereydi ama ben üçümüz için pistin bir köşesini tutmuştum; Oliver’ı sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da Liam’ı sürüklüyordum.

Babam bize katılana kadar pistin boşaldığını fark etmemiştim.

“Chelsea nerede?”

“Onu eve gönderdim. Onların ailesini biz bekleriz dedim.”

Bakışlarımı Oliver’ı yarattığı çemberin etrafında abisini kovalayan Liam’dan ayırmadan başımla onayladım. Babama bakmasam da bu çocuklar ve onlarla olan bağım hakkında bazı soruları olduğunu görebiliyordum.

Ama konuyu kurcalamadı. Bunun yerine, sopasıyla ileri doğru bir adım atıp Oliver’ı mevcut deseninden çekti, odağını ters eliyle hızlı bir atış yapmaya kaydırıldı. Birkaç dakika sürse de Oliver bize kolayca ısındı ve kendisine verilen her talimatı uyguladı. Babamın içindeki kıvılcımın ateşlendiğini görebiliyordum, çocuğun büyük yeteneğini, parlak potansiyelini fark ettiği belli oluyordu.

Sadie’yi içgüdüsel olarak fark ettim, sanki beni sürekli delici gri bakışlarına çeken bir işaret fişeği gibiydi. Adım atacakken durdu, endişeli gözleriyle ve gardım *epey yükseltmiş* hâlde Oliver’ı izlerken çantasını yere bıraktı.

Ben onu kucağıma alıp birlikte kayarken Liam ona seslendi. Oliver duraksadı ama babam ona son alıştırmasını tekrar yaptırdı.

Sadie’nin onu izlerken gözleri parlıyordu, bu manzarayı sık sık görmüyor gibiydi.

“Çok yetenekli,” dedim Liam’ı kucağımdan indirirken.

Küçük çocuk, “Beni izle!” diye bağırıp pistin karşısındaki abisine katılmaya çalıştı. Direncine ve çabuk toparlanmasına rağmen bunu asla başaramayacaktı.

Oliver’ın biraz gösteriş yaptığı ve Sadie’nin onun her hareketine kilitlendiği barizdi. İçimde bir şeyler kıpırdadı, sanki ilk gün onu köşeye sıkıştırdığım için özür dilemem gerekiyordu. Belki de durumu yanlış anlamıştım.

Ama sonra telefonundaki mesaj aklıma geldi.

“Ailen gelmiyor mu?” diye sordum. Mayın tarlasında yürüyormuş gibi hissediyordum.

“Bir anlaşma yapmıştık, parlak çocuk,” diye cevap verdi inatla bana bakmayarak. “Meşguller. Çocuklarla ben ilgileniyorum. Başka sorun var mı?”

Binlerce. Mesela Neden bu kadar sinirlisin? Neden alev almış gibi kayıyorsun? Telefonunda CEVAP VERME olarak kaydedeceğin kadar kötü olan kim? Güvende misin? İyi misin?

Yine de başımla onayladım.

Bunlar küçük kırıntılardı.

Her birini havada kapacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

Rhys

Üç haftadır bu rutine devam ediyordum, paten bağlarken panik atak geçirmeden ayaklarımı tekrar yere basmaya başlamıştım artık. Aynı saat içinde Steely Dan'den Ethel Cain'e, ondan da Harry Styles'a uzanan geniş müzik zevki eşliğinde paten kayıp Sadie'yi görme vaadinin içimi yatıştırmasıyla uyandığım üç hafta geçmişti.

Artık ilk seçtiği şarkıdan ruh hâlini anlayabildiğimi hissediyordum. Phoebe Bridgers çaldığında sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu ya da Two Door Cinema Club ve MGMT'yi arka arkaya çaldığında hızlı bir dans rutinini arzuladığını görebiliyordum. O zaman buzun kendi tarafında serbest stil yaparken endorfinden dolayı gülümserdi.

Ama bazen Tracy Chapman'ın "Fast Car" şarkısıyla başlıyordu. O günlerde genellikle benimle konuşmuyordu, sadece içeri girerken bana bakıyor ve gözlerinde belli belirsiz yaşlar oluyordu.

En çok o günlerde dinlemeye çalışıyordum, sanki duyduğu sözler onun kullandığı başka bir dilmiş gibi. En küçük ipuçlarını yakalamak, ondan gelen her bilgi kırıntısını özümsemek için çaresizce çabalıyordum.

Ancak bugün geç kalmıştı.

Sadie'nin geç geldiği günler kızgın günleri oluyordu ve ben de ona laf yetiştirip pistte gürültülü bir parça çalarken onunla yarışmak için kendimi hazırlıyordum. Ama bugün o günlerden birine de benzemiyordu.

Onsuz buzda olmanın verdiği endişe, tünelden sessiz piste doğru gelen sesini duyduğumda dindi.

O gelirken dönüp bakmamak, patenlerinin buzı kestiğini duyana kadar beklemek için var gücümle çabaladım.

Her zamanki kıyafetini giyiyordu: Waterfell Üniversitesi'nin yıpranmış gri üstü ve beyaz patenlerinin üzerine düşen tozluklarıyla taytı. Saçını toplayıp yüzünden çekmişti.

Her zamanki tarzıyla bana doğru kayarak yaklaştı; biraz sinirliydi, zarıftı ama biraz da hıncını almak istiyor gibiydi.

"Sana bir şey hazırladım," dedi. Kaşlarının arasında yine o çukur vardı, hayal kırıklığına uğramış ya da her şeyi hiç durmadan sorguluyor gibi. Elinde bir şey yoktu ama hediye verecek kişi benmişim gibi ellerini bana doğru uzattı.

"Ne?"

"Telefonun."

Kilidini açıp ona uzattım; yanıma yerleşirken onu omuzlarının üstünden izledim. Müzik uygulamasını açıp kendi profiline girdi ve ilk çalma listesine tıkladı.

Kafasında bir parti şapkasıyla yerde uzanmış çok üzgün bir beagle resmi vardı. Resmin üzerinde de parlak harflerle çalma listesinin adı yazıyordu.

"Sadie'nin Reece'in Hüzünlü Şeytani Beyni için Seçtiği Şarkılar," diye yüksek sesle okudum ve ardından, "Rhys'i yanlış yazmışsın," dedim.

"Ailen doğum belgesinde adını yanlış yazmış. Sizinkinin okunuşu Rise'a benziyor. Yani yaptığım bir şey varsa o da bunu düzeltmek oldu." Gözlerini devirdi ama aynı zamanda biraz

özgüvensizmişçesine dudağını ısıırıyordu. “Dün gece hazırladım. Ben... Şey, grafik tasarım benim alanım değil.”

Onun bütün gece yatak odasında uğraşıp şarkı seçtiğini ve kapak resmini böyle görünecek şekilde hazırladığını düşünmek kalbime bıçak gibi saplandı. Bunu benim için yapmıştı.

“Belki kayarken dinlersin diye düşündüm ve... Bilmiyorum. Bu aptalca...”

“Değil,” diye sözünü kestim. “Bana bir çalma listesi hazırladın.”

“Evet.” Başını sallayarak patenlerinin üzerinde geniş bir daire çizdi ve ileri geri sallanıp her seferinde göğsümü itti. Bu kez döndüğünde onu yakaladım, bana dokunmasını engellemek için bileklerini tuttum. Bileklerini avucumun içine aldım ve zamanını olduğu kadar dokunuşunu da bencilce kullanmaya çalıştım. Cebimden ikinci AirPods setini çıkardım –nere-deyse bir haftadır ona verebilmek için cesaretimi toplamaya çalıştığım bir hediye-ydi- ve onun kulaklarına takıp yavaşça gitmesine izin verdim.

“İlk sen seçmek ister misin?”

“Bence karışık çalsın. Ben öyle yapıyorum, bu şekilde panik yapmak yerine buna odaklanıyorsun.”

O diğer uca doğru kaymaya başlarken parmağımı düşmenin üzerinde gezdirdim, sonra duraksayıp geri kaydığını gördüm.

“İşe yaramayabilir... Seni neyin rahatsız ettiğini pek bilmiyorum ama müzik bana yardımcı oluyor.”

Orada durdu... söylemediği sözler de söyledikleri kadar ortadaydı. Bakışları benimle konuşuyordu: *Yardım etmek istedim ama elimden gelen tek şey buydu ve Seni görüyorum.*

“Teşekkür ederim,” dedim ama çok yetersiz geldi.

Karıştır tuşuna bastım, “No Sleep Till Brooklyn” kulaklarımda çınlamaya başladığında küçük bir kahkaha attım.

Sadie hızla kayarak ilerledi, her zamanki odaklanmış hâliyle zikzaklar çizerek ısınıyordu. Ama tekrar yanımdan geçtiğinde gözleri benimkilerle buluştu ve kulaklıklarımızdan çalan sözlere eşlik etmeye başladı.

Göğsümden bir kahkaha koptu. Onunla sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

“Baban ilginç bir şeyden bahsetti – *lanet olsun!*”

Tezgâhtaki yerimden başımı kaldırıp anneme baktım, parmağını musluğun altına sokarken arkasındaki tencerede kaynayan sos fokurduyordu.

“İyi misin?” Ellerini tulumuna silip ocağa geri dönmesini izlerken gülümsedim.

Babam inanılmaz bir hokey oyuncusu olabilirdi ama annem de kendi alanında tanınmış biriydi. Birçok haber yazısı ve dergiye göre *Mimarlığın Gözbebeği*’ydi. Anna Koteskiy büyük çardaklar ve abartılı bahçeler tasarlamasıyla tanınıyordu. Şimdilerde ise zamanının çoğunu sürdürülebilir konut projeleri için birkaç hayır kurumu yöneterek geçiriyordu.

Anna Koteskiy birçok konuda yetenekliydi ama yemek yapmak bunlardan biri değildi.

Buna rağmen yemek yapmayı çok severdi; kendisi ve çevresindeki herkes için ne kadar tehlikeli olursa olsun.

Her nasılsa babamın girişi onu kolunu tencereye çarpacak kadar korkuttu; küçük bir küfür savurmasına rağmen tencereyi tutmayı başardı. Babam ve ben ona doğru koştuk. Ben tencereyi tutmak için tezgâhtan bir eldiven alırken babam sanki hayatı tehlike arz eden bir yaralanma geçirmiş gibi annemin üzerine titriyordu.

Babam ona Rusça ve İngilizce karışımı bir dilde bir şeyler mırıldanırken annemle gözlerimizi devirdik.

“Belki akşam yemeğini ben devralabilirim.” İç çekerek yanık tenine bir öpücük daha kondurup onu bıraktı. “Dışarı güzel, oğlumuzu verandaya çıkar da masayı hazırlayın.”

Annem koyu yeşil çömlek tabakları, gümüş takımları, peçeteleri ve masanın diğer ihtiyaçlarını üst üste koyup taşımaya başladı. Ben de soğuk suyla dolu sürahiyle iç içe geçmiş bardakları kaptım. Beraber geniş mutfaktan çıkıp camekânlı çardaktan geçerek arka verandaya adım attık. Çoktan açılmış ışıkların sıcak altın rengi, akşam güneşinin kehribar rengine bir parlaklık katıyordu.

Özel meşe ağacından yapılmış masanın biraz tozunun alınması gerekiyordu ki bu da verandanın çevresindeki çiçeklerin ve çiçek açmış ağaçların sayısı düşünülduğünde yılın bu zamanı için olağan bir durumdu.

“Ee, kız kim?”

Ağzımdaki bir yudum suda boğulacaktım, annem –hain– kahkahalar atıp kendime gelmemi beklerken tekrar tekrar öksürdüm.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Belli ki bir kız var.”

Parmaklarım bardağımın üzerindeki buğuda dans ediyordu. “Babam mı bir şey dedi?”

Gözleri, hayal ettiği kişiye olan aşkı itiraf etmişim gibi parıldadı. “Söylemesi gereken bir şey mi vardı?”

“Hayır.”

“Rhys, bir kız varsa ve baban onun varlığından benden önce haberdar olursa seni asla affetmem.” Bir an bana ters ters baktı, sonra bilmiş bir gülümsemeyle yumuşadı. “Ayrıca balo olayından sonra baban aşk hayatın konusunda gözünden düştü sanıyordum.”

Mezuniyet balosunun bahsiyle bile bütün vücudumu bir ürperti kapladı. Anıları beynimdeki tuğla duvarın arkasına ittim.

“Hiç hatırlatma.” Başımı tekrar iki yana salladım. “Sana birinin olduğunu düşündüren ne ki?”

Hafif bir alay bekledim ama sesi, çocukken her başarısızlık, sıyrık ya da çürük için kullandığı yumuşak fısıltıya dönüştü.

“Çünkü sen benim oğlumsun; kalbimin bir parçasısın, canım ve *boğuluyordun*. Belki de hâlâ aynı durumdasın.”

Midem bulandı. Beni onca kâbustan kurtardıktan sonra annem tabii ki biliyordu.

“Muhtemelen.” İçimi çektim, dizim yukarı kalkıp endişeyle sekti.

“Ama son zamanlarda farklı görünüyorsun.”

Boşlukları doldurmamı bekliyordu ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Bir kız vardı gerçekten, hiç değilse benim için vardı ancak o mesafesini koruyordu. Sorun değildi, yanımda olduğu sürece aramızda mesafe bırakıp boşluktaki bedenimi saran gölgeleri kovalaması benim için yeterliydi.

Bunun sağlıklı olmadığını biliyordum. Ama umurumda değildi.

“Sadie’yle sadece arkadaşız.”

“Sadie mi? Güzel isim.”

Güzel kız. Dilimi ısırđım, titrediğimi çaktırmamak için bir elimi sakince dizimin üzerine koydum.

“Sabahları aynı saatlerde pisti paylaşıyoruz. O bir artistik patinajcı, Waterfell’de.”

“Öyle mi?”

“Benden pek hoşlandığını sanmıyorum,” diye homurdandım. Bir kere başlamışken onun hakkında konuşmayı bırakmıyordum. “Fakat komik biri ve iyi bir müzik zevki var.”

“Havalı bir kıza benziyor.”

“Onunla kaymayı seviyorum.” Kelimeler resmen ağzımdan fırlıyordu.

“Kızgın olan mı?” diye sordu babam ve yanımdan uzanarak masanın ortasına patlıcan yemeğini koyup mezeleri bana bıraktı. “Kardeşleri çok sevimli.”

“Kardeşleri mi var?” diye sordu annem. Ardından babamın yanağına hızlı bir öpücük kondurup biz fırında sebzeler, Sezar salatası ve makarnayı elden ele dolaştırırken masaya oturdu.

“Oliver ve Liam,” diye cevap verdim. “Oliver oldukça iyi.”

“İyiden de öte. O çocuk bir yıldız. Küçük Liam da o çiller ve eksik dişleriyle gördüğüm en şirin çocuk, *rybochka*.”

Annem lokmasını bitirip, “Programdalar mı yani? Bu iyi bir şey,” dedi.

“Sabahın erken saatlerinde pistte biriyle kaydığını bilmiyordum.” Babamın sözlerinde pek bir suçlama yoktu ama yine de sırtımı dikleştirdim.

Yalan ağzımdan kaçiverdi. “Onu ben davet ettim. Geçen yıl birlikte bir ders almıştık.”

“Dünyanın en kötü yalancısı ödülü hâlâ sana ait, Rhys.” Annem iç çekerek masanın öbür tarafındaki şarap şişesine uzandı. Babam ondan önce davranıp kadehini onun için doldurdu.

Sadie hakkında konuşmak biraz da olsa iyi geliyordu... Fakat onu ne kadar sık düşünürsem düşüneyim –gri gözlerinin bana odaklanması, bir başka kâbustan uyandıktan sonra kulaklığımda yankılanan müziği, ellerimle kalçalarını tuttuğum hayaller– Sadie benim hiçbir şeyim değildi. İkimizi arkadaş sayacağından bile şüpheliydim.

Bense çaresizce ona yakın olmak istiyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sadie

Güzel bir geceydi. Gerçekten çok güzeldi.

Cızırtılı hoparlörlerden “Waterloo” çalarken ılık temmuz sonu havası açık camlardan süzülüyordu. Liam arabadaki koltuğundan her kelimeyi avazı çıktığı kadar söylüyordu ve ABBA takıntısının nereden geldiğini bilmesem de bunu kesinlikle destekliyordum. Oliver bile gülümseyerek oturduğu yerden şarkıyı mırıldanıyordu.

Oliver’ın en sevdiği ve “kusursuz milkshake patates kızartması” yaptığına yemin ettiği fast food restoranının arabaya servis bölümüne yanaştım. Yüzü yine parlak bir gülümsemeyle aydınlandı ve bu ânı zihnime kazımayı ihmal etmedim; bugünlerde nadiren karşılaştığım bir manzaraydı.

Ama bu gece sadece gülümsüyordu.

Bu akşam neredeyse on iki yıllık hayatının maçını oynamış ve takımına maçı kazandıran üç sayılık atışlardan ikisini atmıştı. Karma gösteri takımında oynarken bile âdeta parlıyordu ve sonbaharda okul takımında daha da parlayacağını biliyordum.

Oliver’ın bu hâli –yaz sıcaklığında kuruyan ıslak saçları, çikolatalı içeceğinin kalıntılarıyla lekelenmiş ağzı, kocaman

waffle lokmaları arasındaki gülüşleri- hatırladığım kardeşimdi. Onca acının altında gömülü olan buydu işte.

Liam'la hiç şikâyet etmeden alfabe oyunu oynuyordu, ikisinin kıkırdamaları beni ağzıma tıktığım baharatlı ızgara tavuklu sandviçten daha fazla doyuruyordu.

İşimiz bittikten sonra arabayı bir süre park hâlinde bıraktık ve donduğunda birçok kez üzerinde kaydığımız popüler bir göle doğru uzanan hafif tepenin üzerinden günbatımını izlemeye başladım. Böyle anlarda hepimiz için başka bir hayat hayal edebiliyordum; arabayı günbatımına doğru sürme, yeni bir yere varana kadar ışığı kovalama dürtüsü içimi parçalıyordu. Kardeşlerim için hep böyle akşamlar anlamına gelecekse bir daha asla paten kaymasam da olurdu.

Telefonum çalmaya başladı ve arka planda çalan müziği kesti.

MITCHEL HANBURGH.

Avukat.

Arabadan inip bir ağacın altına gizlendim. Küçük kulaklarının duyamayacağı kadar uzakta ama gözüm onların üstünde olabilecek kadar yakında durdum.

“Merhaba, ben Sadie.”

“Sadie.” Mitchel iç çekti. Onu daha önce görüntülü arama gördüğüm hâliyle hayal edebiliyordum. “Dinle, hâlâ Oliver’ın doğum belgesine ihtiyacım var...”

“Buldum,” diye kestim sözünü. “Yarın okula uğrarsam gönderebilirim.”

“Harika,” diye onayladı ama sesindeki tereddütten sırada ne olduğunu anladım. “Peki ya babanız? Onunla konuştunuz mu?”

“Zamanım olmadı.”

“Bayan Brown, onay belgelerinde onun imzasının olması gerekiyor. Üstelik daha Liam’la ilgili konuya bile değinmedim...”

“Anladım,” diye çıkışıp elimi saçlarımın arasında gezdirdim, elime gelen düğümleri çözmeye çalıştım. “Özür dilerim, ne yapabileceğime bakacağım.”

“Pekâlâ,” diye iç geçirdi, pes etmişti. “Sizi rahat bırakayım. Elinizde ne varsa bana gönderin, ben de velayet belgeleri konusunda ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve aramayı sonlandırdım.

Sanki mükemmel kar küresi ânım paramparça olmuş gibiydi. Kardeşlerime gösterdiğim gülümsemem eskisi kadar parlak değildi.

Oliver’ın bunu fark etmesinden nefret ediyordum, sormasından ise daha da nefret ediyordum. Gülümsemesinin tamamen kaybolana kadar azalıp kararmasını izlemek –eve doğru sürmeye başladığımda vücudundaki gerginliği hissetmek– gözlerimi yaşlarla dolduruyordu.

Her şey çok ağır geliyordu. Bu gece öylece uyuyamayacağımı biliyordum; içimde fokurdayan her şeyi *dışarı* atacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Her zaman takıldığım kişiye, *Bu akşam meşgul müsün?* diye mesaj atarken ellerim titriyordu. Cevap beklemeden *dışarı* fırladığımda daha Oliver, Liam’ın emniyet kemerini çözüyordu.

Ev sessiz görünüyordu ama bu iyiye ya da kötüye işaret değildi. Oliver’la ikimizin iyi bildiği bir şeydi.

Ön kapının kilitli olmamasından nefret ediyordum çünkü bu, Liam’ın hâlâ gevezelik edip şarkı söyleyerek eşikten ilk geçen kişi olacağı anlamına geliyordu. Ona durup beklemesi için bağırmamın bir önemi yoktu, çoktan gitmişti. Oliver ve ben onu takip ettik ama hemen ardından hepimiz domino taşları gibi birbirimize çarptık.

“Uyuyor mu?..”

Oliver’ın eliyle onun ağzını kapamasıyla Liam’m sorusu yarıda kaldı.

Babamız uyumuyordu, ona en iyi ihtimalle kendinden geçmiş denebilirdi; mutfak sandalyelerinin birinde oturuyor, kollarıyla masanın üstüne koyduğu kafasını sarıyordu. Oturma odasının zemininde boş, büzülmüş bir kutu bira, mutfağın merdivene yakın köşesindeyse kırık bir viski şişesi duruyordu.

Hayır, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Ağlıyor.

“Liam’ı odama götür.”

Oliver’ın artık sessiz olan Liam’ı gıcırdayan merdivenden çıkarmasına bu yetmişti.

“Baba?” diyerek lafa girdim. Yavaşça ona doğru ilerlerken ruh hâlini henüz çözememiştim. “Ben...”

“Aman Tanrım,” diye haykırdı başını kollarından kaldırarak. Gözleri kıpkırmızı ve çöküktü, yanakları sarhoşluktan pembeleşmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Sadie, çok üzgünüm. Ben sadece...”

“Biliyorum.” Bilmiyordum ama hâlâ bir arada tuttuğum parçalarım tamamen dağılmadan önce onu durdurmak istiyordum. “Paran bitti sanıyordum. Bunları nereden buldun?”

“Lütfen. Özür dilerim,” diye sızlandı, sorumu duymazdan gelmiş ya da duymamıştı. Eli bileğimi sıkıca kavradı.

“Ablama dokunma,” diye çıkıştı Oliver, hışımla mutfığa girip babamın elini kolumdan çekerken.

“Ben senin babanım,” diye tersledi oğlunu, göz açıp kapayıncaya kadar acınası bir üzüntü hâlinden öfke topuna dönüşmüştü.

“Ne baba ama,” diye karşılık verdi Oliver, beni mutfaktan uzaklaştırırken. Babamın yüzüne cesurca konuşuyordu ama korkusu gözlerinden okunuyordu, hâlâ korkuyordu. Hepimiz korkuyorduk.

“Liam iyi mi?” diye sordum köşeyi dönüp merdivene yürürken.

Oliver başını iki yana salladı. "Yukarıda Liam'ın annesi olduğunu söyleyen lanet olası bir kadın var, Liam da saklanıyor."

Midem bulandı.

Liam bilmiyordu, Oliver muhtemelen az çok hatırlıyordu. Beş yıl önceydi ve okul öncesi antrenmanı için erkenden uyanmıştım; babamla bir sorun çıkmasını diye Oliver'ı da yanımda götürmeyi umuyordum. Ama merdivenden indiğimde babam kanepenin üzerinde bir şişeye sarılarak sızmıştı ve yerde kocaman gri gözleri bana dönük bir bebek vardı.

On altı yaşında bir lise öğrencisiydim ve Oliver'ın sorumluluğu bana fazlasıyla yetiyordu; hayatım dediğim bu fiyaskoya birdenbire, hoplayıp zıplayan bir erkek bebek de eklenmişti.

Koçum devreye girmişti. En azından on sekiz yaşına kadar her şeyi gizli tutmam gerektiğini biliyordu, yoksa bizi birbirimizden ayırırlardı. Bu yüzden bakıcı bulmama ve babamla baş etmeme yardım etmişti, böylece kaymaya ve kazanmaya devam edebilmişim.

Her şeyi ona borçluydum.

Midemdeki boşluk öfkeyle doluyor, bana kardeşimin odasına doğru hızla yürüme gücü veriyordu. Oliver hemen arkamdaydı ve benim küçük kardeşim olsa da her zaman sevdiklerini korurdu.

Kadın belli ki sarhoştı, Liam'ı yatağının altında saklandığı yerden çıkarmaya çalışırken ellerinin ve dizlerinin üzerinde zor dengede duruyordu.

Onu gömleğinin yakasından tutup geriye doğru çektim. Ayakta dursaydı boy avantajının onda olacağına emindim. Ama ben güçlüydüm ve o çok gergindi.

"Defol git, psikopat!" diye bağırdı Oliver.

Oliver'a, Liam'a göz kulak olmasını söyledim ve kadını dışarı sürüklemeyi başardım; sanki onu fırlatacaktıymış gibi merdivenin tepesine doğru ittim.

“Sen gerçekten onun annesi misin?” Bunu sorarken bile bu kelimedenden nefret ediyordum. “Onu sen mi doğurdun?”

“Evet, ben...”

“Kanıtla.”

“Sanırım doğum belgesi bende. Ben...”

“Umurumda değil. İki seçeneğin var. Ya burada oturursun, ben de polisi ve avukatımı arayıp yıllardır ödemediğin nafakayı ödemeni sağlarım. Ya da defolup evine gider ve o belgeyi bana gönderirsin. Sonra da lanet velayet belgelerimi imzalarsın.”

“Tamam,” demesi bir dakika bile sürmedi. “Bırak gideyim.”

Kapının onun arkasından kapandığını duyar duymaz harekete geçtim. Liam’ın kıyafetlerini bir çantaya doldururken ellerim titremeye devam ediyordu. Oliver ne yaptığımı görünce Liam’ı yatağa tünemiş hâlde bırakıp odasına gitti.

“Yatıya kalma partisi mi yapıyoruz?”

“Evet,” diyerek nefes verdim ve saçlarını küçük çiller olan yüzünden geriye doğru ittim. “Sana uyar mı böcek?”

“Evet... O tuhaf kadın gitti mi?”

“Evet. Geri gelmeyecek.”

“Annem olduğunu söyledi.”

“Değil,” dedim hararetle.

“Ah.” Derin düşüncelere dalarak başını salladı. “Sence bir gün benim de bir annem olacak mı?”

Kalbim sızladı.

“Belki bir gün, böcek.”

Sözleri yol boyunca içimi kemirdi. Yurdun önüne park ettiğimizde Ro’nun dışarıda bizi beklerkenki tepkisine bakılırsa endişem yüzümden okunuyordu. Çocukları yatırdık ve Ro onlara bir film açıp benim de odasında duş alabileceğimi söyledi. Yatağının yanındaki hoparlörlerden Tracy Chapman çalmaya başlamıştı bile.

Nefessiz kalana kadar ağladım.

Ro'nun yatağında uzanmış onu beklerken bir an Rhys'e ulaşmayı düşündüm. Onda tüm bunları düzeltebilecek bir hava vardı sanki ama onun kim olduğu ve nelerle uğraştığı düşünülduğünde bu çok saçmaydı. Yine de bu düşünceden bir türlü kurtulamıyordum.

Ro sırtımı okşadı ve ben uykuya dalana kadar bana sarıldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rhys

Nasıl olduysa Sadie piste benden önce varmıştı; bu da benim ilk gerçek maçına çıkan aşırı hevesli bir çocuk gibi buza çıkmak için acele etmeme neden oldu.

Onun yanındayken yüzüme yerleşen o aptal gülümsemeyi silmeye çalışmadım bile. Her tereddüdü heyecana, her endişeyi mutluluğa dönüştürüyordu; tıpkı eskiden buzun üstünde hissettiğim gibi.

Acaba onu *She's the Man* filmindeki gibi kılık değiştirerek hokey takımına girmeye ikna edebilir miydim? Böylece asla onsuz buza çıkmak zorunda kalmazdım.

Tanrım, gelecek ay tekrar “Kaptan Rhys” olacaksam kendimi toparlamalıyım.

Rutinin ortasında Sadie'nin dikkatini dağıtmamaya çalışıyordum çünkü hareketlerindeki yoğunluktan epey kendini kaptırdığı anlaşıyordu. Yaptığı her şeye ustaca kattığı sanatı kalbimi sıkıştırıyordu. Kafamın içinde onu daha fazla görmek için yanıp tutuşan endişeli canavarı hapsetmek için yumruklarımı sıktım; çok uzun süre bakarsam onu tekrar panolara yapıştırmak gibi çılgınca bir şey yapmaktan kendimi alıko-yamam diye korkuyordum. Ya da ellerimde ne kadar hafif

olduğunu görmekten. Tek elimle onu kucağımdaki tutarken diğer elimle...

Gürültülü bir çatırtı ve sert bir darbe sesi beni uygunsuz rüyalarımından kopardı, Sadie'nin yüzüstü kayarak sert bir şekilde panolara çarpmasını izlerken buz gibi bir dehşet dalgası bütün vücudumu etkisi altına aldı.

Hareket etmiyordu.

Lanet olası buzun üzerinde yüzüstü yatıyor ve hareket etmiyordu.

Hay sikeyim.

Sanırım kusacaktım.

Panik içinde ona seslendim, spor ayakkabılarımla panolardan atlayıp yere serilmiş bedenine doğru koştum. Bir an için, beni buzun üzerinde yatarken bulduğu gün nasıl sakin kalabildiğini merak ettim çünkü onun şu anki hâli aklımı kaçırmama neden olmuştu.

Yanma vardıgımda titriyordu.

“Sadie?” Onu doğrultmak için diz çöktüğümde sesim kısıktı. Ellerimde su gibiydi; kemikleri yoktu sanki ve ben hiç değilse sırtını panolara dayamaya çalışırken elimden kayıp gidiyordu.

Ellerim vücuduna yaklaşıp kalakaldı. Zarar görüp görmediğini kontrol etmek için deliriyordum ama onu korkutur ya da tedirginliğini artırırım diye ödüm kopuyordu.

Ağlıyordu, nefes alamıyormuş gibi hıçkırıklara boğulmuştu. Panik hâlâ damarlarımda dolaşıyordu ama ona odaklanmaya çalıştım.

“Hey, nefes al, hatırladın mı?” Elimle atkuyruğundan kurtulmuş, dağınık saçlarını geriye doğru yatırdım. “Yapamıyormuşsun gibi, ölüyormuşsun gibi hissettiğini biliyorum ama ellerime odaklan.”

Uzanıp ellerimi ellerine bastırdım. Yanakları ve boynu sıcaktan kızarmış görünüyordu ama elleri üzerinde oturduğumuz buz gibi soğuktu.

“Üçler yöntemini dene,” dedim pistin sessizliğine doğru. “Terapistim, aklıma duyabileceğim üç şey, görebileceğim üç şey ve hissedebileceğim üç şey getirmemi söylüyor.”

“Tamam,” diye homurdandı, sesi hıçkırıklara karışıyordu.

“Duyabildiğin şeyle başla.”

“Müziğim.” Duraksadı ve gözlerini sıkıca kapattı. “Nefes alıp verişin. Havalandırma.”

“Görebildiğin üç şey.”

Kıpkırmızı gözleri tekrar açıldı ama sadece birkaç damla gözyaşı aktı. “Sen.”

Gülümsemeden duramadım. “Daha net olmaya çalış.”

“Gülümsediğinde çıkan gamzelerin. Paten bağcıklarımın üzerindeki pembe şapka.Bruins logolu eski bir bayrak.”

“Güzel. Sonuncusu kaldı. Ne hissediyorsun?”

“Bacaklarımın altındaki buzu, arkamdaki panoları.” Gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Elimi tuttuğunu.”

“Aferin kızıma.” Ellerini sıktım. “Tamam mı, Gray²?”

Daha da sakinleşirken sorum onu güldürdü. Başını salladı, gözyaşları yanaklarından hafifçe süzülüyordu. Bunu görmekten nefret ediyordum, manşetimi kıvrıp gözlerinin altını silmekten kendimi alamadım.

“Gray?” diye sordu.

“Gözlerin,” dedim gülümseyerek.

Önce kıkırdadı ama çok geçmeden tekrar ağlamaya başladı. “Özür dilerim,” dedi.

“Hayır. Bu özür dileme olayına girmiyoruz.” Tekrar konuşmaya başlarken gergindim. “Soru sormak yok demiştik, biliyorum...”

2 (İng.) Gri -çn

“Rhys...”

“Yine de sormak zorundayım çünkü bu yeni bir şey.”

Sadie ayağa kalkmaya çalıştı, bedenim sadece onu desteklemek için varmış gibi bana yaslandı ve bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırdı. Bıçaklarının üzerinde sabit durabilmesi için ona destek oldum, patenlerim olmadan bile ondan uzundum.

Sadie sonunda dudağını dişlerinin arasından kurtararak bir nefes aldı ve kelimelerin ağzımdan bir şelale gibi dökülmesine izin verdi.

“Yazın geri kalanı için büfe saatlerini azaltıyorlar, bu da o işi kaybedeceğim anlamına geliyor. Ve önerdikleri çalışma programında koçluk yapamam, yani onun yerine koyacak bir işim de olmayacak. Biriyle yatabilsem böyle olmazdım ama görünüşe göre şu anda bu da benim için mümkün değil. Bu yüzden sürekli çalışmaya uğraşıyorum. Ama kampüsün yakınındaki işimde sömestr başlayana kadar sadece birkaç gün çalışabiliyorum. Ve Oliver’ın yeni patenlere ihtiyacı var...”

Göğsü inip kalkmaya başladı. Elimi göğüs kafesine bastırarak onu kendine getirmeye çalıştım.

“Bir saniye dur.” Minnettar bir ifadeyle başını salladı. “Bugün başka bir yere gidelim.”

Hemen başını iki yana sallamaya başladı.

“Pratik yapmam lazım. Senin de pistte zamana ihtiyacın var...”

“Bir günden bir şey olmaz.”

Bennett ya da takımdan herhangi biri şu anda beni duyabilseydi alternatif bir evrene geçtiklerini düşünürlerdi.

Kabul etmesini beklemek yerine ellerimi bacaklarının altından geçirip onu kucağıma aldım. Hafifçe çığlık atsa da ben yavaşça kapıya ve soyunma odasına kadar yürürken şikâyet etmedi.

“Ne yapman gerekiyorsa yap ve sonra arabaya gel. Orada bekleyeceğim.”

Hiç düşünmeden alnına bir öpücük kondurup çantamı aldım ve bu hareketin ne kadar saçma olduğunu düşünmeden dönüp odadan çıktım.

“Ekstra krem peynir mi?” diye sorup öğürüyormuş gibi yaptım. Anında öfkeli bir itişle karşılık verdi.

“Krem peynir yok mu?” Sadie de öğürme numarası yaparak kahvaltı sandviçime baktı. “Tatlı her zaman tuzludan iyidir.”

Arabamdaydık, Sadie’nin –istemeyerek de olsa– önerdiği kasabaya yakın bir gölün kenarına park etmiştik. Muhteşem ve kalabalık bir yerdi, sabah güneşinin altın sarısı ışığı tablo gibi manzaranın üzerinde hale gibi parlarken bile dikkatim dağılmıştı.

Onun yüzünden.

O kadar güzeldi ki; kırmızı dudakları ve çarpıcı gri gözlerinin üzerindeki gür kirpikleriyle muhteşemdi. Neredeyse sürekli dokunmak istediğim o küçük çil yumağı... Parmaklarımı içinden geçirdiğimde ipek gibi olacağını hayal ettiğim kahverengi saçları...

“Daha iyi olmana sevindim.”

“Yemek için teşekkürler. Sanırım sadece acıkmışım.”

O kadar basit olduğunu hiç sanmıyordum. Yine de onu beslemenin bana verdiği o hoş duyguya da engel olamadım.

“Tabii.” Başımı salladım. “Yani, dinlemekte de çok iyiyimdir. Bir şey anlatmak istersen.”

Özellikle de biriyle yatmakla ilgili olan kısmı.

Dilimi ısırdım.

“Başka bir işe daha ihtiyacım var, sanırım asıl mesele bu.”

Başımı yukarı aşağı salladım. Bu konuda yardım edebilirdim.

“Patene Giriş dersleri için bir hocaya daha ihtiyacım var, ilk hat kısımları için. Çocuklardan birine soracaktım ama orada bir artistik patinajcı bulunması çok iyi olurdu. Artistik patinaj yapmak isteyen çocuklar da oluyor hep.”

Bana kilitlenmiş gözleri açıldı. “Gerçekten mi? Ve... paralı bir iş mi bu?”

“Evet,” diye omuz silktim. “Parası çok iyi değil ama bûfeden kazandığına yakındır bence...”

“Kabul ediyorum,” dedi heyecanla lafımı keserek. Yüzü kızardı ama bana arkasını döndüğünde hemen normale döndü. “Demin için kusura bakma. Genelde bu kadar... duygusal değilimdir. Bu kadar... galeyana gelmediğimde olaylarla daha iyi başa çıkabiliyorum.”

“Galeyana gelmek mi?”

Gözlerini devirdi ve buzlu kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Sadece biraz çalışmam lazım... sevişmem lazım, bilirsin işte. Sporcular bunu her zaman yapar.”

“Ben yapmıyorum,” diye ağızımdan kaçırdım ve hemen geri almak istedim. Ona *benim* bu konuda yardım etmemi isteyip istemediğini sormamak için dilimi biraz daha sert ısırمام gerekmişti.

Eğer seni isteseydi sorardı. Kıza bir baksana, hiçbir şeyden çekinmiyor.

Ama buzun üzerinde bana bakarkenki savunmasız görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Başkalarının onu bu şekilde görmesini istemiyordum.

“Seri randevucu musun?” dedi gülmemeye çalışarak.

“Daha çok seri tek eşliyim. Artık öyle değilim ama. Ben...” Omuz silkip konuyu geçiştirdim çünkü ne diyeceğimi bile dim.

“Belki senin de birileriyle yatmaya ihtiyacın vardır.”

Yüzüm alev alev yanmaya başladı, kıpkırmızı olmuşum. Elim klimanın benim tarafımı daha da soğutmak için uzandı, aynı anda enseme de kaşımaya başladım.

“Ben... Ne...”

“Teklif ediyor değilim, parlak çocuk.” Gülümsedi ama aynı hızla arkasını döndü. “Güven bana. Bu sadece... İyi bir fikir değil.”

“Tabii.” Onunla birlikte gülmeye çalıştım. Ama yanaklarımı yakan utanca engel olamıyordum.

Tabii ki değil. Bir ona bak, bir de sana.

Acınası.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” dedim göl boyunca etrafımızda canlanan hayata bakarak. “Ben teklif ediyorum.”

Sessiz kaldı. Gülümseyip başını iki yana salladı, ona odaklanmış bakışlarımdan köşe bucak kaçıyordu.

Ama bundan pişman olmam mümkün değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sadie

“Muhteşem burgu,” dedi Koç Moreau gür sesindeki yoğun aksanla.

Kanadalı bronz madalya sahibi ve çok ünlü bir abi-kardeş çiftinin yarısı olan Celine Moreau, üniversitenin çiftler takımının koçuydu. Şu anda Waterfell takımından sadece iki çifti ve sekiz tekil sporcuyu çalıştırıyordu. Bugün ilk sezon antrenmanına katılan tek antrenör oydu; aslında bu daha çok takım kaynaşmasıyla karışık bir ısınma kayışığıydı.

Koçum garip bir şekilde yoktu ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Bu endişenin kök salmasına müsaade edemezdim.

Bunun yerine kendimi –ne yazık ki– Rhys'i düşünürken buldum.

Kocaman elleri, o aptal güzel gözleri ve gamzeli gülümsemesi... Her şeyi... Dikkatim dağınıktı, hatta özensizdim ve Koç Kelley'nin bundan memnun olmayacağını, azar işiteceğini ve mükemmel olana kadar hareketi tekrarlamamı söyleyeceğini biliyordum. Bunu tercih ederdim, ihtiyacım olan şey buydu. O nedenle Koç Moreau'nun iltifatlarının sırtımdan sekip kulaklarımda arka plan gürültüsü olarak kaybolmasına izin verdim.

Sonunda antrenman sona erdi, bütün ekip hızlı bir toplantı için çember oluşturduk. Kaskım kafamdaydı ve Rhys'in geçen sefer geri alması için yalvardığım abartılı hediyesi sayesinde kulaklarımdaki süslü kulaklıklardan hâlâ müzik sesi geliyordu; Luc'un yaklaştığını duymamamın tek nedeni de buydu.

Kulağımdan kulaklığı çekip aldı.

"Bu seks müziği," diye fısıldadı Luc. Ona çaktırmadan dirsek attım, hâlâ koçun cesaretlendirici sözlerini dinliyormuş gibi yapıyordum.

Luc Laroux yakışıklıydı ve ne yazık ki yetenekli bir çiftler patencisiydi. Partnerleriyle çıkıp sonra da terk etmeyi kesseydi şu anda Olimpiyatlarda olabilirdi. Onun yerine diğer çiftler takımının açıkça kışkırdığı bir dizi becerisi ve sürekli kalp kırmasıyla nam salmış olarak buradaydı.

Şimdilerde kendini yine partnersiz bırakmayı başarmıştı.

"Geçen gün Rose'u bir dergi kapağında gördüm. Hâlâ ayaklarına kapanmayacak kadar gururlu musun?"

Çenesi gerildi; uzun zamandır birlikte olduğu, şu anda paten dünyasının her yerinde yeni sevimli partneriyle birlikte yer alan popüler Olimpiyat adayından bahsedince yüzündeki bütün neşe silinmişti.

Buz kralının ta kendisi kıskançlığa kapılmış gibiydi.

"Ah," diye dalga geçtim. "Onu özlüyor musun?"

Gözlerinde bir şimşek çaktı, sonra pek çok kadının eteğinin altına girmesini sağlayan hınzır sırıtışıyla bunu gizledi.

"Neden? Yeni partnerim olmayı mı teklif ediyorsun?"

Yalandan öğürüyormuş gibi yaptım. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Luc'un kıs kıs gülüşü Moreau'nun antrenmanın bittiğini bildiren çifte alkışında kayboldu.

“Emin misin? Kaldırışlarımı çalışmam lazım. Bir partner arıyordum.”

Takımın geri kalanının arkasında yavaşça ilerlerken gözlerimi devirdim. Maalesef imaya fazlasıyla alışkındım. Genelde işle zevki karıştırmama mottomda oldukça ısrarcı olsam da bu durumda karıştırmıştım bile. Bu da evet dememi kolaylaştırıyordu.

Yine de tereddüt ettim.

Aptal bir çift kahverengi göz bütün beynimi ele geçiriyordu.

Bu yüzden başımı iki yana sallayıp Luc’un omzunu ittim. “Eve gitmem gerek.”

Pankek kahvaltısı sabahıydı ve Liam’in standartlarına göre bu, iyi bir günün habercisiydi.

Bize sık sık yardım eden komşumuz Bayan B. bugün çocuklara bakmayı teklif etmişti. Genelde hafta sonları öğleden önce ona ihtiyacım olmazdı ama Koç Kelley gece yarısı gönderdiği e-postada halka açık pistte bir son dakika antrenmanını bildirmişti.

Bu da mevcut atlayış rutinimin ve burgumun mümkün olan en temiz hâlini hazırlayabilmem için piste birkaç saat erken gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu yılın farklı olması için çırpınıyordum ve buna, Koç Kelley’yi hayal kırıklığına uğratmayarak başlayacaktım.

Ama sonra Rhys’in arabasını gördüm.

Duygular, ne hissettiğimi anlayamayacağım bir hızla içimde yükseldi: öfke, hayal kırıklığı, korku, endişe... heyecan ve beklenti.

Onu görmek istediğimi fark ettim, en az pistimden ve aklımdan çıkması için ona bağırarak istediğim kadar çok istiyordum bunu.

Ona dokunamazsın. Kes şunu.

Piste girip soyunma odalarına doğru yürürken bu sözler kafamda yankılanıyordu, sert olmaya kararlıyım. Akıl sağlığım için ona artık birlikte kayamayacağımızı söyleyecektim.

Siktir.

Rhys, bir dolaba yaslanıp eğilmişti ve terliydi; patenlerini giymiş, bacaklarını açmış, boğuluyormuş gibi nefes alıyordu.

Çantam omzumdan düştü. Öfkem buhar olup uçtu.

Çıkan ses onu kendine getirdi, kahverengi gözleri panikle bana doğru kaydı. Gelenin ben olduğumu anlayınca gözlerini kıstı.

“Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız,” diye mırıldandı ve dolgun dudakları, yorgunluğu yüzünden belli belirsiz bir gülümseme olduğunu varsaydığım bir şekil aldı. Mideme ağrı girdi. Onu yine böyle bulmak... Sahaya çıkmasına bir hafta kala...

Kalbim sanki boğazımda düğümlendi.

“Rhys,” dedim zar zor, elim yüzüne doğru uzanırken. O, bileğimi kavrayana kadar titrediğimi fark etmedim.

“Benim için endişeleniyor musun, Gray?”

“Aklım çıkıyor,” diye itiraf ettim. “Daha iyi olduğunu sanmıştım.”

“Ben de öyle.” Sanki boynunu dik tutan tek şey avucummuş gibi başını elime bırakarak inledi. “Bugün kötü bir gün sadece.”

“Sana pankek getirmeliydim,” dedim bu sözlerin tek başına ne kadar çılgınca olduğunu fark edemedim.

Nefes nefese ama mutlu bir ifadeyle gülümsedi. “Lütfen bunu açıkla.”

“Liam ben pankek yaptığımda günün güzel geçeceğini düşünüyor.”

Bana gülümsedi; gözleri parlıyordu, gamzeleri derinleşmişti. “Bir dahaki sefere bunu deneyeceğim. Ama eminim en iyi pankekleri sen yapıyorsundur.”

“Bir ara sana da yaparım,” diye fısıldadım ve alnını silip arkasına yaslanırken yanına oturdum. “İyi misin?”

Rhys başını sallayarak onayladı. Doğrulup suyundan birkaç yudum almayı başardı. “İyiyim. Ama bu fırsatı tepmem, haberin olsun. Kahvaltı sofrasını çok severim.”

“Tatlıdan çok tuzluyu sevdiğini sanıyordum.”

“Söz konusu sen olunca her şeyi severim,” diye itiraf ettiğinde kalbim tekledi.

Elini cebine daldırıp bana bir kulaklık uzattı. Kulağında benim eski kulaklığımın olduğunu, müzik dinlediğini ancak o zaman fark ettim.

“Benimkini hemen bulamadım,” diye iç geçirdi.

Uzattığı kulaklığı aldım, müziği seçmem için telefonunu bana verirken kablo bizi birbirimize bağlıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Sadie

Rhys'in alnında *ÖP BENİ* yazan bir tabela olsa yeriye. Ben de *BU BERBAT BİR FİKİR* yazan bir tabela takmalıyım.

Bunların hiçbirisi planımın bir parçası değildi.

Onu böyle, üzerinde sadece eşofman altı ve göğsüne yapışmış bir tişörtle öylece dururken görmek... Başını ellerinin arasına almıştı, parmakları gür, asi kahverengi saçlarını karıştırıyordu ve nefesi dudaklarının gergin hattından süzülüyordu.

Sağ kulağımda "Make This Go On Forever" çalıyordu, Snow Patrol'un müziği birkaç dakikada bir tempoyu artırarak aramızdaki enerjiyi besliyordu.

Önceki takılma deneyimlerim hep hızlı, aceleci dokunuşlar, karanlıkta geçen anlardan ibaretti ve genellikle başlamadan biterdi. Ev hayatımın diğer her şeyi etkilediğini hissettiğimde favori dikkat dağıtma yöntemimdi.

Ama Rhys'in bana bakışı sadece şehvetli değildi, zihnimin beni her şeye kapatan karanlık kısımlarında çok iyi bildiğim o çaresizliği de yansıtıyordu.

Bu, sadece kendimi dengelemek için bir şeyler hissetme ihtiyacıydı.

Ona dokunmaya cesaret etmeden önce kendime bunun ne olduğunu hatırlatmam lazımdı. Onun için böyle biri olmama izin vermem gerekiyordu. Taktığı muhteşem maskesiyle popüler bir hokey oyuncusuydu. Onu defalarca savunmasızken görmüş-tüm ve biraz daha yaklaşırsa bile açıkça sormayacağım *biliyordum*.

Bu yüzden ona ayak uydurdum, nefes nefese, adım adım, ta ki gergin alnı benimkine değene, alnındaki ter odanın soğu-ğunda donana kadar.

Nane koku ferah nefesi dudaklarıma değerken bunun ne kadar korkunç olduğunu, kendimi geri çekmem, kulaklığımı çıkarıp odaklanmam, her zaman yaptığım gibi köpüren duy-gularımdan sıyrılmam gerektiğini *biliyordum* ama bir şey beni burada tutuyordu. Onun derin umutsuzluk kuyusu beni büyü-leyip kendine doğru çekiyordu.

Onu kurtaramazdım, istesem bile yapamazdım. Zaten kur-tarılması gereken biri varsa o da Oliver ve Liam'dı. Şu an göz-lerimin önünde boğulan bu hokey yıldızını kurtarmaya çalış-mak kesinlikle bana düşmezdi.

Onun bana ihtiyacı vardı.

Evet. Tabii. Tabii. Bunun için olabilir.

Yavaş değildi, kendimi ona bırakmadan önce nefesim bir kez tekledi. Dudaklarım hiç tereddüt etmeden, sadece büyük bir ihtiyaçla onunkilerle buluştu.

Boğazından hafif bir inilti yükseldi, sesi tamamen rahatla-mış gibiydi ve sonra karşılık verdi. Döngüye girmişiz gibi his-sedene kadar ona gösterdiğim tutkuyu bana yansıtıp durdu. Elleri belime uzandı ve sertçe çekti, ben de bacaklarımı alçak bankın üstünde iki yana açarak kucağına oturdum. Sırtı ar-kasındaki dolaplara çarptı, ayağındaki yarım yamalak bağlan-mış patenleri kauçuk zemine bastırıyordu.

Geri çekilip ona bakarken her ayrıntıyı zihnime kazıdım. Koyu renk saçlarının alnına dökülen telleri, yanaklarının hafif

kızarıklığı ve hafifçe açılmış, hızlı nefesler alan dolgun dudakları. Eli hâlâ kalçamda geziniyordu, tüy kadar hafifmişim gibi belimi tamamen kavradı.

“İstediğin bu mu?” diye fısıldadı, yarı kapalı gözlerle bana bakarken sesi titriyordu. Ona doğru uzandım ama bileğimi yakaladı ve sıkıca tuttu. “Söyle bana.”

Sesim çıkmıyordu, ağzım o kadar kurumuştur ki aylardır bir damla bile su içmemişim gibi hissediyorum. Sadece başımla onaylayabildim.

Dudaklarında daha önce hiç görmediğim nefes kesici bir gülümseme belirdi; gülerken yanaklarındaki iki gamze de ortaya çıktı ve dudaklarını bileğime, tam nabzımın attığı yere bastırdı ve gözlerini kapayarak mırıldandı: “Güzel. Benim de.”

Onunla ilk önce ne yapmak istediğime karar veremedim.

Ellerimi omuzlarına, boynuna ve saçlarına doğru kaydırarak hafifçe kavradım, tekrar ona sokuldum, bu sefer sadece boğazının güçlü çizgisinde dudaklarımı gezdirerek öpmeye başladım. Tekrar inledi, dudaklarından –tam kulağımın dibindeyken– uzun ve yüksek bir inilti döküldü. Bu ses tüylerimi diken diken etti. Vücutlarımızın hareketi her iki kulaklığı da yerinden çıkaracak kadar sertti. Telefonu yere düştü ve bizi yankılanan sessizlikte bıraktı.

Rhys’in elleri belimde dolanırken bir an için aşağı doğru ilerledi. *Bir şey*, herhangi bir şey yapmasını bekledim, sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ama kısa bir tereddütten sonra avuç içleri sırtımı ve ensemdeki saçları okşadı, beni tekrar öperken yüzümü ellerinin arasına aldı.

Kocaman avuçlarını kendi ellerimle kavrayıp sert ve ısrarcı hareketlerle aşağı, aşağı, aşağı kaydırarak kıcımlı avuçlamasını sağladım.

İnleyerek kalçamı sıktağında kendime engel olamayarak sırttım, dudaklarına tekrar yapışırken çıkan sesi yuttum.

Onun kucağında ve tamamen kontrol altında olmak sarhoş ediciydi. Sadece öpüşüyorduk ama daha önce yaşadığım her şeyden daha fazlası gibiydi.

Dakikalar, saatler... Ben burada, onun kucağındayken zaman kavramı yok olmuştu. Aklımı başımda tutan tek şey aramızda bıraktığım boşluktu, dizlerim onun iki yanına dayalıydı. Altımdaki belirgin dikkat dağınıklığından uzak duruyor ve kendime, bakmak için bile izin vermiyordum.

Birinin geldiğini haber veren arka kapının gürültülü, yankılı *çarpışını* duymamın tek nedeni de muhtemelen buydu.

Rhys'in kucağından fırlayıp kendimi yere attım.

"Tanrım," diye mırıldandı ama telefonumun ışığı yanınca ona dönüp bakamadım.

Saat daha altı bile değildi, yani bu saatte arka koridorlarda kimsenin dolaşmaması gerekirdi. Yine de bu, artık keyfimize göre takıldığımız yaz sabahlarında olmadığımızı, bunun gerçek hayat olduğunu bana hatırlatmaya yetmişti.

Bu da demek oluyordu ki yanaklarımdaki kızarıklığı yok edemeden birileri burada olacaktı.

Ayağa kalkmak için doğrulurken saçlarımı dağınık topuz yaptım ve ne yazık ki bundan sonra tüm fantezilerimin başkarakteri olacak hokeyci çocuğa döndüm.

Hiçbir şey olmamış gibi karşısındaki banka oturup bakışlarının üzerimde yarattığı yakıcı hissin tazelenişini görmezden gelmeye çalıştım.

"Sadie..."

Büyü bozulmuştu. Ona baktıkça, içimde yanan her şey çürüyor, suçluluk duygusu beni esir alıyordu.

Kimseye yardım edemezsin. Sen sadece sonsuza dek mahvetmeye yararsın.

"Pratik yapmam lazım." Patenlerimi hızla giyip bağcıklarını bağlarken ellerim titriyordu. Onun endişeli enerjisinin her

zerresini bedenime çekmiş gibiydim. Ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Cidden Rhys, lafını bile etme. İyiydi."

"O zaman neden gidiyorsun?" Sesindeki kırılganlıktan en az kendimden nefret ettiğim kadar nefret ettim.

Çünkü bu, sessiz sabahlarımızda inşa ettiğimiz her şeyi değiştirir. Seni de kendimle birlikte aşağı çekersem kurtarıcın olamam.

Odaklanmam gerekiyordu. Oliver, Liam, Ro, paten, iş, okul. Önemli olan bunlardı.

Koç Kelley'yi hayal kırıklığına uğratma. Bu yılın geçen yıl gibi olmasına izin verme.

Dikkatini dağıtma.

Oliver, Liam, Ro. Paten, iş, okul.

Kibar bir şeyler söylemek, hatta özür dilemek istiyordum ama şişmiş dudaklarımdan çıkmayı başaran kırık dökük sözcükler, "Pratik yapmam lazım," oldu. Patenlerimin üzerinde durarak nihayet ona bir kez daha bakmayı başardım. "Ve odaklanmam gerek. Bu bir daha olamaz."

Kaşlarını çattı, kapüşonlumu çantama atıp tünelden piste doğru neredeyse uçarken beni izledi.

Onun bıraktığım yerde olmasını umarak geri dönmeden önce sadece otuz dakika kayabilmişim. Nasıl özür dileyeceğimi kafamda bir iki kez prova ettim çünkü özür dilemek sık yaptığım bir şey değildi. Daha tüneli geçip soyunma odasına giremeden iki ses duydum.

Biri, artık tanıdık gelen bir erkek sesiydi.

Diğerini de ne yazık ki tanıyordum.

Köşeyi döndüğümde Rhys'i patenlerini çıkarmış hâlde ayakta dururken gördüm; Victoria'nın kıvrak, taytla sarılı vücudunun yanında uzun boyu göze çarpıyordu. Bronz bacakları ve fırfırlı eteğiyle kolayca fark edilebilen kaslı vücudu, parlak

beyaz patenleri üzerinde güzelce toplanmış bebek mavisi tozluklarıyla muhteşem bir kızdı. Çocukken odama astığım posterlerdeki kızlara, dergilerden kesip okul dosyalarımın iç kısımlarına yapıştırdığım Olimpiyat sporcularına benziyordu. Şimdiye olacağımı sandığım gibi görünüyordu.

Zarif ve güçlü ama çok güzel.

Dönüştüğüm bu yorgun, aşırı duygusal, hatta nefret dolu patenciyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Rhys ve Victoria'nın birbirlerine yakıştıklarını fark ettim. İkisi de uzun bacaklıydı. Kızın sarı topuzu sıkıydı, dudakları dolgundu ve yatak odamda yorganın altında bol miktarda çikolata kaplı kiraz yerken sosyal medyada imrenerek izlediğim, İtalya sahillerinde geçirdiği yazdan kalma teninin bronzluğu tam kıvamındaydı.

Rhys de mükemmellik maskesini takmıştı; tüm o korku ve kırılma izleri silinip gitmişti. Onun yerine, sık sık takındığını düşündüğüm yakışıklı, üniversiteli hokey yıldızı tavırları gelmişti; sert bir antrenmandan yeni çıkmış gibi dağınık saçlar, kızarmış bir cilt, yıldızlar gibi parlak ve ışıltılı görünen bir gülümseme. Işıltılar gözbebeklerine bile yansıyor; gözleri kırışıp gamzeleri ortaya çıkarken gözlerinin elası daha da parlıyordu.

Tam da hayal ettiğim hâliyle kampüsün altın çocuğu karşımdaydı. İnternette yaptığım gizli araştırmada ortaya çıkan takım fotoğrafının biraz daha sert bir versiyonu gibiydi.

Bununla ilgili bir şey midemin kasılmasına neden oldu.

Victoria tekrar konuşurken zarif bir tavırla elini onun koluna koydu.

Mantıksız bir kıskançlık patlamasıyla sırtım dikleşti ve bankta ikisinden de olabildiğince uzağa oturup çantamı gereğinden büyük bir kuvvetle yere çarptım.

"Ah!" Victoria beni görünce neşelendi, ikimize de bakabilmek için hafifçe döndü. Elleri çantasının askısını hafifçe

tutuyor ve pembe kıskaçlı tokasını açıp kapatıyordu. Ses kulaklarımı tırmaladı, daha da rahatsız edici olansa neşeli kıkırdamasıydı.

“Günaydın Sadie. Seni görmedim. Rhys’le tanışmış mıydın?” Onu işaret ederek omzunu sanki yakınlarmış gibi koluna doğru yaklaştırdı.

Ben hâlâ onun tadını alabiliyorken...

Dudaklarımı yaladım.

Gözlerim onun meraklı bakışlarıyla buluşmak için kaydı, her zaman yaptığı gibi yüzüme odaklanmıştı.

“Tanışmadım. ‘Seninkini işe getir’ günü olduğunu bilmiyordum, yoksa elim boş gelmezdim.” Sözlerimi Victoria’ya yöneltmiş olsam da onları duymasını istediğim kişi Rhys’ti. Çenesinin hızlıca gerilmesi ve burun deliklerinin genişlemesi başardığımın tek kanıtıydı.

Telefonum yine çalmaya başladı ve sonunda elime alıp bakmadan cevap verdim.

“Ne?”

“Sadie.” Hattan en küçük kardeşimin ağlamaklı sesini aldığım da yüreğim ağzıma geldi. “Eve gelmen lazım.”

Bir an bile tereddüt etmeden, “Yoldayım, böcek,” diye fısıldadım ve telefonu kapattım.

Sırtım hâlâ onlara dönük, köşede gözden kaybolabilirmişim gibi büzülürken Victoria’nın ağır iç çekişini duydum.

“Özür dilerim,” dedi, sesi bu yankı yapan odada sadece Rhys’e yönelik yumuşak bir fısıltı gibiydi. “Sadie... biraz yalnız takılmayı sever. Başkalarıyla pek iyi anlaşılamaz.”

Bir aydır onunla gayet iyi anlaşıyordum.

Benim hakkımda sorunlu bir çocukmuşum gibi konuşması, onun iyi dinlenmiş yüzüne ve aydınlık bakışlarına duyduğum öfkeyi daha da artırdı; ta ki kendimi tutamayıp ağzımdan çıkana engel olamayana kadar.

Huysuz, solgun yüzümde nefret dolu bir sırıtışla, “Birincilik kürsüsünde sadece bir kişilik yer var, Vicky,” diye çıktım. “Belki bir gün sen de oraya çıkarsın.”

“Sadie.”

Mideme ağrı girerken alnımda ter damlacıkları oluştu.

Koç Kelley öfkeli bakışları ve çatık kaşlarıyla kapının önünde dikiliyordu. Onun hayal kırıklığı her zaman benim hassas noktamdı, hayatım boyunca örnek aldığım tek erkek figürü oydu.

On bir yaşındayken, birincilik serim bozuldu diye –diğer kızın geriye taranmış saçlarından plastik tacı çekip çıkarmamı engelleyecek bir ebeveynim yokken– geçirdiğim öfke nöbetine tanık olduktan sonra beni yanına almıştı. O zamanlar sadece beş yıllık bir koçluk kariyeri vardı, ön çapraz bağlarını sakatlayıp bir önceki Olimpiyat yarışındaki dördü lutz performansına asla geri dönemeyince başlamıştı.

Olimpiyat elemelerini kaçırdığımda beni gençlerden üniversiteye kadar takip etmişti. Ama değerli öğrencisinin asla ABD Takımı için kaymayacağını bilmenin verdiği hayal kırıklığı beni çok etkilemişti. Kendimi kaybetmemin sebeplerinden biri de buydu.

Şu anda gözetimde olmamın bir nedeni de buydu, devamlılığı en az yüzde yetmiş çıkarana kadar yarışamayacaktım.

“Koç.” Yüzümü ekşittim, panikten neredeyse yutkunamıyordum.

Tanrım, bugün neden herkes bu kadar erken geldi ki?

Bana yönelen bakışlardan kaçmak için patenlerimi çözüme koyuldum.

“Bu yıl da mı sorun yaşayacağız?”

Başımı dik tutmaya çalışsam da azar yemekten kaçamayacağımı anladığımda yanaklarım utançtan alev aldı. Daha da kötüsü, bunun Victoria ve Rhys’in önünde olmasıydı.

“Bu konuda konuşmuştuk...” diye söze başladı, patenlerimin *bağcıklarını* *çözdüğümü* fark ettiğinde hayretle kaşlarını kaldırdı. “Ne yapıyorsun?”

Başımı iki yana salladım; hayal kırıklığı, öfke ve korku gözlerimi yakacak kadar artmıştı.

Bu senin hatan. Rhys'i sen öptün. Dikkatin dağıldı.

Oliver ve Liam'i yalnız bıraktın.

“Yapamam.” Başımı sallarken dişlerimi, çenemin kırılacağından emin olacak kadar sıktım. “Gitmek zorundayım.”

“Sadie,” diye çıkıştı Koç Kelley, onu geçmeye çalışırken kolumu kavradı. “Kuralları biliyorsun. Hâlâ gözetim altındasın. Antrenman kaçırıamazsın...”

“Biliyorum.” Omuz silkerek elinden kurtuldum, dışarı çıkıp arabama doğru koşarken arkama bakma zahmetine bile girmedim.

Elim tam şoför kapısının kolunu kavradığı sırada, “Sadie,” diye seslendi biri. “Bekle, nereye gidiyorsun?”

Gözlerim sımsıkı kapalıyken hızlıca, “Beni rahat bırak, Rhys,” dedim.

“Konuşmalıyız...”

“Konuşmamıza gerek yok.” Çantamı yolcu koltuğuna fırlattım. “Benim gitmem lazım, senin de rahatlamam. Çok yapışkan davranıyorsun, parlak çocuk.”

Bu hâlimden nefret ediyordum. Herkesi ve her şeyi kendinden uzak tutmak isteyen çaresiz, korku ve nefret dolu bir kızdım çünkü her şey çok fazla geliyordu. Ama Rhys’in bunu görmesi lazımdı ki soyunma odasındaki o ânın ne kadar büyük bir hata olduğunu anlayabilsin.

Liam’ın küçük sesi kafamın içinde dönüp duruyordu.

Kapımı çarpıp kilitledikten sonra arabayı çalıştırmaya uğraştım ama motorun dönmeyi reddeden acı çığlığıyla karşılaştım.

“Hayır,” diye homurdandım, yaşlar gözlerime hücum etti.
“Hayır, hayır, hayır!”

Tekrar tekrar denedim.

Hiçbir şey olmadı.

Camımdan bir *tık tık tık* sesi geldi, hokeyci altın çocuk hü-
zünlü gözleriyle arabamın yan tarafına yaslanmış, camı açmamı
işaret ediyordu. Onu görmezden gelmek istiyordum ama kalbi-
mi çarptıran o korku yüzünden elim camı açmak için uzandı.

“Ne?”

Rhys iç çekti ve bir elini uzun, güzel saçlarının arasında
gezdirerek sinirimi daha da bozmayı başardı. “Arkadaş olma-
dığımızı söylediğini biliyorum.”

Salaklık ediyordum ama, “Bu konuyu iyice öğrendik de-
mek,” diye terslemekten kendimi alamadım.

Acı çeker gibi garip bir kahkaha attı.

“Doğru, dilini boğazıma sokan sendin, kedicik. Bu yüzden
senin arkadaş olmama tarzını kaldırabilirim sanırım.”

Daha kaba yorumundan duyduğum utancı üzerimden
atamadan, “Kedicik mi?” diye homurdandım. “Kendine gel.
‘Gray’ yeterince kötüydü.”

“Gözlerin yüzünden.” Gülümsedi ve bir an için onu daha
önce gördüğümü düşündüm. Belki de yollarımız daha önce
kesişmişti çünkü şu anda kampüsün kahramanı, hokeyin altın
çocuğu ve tam da takılabileceğim türden tek gecelik bir ilişki
gibi görünüyordu.

“Hayır,” deyip ona ters ters baktım.

Hızlı bir teslimiyet ifadesiyle ellerini kaldırdı. “O zaman
sana başka bir isim seçeyim.”

“Takma isim yok,” diye karşılık verdim. Lakaplar yakınlık
getirirdi.

Alayla güldü. “Bunu benimle hokeyin parlak çocuğu diye alay
eden kız mı söylüyor? Beni komplekse sokmaya mı çalışıyorsun?”

“Zaten bünyende olan bir şeyi sana aşlamak zor.”

Gerçekte onu *tanımıyordum*. Aslında şimdiye kadar gördüklerim, onun yakıştırdığım gibi bir *hokey yıldızı* olmadığını kanıtlıyordu. Onunla kaydığım bir ay boyunca ya yürek parçalayıcı derecede tatlı ya da yıkıcı derecede paniklemiş ve üzgündü.

Benimle paylaştığı hiçbir anda hokey kaptanı Rhys Koteskiy değildi, ta ki bugüne kadar...

“Tabii,” dedi. Ama yüzü biraz kederli görünüyordu, keşke söylediklerimi geri alabilseydim. Bundan nefret ediyordum. Ağzımdan başka korkunç bir şeyin çıkmasını engellemeyi umarak dudağımı sertçe ısırdım.

Telefonum tekrar çaldığında Oliver ve Liam’ın sırttan yüzleri ekranı aydınlattı ve içime yine sıcak bir endişe dalgası yayıldı. Hemen cevap verdim, gözlerim sımsıkı kapalı hâlde Liam’ın küçük hıçkırıklarını bekliyordum ama bu sefer arayan Oliver’dı.

“Sadie?”

“Selam şampiyon,” dedim zorlukla. “İyi misin? Şimdi yoldayım.”

“Sabahki program için otobüsü kaçırdık. Bir de Liam yine altına işedi. Okulun ilk günü olduğu için başımız belaya girer mi?”

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı ve o görmese de başımı salladım. “Tamam, sorun değil. Ayrıca hayır, başınız belaya falan girmez. Merak etme. Birazdan evdeyim, hallederiz.”

Telefonu kapattıktan sonra bütün vücudum açık pencereye doğru savruldu, ellerim çıkıntıyı kavradı.

“Beni bırakmayı mı teklif edecektin? Çünkü kabul edeceğim.”

“Evet.” Rhys’in yüzünde, aşırı soğuk ve sıcak tavırlarımdan olsa gerek hem rahatlama hem kafa karışıklığı vardı.

“Harika!” Arabadan atladım, kapımı beklenmedik bir şekilde itince neredeyse onu devirecektim. Sadece bir an tereddüt etti, sonra benim için arabanın kapısını tuttu.

Çantamı omzumdan alıp şık, parlak arabasına doğru ilerlemeye başladı. Bu sabah zaten bir kez hayran kaldığım aracın arka koltuğuna çantamı bıraktı.

Oturduğumda deri koltukların serinliğini tenimde hissettim. Bu arabada onunla daha önce milyonlarca kez bulunmuşum gibi arkama yaslandım.

Onunla yalnız kaldığımda etrafımı saran baloncuk, bana adresimi sorduğunda yeniden belirmeye başladı. Rhys ehliyetini yeni almış gibi gözlerini önce park kamerasına, sonra da yola dikti.

Birkaç sessiz dakikadan sonra, “Araba kullanmaktan nefret ediyorum,” diye homurdandı. Yanakları kızarmış ve gözleri sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi büyümüşü.

“Neden kabul ettin?”

Tekrar kaşları çatıldı, elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Aldığı derin nefesle alnına dökülen gür saçları uçtu ve gülümsedi. Yine o gamzeli, yıldız gülümsemesi ortaya çıktı... Fark ettim ki gülüşü sahte değildi, o gerçekten bu kadar güzeldi...

“Yardıma ihtiyacın vardı.”

Ağzımdan ne çıkacağına güvenemedim.

Arabanın içi oldukça sessizdi, yine de kulaklarım her zaman olduğu gibi onun çaldığı müziğe odaklanmış durumdaydı. Yerel pop kanalı açıktı ve en popüler şarkılar çalıyordu. Rhys sanki başka bir şeyi fark edemeyecek kadar araba sürmeye odaklanmış gibiydi. Şarkıya eşlik etmiyor, parmaklarını bile oynatmıyordu. Benimse vücudumdaki her kas, her şarkıyı bağıra bağıra söylemek ya da koltuğumda dans etmek için can atıyordu. Müzik, aynı seks gibi, benim için bir rahatlama biçimiydi. Her şey üstüme üstüme geldiğinde onları yönlendirebileceğim güvenli bir alandı; gece geç saatlerde parti tuvaletlerinde takılmaktan ya da tek gecenin tamamı boyunca bile sürmeyen ilişkilere girme eğilimimden çok daha güvenliydi.

Ne tarz olduğu fark etmeksizin müzik bana iyi geliyordu.

Arabanın içinde dönüp duran gerginlikten o kadar sıkılmışım ki evin olduğu çıkmaz sokağa yaklaştığı gibi kapıyı açıp yaylı bir oyuncak misali fırlamaya çalıştım.

“Tanrım!” diye bağırarak frene öyle sert bastı ki kolu tutmama rağmen açık kapı neredeyse bana çarpacaktı. “Tanrım, Sadie... lütfen bunu bir daha yapma.”

Alaycı bir şeyler söylemek istedim ancak gözlerinde gerçek bir korku vardı ve yüzü hayalet görmüş gibi kasılmıştı.

Panolara çarptığımda beliren ifadenin aynısıydı.

Ben de dudağımı ısırdım, çimleri fazla uzamış ve yabani otlarla dolu kırmızı tuğlalı dubleksi omzumun üzerinden işaret ederken teşekkürle karışık bir özür mırıldandım. Utanmadım, bana bir ömür yetecek kadar utanç ânı yaşamıştım. Yine de Rhys parlak, siyah bir BMW’nin içinde, ağzında gümüş kaşıkla doğduğunu ve baba parası yediğini resmen bağıırıyordu. Güzel saçlarıyla yakışıklı gülümsemesinin altında derin bir sır kuyusu ve duygusal travma olsa bile... Ona *benim* tüm sırlarımın yaşadığı evimi göstermek, hokeyci çocukla yapmak istediğim şeyler arasında pek de üst sıralarda yer almıyordu.

“Gitmem gerek. Cidden, teşekkürler, Rhys.”

Konsola doğru uzanarak devasa kollarıyla kapıyı kapamamı engelledi. Şaşırtıcı derecede çekiciydi ve yanaklarım hararetle kızardı.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu, yüzündeki endişe duraksamama yol açtı. Devamını getirmedi ama gözlerinde bunu görebiliyordum. Ayakta duramadığında ona yardım etmişim, o da aynısını yapmayı teklif ediyordu.

Onu yardım etsin diye hapishaneme davet etmenin sadece bana güvenenleri tehlikeye atıp yıllardır içimde tuttuğum her şeyi açığa çıkaracağını biliyordum. Onu hâlâ *hissedebildiğimden* bahsetmiyordum bile. Onun etrafında takılmaya devam

etmemin durumu daha da kötüleştireceğinin farkındaydım. Şu anda bile tek istediğim ellerinin kalçamı kavrayıp sahip olduğunu bildiğim güçle beni konsolun üzerinden kucağına çekmesi ve direksiyona bastırıp...

Hayır. Onunla olmaz. Kes şunu.

“Gitmem gerekiyor. Teşekkür ederim,” diye tekrarlayıp kapıyı kapattım.

Ertesi sabah, arabamı nasıl geri alacağımı bile düşünemeden dışarı çıktığımda arabamın garaj yolunda olduğunu, yeni bakımdan geçtiğini ve hiç homurdanmadan çalıştığını gördüm.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rhys

“Doktorun gürültü ve içki konusunda söylediklerini unutma, Rhys,” diye devam etti annem, sözleri arabamın ses sisteminin son derece net geliyordu. Başımı koltuğumun aşırı yumuşak malzemesine hafifçe bastırmış, cama vuran güneşe rağmen serin arabamda nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. “Aslında, neden bunların hepsini sevgili Ben’e göndermiyorum ki? Seve seve yardım edecektir...”

“Anne.” Kırmızı tuğlalı evin önüne park ettiğimden beri bu endişe dolu konuşmayı sonlandırmak için beşinci teşebbüsmüdü bu. “İyi olacağım. Ben’e bir şey göndermene gerek yok, tamam mı?”

“Rhys,” dedi telefona yarı ağlamaklı bir sesle ve göğsüm daraldı. “Eğer geri gelmek istiyorsan gelebilirsin, bir şekilde hallederiz...”

“*Uspokoit’sya,*³ aşkım.”

Gözlerimi sıkıca kapadım, ellerim direksiyonu kavrar-ken babamın sesi arabanın içinde yankılanıp aniden her şeyi küçülttü. *Kendimi* bile daha küçük hissetmeme neden oldu.

3 (Ru.) Sakin ol. -çn

“Oğlumu bırak artık, tamam mı? Yarım saat önce ayrıldığından beri onunla konuşuyorsun. Zamana ihtiyacı var.”

“Ben iyiyim, anne,” diyerek boğazımdaki yumruyu zorlukla yuttum. “Söz. Seni yarın ararım.”

Bu sözün ardından sonunda telefonu kapamayı kabul etti, babamın *aramayı sonlandır* düğmesine basarken söylediği sesiz Rusça sözcükler yankılandı.

Şiddetli bir gümbürtü dikkatimi pencereye çekti. Freddy’nin yüzündeki ağzı açık, abartılı şaşkınlığı gördüm, sonra da pilot gözlüğünü yüzünden çıkarıp kapımı açtı.

Matthew Fredderic sol kanat oyuncumuzdu ve başımın belasıydı. Kasklarımız takılıyken ve buzun üzerinde süzülürken ikiz bile sayılabılırdık; aynı boyda ve yapıdaydık, bu da kanat ve pivot olarak ilk hat forvet oyunumuzda harikalar yaratıyordu. Ama buzun dışındayken gece ve gündüz gibiydik. Freddy sarışındı, masum yeşil gözleri ve ardında kırık kalpler bırakmaya devam eden “sev ve terk et” kişiliğine uygun olarak aşırı flörtöz bir gülümsemesi vardı. Şimdiden ün yapmıştı, birinci sınıftan beri böyleydi ve söylentilere göre lisede de aynı şekilde önüne gelenle birlikte oluyordu.

Bırakın kız kardeşinizle, *annenizle* bile tanıştırmaktan çekineceğiniz türden bir adamdı.

“Öldüğümü biliyordum.” Freddy dramatik bir tavırla iç geçirdi, ben dışarı çıkarken vücudunu açık kapıya yasladı. “O kamyonadaki balık tacolar beni sonunda bitirdi, Reiner. Halüsinasyon görüyorum.”

Gözlerim hemen arkasında kollarını kavuşturmuş, hâlâ kamyonetinin yanında duran heybetli figüre kilitlenmeden önce gülümsemeyi başardım.

Bennett Reiner beş yaşımdan beri en yakın arkadaşımdı. Babalarımız gençlerde ve NHL’de birlikte oynamıştı; Ben’in babası çaylak sezonunda ön çapraz bağlarını yırtıp kariyerini

sonlandırmadan önce sadece bir yıl aynı takımda oynayabilmişlerdi. Bizi hokeyden ve okuldan önce bir araya getiren ilk şey Patene Giriş derslerimizdi. Birbirimizden ayrılamazdık, öyle ki bölgedeki prestijli hokey akademileri için üst düzey antrenörlere ikili paket gibi satılırdık. Yeteneklerim ve hızım, hücum pozisyonlarına doğru gelişip sonunda beni pivot pozisyonuna getirmişti. Ben ise agresif bir oyun ortaya koymadan daha uzun ve daha iri olmaya devam ettiğinden sonunda koçlar onu kaleye almıştı.

Şimdiye kadar beraber oynadığım en iyi kaleci oydu. Skor ne olursa olsun sakın ve soğukkanlı kalacağına güvenebileceğim biriydi. Özellikle rutini söz konusu olduğunda son derece titiz oluşuyla Bennett gerçekten çok sağlamdı.

Onu da kendimle birlikte aşağı çekebileceğimi düşünerek sırtımı yaslamadığım biriydi.

“Selam,” dedim başımı sallayarak ve Freddy’nin kapıyı arkamdan kapamasına izin verdim. Söyleyebileceğim çok şey vardı, kelimeler kafamın içinde birbirine karışıyordu.

Özür dilerim, Ben. Babamın yüzüne bakmak şöyle dursun, lanet olası gözlerimi açmayı bile zar zor başarabildim.

Seninle konuşmak, sana karşı dürüst olmak, Everest’e tırmanmak gibiydi çünkü bir daha asla buzun üzerinde olmama fikri, tekrar buzun üzerinde olmak kadar korkutucu gelmeye başlamıştı birdenbire.

Kendimden neredeyse hokeyin benden nefret ettiği kadar nefret ediyordum ve en ufak bir huzur bile hissetmek istemiyordum. Sen bir kurtarıcıydın, koruyucuydun fakat beni bundan koruyamazdın.

Sen benim en iyi arkadaşımısın ve seni asla incitmek istemedim ama içimdeki her şey karardı, çürüdü ve hâlâ iyi bir şey yok. Artık hiçbir şey değilim ve bencilce olsa da bunu görmeni istemedim.

Bunun yerine, ellerimi şortumun ceplerine sokmadan önce bir elimi tekrar saçlarımda gezdirdim ve başımı sallayarak selam verdim. “Nasılsın?”

Sessizdi, hareket etmeden öylece bana baktı. Sadece onda gördüğüm bir dinginliği vardı.

“Biraları buzdolabına koyacağım,” dedi Freddy gülümsemesi kaybolurken. Omzuma vurdu. “Geri dönmene sevindim, Rhysie.”

Freddy dönüş yolunda Bennett’ın yanında durarak omzunu sıktı ve iri çocuğun onun dokunuşundan kurtulmak için omzunu hafifçe geriye atışını görmezden geldi. Bennett’ın kamyonetinin hâlâ açık olan kapısından yiyecekleri alıp yanımızdan geçerek kolları kâğıt torbalarla dolu hâlde eve doğru ilerledi.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu, tıpkı Bennett’ın muhtemelen bu sabah kendi elleriyle biçtiğini bildiğim tertemiz yeşil bahçe gibi. Rutinler, tekdüzelik, Bennett’ı hayatta tutan bunlardı.

“Bennett, bak...”

Kocaman elini kaldırarak ağzımdan fırlamak üzere olan bilinmez kelimeleri durdurdu.

“Telefonu açmak o kadar da zor değil, Rhys. Mesaj atmak için bile olsa.” Sesi soğukkanlıydı ama mavi gözleri incinmişlik ve ihanetle doluydu. “Öleceğini sandım.”

Karnıma yumruk atsa daha iyiydi.

“Ben...”

“Hayır.” Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Gömleğinin cebinden güneş gözlüğünü çıkardı, kızarmış gözlerini saklamak sesindeki acıyı duymamı önleyecekmiş gibi gözüne taktı. “Seni son gördüğümde lanet olası bir hastane yatağındaydın. Bunun farkında mısın? Beni habersiz bıraktın, herhangi bir bilgi alabilmek için annene yalvardım. Sensiz yaz kampına gitmek, takımın

ivmesini korumak, onlara yoğun bir iyileşme sürecinde olduğunu söylemek? En iyi arkadaşı tarafından dışlanmış aptalın teki gibi hissettim.”

Ağzından çıkan her kelime bir kırbaç darbesiydi sanki ama hepsini kabul ediyordum. Hatta söyledikleri içimdeki iltihaplı şeyi körüklüyordu.

Bunu ona sen yaptın. Ve bu konuda kötü bile hissedemiyorsun çünkü bomboşsun. Vereceğin hiçbir şeyin kalmadı, en iyi arkadaşına bile. Bencil.

O yüzden başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım. Bennett dokunulmaktan hoşlanmazdı, yoksa ona çoktan sarılmıştım. Bakımlı sakalı ve koyu renk Ray-Ban gözlüğüyle bile duygularını suratından kolayca okuyabiliyordum.

“Şimdi özür dilemeyeceğim çünkü ciddi değilmişim gibi görünecek.” Kararlı bir şekilde başımı sallamadan önce omuz silktim. “Ama geri döndüm. Bugün geri taşınıyorum, bu gece dışarı çıkarız ve pazartesi günü de antrenmandayım. Bir yere gitmiyorum.”

Seni bir daha bırakmayacağım, demedim ama güneş gözlüğünü düzelterip parlak, siyah kamyonetin kapısını kapatırken barış teklifimi kabul ettiğini görebiliyordum. Arka koltuktaki çantalarım uzandım ve ona doğru döndüm, beni biraz daha azarlamasına izin vermeye hazırdım. Yanıma geldi ama ben birkaç adım arkada kaldım, eve doğru giderken onu takip ettim.

Ön kapıyı açmak için önümde manevra yaparken sessizce, “Tekrar hoş geldin, Kaptan,” dedi. “Sana hâlâ kızgınım.”

Bennett’in rehber köpeği kapının hemen önünde oturuyordu, sahibi kadar asabi bir tavırla bana hırladı. İçim eve dönme hissiyle dolup taşıtı.

“Geri dönmek çok güzel, Reiner.”

Bir an için bile olsa göğsümde hissettiğim kısacık ve küçük sıcaklık bana yetti.

Şimdilik yetmek zorundaydı.

O gece kendimizi partide değil, en sevdiğimiz hamburger-cide bir masada bulduk. Bennett karşımda, Freddy de sağımda otururken aşırı büyük siparişimizden artakalanları didikliyorduk. Üç tabak kanat, patates dilimleri ve sebze kâseleri masaya dağılmıştı. Ortada ise neredeyse parçalanmış dev bir pretzel vardı, son parçası takılı olduğu kancaya zar zor tutunuyordu.

Freddy, yaz döneminde Bruins oyuncu geliştirme koordinatörüne asıldığını ve hemen ardından NHL'deki erkek arkadaş tarafından buzda yere serildiğini anlatırken Bennett otuz iki diş sırtarak oturuyordu.

Bennett, turuncuya çalan birasından bir yudum daha içerken, "O adamın sana o süslü küçük deke vuruşu konusunda yardım ederek 'geri dönmesine' imkân yok," dedi. O bir bira gurmesiydi, yarısı boş sürahiyi Freddy ve benim aramda bölüşmeyi reddediyordu.

"Ona *Michigan* deniyor."

Bennett'in gülümsemesi daha da genişledi. "Görevimiz tehlike denmeli. Maçta kullanacak kadar iyi yapmana imkân yok."

Atışmalarını dinlerken farkında bile olmadan gülümsemeye başladım. Geçen sene Bennett, çocuğun kendini beğenmişliğinden ve süslü, deke tarzı vuruşlarından öylesine bıkmıştı ki sopasını onun kafasına geçirmesine ramak kalmıştı. Maçın heyecanı sırasında yapılabilecek hareketler değildi bunlar ama Freddy ısınmalara ve antrenmanlara arbede muamelesi yapıp genelde sakinliğini koruyan kalecimizi kızdırmaya bayılıyordu.

"Tampa'dan haber var mı?"

Soru Bennett'tan gelmişti ve başımı iki yana sallamadan önce zorlukla yutkundum.

Waterfell'den önce Tampa tarafından seçilmiştim ve derecemi garantiledikten sonra orada yerimi alacağımı biliyordum. Ancak sakatlıktan sonra tekliflerini geri çekmişlerdi, bu da benimle ilgilenen diğer takımlara eskisi kadar –hatta daha da iyi– olduğumu kanıtlamaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyordu.

En iyi arkadaşımın beni yakından izlediğini, annemden bir mesaj alıp almadığını sorgulamama neden olacak şekilde içkimi takip ettiğini hissedebiliyordum ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Yine de alnımda ter birikmeye başlamıştı ve boynuma yayılan sıcaklık yakamı çekiştirmeme neden oldu.

Bende bir sorun olduğunu hissedebilecek biri varsa o da Bennett Reiner'dı.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” diye homurdandı Freddy bir ağız dolusu pretzel yerken. Sonra homurdanarak koltuğa çöktü ve telefonunu yapış yapış masanın üzerine bıraktı.

“Ne?”

“Siktiğimin hayranları hayatımı mahvediyor,” diye inleyerek pretzelin kalanını mağara adamı gibi koparıp zaten dolu olan ağzına tıktırdı. “Paloma'nın hikâyesi, siz iki aptalı dinlediğime pişman etti beni.”

Bennett'ın burun delikleri genişledi, çenesi kasıldı ve vereceği karşılığı yuttu. Normalde bu, aramızı iyi tutmak için konuyu değiştirdiğim an olurdu ama Freddy'nin telefonunun ekranında sürekli oynayan video dikkatimi dağıttı.

Dikkatimi çeken, kameranın karşısında küçük bir daire çizerek dönen ve bütün partiyi göz önüne seren sarışın değildi; aksine flaşın ışığında bir an görünen tanıdık bir esmerdi.

Görüntü, kadehleri ve tokuşturulan içkileri göstermeden önce sadece kısa bir saniyeliğine oradaydı. Hiç düşünmeden Freddy'nin telefonunu masadan kaptım ve sol tarafa tıklayıp

videoyu geri sardım, başparmağımla sertçe bastırarak videoyu duraklattım.

Bu oydu.

Sadie, garip görünümlü kırmızı bir kanepenin kolunda oturuyordu, duruşu berbattı ve öne eğilmiş, çenesini de avucuna dayamıştı. Yanındaki minderlerde oturan adama boş boş bakarken tırnakları yanağına çarpıyordu, adamın elleri baldırlarında aşağı yukarı geziniyordu.

Son derece sıkılmış ama çok güzel görünüyordu, artık iyi tanıdığım somurtkanlığı boyalı dudaklarını süslüyordu. Paloma'nın arkasında, yüzünün tamamını görebileceğim kadar yakınında duruyordu. Duman rengi gözleriyle, güzelce örölüp atkuyruğu yapılmış saçları ve kampüsün hemen dışındaki bir kardeşlik partisine değil de sofistike bir geceye aitmiş gibi görünen daracık gri elbisesiyle oradaydı.

Göğsüme bir ağrı saplandı, garip bir panik duygusu sırtımdan aşağıya doğru ilerliyordu.

Lafını bile etme. İyiydi.

Böyle söylemişti. Ama yeterince iyi değildi ki beni bir daha aramamıştı. Sabah antrenmanlarımıza ya da Patene Giriş derslerinin ikinci gününe de gelmemişti.

Onu suçlamıyordum. Arzu ya da tutku söz konusu olduğunda bir kabuğum olduğunu biliyordum; bırakın başka birini, *kendimle* bir şeyler denemekten bile korkuyordum.

Bunu düşünmüştüm ama içimi kemiren boşluk ve depresyon her türlü isteğin önüne geçmişti. Duşta bir iki kez denediğimde başıma hücum eden acı ve iyi hissettirmenin yanından bile geçebilecek bir şey düşünememek beni daha da yıkmıştı.

Acınasıyım.

Ama onunla birlikteyken bir şeyler *hissetmiştim*, gerçek ve iç ısıtan bir şeyler... Ona odaklandığımda karanlık gölgelerin her zerresini benden uzaklaştırıyordu. Sadece o.

“Tanrım, Rhys,” diye haykırdı Freddy. Omuzlarımı sarsıp telefonunu çok sıkı tuttuğum elimden çekti. “İyi misin?”

İstemedenden de olsa hızlı hızlı nefes aldığım için iki arkadaşımın da yüzüne büyük bir endişe yayılmıştı. Bennett’in kaşları bir şekilde daha da çatıldı, endişesine biraz hayal kırıklığı ve öfke de karışmıştı.

“Yine onunla mı takılıyorsun?” diye sordu, sesi alçak ve sakin.

Sadie’den bahsetmediğini anlamam biraz zaman aldı çünkü tabii ki ondan bahsetmiyordu. Aramızda geçenleri bilmek bir yana, onu tanı mıyordu bile.

Hayır, Bennett’in sorduğu Paloma’ydı. Kız takıntılı bir hockey hayranıydı ve eskiden takılmıştık. Sadece birkaç haftalığına birlikteydik ve gerçekten yattığımız zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi ama herkes aylarca bundan bahsetmişti. Sanki Paloma Blake resmî olarak kaptanı tavlamanın en üst seviyesine ulaşmıştı.

“Hayır.” Başımı iki yana sallarken masanın altında bacaklarımı birbirine bastırarak içimdeki sarsıntıyı dindirmeye çalıştım. “Hayır, onunla takıldığım falan yok.”

“Onu tanıyor musun? Sadie’yi?”

Freddy’ye döndüm, bu ani hareketle birden başıma ağrı girdi. Gözleri parladı, donmuş ekranın ekran görüntüsünü alıp fotoğrafı açtı ve telefonunu meraklı ama sessiz duran Bennett’a fırlattı.

“Onu nereden tanıyorsun?” Kelimeler ben engel olmadan dudaklarımdan dökülmüştü, Freddy’nin cevabını beklerken tüm kaslarım gerildi.

“Doğru düzgün tanı mıyorum, bir iki partide görmüşlüğüme var o kadar.” Beni geçiştirdikten sonra kocaman gülümsemedi. “Peki sen onu nereden tanıyorsun?”

Sırf kaymaya çalışırken bile panik atak geçirdiğimde vücudumu buzdan çekip çıkardı –artık resmen kendimi kaybetmeden kayamıyorum da– sonra doğru dürüst nefes alana kadar benimle gülümseyerek flört etti.

Beni öyle bir öptü ki artık bitik değilmişim gibi hissettim.

“Evet,” diye ekledi Bennett, artık Sadie’yi incelemeyi bitirmiş ve telefonu dolu masaya bırakmıştı. “Bütün yaz kendini eve hapsettiğini düşünürsek.”

Yüzümü ekşittim ama Bennett’ın attığı her şut gibi bunun da göğsümde yumuşattım. Bunu hak etmişim. “O bir artistik patinajcı...”

Freddy parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. “Onu bir yerden tanıdığımı biliyordum.”

“Az önce onu bir partide gördüğünü söyledin.”

“Yani, *başka bir yerden* daha. Neyse, sen devam et.”

“Halka açık pist boşken buzda biraz takılıyordum ve görünüşe göre o da aynı şeyi yapmak istemiş.”

“Siz ikiniz...”

“Kesinlikle hayır.”

Freddy sessiz bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Sadece merak etmişim. Telefonuma Stanley Kupası’yımış gibi bakan sensin.”

İnkâr etmek yerine birazcık dürüst olmayı tercih ettim. “Hoş birine benziyor. Onu çok az tanıyorum ama... evet.”

“O zaman partiye gidelim mi?”

Eve gidip onun dikkatini çekmek, zamanını çalmak, ellerimi çıplak teninde gezdirmek, pistte gördüğümünden çok daha fazlasını görmek gibi bir hayal belirdi zihnimde. Rujunun tenimi lekeleyip lekelemeyeceğini görürsem iyi bir şeyin somut anısıyla kâbuslarımdan uyanabilirdim.

Lafını bile etme.

Reddedilişim kafama sıkılmış bir kurşun etkisi yaratırdı ve buna hazır değildim, bu yüzden ağzımdan dökölmek üzere olan evet yanıtını durdurup başımı iki yana salladım.

“Yarınkı sezona hazırlık toplantısından önce biraz uyu-
mam gerek.”

“Hadi ama, Rhys,” diye yalvardı Freddy. “Sadece uğrayaca-
ęız, içki bile içmeyeceğiz. Söz veriyorum.”

Freddy’den alınan sözler bir politikacıdan alınan sözler ka-
dar güvenilirirdi ama zihnime musallat olan kızı görmenin dü-
şüncesi bile ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sadie

Ro'yu partiye götürmek diş çekmek gibi bir şeydi ama nedense onu partiden çıkarmak daha da zordu. Özellikle de bu gece çünkü onu ayık tutma çabalarım rağmen küfelik olmuştu.

Banyo kapısına tekrar vurdum, kaşlarım endişeyle çatılmıştı.

“Ro?” diye seslendim. “İyi misin?”

Uzun bir sessizlikten sonra bir an için kapıyı kırmayı düşündüm. Bunun yerine kulağımı tekrar kapıya dayadım ve artık çözülmüş olan atkuyruğumdan çıkan bir tutam saçıyla oynayıp onu parmaklarımın arasmda bir şekle sokana kadar evirip çevirdim.

Sonunda gürültülü bir şangırtı ve ardından biraz fazla yüksek tonda, “Ben iyiyim!” diye bir ses geldi. Lavabonun sesini duyduğumda kendimi duvara yaslayıp gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yasladım.

Parti aslında benim fikrimdi, Ro ancak ben *Üniversitede Yapılacaklar Listesi*’ne benimle tam olarak bu partiye katılmayı da ekledikten sonra bu fikri onaylamıştı. Bu kısmen benim, kısmen de Ro’nun kendi kafasının içinde kaybolmak yerine yeniden iyi bir şeyler hissedebilmesi içindi. “Artık bir erkek arkadaşım var,”

yakınmalarını duymuş ve açıkça yok saymışım çünkü yaz boyunca denk geldiğimiz birkaç sefer kıza nasıl davrandığımı görmüştüm ve bunu hoş görmem *mümkün* değildi.

Tyler hâlâ biyomedikal mühendisliği için yoğun bir programdaydı. Ro bana ne olduğunu anlatmamıştı ama yurt odamızın banyosunda saçını yaparken gelen mesajları omzunun üzerinden görmüştüm. Tyler'a benimle partiye geleceğini söylediğinde, Tyler onun fotoğraflarını istemiş ve konuşmalarının ortasında "*tamam*" diye küstahça bir mesaj attıktan sonra onu görmezden gelmişti.

Dans etmeden önce içtiğimiz tekilaların etkisiyle artık o kadar üzgün görünmüyordu, ta ki tek düşünebildiği desenli lila şortunun paçalarını çekiştirmek olana kadar... *Benim* tek düşünebildiğim ise Tyler'ı sonraki görüşümde patenimin bıçağını boynuna saplamaktı.

"O kadar kötü bir parti mi?"

Tanıdık ses, alev alev yanan kızarmış tenime serin bir esinti gibi geldi.

Gözlerimi açtığımda Rhys'i gördüm, tamamen toparlanmış ve son derece güçlü görünüyordu; şimdiye kadarki etkileşimlerimiz içinde bir ilkti bu.

Onu bir haftadır göremediğim için iyi olup olmadığını, yeni bir panik atak geçirip geçirmediğini ya da takvimimde hâlâ mavi kalemle işaretli olan ilk gerçek antrenmanına hazır olup olmadığını sorma dürtüsü beni ele geçirdi.

Onu resmen gözlerimde yedim. Karşımdaki duvara yaslanmıştı, üstünde uzun ve kaslı vücudunu ortaya çıkaran koyu renk bir kot pantolon ile kol kaslarını hafifçe saran siyah bir tişört vardı. Gözlerindeki berraklığı ve yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ettim; sarhoş değildi ama bir şeyler içmişti. Bu daha da kafa karıştırıcıydı çünkü onu bu evin hiçbir yerinde görmemiştim.

“Neden öyle dedin?” diye sordum, ellerimi elbisemin eteğine bastırıp etek ucunu hafifçe çektişirdim. Gözleri fazla kısa gri ipek elbisemi ve ağrıyan ayaklarım için çift tabanlıklılı beyaz, platform Converse ayakkabılarımı hızlıca tararken içimi dolduran özgüvensizlik dalgasından nefret ettim.

Herkesin kot ve deri denizinde boğulduğu bu ortama göre biraz abartılı giyinmiş olabilirdim ama gerçekte hissettiğimden bin kat daha seksi görünüyordum. Ayrıca bu elbise sayesinde partiye gelip aradığım dikkat dağınıklığını bularak çık-mak çok daha kolay oluyordu.

Şimdiyse hain zihnim, dileğim yerine gelmiş gibi yanımda beliren ateşli adamın bu kişi olması gerektiğini düşünüyordu.

“Çünkü saat neredeyse sabahın biri ve sen sarhoş bile görünmüyorsun.”

Daha önce kendi kendime bu hüznünlü çocuğu unutacağıma dair verdiğim sözlere rağmen, “Nasıl görünüyorum o zaman, parlak çocuk?” diye sırtarak sordum.

“Acı çekiyormuşsun gibi,” diye karşılık verdi, önceki karşılaşmalarımızda olduğundan daha ateşliydi. İfadelerindeki küçümseme ve gözlerindeki parıltı birden içimi ısıttı, solgun tenim kıpkırmızı oldu.

Acı çekiyormuşsun gibi.

Aman Tanrım.

Böyle mi olacaktı yani? Gözlerinden ve bariz paniğinden gördüğüm bütün gerçek derinliği bana geri yansiyordu. Ben onun içini bu kadar kolay görürken o da şimdi beni görebiliyordu. Saçma sapan, kırık bir ayna gibiydik.

Ani ve boğucu mide bulantısı dalgasının ardından, “Parti havasını iyi mahvettin,” diye homurdanmayı başarıp kapıyı tekrar çalmak için döndüm. Kahverengi gözlerinin işkencesinden kaçmak için dua ediyordum.

“Parti havasında değildin ki.”

“Öyle mi?” Gözlerimi kısarak omzumun üzerinden ona doğru baktım, atkuyruğum hızla savruldu. “Sence neden...”

Kapı pat diye açıldı, çakırkeyif olan Ro kıkırdayarak ve sarhoş bir peri gibi hıçkırarak dışarı fırladı. İkimizi birden fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı; straplez çizgili bluzunu şortunun içine sokmaya çalışmayı bıraktı ve benden birkaç santim uzun olmasını sağlayan, aslında hiç de ihtiyacı olmayan uzun, krem rengi çizmelerini çekti.

Beni omuzlarımdan tutarak eğildi ve elini Rhys’e uzattı, o da nazikçe tuttu.

“Ben Ro.” Sırtarak yan gözle beni süzmeye ve kaşlarını oynatmaya devam ediyordu.

“Rhys,” diye karşılık verdi. Ro’ya bakarken gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve çakırkeyif, aşırı romantik olan arkadaşımın biraz yıldız çarpmışa döndüğü belliydi.

“Ro.” Gülümsedim ama yüzümü buruşturmuşum gibi oldu. “Bize bir dakika izin verir misin? Seninle aşağıda buluşuruz, sonra da gidebiliriz.”

“Ama hani sen ve Sean...”

Elimi yeni parlatılmış dudaklarına kapadım, sonra hızla çekip yapışkan kalıntıları çıplak bacaklarıma sildim. Rhys’in bakışlarının tenimde yarattığı harareti görmezden gelirken Ro dramatik bir tavırla kaşlarını çattı, yüzüme bakarken yanakları kıpkırmızıydı.

“Sean’a fikrimi değiştirdiğimi söyle. Edebiyat dersinden arkadaşın buralarda takıldığına göre belki onunla konuşabilirsin.”

Ro kıkırdayıp duvara tutunmak için geri çekilirken yüzü daha da kızardı ama tutunduğu bir duvar değil, bir çocuktü. Benim de tanıdığım biriydi.

Uzun boylu, iri ve kaslı vücut duraksadı, Ro tökezleyip ona tutunduğunda tamamen kollarına gömölmesine izin verdi.

Ellerini kalçasına koyarak onu düşmeden yakaladı, çocuksu yüzü de gözleri gibi parladı. Mükemmel bir ödül kucasına düşmüş gibiydi ki aslında biraz da öyle olmuştu.

“Özür dilerim,” diye inledi Ro, yüzünü ona dönmüştü. Bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu, takmak için bir saatimi harcadığım çiçek klipsleri saç tellerinden aşağı kaymıştı ve onları zar zor bir arada tutuyordu.

Onu yakalayan adam bir kez daha kocaman gülümsedi, bu partideki her kızın –hatta kampüsteki neredeyse her kızın– daha önce kapıldığı o meşhur gülümsemeydi. Nedenini tahmin etmek zor değildi; uzun boylu, kaslı hokey tanrısı Matt Fredderic saf altın gibi parlaktı. Yakışıklı yüzü hem köşeli hem de yumuşak görünüyordu, Heath Ledger’ın gençliğinin süper model versiyonu gibi oyulmuş bir gülüşü vardı.

Yunan tatil reklamından fırlamış gibi giyinmesinin, bronz tenini dengeleyen birkaç düğmesi açık beyaz keten gömleğinin, loş koridorun ışığında parlayan altın zincir ve madalyonunun da kesinlikle yardımı olmuyordu.

“Bir şeyin yok, prenses,” dedi Freddy, Ro’ya. Dudakları kıvrıldı, elleri arkadaşımın sırtına kadar inen buklelerinin uçlarına dokunuyordu. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” diye çıktım, Ro’nun elini tutup onu bu büyük B’yle Bela’dan uzaklaştırdım. Ayık olsaydı kazara ona dokunduğu anda irkilip bu adamdan uzaklaşacağını biliyordum. “Yaramazlık yapmıyoruz, RoRo. Git hadi, ben seni bulurum.”

Ro bu lakap karşısında homurdandı ama arkasındaki zamparanın bileğini bıraktı ve dengesizce de olsa merdivenlerden aşağı süzüldü. Freddy gözlerindeki o küçük parıltıyla onun gidişini izliyordu.

Rhys’le ben aynı anda, “Kesinlikle olmaz,” dedik.

“Bir şey yapmadım!” diye bağırdı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırmıştı. “Buraya sadece senin aptal kıcını bulmaya

gelmiştim.” Suçlayıcı bir parmakla Rhys’i işaret etti. “Reiner’a mesaj at, seni zil zurna sarhoş etmediğime inanmıyor.”

“Ona birazdan evde olacağımızı söylerim.”

“Neden?” diye ağızından kaçırdığımda Rhys biraz şok olmuş, biraz da kafası karışmış bir hâlde başını kaldırıp baktı. Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılmıştı. Freddy sırtarak geriye doğru yürüyüp kendini gizlemeye çalışıyordu. “Yani...”

“Kalmamı mı istiyorsun?” diye sorarken gülümsemesini güçlkle zapt ediyordu. Olduğu yerde öylece, çok yaklaşırsa korkup kaçacakmışım gibi duruyordu...

“Adrenalin krizinden yeni çıkmadığın zamanki dayanıklılığını görmek isterdim.”

Ani bir kahkaha attı, o kadar beklenmedikti ki neredeyse şok olmuş gibi görünüyordu, sonra başını sallayıp gözlerini kapattı ve bana doğru yürümeye başladı.

Bana ulaşmadan başka biri önünü kesip beni duvara yapıştırdı; yanımda birinin olduğundan ve onunla ilgilenmediğimden bihaberdi.

Sean –soyadını hatırlamıyordum– birkaç saat önce dans pistinde bana katıldığında iyi bir fikir gibi gelmişti. Geçen dönem hayatımın mutlak çöküşü sırasında düzenli olarak takıldığım biriydi. Duymayı umursamadığım bir şey hakkında sohbet ederken baldırlarıma daireler çizmeye ve masaj yapmaya başladığında daha da iyi bir fikir gibi görünmüştü. Elleri güçlü ve iz bırakabilecek kadar sertti, bu yüzden daha önce ona kurnazca imalarda bulunmuştum.

Ama görünüşe göre Ro’nun aşağı yalnız indiğini görünce bunu bir davet olarak algılamıştı.

“Beni yemeye mi çalışıyorsun?” diye çıkışıp Rhys’in görebileceği bir yerde bunun gerçekleşmesinden duyduğum utançla onu ittim.

Bu utanç duygusu kadar yanaklarımın hemen kızarmasından da nefret ediyordum. Utanç duyduğum şey biriyle öylesine takılmak değildi; cinselliğimden hiçbir zaman utanmamıştım, istediğim kişiyle istediğimi yapma konusundaki seçimlerimden de. Sadece takılıyordum, benim yöntemim buydu ve bunun için özür dilemeyi reddediyordum. Erkekler özür dilemiyorsa ben niye dileyecektim ki?

Eğleniyordum ve çoğu zaman ihtiyacım olanı alıyordum.

Peki, Rhys'in burada olması neden karnıma ağırlar saplıyordu?

"Plan bu, bebeğim." Sırtarak tekrar bana sokuldu. "Şimdi hazır mısın?"

Onu *tekrar* ittiğimde yüzüm daha da kızardı. "Aslında ilgilenmiyorum. Git. Buradan."

"Ben de gidelim diye uğraşıyorum." Gülerken bir an geri çekilmesi, arkasında birinin olduğunu fark etmesine yetmişti. Ayaklarının üzerinde dönerek sırtını duvara yasladı, her an etrafımdan dolanacakmış gibi omzuma doğru eğildi ve hızlı bir gülümsemeyle başını Rhys'e doğru salladı. "Ah, kahretsin. Koteskiy, selam."

Uzun uzun *selam* deyişi Rhys'in gözlerinin etrafındaki gerginliği silmeye yetmemişti. Yine de tebessüm ederek ağzını kapalı tuttu ve gözleri tekrar bana dönmeden önce hızlı, soğuk bir onaylamayla çenesini indirdi. Göğsümdeki istekle mücadele etmek zordu, kalbim ona doğru koşmamak ve onu en kötü anlarımın hayaletine karşı kişisel bir kalkan gibi kullanmamak için çabalıyordu.

"Bu yıl Frozen Four'a⁴ katılacak mısınız?"

4 Hokey ligindeki en başarılı dört takımın kendi aralarında maç yaptığı ve şampiyonun belirlendiği özel dönemdir. -çn

“Planımız bu,” diye cevap verdi Rhys. Ellerini ceplerine sokmuş, gergin duruşumu izlerken kaşlarını çatmıştı. “İyi misin, Gray?”

Bana sorduğu soru da yumuşak değildi ama sesinde farklı bir şey vardı... Tanıdık gelen. İçten ama sessizdi, tıpkı benden başka kimsenin göremediği, gözlerine kalıcı olarak kazınmış yumuşak hüznün gibi.

“Gray mi?” Sean güldü ve alay edercesine kolunu omzuma atarak ağırlığını verdi. Acaba dik durmaya çalışmayı bıraksam yere çakılır mıydım? “Aa, bir şeyi mi bölüyorsunuz?”

Rhys, “Evet,” derken ben de aynı anda, “Hayır,” diye geveledim.

Rhys’in bakışları daha da karanlık bir hâl aldı. Sean’ı omzumdan silkip ikisinden de uzaklaşmadan önce bu kadarının mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Sean yüksek sesle kahkahalar atarken sesi kulaklarımı tırmalıyordu. “Koteskiy, ha? Bu yıl rekabeti kızıştırıyorsun, öyle mi Sadie?” Kalçasıyla bana vurdu, beni tekrar göz hapsine alırken yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

Sean’ın böyle hissetmesi benim suçumdu. Geçen dönem, sırf onun altında biraz ateşli zamanlar geçirebilmek için sarhoş arkadaşlarıyla oynamakla çok zaman harcamıştım, böylece beni üst kata çekip sevişmeye çalışmak yerine canıma okuyabiliyordu. Eğer Sean, Rhys Koteskiy’yi aramızda bir oyun olarak görüyorsa, bunun tek nedeni bu fikri aklına benim sokmuş olmamdı.

Bu konuda daha anlayışlı olmalıydım ama kendimi bir şekilde daha öfkeli buldum, hem kendime hem de Sean’a. Hatta birbirimizle yaptığımız acı verici dans için Rhys’e bile.

“Bu öyle bir şey değil,” diye kabul ettim sonunda. Bir yanımın hâlâ Sean’ı elinden tutup artık boş olan banyoya götürmek, ben gözlerimi kapatıp sadece Rhys’i düşünürken onun

içime girmesine izin vermek istemesinden nefret ediyordum. Kucağındayken bana bakan koyu kahverengi gözleri ve tenime değen ağır nefesinin sesi...

Sonra da buradan ayrılmak, elbisemi düzeltip bu boğucu evden defolup gitmek çok daha kolay olurdu.

Ama yapamazdım.

“Dinle...”

Sean’ın söyleyecekleri bir anda yarıda kesildi çünkü beni tekrar sıkıştırmaya çalışırken Rhys omzundan tutup onu durdurdu.

“Duymakta güçlük mü çekiyorsun?” dedi ve neredeyse hiç kıpırdamadan Sean’ı sendeletecek kadar sertçe itti. “Sana defalarca hayır dedi.” Gözlerinde fırtınalar koparken bile sesi sakindi.

“Sadie’yi tanımıyorsun. Onun için bunlar hep oyun, dostum.”

Bu gece buraya gelirkenki özgüvenimden eser kalmamıştı. Rhys’in geri çekilmesini bekledim ama o sadece bana bakıyordu. Sanki burada durup bakışlarından kaçmak, tamamen içime kapanmak yerine onun iddialarını çürütmemi istiyordu.

Normalde yapardım. Sean’ın kafasını koparmak istiyordum. Ama her şey o kadar üst üste gelmişti ki rahatlamaya ihtiyacım vardı...

Rhys bana yaklaşarak, “Tamam,” dedi. Duruşu güç doluydu, Sean’ın fazla gevşemiş hâlinin üzerinde yükseliyor, bir yandan da bana hafiften kalkan oluyordu. Elleri belime yerleşti, hafifçe kayarak sırtıma dokundu. “O zaman benimle oynayabilir. Defol git buradan.”

Göğsümde oluşan sıcaklık tepeden tırnağa bütün vücuduma yayılırken nabzım hızla atıyordu. Avuçlarının dokunuşundan gelen ısı, elbisemin ince ipeğini yakıyordu.

Onu öpmek istiyordum. Sanki ben onuru korunmuş bir lise kızıydım, o ise beyaz atlı prensti.

“Burası benim evim.”

Açık kahverengi gözleri neredeyse karardı, yumruklarını sıktı ve Sean’ın istemeden geri adım atmasıyla bu dengesiz davranışın hokey yıldızı için normal olmadığını anladım. Hemen Rhys’in eline uzanıp bileğini kavradım.

“Gidiyoruz,” dedim hissettiğimden daha yoğun bir özgüvenle. Rhys’i sarsacak kadar sert bir hareketle öne doğru atıldım. Elleri belime dolandı, beni dik tutuyordu; avuçlarınm belime kıyasla ne kadar büyük olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Sean ikimizi de itip merdivenden inerken birden durdum; öfkeli homurtuları, müziğin duvarları titretecek kadar yüksek sesinden zor duyuluyordu.

Aniden basamaklarda durduğumda Rhys’in nefesi saçlarıma çarptı. “Bir dahaki sefere önden uyarsan güzel olur, *bebeğim*. Tabii son sezonumda kenarda oturmamı istemiyorsan.”

O küçük, alaycı hitap şekli ilaç gibi geldi; boynumdaki, sırtımdaki ve kollarımdaki gerginlik geçti. Ben endişemi görmezden gelirken onun beni sakinleştirme çabasını bu kadar iyi anlıyor olmam saçmalıktı.

İstemeden homurdanıp başımı ona doğru eğdim. “Merdivenden düşmek sezonunu kapatır mı? Siz hokeycilerin yenilmez olduğunu sanırdım.”

Yanlış bir şey söylediğimi, sözlerimle hayali bir sınırı aştığımı fark etmem bir an sürdü. Yüzü gerildi. Maskesini düzeltip bana küçük, hızlı bir gülümsemeyle bakmadan önce, gözleri çoğu zaman orada gördüğüm o derin acı kuyusuna dönüşmüştü yine.

“Arkadaşımı bulmam lazım.” Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemiştii.

Başıyla gürültülü partiye giden merdiveni işaret etti. “Benim de.”

Ama ikimiz de hareket etmedik.

Nedense tereddüt ediyordum; alt kattan Weeknd'in "The Hills" şarkısı çalmaya başlarken bedenimi onunkine bastırdım. Aşağı inip Ro'yu bulmalıydım. Eve dönüp işimi kendim bitirmeliydim. Ben...

Dönerek Rhys'in bileğini kavradım ve onu tekrar kendime çektim, doğruca hâlâ boş olan banyoya girdikten sonra kapıyı çarparak kapadım ve arkamıdan kilitledim. Fazla ışık yoktu, sadece birinin parti için taktırdığı boyalı ampullerden gelen tozlu kırmızı bir parıltı vardı. Duvarlar aşağıdan gelen bas sesiyle titriyordu ve ben tişörtünün siyah kumaşına tutunurken şarkı, kapıdaki çatlaklardan içeri sızıyordu.

"Sadie, ben..."

"Evet ya da hayır, parlak çocuk." Bu bir sorudan çok bir beyandı ama beynim pamuk ipliğine bağlı gibi hissediyordum. Şimdiye kadar başka birinin dokunuşuyla susturulabilecek bunaltıcı düşünceler yüzünden zar zor aklımı başımda tutuyordum.

Rhys neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri büyümüştü, keskin çenesinin kenetlendiği yakışıklı yüzünde kırmızı ışık titreşiyordu. Boğazının hareket edişini izledim, karar vermesini beklerken onu izledikçe daha da tahrik oluyordum.

"Bunu sadece sonrasında konuşacaksak yapacağım."

"Ya istemezsem?"

"Sadie." Eliyle saçlarımı kavradı ve ağzını kulağıma yaklaştırırken beni sabit tuttu. "Ben böyle şeyler yapan biri değilim... parti tuvaletinde takılmak falan? Bu..."

Reddedilme hissi canımı yaktı ve başımı tuttuğu yerden çekerken kafa derimde oluşan hafif acıyı görmezden gelerek uzaklaştım. "Ama soyunma odaları gayet iyi, değil mi? Benimkini değil de senin bokunu yatıştırmak için olduğu sürece sorun yok, öyle mi?"

Ne söylediğimi, neyi açığa vurduğumu fark etmedi, ta ki ben kaçmak için çaresizce kapı koluna uzanana kadar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhys

Belki de ilk defa düşünmeden hareket ediyordum. Körü körüne onu üst kata doğru takip ederken. Beni boş bir banyoya götürmesine izin verirken. Gitmesini engellemek için omzundan tutup döndürdüğümde ve küçük bedenini kolayca kapıya bastırdığımda.

“İstediğin bu mu?” diye sordum, bu sefer beni tamamen hissedebildiğinden emin olarak. Vücudumun her bir parçası tamamen onunkine bastırılmıştı, iki yapboz parçası gibi mükemmel bir uyumla birleşmiştik.

Benden çok daha ufaktı. Önceki karşılaşmalarımızda çoğunlukla yerdeydim ve ona beni kurtarmaya gelen bir ilahmış gibi aşağıdan bakıyordum. Elim ince belindeyken ondan çok uzun olduğumu ancak fark edebilmişim.

“Ben sadece...” diye söze başladı ama sonra yine sustu. Gözbebekleri büyümüş, sahte kırmızı ışık her nasılsa sadece gözünün altındaki çilleri ve yüzünün köşeli şeklini öne çıkarmıştı.

“Söyle bana,” diye neredeyse yalvardım. Belki de çok yüksek sesli müziğin başımı ağrıtmamasından ya da kırmızı ışığın bunu neredeyse puslu bir rüya gibi göstermesindendi ama kendimi susturamıyordum. “Çünkü ben sana söyleyebilirim. Soyunma odasını düşünmeden edemiyorum ve ben...”

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni susturdu. Karşılık vermek için çok hevesliydim, kollarımı onun ince beline dolamak için eğildim ve onu kucağıma alıp sırtını kapının panellerine bastırdım. Kaslı bacaklarını belime doladı, karnıma hafifçe sürtünürken kendini kolaylıkla yukarıda tutuyor, bağımlıymış gibi daha da yakınlaşıyordu.

Sadie lanet olası bir uyuşturucu gibiydi, etkisi de bir o kadar hızlıydı. Zihnim rahatlarken iyi bir şey damarlarımdaki karanlığı kovalamaya başladı, ta ki kendimi yeniden *eski Rhys* gibi hissedene kadar. Baş ağrım bile göz ardı edilebilir bir seviyeye inmişti. Onun varlığını, boğulmaktan kurtulduktan sonra yüzeye çıkınca içime çektiğim hava gibi yuttum. Her şeyi içime çektim, onunla daha önce yaşadığım deneyimlerden biliyordum ki düğmeye basacaktı.

Bu onun için yeterli olmayacaktı ve bunu anlayabiliyordum. Eksiksiz bir insan olmak için benden geriye çok az şey kalmıştı. O beni bir arada tutan kişi hâline gelirken ben nasıl onu bir arada tutabilirdim ki?

Dudaklarım aceleci değildi; onun çılgınca başlangıcından sonra yavaşladım, dilimi dudaklarına bastırdıktan sonra ağzında gezdirdim. Dişlerimle hafifçe sıyrarak dolgun alt dudaklarını çekip dudaklarımın arasına aldım, sonra bırakıp aşağı doğru yöneldim. Ağzının köşesine iki öpücük kondurup dilimi çenesinin altından aşağı doğru sürükledim, daha sert bastırmadan önce boynuna yumuşacık öpücükler kondurdum.

Sadie'nin çıkardığı inilti hafif ve narindi, tırnaklarının kollarımda ve ensemdede, biraz uzamış saçlarımda altında bıraktığı yoğun çiziklerin tam tersiydi.

Midem bulanmaya başladı. Bangır bangır müzik çalan ev partisine gelirken beklediğim baş ağrısından kaynaklanan mide bulantısı yoğun şehvetle karışmıştı ve bunu burada, onunla, bu lanet olası banyoda yapmaktan duyduğum endişe de cabasıydı.

Bunu ona söylemek, benimle eve gelmesini, benimle *konusmasını* istemek için geri çekildim ama boynuma yapıştı, tenimi o kadar hızlı emiyor ve yalıyordu ki görüşüm bulanıklaştı ve duvara doğru sendeledim. Ellerim elbisesinin altından kayarak bir şekilde onu tutabilmek için üst bacaklarını kavradı.

O kadar güçlüydü ki sanki onu bıraksam kendi kendine rahatça tutunabilirdi.

Kapı çalındı ve Sadie hemen, "Siktir git!" dedi.

Boynuna doğru gülümsedim, neredeyse uçuyormuş gibi hissediyordum.

Ancak diğer taraftaki kişi ısrarcıydı, aralıktan yüksek, melodik bir ses duyuldu. "Sadie Brown! Sean seni daha sonra boşaltsın."

İçimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti. Onun üzerinde otomatik bir hakkım varmış gibi, lanet olası bir ilkokul öğrencisi gibi. *Onu yaladım, böylece benim oldu.*

"Ne istiyorsun, Victoria?" diye haykırdı Sadie.

"Ro manyak gibi yüksekten havuza atlamaya çalışıyor!"

Bu onu durdurdu. Kollarımdan tamamen kurtuldu ve siyah bir parıltı gözüme çarparken elbisesini aşağı çekti. Kızarmış boynuna, şişmiş dudaklarına ya da gevşemiş atkuyruğuna aldırmadan kapıyı ardına kadar açtı ve neredeyse koşarak uzaklaştı.

Bir an donup kaldım, sanki yanıyormuş gibi benden kaçışını izledim. Gözlerim aynaya kaydı; odanın ışığı koridordaki tepe ampullerinden dolayı kısmen parlıyordu, yarı kırmızıydı ve beni neredeyse tam ortadan ikiye bölüyordu. Yakam artık daha gevşek, tişörtüm yamuktu, boynumda Sadie'nin dudaklarından kalan izler vardı.

Omurgama yayılan ve yanaklarımı hafifçe kızartan sıcaklığa engel olamıyordum.

Sanırım Sadie Gray'den sonra üzerimde oluşan görüntüyü sevmiştim.

Victoria kocaman açtığı gözleriyle kapı aralığından bana bakıyordu. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

Yollarımız daha önce de kesişmişti. İkimiz de üçüncü sınıfta spor dallarımızın kaptanlarıydık, ikimiz de iletişim okuyorduk ve birkaç dersi beraber almıştık. Onunla hiç çıkmamış veya yatmamıştım ama eskiden benim tipimdi. Her zaman mükemmel görünürdü. Zeki, kibar, zarif, sarışın...

“Rhys,” demeyi başardı sonunda. “Burada olduğunu bilmiyordum... Sadie’yle?” Bunu bir soru gibi söylemişti ve başka biri olsaydı bu iddiayı reddedebilirdim. Ama soyunma odasındaki o yakınlaşma aklıma geldi ve Sadie’nin incinmiş savunmacılığı onu korumak istememe neden oldu. Burada olsaydı bana izin vermeyeceğini bilsem bile...

“Evet, sadece onu almaya gelmiştim.” *Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda sanırım çünkü kıcı ellerimdeydi.* “Gidip yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmam lazım.”

Victoria’nın gözleri biraz daha az parıldasa da bana gülümsemi, ben de etrafından dolaşıp aşağıya indim.

Neyse ki geniş arka verandada müzik daha sakindi, sadece iki hoparlör “Wasted” şarkısını son ses çalıyordu. Sadie’yi kolayca buldum, havuzun kenarında dizlerinin üzerine çökmüştü, elbisinin eteği ile çıplak poposu arasında sadece beş santim vardı.

Bu soluk ten benim küçük ahşap merdivenden inip arkasında durmama ve arkamızda oluşan küçük izleyicilerden onu korumama neden oldu. Ancak o zaman havuzdaki tek kişinin Sadie’nin arkadaşı Ro olmadığını fark ettim; Freddy hemen arkasında, birkaç adım ötede duruyordu ama bu durum her neyse, kanat oyuncumun da işin içinde olduğunu anlamama yetmişti.

Hızla ona baktım, başımı salladım ve başparmağımla omzumun arkasını işaret ederek umutsuzca onu bu olaydan uzaklaştırmaya çalıştım.

Sadece başını iki yana salladı, somurtan bir çocuk gibi kollarını kavuşturup sıırsıklam olan Ro'ya tereddütlü bir bakış attı. Kızın bukleleri şimdi de çılgın bir düğümle başının tepesinde toplanmıştı, ayakkabı bağcığı mıydı o?

İki kız arasındaki fısıltılı tartışmaya odaklanmaya çalıştım ama aptal arkadaşımın ikiliye gittikçe yaklaşması dikkatimi dağıttı.

Sadie fısıltıyla yaptığı konuşmadan sıyrılıp geriye çekilince kalçası bacaklarıma vurdu. Bu onu ürkütmüşe benzemiyordu, aksine kot pantolonuma tutunup kendini yukarı kaldırmaya başladı.

Bunun yerine kollarını kolayca kavrayıp onu ayağa kaldırdım.

“Bir havlu bulabilir misin?”

Nereden bulabileceğime dair bir fikrim olmasa da tereddüt etmeden, “Evet,” dedim.

Dönüp giderken ayağım havuzun kenarında mükemmel bir şekilde duran iki çift ayakkabıya takıldı. İkisi krem rengi, kıvrılmış botlardı; diğerleri ise bir bağcığı eksik, beyaz ve lacivert bir çift Air Force 1'di.

Freddy hemen arkamdan, “Ayakkabılarıma dokunma,” diye bağırdı. Bana ters davrandığı için onu suya geri itmeme saniyeler kalmıştı. Freddy bana bu emri haykırdıktan sonra yanımdan geçip gitti ve verandanın altına yerleştirilmiş, iki banyo havlusunun serili olduğu hasır sandalye ve masaya yöneldi.

“Bunu planladın, değil mi?”

Freddy yüzüne neredeyse kalıcı olarak kazınmış olan o aptal sırıtışıyla gülümsedi. Bir havluyu omzuna atıp diğerini bize doğru gelen kızlara götürdü.

Havluyu Ro'ya uzatmadan önce hızlıca, "Tabii," dedi. Ro bir süre havluyu kurcaladıktan sonra endişeli görünen Sadie havluyu kapıp omuzlarına bir battaniye gibi sardı.

Ro'yu ahşap merdivenlere doğru yönlendiren Sadie isteksizce de olsa, "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi. Freddy başını sallayarak havluyu saçlarında gezdirdikten sonra omuzlarının üzerine attı.

Ben ona dirsek atamadan, ağzını kapatamadan ya da zamanı geri sarıp arkadaşım olmasına asla izin vermemenin bir yolunu bulamadan, "Güzel bir kadını sırlıslamak etmek hiç dert değil," diye takıldı.

Sadie ve ben aynı anda bağırarak lafa girdik.

"Tanrı aşkına, Freddy."

"Kes şunu, Freddy."

Ama neredeyse boğulmuş olan kızıdan hıçkırıklara karışan bir kahkaha yükseldi ve dilimin ucuna kadar gelen tüm azarlamalar yok oldu.

"Bu iyiydi, Freddy," diye kabul etti Ro, havluyu bırakıp botlarını giymeye çalışırken sendeledi. "En azından *ben* öyle düşünüyorum." Neredeyse yine düşecekti ama Freddy bir elini koluna dolayarak onu dengeledi ve ayakkabılarını ıslak ayak bileklerinin üzerinden geçirdi.

Bakışlarım hemen Sadie'yi buldu. Kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüştü, birkaç dakika önce beni pis bir banyo duvarına yasladığı hâline göre çok daha küçük görünüyordu.

"İyi misin, Gray?" diye sordum tekrar.

Bu soru onu bir an için sarstı sanki, gözleri öyle keskin bir hareketle benimkilere kaydı ki sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Dudağını ısırды ve dudağını serbest bırakmak için uzanmamaya çabalarken ellerim ceplerimin içinde gerildi.

"Evet. Sadece bir Uber çağırmamız gerekiyor."

O daha sözünü bitiremeden ben başımı iki yana salladım. “Çağırma. Sizi biz bırakırız, şeye...”

“Yurda,” diye bitirdi. “Çok uzak değil. Cidden bak, yürüyebiliriz...”

Freddy onu susturdu, yanından geçip sanki o bir çocukmuş gibi kafasına vururken kaşlarının arasında yine o küçük çukurun oluşmasına neden oldu.

“Rhys aşırı korumacı bir deli ve Ro da yavru bir zürafa gibi yürüyor, o yüzden sizi bırakalım, olur mu?”

Kabul etmekte zorlandığı açıktı ama eve yalnız yürümelelerine imkân yoktu. Teklifimizi kabul etmezse Freddy’nin onlar yurtlarına dönene kadar yanlarında yavaşça sürmesini sağlayacaktım.

Sadie, “Tamam,” diye başıyla onayladı. Arkadaşıysa Freddy’nin koluna tutunmuş, “Yaşasın!” diye bağırırken yerinde zıplıyordu.

Freddy de hemen ona katıldı, kısık gözlerinde artık kalıcı olarak oraya yapıştığından emin olduğum bir muziplik parıltısı vardı.

Freddy’nin kesinlikle yollarda olmaması gereken eski SUV’sine doluşarak hızla yola çıktık. Sokaktaki park alanından çıkmak için manevra yapmak birkaç dakika aldı, Freddy bunu tek eliyle yaparken bir yandan da telefonunu açıp Ro’ya fırlattı. Ro telefonu kullanabilmek için konsola yaslanmak zorunda kaldı çünkü telefon da modası geçmiş sisteme kabloyla bağlıydı.

“İnternet bağlantım yok ama indirdiklerimde bir sürü müzik var. Ne istersen çal, prenses.” Sırtarak omzunun üzerinden şimdiden kızarmış olan kıza göz kırptı. Freddy’nin yan tarafına sertçe dirsek attım ama o sadece daha da fazla gülümsedi. “İyi bir şeyler olsun yeter.”

Ro dudaklarını büzüp hemen Sadie’ye baktı, o da bir ebeveyn gibi derin bir iç çekti ama bu sinirlenmekten çok

eğlenmekten kaynaklanıyordu. Çenesini Ro'nun omzuna koymak için öne doğru eğildi.

Ro bir şeye tıklayıp telefonu konsola geri koyarken ikisi de daha canlı gülümsüyordu.

Şarkı başladığında Freddy, "Süper ya!" diye bağırdı, sesi absürt bir seviyeye yükseltti ve dört camı da açarak sıcak yaz gecesi havasının içeri girmesini sağladı. Hepsi bangır bangır çalan Taylor Swift şarkısına avazları çıktığı kadar eşlik ediyordu, o kadar yüksek sesle söylüyorlardı ki bu karma korodaki sesleri ayırt edemiyordum.

Gözlerim hem dikiz aynaları hem de yan aynalar arasında gidip gelirken Sadie'yi görebiliyordum; gözlerini kapamış dans ediyordu, elleri havadaydı, atkuyruğu arkasında savruluyordu. Gözleri açıldı ve Ro'yla el ele tutuşup kıkırdayarak birbirlerinin yüzüne nakaratı bağırırken vücudu arka koltuğa doğru uzandı.

Onu ne kadar çok görmüş olsam da Sadie bana sadece iki kez gülümsemişti. Ama bu gülümseme... Bu başkaydı. O kadar büyüktü ki yumuşacık, soluk kırmızı dudakları gerilmiş, çıkık elmacık kemikleri gevşemiş ve gözlerinin altındaki çiller daha belirginleşmişti. Ona yaklaşmak, o çillere dokunmak, hepsini tek tek saymak için yanıp tutuşuyordum.

Düşüncelerimin uygunsuz gidişatıyla dikkatim dağılmışken Sadie'nin aniden omuzlarımı tutup emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde orta kısma doğru eğilmesiyle bütün vücudum sarsıldı. Elleri omuzlarıma yerleşip sıktığında inlememek için kendimi o kadar zor tuttum ki utandım.

Müzikle beraber, "Neden şarkı söylemiyorsun?" diye bağıırken dudakları neredeyse kulağıma değiyordu.

Sadie bulaşıcıydı, o kadar ki onunkine uyan bir gülümseme yüzümde hızla dans etti.

"Şarkıyı bilmiyorum ki."

“Getaway Car’ı bilmiyor musun?” diye araya girdi Ro. Sadie’nin yanına sokularak ona katılmıştı. Bu hareketle Sadie’nin yanağı bir saniyeliğine yanağıma değdi, dudaklarının köşesi lanet olası sıcak demir gibi tenime çarptı.

Freddy kibarca sesi kıstı. “Taylor Swift’i pek sevmez, arena-da çalmadıkları sürece duyduğundan şüpheliyim. Ve o zaman bile” –başını iki yana salladı– “Rhys sadece şunları duymaya odaklanmış oluyor: *Hadi. Pakı. İçeri. Sok.*”

Sadie bu robotik taklit karşısında gözlerini devirdi ve bu imanının bizim için ne kadar derin olduğunu anlıyormuş gibi benimle bakıştı.

Sen çalarsan dinlerim.

Çenesiyle ona doğru bir işaret yaptı. “Yani sen odaklanmıyor musun?”

“Ben birçok işi aynı anda yapma konusunda iyiyimdir,” dedi. Her zamanki Freddy tarzında, sapkın ve her yöne çekilebilecek bir cümleydi. Sadie ve ben sızlandık ama hâlâ sarhoş olan Ro yine güldü.

Hepimizi Matt Fredderic’in acımasızlığından kurtarmak için müziğin sesini tekrar açtım ve güneyi geçip kampüsün sonuna doğru ilerlerken bıraktım müzik bangır bangır çalsın.

Sadie daha biz sormadan, “Millay’de kalıyoruz,” dedi ve birbirine bakan kırmızı tuğlalı binaları işaret etti. Aralarındaki çeşme ve banklar turuncu sokak lambalarıyla zar zor aydınlanıyordu, sadece bir acil durum kutusunun yanan neon mavisi bu ışığı kesiyordu.

Freddy kaldırırma yanaştığında neredeyse arabadan fırlayacaktım, eğer şimdi bir şey yapmazsam Sadie’nin bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korkuyordum.

Sadie beni ayakta görünce biraz şok olmuş gibi görünse de kolunu Ro’nun beline doladı ve ben ikisini yurtlarının girişine kadar götürürken hiçbir şey söylemedi. Sadie, Waterfell

kimliğini okuttu ve bana dönmeden önce Ro'ya beklemesi için kesin bir emir verip geçmesine izin verdi.

“Bıraktığınız için teşekkürler,” dedi. “Arabam için de. Daha önce söyleyemedim ama bu... Bunu yapmak zorunda değildin, teşekkür ederim.”

O daha cümlesini bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım. “Tabii ki.”

Ben zeminde, o ise iki basamak yukarıda durduğundan ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. Buzdaki o günden beri gördüğüm her panik kaynaklı rüyada ona bakıyordum zaten, sanki oraya aitti.

Sanırım lanet olası bir koruyucu melek gibiydi. Bunu asla yüksek sesle söyleyemezdim çünkü bir kere ağzımdan çıkarsa geri alamazdım. Özellikle de bunu ondan ne kadar istediğim düşünülünce.

Sanki o beni kurtarmak istermiş gibi.

Acınası.

Kendime olan nefretim yine bir girdap oluşturunuyordu, aptalca bir şey söylemeden hemen ağzımı bantlamak istedim.

“Bana borcunu kahve içerek ödeyebilirsin. Benimle yani.”

Bunun gibi aptalca bir şey.

Kendimi küçümsercesine güldüm. Ona eskiden bu işlerde iyi olduğumu, çekici olduğumu ve bu parçamın yerini alan şu zavallı, titrek şey her neyse o olmadığımı söylemek istedim.

Sadie gülmedi ama başını iki yana sallamaya başladı.

“Ben pek ‘hadi kahve içmeye gidelim’ tarzı bir kız değilim... Açıkçası, birlikte hiçbir yere gidilecek tarzda bir kız değilim. Ve kesinlikle senin gibi biriyle çıkacak bir kız da değilim.”

Gülümsedim, tamamen zorlama ve sahte bir gülümsemeydi bu, bir şekilde onun cevabının bana indirdiği darbeyi kabullenmiştim. Başka bir şey söylememesi için yalvarmak üzere ağzımı açtım ama o devam etti.

“Bu gece...”

Birden inledim, ellerimle yüzümü kapatarak yalvardım. “Lütfen iyiymi diye, bunu bir daha kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

Sadie hafifçe gülerek basamaklardan indi.

“Tamam, aklıma yazdım,” dedi ve elini cebime sokup telefonumu aldı. Bir şey sormadı ya da bir şey söylemedi ama kilidini açmak için yüzüme doğru çevirdi. Kendisine en son kullanılan emojiyi, maalesef hokey sopasını, mesaj attı. Gözleri benimkilere kaydı ve *çok şaşırdım* dermiş gibi gözlerini devirdi.

“Bu ne içindi?” diye sordum uzattığı telefonumu geri alırken. Birlikte bir aydan fazla zaman geçirmiştik ama pist dışında iletişim kurma sınırını hiç geçmemiştik.

Umutlanmak istemiyordum.

Kısa merdivenden yukarı iki adım attıktan sonra dönüp bana baktı ve omuz silkti.

“Henüz bilmiyorum. İyi geceler, parlak çocuk.”

Yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. Her şeye rağmen, artık ona ait bir şey vardı elimde.

“İyi geceler, *kotyonok*.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Kafede erken vardiyayı üstlenmek her zaman bir kumardı, özellikle de okul başlamadan bir hafta önce. Herkesin kampüse dönmesiyle birlikte sabahları beşten dokuza kadar ne kadar yoğun olacağı belli olmuyordu.

Neyse ki hafif baş ağrım ve omurgamın tepesindeki endişe yumağının şansına bu sabah sakindi. Birkaç müdavimime servis yaptım; yaz aylarında şehrin yerlilerinden oluşan bir kalabalık olurdu, sömestr başladığında ise açık kahverengi panelli duvarlarla çevrili bu dükkân uykulu öğrencilerle dolup taşacaktı.

Saat on buçuk olduğunda kasada boş bir anım varken poşetlerden birini öğütücüye attım, yeni ama popüler Etiyopya harmanından bir tur daha kavurmaya başladım.

“Al bakalım,” diye seslendi ana -aslında tek- şefimiz Luis mutfak penceresinin aralığından. Ekmek üstü avokadomu iki poşe yumurta, ekstra pul biber ve dilime değdiğinde baharatlı olacağını *bildiğim* kalp şeklinde balla süslemişti. Sanki bir işaretmiş gibi midem guruldarken ona kocaman gülümsedim.

“Teşekkür ederim,” dedim elimden geldiğince vurgulayarak çünkü neredeyse bayılacak kadar acıkmıştım. Saçlarım

yarı dağınıktı ve bileğimdeki güvenilir lastik tokamı kaybetmiştim, bu yüzden saçlarımın yemeğimi bölmesini engellemek için sadece iki tarafını kulaklarımın arkasına sıkıştırıp omuzlarımı yukarı kaldırabiliyordum.

Luis sırtarak kollarını pencereye dayadı, ben de tabağımı kucağımda rahatça dengeleyebilmek için tezgâhın üzerine oturarak bütün kafeyi görebileceğim açıda yemeğimi yemeye başladım.

Yerel bir yazar olan George, çoktan soğuduğunu bildiğim kahvesini yudumlarken, bir üçlü –ebeveynleri ve birinci sınıf öğrencisi bir kız– tam bir ziyafetin tadını çıkarıyordu. Çünkü annesi, kızını kendisinin mezun olduğu okula yerleştirdiği için çok heyecanlı olduğundan menüdeki her şeyin tadına bakmak istemişti. Son birkaç dakika içinde sadece bir masa boşalmıştı, masanın üzerinde yaban mersini desenli seramik bir kupa ve birkaç boş şeker paketi vardı.

“Çılbır tarifimi Ro’nun üstünde denemeyi planlıyordum.”

Gülümseyerek kocaman ekmeğimden bir ısırık daha aldım. “Bayılır buna; özellikle de iyi bir Türk yemeği yiyebilmek için annesine kadar gitmek zorunda kalmayacağını öğrenince.”

Luis başını sallayarak onayladı ve tezgâhın çelik üst kısmını tekrar sildi. Ro’dan biraz hoşlandığına emindim ama bu konuda son derece nazik davranıyordu. Ro bir an için bile olsa onun kendisine karşı böyle hissettiğini bilseydi muhtemelen bir daha asla işe gelmezdi. Luis yüzünden değildi, hatta gerçekten âşık bir liseli gibi davrandığından bile değildi. Ro, o durmadan neşe saçan kişiliğine rağmen konu ilişkilere geldiğinde birdenbire bir istiridyeye dönüşüyordu.

Bu kız, bölümler süren müstehcen seks sahnelerini çıtı çıkmadan okuyabilirdi ama bir erkeğin onun güzel olduğunu düşündüğünü duyunca domatese dönüyordu.

Ekmeğimin son lokmasını ağzıma atıp tabağı Luis'in uzattığı nasırlı eline bıraktığım sırada kapının zili çaldı. Bakışlarım kasadaki iki müşteriye kayarken midem bir uçurumdan aşağıya doğru çalkantılı bir serbest dalış yaptı.

Tabii ki o gelmişti.

Gelen tabii ki Rhys'ti, gri eşofman altı ve vücudunun üst kısmının her bir santimini saran lacivert, terletmeyen uzun kollu tişörtüyle ıslak bir rüya gibi görünüyordu. Tezgâhta sabırla bekleyen iriyarı arkadaşıyla konuşmaya devam ederken gülümsemesi masum ve biraz da uykuluydu. Saçları nemli görünüyordu, buraya gelmeden hemen önce duştan çıkmış gibiydi ki bu tehlikeli bir düşünceydi çünkü şimdi onu son model bir yağmur duşu başlığının altında, karın kaslarını ve güçlü bacaklarını yıkarken hayal ediyordum.

Biri boğazını temizlemeden önce gözlerim tekrar onun üzerinde gezindi ve onu görmenin mutlak, karmik yumruğu aklımı başımdan aldığı için çiğneyemediğim lokmam boğazımda kaldı.

Rhys şimdi bana bakıyordu, suyum içip tezgâhtan atladığım sırada gözleri tenimi kavuran yakıcı alevler gibiydi.

Siyah kot pantolonumun üzerine bağladığım siyah önlüğümü bir elimle düzelterek, "Günaydın," dedim.

Rhys tıpkı benim ona yaptığım gibi beni incelerken -gözleri büyük olasılıkla kahve lekeleri ve evet, ekşi mayalı ekmek kırıntılarıyla dolu dar gri gömleğime takıldığında- o küçük endişemin büyüdüğünü hissettim. Saçlarımı tekrar kulaklarımın arkasına sıkıştırıp elimin tersiyle ağzımı sildim ve dudaklarımın kenarından elime bulaşan sarı lekeyi gördüm.

Tanrım.

"Biriyle kahve içecek kızlardan değilsin, ha?" diye takıldı Rhys, yüz ifadesinde dün gecedan kalan tereddüt ya da telaştan eser yoktu.

“Ben sadece gülümseyerek servis yapan türdenim,” diye şaka-
kalaştım.

Daha da içten gülümsedi ve bir gamzesi ortaya çıktı. “Neden-
dense ‘gülümseme’ kısmından şüpheliyim. Bana en son kahve
ikram ettiğinde öyle bir şey hatırlamıyorum.”

Siparişlerini alırken abartılı bir gülümsemeyle tüm dişleri-
mi ortaya serdim.

Onunla şakalaşmak endişemi azaltmış, beni neredeyse te-
dirgin edecek kadar sakinleştirmişti; aramızdaki bir sonraki
küçük etkileşimi arzular olmuştum. Belki hızlılığındandı, bel-
ki de gözlerindeki derin hüznün kuyusundan ya da *erkek güzel-
liğini* betimleyen eski bir Yunan heykeli gibi dikkat dağıtacak
kadar yakışıklı olmasından.

“Siz oturun, ben getiririm,” dedim ve iPad’i onlara doğru
çevirerek toplam tutarı gösterdim. Rhys cüzdanına uzanma-
ya çalıştı ama yanındaki iriyarı, asık suratlı adam daha hızlı
davranarak metal kartını sisteme hızlıca okuttu ve tek kelime
etmeden kasadan ayrıldı.

Rhys tezgâhın üzerine doğru eğildiğinde ben de onu taklit
ettim ve yanaklarının hafifçe kızarmasını izledim.

“Ben... Bu sabah ilk antrenmanımı yaptım.”

“Öyle mi?” İçimden onun elini tutup sıkmak geldi. “Ee?
Her şey yolunda mı?”

Onun paniklemiş ve yalnız olduğu fikri karnımı ağrıtıyor-
du. Bunu bir türlü açıklayamıyordum ama onun acısına karşı
hissettiğim yoğun bir korumacılık vardı.

“Her şey yolunda. O şarkıyı dinledim. Soyunma odasında
dinlediğimiz garip bir ismi olan grup vardı ya?”

Boğazımda bir yumru hissettim. “Rainbow Kitten Surprise.”

“Evet.” Gülümsediğinde gamzeleri yine oradaydı.

Donup kaldım çünkü kıpırdarsam onu öpecek, genellikle
titreyen ellerini tutacaktım. Yumruklarımı, teninin sıcaklığı

onları gevşetene kadar boynuna bastıracaktım. Onu tezgâhın üzerine yatırıp bütün vücudumu onunkiyle birleştirecektim. Bakalım altın kaptan, benim için sıkı kontrolünü bırakabilecek miydi?

“Neyse, ben orada bekleyeyim. Her şey için teşekkürler, Sadie.” Rhys bir an oyalanıp beni tekrar bakışlarına hapsettikten sonra uzaklaştı ve arkadaşını takip ederek yakındaki temiz bir masaya geçti.

Siparişlerini hazırlarken onları inceledim; huysuz olan – siparişindeki isme göre Bennett Reiner– için üç yemek kaşığı badem sütlü buzlu sade kahve ve Rhys için akça ağaç şurubu, şekerleme, son olarak da bir miktar koyulaştırılmış süt anlamına gelen soğuk demleme spesial. Benim her zamanki içeceğimi sipariş edişini dinlerken neredeyse dilimi yutacaktım.

Sessizce laflıyorlar, telefonlarına bakıp sonra bırakıyorlardı ve aralarında kolayca akan sürekli konuşmaya rağmen ikisinin de omuzlarında bir gerginlik vardı. Rhys bu sırada masanın altında bacağını sallıyordu.

Bennett Reiner’ı daha önce hiç görmemiştim ama bundan sonra onu asla gözden kaçıramazdım; boyu bile tek başına bir kartvizit gibiydi. Boyu iki metreye yakındı ki bu da benim 1.55’lik hâlim için şoke ediciydi. Rhys de uzundu ama Bennett, geniş omuzları ve kütük gibi bacaklarıyla bir dağa benziyordu. Üniversite öğrencisine değil. Sadece cüssesi yüzünden de değildi; aşırı erkeksi yüz hatları onu, boğucu yönetim kurulu toplantılarına başkanlık eden ve boş zamanlarında dağlara tırmanan biri gibi gösteriyordu. Açık kahverengi saçları dağınık ve dalgalıydı, sakalları bakımlı, çenesinin erkeksi keskinliğini gösterecek kadar inceydi. Kalın kaşlarının altında çekik gözleri, Rhys’le sessizce konuşurken yüzünde bir gülümseme olsa bile ona sürekli somurtuyormuş gibi bir hava veriyordu.

“Buyurun,” deyip geldiğimi duyurmaya çalışarak masalarına yaklaştım ve içeceklerini dikkatle uzattım.

Bennett hemen kendininkini alıp plastiğin altına bir bardak altlığı ve ıslanmış bardağın üzerine de bir tutacak yerleştirdi. Rhys elimdekini doğrudan alıp bana gülümsedi. Bu seferki gülüşü daha nazik, ondan gördüklerimden daha az sahteydi; yanaklarında görünmez gözyaşları gibi hafifçe kanayan bir hüznü vardı.

“Teşekkürler.” Hızlıca bir yudum aldı. “Bu arada, bu Bennett. Ben, bu da Sadie.”

“Artistik patinajcı,” dedi Ben başıyla beni işaret ederek ama gözlerime bakmadı.

“Görünüşe göre kahve de yapıyor,” diye ekledi Rhys.

“Harika kahveler yapıyor demek istedin sanırım,” dedim sırtarak. “İçebileceğin en iyi kahveyi yapıyor.”

“Ayağa kalkıp bunu herkese duyurmalı mıyım? Waterfell’deki en iyi kahve diye?”

Kapı çınladı ve bir elim Rhys’in tahta sandalyesinin arkasındayken, öne doğru eğildiğim yerden doğrulmak için zar zor vakit buldum. Küçük bir beden keyifli bir gülüşle bacaklarıma çarptı.

“Neredeyse beni deviriyordun, nugget,” diye azarladım ama eğilip Liam’ın saçlarını karıştırırken mutlulukla gülümsedim. Yüzünde Ro’nun sanatsal yeteneklerinin ürünü olduğunu bildiğim yarım bir Darth Vader maskesi vardı. Söz konusu sanatçı, daha normal bir tempoda kafeye doğru yürürken Oliver’la sohbet ediyordu. Siyah boya biraz dağılmıştı, bir kısmı daha önce ovaladığı koluna da bulaşmıştı ama çocuk Star Wars’a bayılıyordu. Bu hayranlığın, Oliver’ın bu filmleri sevdiği ve Liam’ın da tıpkı abisi gibi olmak istediği için başladığına inanıyordum. Şimdi de hokey konusunda aynısı oluyordu.

“Özür dilerim, ablacığım,” dedi Liam. Sanki cesur bir macera hikâyesi anlatıyormuş gibi son derece normal geçen sabahıyla ilgili her şeyi anlatmaya başlamadan önce bir an bile durup dinlenmedi. Bu hızlı hikâyeyi aceleyle, “Pankek mi yapıyorsun?” diye bitirdi.

Ben cevap veremeden aniden donup kaldı ve öyle yüksek bir çığlık attı ki elimi ağzına götürmek zorunda kaldım. Heyecanla Rhys’i işaret ederek elimin ardından gevezeliğe devam etti.

Oliver yanıma geldi. Hafifçe başını salladıktan sonra omzundaki çantasını düzeltti.

“Selam şampiyon.” Oliver’a doğru başımı sallayıp Liam’ın ağzını bıraktım ama omzunu sıkıca tutmaya devam ettim. “Bugün uslu durdu mu?”

Liam hâlâ çığlık atacak gibiydi, Rhys’i tekrar gördüğü için kendinden geçmişti. Biraz sinir bozucuydu.

Oliver elini saçlarından geçirdi. “Her şey yolundaydı. Antrenmanım uzadı ama Ro onu oyaladı.”

Oliver’ın söylediklerini başımla onaylasam da daha sonra çözeceğim bir nedenden dolayı tereddütlü görünüyordu. Şu anda daha çok Liam’i bırakırsam Rhys’in kucağına atlayacağı endişesine odaklanmış durumdaydım.

“Özür dilerim,” dedim çabucak. “Liam, ne konuştuğumuzu unutma.”

“Rhys yabancı değil ama, değil mi?”

Rhys güldü. “Doğru.”

“Değil misin?” diye sordu Bennett hafif şaşkınlıkla. “Ne zamandan beri?”

Soruyu arkadaşına sormuş olmasına rağmen küçük kardeşim çığlık atarak tekrar müdahale etmeye karar verdi. “Bana hokey öğretmeye başladığından beri. Rhys muhtemelen dünyanın en iyi hokey oyuncusu.”

Bennett hafifçe gülümsedi. “Çok da alçakgönüllüdür.”

Rhys başını iki yana salladı; bakışları önce Bennett'a, sonra bana, sonra tekrar Liam'a kaydı. Yine de onda yeni bir gerginlik olduğunu fark etmiştim. Omuzları kasılmıştı, gülümsemesi gergin ve sahteydi. Yine maskesini takmıştı. Liam'ın Rhys'e olan düşkünlüğünün rahatsız edici olabileceğini fark ettiğimde bu durum beni de gerdi.

Liam'ın elini tutarak başımla tezgâhı işaret ettim, hemen yanındaki büyük masa boştu. "Ben kapanışı yaparken biraz dinlenmek ister misin?"

"Olur," dedi Oliver omuz silkerek. Liam'ın kolunu tutup onu arkasından sürükledi. "Hadi Anakin, onları rahat bırak."

Liam'ın dudakları büzüldü, başı abisi ve hokey tanrılarının masası arasında gidip geliyordu. Ne için savaşaacağına tam olarak karar veremiyormuş gibiydi. Sonunda dudaklarından dökülen şu oldu: "Jedi cübbemi giymedim, Oliver. Ben Darth Vader'im."

Ro'ya dönüp minnetle kolunu sıktım. "Kapanışı yapıp üstümü değiştirmem bir dakikamı alır, senin için sorun olur mu? Hızlı olacağım."

"İstersen bizimle oturabilirler," dedi Rhys, ben daha karşı çıkmadan ayağa kalkıp Liam'ın sandalyesini –Liam hâlâ üstündeyken– çok küçük masalarına doğru sürükledi. Liam bir kahkaha patlattı, tepesinde duran Rhys'e bakarken gözleri parlıyordu.

Rhys gülümseyerek bana baktı. "Biz arkadaşız, değil mi?"

Onlara engel olmak, Rhys'e karşı çıkmak istiyordum ama Ro gülümseyip ona hızlıca teşekkür ederek beni durdurdu ve üstümüzü değiştirmemiz için beni çeke çeke götürdü.

"Ben..."

"Rahatla." İç geçirdi, kelimenin sonunu özellikle uzatarak söylemişti. Beni tezgâhın köşesine doğru iterken elleriyle omuzlarımı sıktı ve kıcıma bir şaplak atarak beni mola odasına gönderdi.

“Ben işlerini toparlarım,” dedi, POS istasyonunun altındaki küçük kancadan bir önlük çekip beline bağladı. Sonra dalgalı saçlarını tepeden topladı. “Her şeyi kontrol etmeye çalışmayı kes ve bırak güzel hokey çocukları kardeşlerinle oynasın. Sen de onlara annelik yapmadan biraz zaman geçir.”

Yumruğunu nazik bir ritimle tezgâhın üstüne vurdu. Luis zaten ona baktığı için aslında buna gerek yoktu.

“Luis, ön tarafla biraz ilgilenebilir misin?”

Luis eldivenlerini ve saç filesini biraz fazla hızlı çıkarıp, “Elbette,” diye yanıtladı. Ailesinin kafenin ve iki yanımızdaki restoranların sahibi olduğu düşünüldüğünde bunu kabul etmesi çılgıncaydı ama hülyalı bakışları ihtiyacım olan tek cevaptı.

Müdürün ofisi olarak kullanılan ve sağ tarafımızdaki restoranın diğer arka odalarına bağlanan küçük mola odasına geçtik. Sandalyelerden birine oturup nefes alarak Ro’nun masanın üstünde tünediği yere baktım.

“Ee,” diye başladı. “Toplantınız nasıl geçti?”

“İyi,” dedim alçak sesle, sanki bu özgüvenimi perçinleyecekmiş gibi bir yandan da başımla onayladım. “Galiba... Yani kısaydı? O yüzden bilemiyorum. Haftaya onunla buluşup daha detaylı konuşacağım ve elimdeki belgeleri götüreceğim. Liam için ihtiyacımız olan tek şeyin bu olduğunu söyledi.”

“Bu iyi, Sade. Gerçekten.”

“Değil mi? Bence de bu iyiye işaret, öyle olmalı.”

Öyle *olmalıydı*. Başka seçeneğim kalmamıştı ve kendimi kampüs yurtları ile evim arasında sürüklüyor, komşumuz Bayan B meşgulken zaten kısıtlı olan bütçemden bir de bakıcılara para ayırmak zorunda kalıyordum. Her şey üst üste geliyordu ve okul daha başlanmamıştı bile.

Ro geçen yıl işleri yoluna sokmama çok yardımcı olmuştu ama kendimi tekrar o duruma sokmayı reddediyordum. Ve geriye kalan tek yol buydu.

“Evet.” Gülümsedi, güven verici ve destekleyiciydi. “Ve eğer seninle çalışmayı kabul etmezse listede hâlâ bir yığın kişi var, tamam mı?”

Onu kendimden uzak tutma çabalarımın rağmen Ro benim en iyi arkadaşımdı. Birinci sınıftayken, benim tavrım ya da ondan kurtulma çabalarım onu caydırmaya yetmemişti. Bunun yerine sülük gibi yapışmıştı, ta ki ona, onsuz var olamayacağım kadar bağlanana dek. Sonra felç edici bir panik atak geçirmeme şahit olmuştu ve bitene kadar bana sarılmış, birinci sınıf yurtlarımızdaki küçük ikiz yatakta beni sakinleştirmişti.

Ondan sonra ona kendimi tamamen açmıştım. Resmen kendimi durduramıyordum.

Ben artistik patinaj, okul ve diğer her şeyi dengelemeye çalışırken o, ağzını büzerek ve kaşlarını çatarak bebek bakıcılığı yapmış, küçükleri okula götürüp getirmeme yardım etmişti. Derslerimde başarısız olduğumda beni çalıştırmış, seksin göğsümdeki baskıyı uzaklaştırmayı başaramadığı zamanlarda beni banyo zeminlerinden toplamıştı.

Onun için her şeyi yapardım. Onu sonsuza dek koruyacaktım. Oliver, Liam, Ro. Ailem.

“Tamam.”

Ro ayağa kalkıp bana sıkıca sarıldı ve birkaç saniye nefes almama izin verdi. Ellerini saçlarımda hafifçe gezdirerek düğümlemiş tutamları çözdükten sonra sırtımdan aşağıya doğru gevşekçe örmeye başladı.

“İyi misin?” diye sordu. Karnına doğru başımı salladım, sonra çekilip saçımın gevşek tutamlarını kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

“İyiyim.”

“Tamam, o zaman git çocukları al ve onlarla biraz zaman geçir. Neden onları yatıya kalmaları için yurda getirmiyorsun? Yastıklardan kale yaparız ve yarın onları okula geç bırakırız.”

“Kulağa harika geliyor.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rhys

Sezon öncesi ilk takım antrenmanımızı ve toplantımızı kazasız belasız atlattığım için sezonun ikinci antrenmanına girerken kendimi biraz hafiflemiş hissediyordum.

Bennett hepimizi birlikte götürmeye çalışmasın diye ilk gün bilerek geç kalkmıştım. Yola çıkmak için sadece sokağımızdan çıkmasını beklemiştim gerçi. Arabamın sessizliğinde kalıp sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Tamamen siyah giyinmenin üzerimden damlayan endişe terini gizleyebileceğini sanmıştım, en azından giyinene kadar.

Babamı aramama ramak kalmıştı, telefonumu sağ koltuğa fırlatıp sessizce sürmeden önce parmağım üç dakika boyunca telefon numarasının üzerinde öylece durmuştu.

Her nasılsa, birlikte geçirdiğimiz yarı rahat kayışımızda bile telefonumda ya da zihnimde hiçbir şey kırılmamıştı. Yeni birinci sınıf öğrencileriyle tanışarak zaman geçirmiş, yazın yoğun kamp dönemlerinde kaptanlık yapmadığım için özür dilemiş ve sakatlıktan sonra benim yedeğim olan defans oyuncusu Holden'a teşekkür etmiştim.

Koç, Bennett'tan sayamayacağım kadar çok kez kaptan olmasını istemişti ama o her seferinde reddetmişti.

Artık o kadar terlemiyordum, en azından endişe yüzünden. Bu, daha çok piste döndüğümdeki tempodan, Freddy'nin atakları sırasında durmadan önceki keskin dönüşlerde pakı sopamla durdurmaya çalışmamdan kaynaklanıyordu. Hücum oyuncularımız diğerlerinden daha hızlı, daha pürüzsüz ilerliyordu. Antrenman resmen sona ermişti ama bu sadece kondisyon antrenmanlarından önce takım kurma çalışmalarına katılma zamanımın geldiği anlamına geliyordu.

Panolara yaslandım ve yüz koruması kapalı bir şekilde oturduğu yerden su püskürten Bennett'a başımla selam verdim.

"İyi görünüyorlar."

Bennett başıyla onayladı. "Yaza göre daha iyiler. Şu Sinclair denen çocuk çok hızlı."

"Öyle mi diyorsun?" Memnun olmadığı her hâlimden belli olan yüzüne bakıp sııttım. "Ters vuruşları da çok fena."

Bennett tekrar başını iki yana salladı, sol omzu kulağına doğru seğirmişti. "Gözünden kaçmadı, değil mi? Zikzak çizerek kayışına alışmam gerekti ama beni sadece birkaç kez geçebildi. Mercy'yi öldürüyor."

Bu beni biraz gülümsetti, Bennett'ın yedeği Connor Mercer'a bir bakış attım. Bitkin ve sıırsıklam görünüyordu, su şişesini başından aşağı boşaltmıştı bile.

"Mercy'nin biraz yere serilmeye ihtiyacı vardı."

"Koç bu sezon onu daha fazla oynatmak ve oyun içinde daha fazla değişim yapmak istiyor."

Bu beni duraksattı ama bir tepki vermek yerine –çünkü Ben'i tanıyordum– sadece kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Beni rahatsız etmiyor."

"Yetenek avcıları?"

"Beni görecekler. Geçen yıl da görmüşlerdi." Suyundan bir yudum daha aldı. "Ayrıca bir yedeğimin olması gerekiyor."

Geçen yıl normal sezonda otuz dört maçın yirmi altısında ben oynadım.”

“Çünkü resmen mükemmelsin.”

Omuz silkti.

Freddy kayarak yanımıza geldi, korumasını çıkarırken nefes nefese sırtıyordu. “Ne konuşuyoruz, hanımlar?”

“Atış antrenmanında yaptığın o aptalca hareketten sonra Bennett seninle konuşmuyor.”

Sesimde gizli bir kahkaha vardı ama Ben, Freddy’nin kafasını değilse bile sopasını kırmaya hazır gibi görünüyordu.

“Hadi ama Reiner, seni tetikte tuttuğum için bana kızmazsın.”

“O kadar uzun süre yerden gelen atışlara odaklandım ki bir daha doğrulamayacağımı sandım, mankafa.”

Freddy ellerini teslimiyetle kaldırdı. “Yeniyetmelerin bana benzemek istemesi benim suçum değil.”

“Takımın tüm lanet kanat oyuncularını benim bölgeme saldın.”

“Öyle mi yaptın?” diye sordum Bennett’in öfkeli tonuna rağmen gülümseyerek. “Hepsi senin dediğini mi yaptı?”

“Bana babacık diyebilirsin.” Gülümserken Freddy’nin tüm dişleri görünüyordu ve üzerinde durduğumuz buz tabakası kadar parlaklardı. Holden sohbetimizin sadece sonunu yakalayabildiği için öğürdü.

Ekibin geri kalanı yarışı bitirirken –hücum, burun farkıyla defansı geçmişti– hızlı bir toplantı yapıp çarşamba günü için evimizde bir takım yemeği organize ettik. Okulun ilk günü olsa da hafta sonu değildi, böylece birinci sınıflar bu etkinliğin asıl amacı konusunda yanlış bir fikre kapılmayacaklardı: Kaynaşma zamanıydı, sarhoş olma değil.

Antrenmandan sonra soyunma odasında hafif bir uğultu vardı, ben de katılmak ve şakalaşmak istiyordum ama ne

zaman biri benimle iletişim kurmaya çalışsa tek hissettiğim yorgunluktu. İliklerime kadar işleyen bir uyuşukluk...

Ailemin ödediği onca pahalı terapi seansı sayesinde bu artık kolayca tanıyabildiğim bir şeydi: *Maskeleme*. Dr. Bard buna *negatif bir başa çıkma mekanizması* diyordu ve TSSB'nin bir belirtisi olduğunu da eklemişti. Bende kesinlikle böyle bir durum yoktu ve beni aksine ikna edemeyecekti.

Spor yaparken bir darbe almıştım, lanet olası bir savaştan çıkmamıştım.

Bu şekilde, o maçtan önce olduğum kişi gibi davranmak, ikinci yıl formamdaki K'yi hak eden aynı takım oyuncusu ve lider olmak daha kolaydı. Ben buydum, olmam gereken kişi buydu; sadece beni her yerde takip etmekte ısrar eden kara bulutun altında kaybolmuştum.

Spor kompleksinin dışındaki ılık güneşe doğru adım atarken büyük olasılıkla koruma pedlerini tam olarak tercih ettiği sıraya göre dizmeye çalışan Bennett'ı beklemek için durdum.

Telefonumun ışığı tekrar yandı, babamdan bir mesaj gelmişti.

Öğle yemeği?

Üst kısımlarda uzun paragraflar ve bir kişisel gelişim dergisinin içini andıran saçma sapan moral verici alıntılarının yanı sıra benim gönderdiğim tek kelimelik, hızlı yanıtlar vardı.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim, bir bahane arıyordum.

Onunla vakit geçirmek istemediğimden değildi. Babam benim kahramanımdı, her zaman da öyle kalacaktı. Sadece şu an kafa karıştırıcı ve karmaşık geliyordu. Ve sesinin yankısını kafamdan atamıyordum.

Oğlum.

Bennett kapıdan çıktığında saçları mükemmeldi, kumaş pantolon ve koyu yeşil bir polo tişört giymişti. Yemek yemek ve dinlenmek için eve gideceğimiz düşünöldüğünde kıyafetleri biraz yersiz görünüyordu. Telefonunu kulağına dayamışken boşdaki eliyle de Ray-Ban güneş gözlüğünü taktı.

“Geç kalacağımı söylemişim,” diye mırıldandı, çenesi kiminle konuştuğunu açıkça belli edecek şekilde gergindi. “Geçen sefer sana *bu* haftanın antrenmanların ilk haftası olduğunu, bu yüzden öğle yemeğini ertelememiz gerektiğini söylemişim.”

Artık arayanın hırçın ses tonunu da duyabileceğim kadar yakınımıdaydı.

“Sorun değil, Bennett, bekleyebilirim.”

Adam Reiner: Eski NHL oyuncusu adayı, şimdiki acımasız şirket avukatı.

Bennett, ne yapacağını bilemediği kadar fazla paralı bir aileden geliyordu. Öyle ki gelecek birkaç nesil hiç çalışmasa sıkıntı olmazdı. Babası, NFL sözleşmelerinin tamamından daha büyük bir güven fonu olan, gümüş kaşıkla doğmuş biriydi. Bu da on sekiz yaşına girdikten sonra bir erkek yurdunun pis bir dairesinde yaşayan ve üst katında oturan yaşlı bir üniversite profesöründen İngilizce konuşmayı öğrenen Rus göçmenle sıkı dost oluşunu biraz şaşırtıcı kılıyordu.

Gelecek kaygısı olmayan zengin pivot ve geleceği tamamen o çaylak yılına bağlı olan fakir, kavgacı defans oyuncusu. Yine de arkadaşlıkları hiç bitmemişti.

Bennett’in babasıyla hiçbir sorunum yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı ama ebeveynlerinin boşanmasının ardından Bennett onunla aynı odada olmaya bile zor dayanıyordu.

Bu yüzden, babasının kaçırıldığı maçlar geldiklerinden azdı; Berkshire’a geçtiğimizden beri de maçlara gelmeyi tamamen bırakmıştı. Artık Bennett’in babasıyla ayda bir kez South End’deki bar Mezzana’da buluştuğunu biliyordum.

Evimizi ya da garajımızı sık sık süsleyen abartılı hediyeler dışında –en son üzerinde hâlâ muşambayla garajımızda duran, el sürülmemiş yeni Bronco vardı– Bennett ve babası arasında bir ilişki yoktu.

“Zahmet etme,” diye tersledi. “İşine geri dön. Saçma derecede pahalı yemekler eşliğinde yirmi dakika birbirimize bakalım diye şehre gelmeyeceğim.”

Hiç düşünmeden telefonu kapadı.

“Bir öğle yemeği daha mı kaçırdın?” diye sordum ama hemen ardından yemekleri kaçırıp kaçırmadığından pek habirim olmadığını fark ettim.

Bennett başını iki yana sallayarak saçlarını ve gözlüğünü yeniden düzeltirken elleri titriyordu.

“Sonuncusuna gittim ama onu yaz boyunca ilk görüşümdü.”

“Hâlâ kötü mü?”

“Ben sadece... Annem sonunda mutlu. O ve Paul önümüzdeki iki hafta Avrupa’da olacaklar. Eski günleri hatırlamak istemiyorum.”

“Anlıyorum.”

Aslında anlamıyordum. Bennett’in ailesinin boşanması benim için her zaman garip bir konu olmuştu.

Annemle babam birbirlerine deli gibi âşıklardı ve küçüklüğümünden beri bu böyleydi. Dünyaya göre Maximillian Koteskiy’nin hokeyden daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ama onu gerçekten tanıyan herkes, annemi elinde tutabilmek için tüm Stanley Kupası zaferlerinden ve kariyerinden vazgeçebileceğini bilirdi.

“Eve mi döneceksin?” diye sordu Bennett telefonunu tamamen kapatmak için yan tarafındaki düğmeye basarak.

“Sanırım öyle...”

Freddy’yle omuz omuza vermiş yanımıza gelen Holden, “Zeta’da havuz partisi,” diye bağırdı. Neredeyse ikiz gibi görünmelerini sağlayan zahmetsiz ama derli toplu bir hâlleri

vardı ama Freddy'nin çapkınca sırtışının yanında Holden'in çocuksu bir masumiyeti vardı.

"Ben böyle iyiyim," dedim. Aklımda başka planlar vardı, malum artistik patinajcının zamanından bir saat daha çalma-ya çalışmak gibi.

"Ben gelirim," dedi Bennett herkesi şaşırtarak. Bakışım karşısında omuz silkti. "Yapacak bir şeye ihtiyacım var."

"Tamam o zaman. Sizinle sonra evde görüşürüz."

Arabaya giderken son birkaç kez selam verip el salladıktan sonra arabama girdim ve babama hızlıca *Bugün olmaz* diyen bir mesaj attım.

Anahtarlarımı dolabımda unuttuğumu fark edip küfretmeden önce elim kapının kolundaydı.

Neyse ki artık her yer bomboştu, bu da içeri girip anahtarlarımı dolaptan almamı ve durup kimseyle konuşmama gerek kalmadan dışarı çıkmamı kolaylaştıracaktı.

Işıkları hâlâ açık olan tek yer Koç'un odasıydı ve kapısı aralıktı. Başta aldırış etmedim ama içerideki konuşmalar o kadar gürültülüydü ki yanından geçerken duvara yaslanıp durdum.

"Programda olmadığına yemin etmiştin," diye homurdandı derin bir ses. "İç saha maçı olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi," diye iç geçirdi Koç. "Bak, eğer gerçekten oynamayacaksan..."

"Oynamamamın sonucu ne olacak?"

Kaşlarım çatıldı. Demek ki bir oyuncuydu ama sesi tanıyamamıştım. Gerçi ne kadar devamsızlık yaptığımı düşünülduğünde bu o kadar da şaşırtıcı değildi.

Masaya bir el gürültüyle indi ve ardından, "O kızın orada olma ihtimali bile varsa o lanet arenada olmayacağım..." dedi.

"Dinle..."

“Bana olayımın ne olduğunu sormuştum. Olayım *bu işte*.” Diğer ses neredeyse hırlama gibiydi, derin ve alçaktı. Öfkeliydi. “Onun bulunabileceği bir arenada oynamam. Onu *göremem*. Yoksa cidden öldürürüm...”

“Tamam, Tor. Tamam.”

İsmi tanıımıyordum ama tam olarak anlayamadığım bir aşinalık vardı. Delirmiş gibiydi ama Koç’un böyle birinin takımımızın büyüsunü bozmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Sessiz ve hızlı adımlarla arabama dönüp yeni favori kahve dükkânıma doğru yola çıktım. Sadie’yi görebilmek için en ufak şansı bile değerlendirecektim.

Brew Haven adlı sevimli mekâna girdiğimde Ro’yu gördüm, tezgâhın başında şık giyimli bir adamla sohbet ediyordu.

Adamın arkasına geçeli bir saniye olmuştu ki Ro’yla göz göze geldim ve daha yeni tanıştığım bu hevesli kızın yüzündeki garip çekingen ifade kayboluverdi. Belki de sarhoş olup Taylor Swift çılgınlıkları atmadığı zamanlarda daha çekingen biriydi.

“Rhys Koteskiy.” Gülümsüyordu ama gözleri hâlâ yanıımızda duran, tezgâha yaslanmış adamın üzerindeydi. “Kahve içmeye mi geldin yoksa bir kız için mi?”

“Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu adam, sorusunu onun yerine bana yöneltirken kaşları kalkmıştı.

Kaptan gülümsememle elimi uzatıp, “Rhys,” diye karşılık verdim. Elim tutup sertçe sıktı.

“Tyler. Ro’nun erkek arkadaşı.”

Şimdi anlaşıldı. Ro’ya bakarken yüzümdeki gülümsemeyi korudum, onun gergin ifadesi biraz midemi bulandırmıştı. Sonra eğildim ve “Sadie bugün çalışmıyor mu?” diye sordum üstüne basa basa.

Tyler güldü ve gözlerinde yenilenmiş bir pırıltıyla bana bakarak başını salladı. “Sadie’nin gerçekten de bir tipi var, ha? Üzerine atlamamasına şaşırdım...”

“Tyler, dur. Lütfen,” diye sessizce yalvardı Ro bana bakmadan önce. “Çalışmıyor ama yurttta, en azından ben öyle düşünüyorum.” Tezgâhın üzerinde duran telefonunun yan tarafına tıkladı. “Evet, hâlâ orada ama hafta sonu için eve gidecek, o yüzden...”

Küçük bir omuz silkmeye konuyu geçiştirdi.

“Yani habersiz ortaya çıkıp onu deli etmek yerine ona mesaj mı atmalıyım?”

Ro nasıl olduysa daha da kocaman gülümsedi, sanki sevgili arkadaşının kompleks yapısını anlayabilmem onu mest etmişti. “Aynen öyle.”

“Anladım.” Başımı sallayarak üzerine rengârenk çiçekler çizilmiş, aşırı süslü sarı kapaklı kavanoza bir beşlik attım. “Sonra kesin görüşürüz.”

“Umarım öyle olur. İyi bir şeyi hak ediyor.”

Sadie’nin en iyi –ve bence tek– arkadaşı olan bu esraren-giz kızın beni onaylaması içimde bir yerleri ısıtmıştı. Sadie’nin kendisi henüz onaylamasa bile.

O gece, Bennett’in hafta başında uğraştığı ve üzerinde adım yazılı olduğu yemeği mideye indirdikten sonra Sadie’ye mesaj attım. Gelişigüzel yapılmış yatağıma uzanmış, duvara monte edilmiş televizyonda PS4’ümden bir film oynarken tavanı izliyor ve onu aklımdan çıkaramıyordum. Çalma listesini kafamın içinde bir dosya gibi açabilecek kadar çok dinlemiştim, en sevdiklerimi çaldığımda onları eklerken ne düşündüğünü hayal etmeye çalışıyordum. Ama çok geçmeden her birini kendi hislerim ve düşüncelerim ele geçiriyordu.

“Barely Breathing” – ellerim titrerken benim için patenlerimin bağcıklarını çözmesi.

“Don’t Look Back In Anger” – uzun programını yaparken gözlerindeki öfkeli bakış.

“Sleep Alone” – gülüşü, kahkahası.

Şu anki favorim olan Beck ve Bat for Lashes’ın “Let’s Get Lost” şarkısı hoparlörümünden çalarken parmaklarım onun numarasının üstüne geldi ve ben durup düşünmeden mesaj yazdı.

RHYS

Selam

SADIE

Bu Koteskiy dilinde “Uyudun mu?” mesajına eşdeğer bir şey mi?

RHYS

Öyle olmasını ister miydin?

Panikleyerek bir mesaj daha gönderdim.

RHYS

Yatakta uzanmış müzik dinliyordum.

Mesaja cevap vermek yerine, yatakta doğrulmama neden olan bir fotoğrafını gönderdi. Telefonu –gözlerimi bir saniye bile kapatırsam kaçıracaktım gibi– yüzüme doğru yaklaştırmadan önce aniden kayganlaşan ellerimden düşürdüm.

Uzanmıştı, saçları mavi çarşafı ve beyaz yorganının etrafında dağılmıştı. Gülümsemedi aslında ama dudaklarının bir kenarı hafifçe kalkmıştı. Bakışları keskindi, koyu gri gözleri ekrandan bile delici görünüyordu. Teni hafifçe kızarmıştı ve eski kulaklığının –benden çalmış olmalıydı– yıpranmış kablo-su, çıkık köprücük kemiklerinin arasından sarkıyordu.

Gözlerim çıplak omuzlarında gezindi, atletinin askılarından biri yarıya kadar inmiş ve tenine yıldızlar gibi dağılmış çok sayıda çili ortaya çıkarmıştı.

Parmaklarımın bulabildiğim her bir çile dokunduğunu hayal ederken düş almak için zamanım olup olmadığını, ne kadar süre cevap vermemenin çok uzun kaçacağını merak ettim.

Başımı sallayarak fotoğrafın altındaki metni fark etmeden önce utanç verici seviyede uzun süre bakmak için fotoğrafı telefonuma kaydettim.

SADIE

Komik, ben de aynı şeyi yapıyorum.

Mesajımı dört kez baştan yazarken bir an için kendimi gülünç hissettim, küçük noktaların tekrar tekrar belirip kaybolduğunu görebileceğini çok iyi biliyordum.

RHYS

Bunu yaparken senin kadar iyi görünemem çok kötü.

SADIE

Evet, o zaman Freddy seninle de yatmaya çalışabilirdi.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum, dudaklarım gülümsemekten iyice gerilmişti. Sadece bu bile, sırf onun yazdıkları bile bu bomboş odada otururken duyduğum endişeyi biraz olsun uzaklaştırmaya yetiyordu.

SADIE

Göründüğüm kadar yorgunum ama, yani muhtemelen birazdan uyuyup seni görmezden geleceğim.

Ne söyleyeceğime karar vermem yine çok uzun sürdü ama sonunda bir karara vardım.

RHYS

Yorgun görünmüyorsun.

Beklerken telefonumu dakikalarca tepemde tuttum, sonra tekrar tekrar kontrol etmemi engelleyecekmiş gibi yüzüstü çevirdim ve tekrar yatağa uzandım. Ama cevap vermemesi artık uyuduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Ayağa kalkıp telefonu yatak odamda bıraktım ve bu yaz Bennett tarafından tertemiz yapılmış, sanki burada hiç kimse yaşamamış gibi görünen büyük, karanlık banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapatıp soyunduktan sonra duşu açıp suyu en sıcakta ayarladım.

Elimi kaşımın üzerindeki hafif yara izinde gezdirirken bir an için aynaya baktım. Gözümün altında, dokunulmadığı sürece neredeyse görünmeyen daha küçük bir yara izi vardı; her ikisi de vuruş sırasında gerçekleşen siperlik yaralanmalarından kaynaklanıyordu ve ikisinin de nasıl olduğunu hatırlamıyordum.

Bedenim tamamen iyileşmiş durumdaydı, her bir parçası yeniden bir araya gelmişti. Kalıcı olarak kırılan tek şey zihnimdi.

Maçın ve sakatlık yaşadığım ânın bir videosu vardı. Bir keresinde izlemeye çalışmışım ama midem bulanmıştı ve ilk devreyi geçememişim. Olayın ne zaman olduğunu hatırlamıyordum, sürekli onu bekleyerek izlemek beni deli etmişti ve vazgeçmişim.

Sadie'nin izleyip izlemediğini merak etsem de sormaya korkuyordum. Bir Google aramasına bakardı.

Başımı sallayarak buhar dolu ılık duşa girdim ve sıcak suyun sıkı kaslarımın üzerinden süzülmesine izin verdim.

Başımı duş başlığının altına getirdim ve saçlarımı alnımdan çektim.

Sıcaklık değişimi bir an için başımı döndürdü ve iki elimi de hâlâ soğuk olan duvar fayanslarına dayayarak kendimi dengelemeye çalıştım.

Sadie.

Dağınık saçlarıyla çıplak omuzlarının üzerinde çilleri olan Sadie, makyajsız yüzü ve gri kedi gözleriyle bana bakıyordu.

Sadece onu düşünmek bile beni hemen sakinleştirdi; soyunma odasında, tahtına yerleşmiş bir kraliçe gibi kucağımda oturduğu görüntüsü aklıma kazınmıştı. Bana böyle bakacağını bilsem sonsuza kadar önünde diz çökeceğimi biliyor muydu?

Düşüncelerim beni onun yumuşak ve pürüzsüz tenine dokunduğum her âna götürürken aletim bacaklarımın arasında zonklamaya başlamıştı. Her düşünceme işlemiş durumdaydı, tıpkı sakladığım her *güzel* anıyı geri getiren tatlı bir koku gibiydi.

Onu burada, duşumda, sıcak suyun altında hayal ettim çünkü onun benim alanımda olmasını istiyordum. Bir dakikalığına bile olsa tamamen benim olduğunu hissetmek istiyordum. Ufak tefekti ama benim için hayatın kendisinden bile büyüktü.

Rhys, diye fısıldadı.

Zihnimde onu fayansa bastırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm, elim aletimde yavaşça yukarı ve aşağı kayarken onu üstümde hayal ettim. Sakin bir hâlde.

Onunlayken asla yavaş ve sakin olamaz.

Hayır. Onu sabit tutmak için mücadele ederken bacaklarını omuzlarıma atana kadar çılgınca çırpındığını hayal edebiliyordum. Altındaki sert kaslara rağmen teni muhtemelen ipek gibi gelirdi.

Tanrım, tadının güzel olduğuna emindim ve bunu düşünmek bile beni aletimi daha sert, daha hızlı kavramaya itiyordu.

Benimle beraber yükseldiğini, iç çekişlerinin ve inlemelerinin bütün ev onun benim olduğunu duyana kadar arttığını hayal ettim. Ona böyle hissettirenin *ben olduğumu*, kadınınını çığlık atmaktan başka bir şey yapamayana kadar tatmin eden bir adam olduğumu düşündüm.

Kafamdaki Sadie'yle uçmanın peşindeydim, tek isteğim ona hissettirebileceğimi *bildiğim* coşkuyu hissetmektir. Onu bu şekilde tatmin etmeyi, ona tapınmayı çaresizce istiyordum ama kontrolü elimde tutmak, bu vahşi patencinin bir kez olsun benim *merhametime* kalmasını sağlamak da istiyordum.

Gözlerimi kapadığımda gri, alaycı gözleri sonsuza dek benimkilere kilitlenmişti ve bacaklarım, onun hayalinin etkisiyle kasılmıştı. Bir elimi fayansa dayadım, başım dönüyordu ama ağrım yoktu.

Kafamın içinde tekrar o hafif iniltiyle tıpkı bir yakarış gibi adımı söyledi, dudaklarımda onun ismiyle boşalırken beni zirveye ulaştırdı.

Rahatlamanın etkisiyle neredeyse yere yığılırken alnımı fayansa dayadım. *Lanet olsun.*

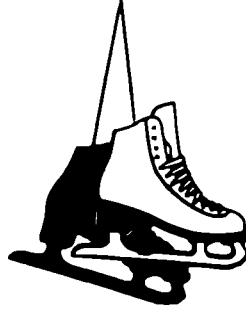
Belki de Sadie'yi böyle düşündüğüm için utanmalıydım ama o her şeyiyle bu kadar güzelken düşünmemek elde değildi. Mart ayından beri ilk kez... hayattaymışım gibi hissediyordum. Bu bir şekilde daha tehlikeliydi çünkü artık onu *bırakabileceğimi* sanmıyordum.

Ona tutunmak, benden geriye kalan ne varsa bir değeri olduğunu kanıtlamak istiyordum.

Telefonumu şarja takmadan önce Sadie'ye bir mesaj daha gönderdim.

RHYS

Çok güzel görünüyorsun.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sadie

Patenim yine yana kaydı, uçlar buza hiç tutunamadı ve buzun üzerine sırtüstü kapaklandım.

Gözlerimi kapadığımda yine oradaydı.

Gamzesinin görüntüsü, çikolata rengi gözleri, hâlâ hissedebildiğime yemin edebileceğim kocaman ellerinin belimi kavrayışı. Rhys, vücudumu kullanıyor, beni tûy kadar hafıfmişim gibi savuruyordu, sesi kulağımda yumuşak bir alay gibiydi. Beni ters çevirip arkamdan girmeden önce bana “yeni favori dikkat dağıtıcım” diyordu.

Aynı lanet fantezi günlerdir peşimi bırakmıyordu.

Dün gece yatağımda tek başıma, parmaklarım bacaklarımın arasındayken ne yazık ki kendimi kaptırdığım fantezi buydu.

Beni aylardır boşalmadığım kadar sert boşaltmaya yeten o fantezi.

Nefesimi toparlamaya çalışırken gerçek hayatta yataktaki hâlinin asla böyle olmayacağına yemin edebileceğim Rhys’in hayalini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Rhys beni hiçbir şey hissetmeyeceğim kadar sertçe beceremeyecek kadar nazikti.

Bu yüzden seni korkutuyor.

Gözlerimi sıkıca kapatarak çalan müziğe odaklanmaya çalıştım, ta ki kesilene kadar.

Hay sikeyim.

Koç Kelley başımda dikiliyordu, ben ona tıpkı azarlanmaktan kaçman bir çocuk gibi bakmayı reddederken bile kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kısmıştı.

“Daha dikkatsiz olmaya başladın,” dedi ve uzanıp omzumu kabaca iterek dik oturmamı sağladı. Omuz silkip kendi başıma ayağa kalktım ve su içmek için banka doğru kaydım.

“Sadece yorgunum.”

Arkamdan geldi ve kulağıma eğilip, “Yarın tartıya çıkacağız,” dedi.

Beni bu kadar kolay tehdit etmesinden ve açık ima karşısında içimde uyanan hastalıklı duygudan nefret ediyordum. Dikkatimi sınırlarıma vermediğim için düşmüştüm, en kötü atlayışım olduğu hâlde axeli bana doğal geliyormuş gibi yapmaya çalışmıştım. Düşmüştüm çünkü dikkatim dağılmıştı.

Minicik bir miktar kilo aldığım için değildi.

“Bir kez daha yap, Sadie. Mükemmel olsun,” diye fısıldadı kulağıma ve geri çekildi.

Müziği başlattı ve su şişesini elimden alıp bankın üzerine fırlattı.

Onunla hep böyleydi. Benim antrenmanım her zaman en sondaydı, böylece süreyi aşip özenle oluşturduğum kişisel programımı bozabiliyordu.

Bu yüzden Victoria’nın geç gelmesine minnettardım, saatlerimiz çakışmıştı ve son on beş dakikam aslında ona aitti.

Kendi standartlarıma göre neredeyse mükemmel, Koç Kelley’ninkilere göre ise biraz daha iyi olan rutinimi tamamladım. Yine de şu anda Victoria’ya odaklanması *gerekiyordu*,

bu yüzden sakince bankta dinlenirken plastik korumalarımla bıçaklarımdaki buzu sıyırdım.

“Buzdaki bu tavırlarının bana özel olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre burada da aynı şekilde huysuzsun.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sesini duyunca bütün vücudum bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

O hâlâ benim Rhys'imdi ama artık daha fazlasıydı: Rhys Koteskiy, Waterfell Üniversitesi hokey takımının kaptanı. Saçları taranmış olsa da hâlâ biraz dağınıktı, gözleri ışıltıyordu ve her zamanki derin hüznü kaybolmuştu. Neredeyse yenilenmiş görünüyordu.

Bana şefkatle bakarken elini göğsüne götürdü. “Canım yandı, Gray.”

Gülümsemesini görünce ben de gülümsemeden edemedim.

“Bence hayatta kalacaksın, parlak çocuk.” Elimi bankın üzerine vurdum. O da yanıma oturdu ve bacağına benimkine bastırdı. “Ayrıca gerçekten en kötü tavırlarımı sana saklıyorum. Kıskanmana gerek yok.”

Victoria'nın müziği kesildi, ardından yüksek sesli bir bağırış geniş piste yayıldı. Kız beni ne kadar sinirlendirse de Koç Kelley'nin acımasız düzeltmelerini hızlıca başını sallayarak ve ellerini kavuşturarak donuk bir gülümsemeyle karşılıyordu.

“Hep böyle midir?” Rhys'in ağzı neredeyse kulağıma değiyordu, nefesi serindi. Ürperdim.

“Nasıl?”

“Yani... sert midir?”

“Hayır,” derken dudaklarımda sahte bir gülümseme belirdi. Söylemediğim kısım, onun genellikle daha kötü olduğuydu, özellikle de bana karşı.

Ama buna ihtiyacım vardı. Koç Kelley'nin kararlı ve sert desteği sadece başarıma olan adanmışlığını gösteriyordu. Bana inandığı için böyle davranıyordu. Bana inanan tek kişi oydu.

“Erken mi geldin?” diye sordum, Rhys vücudunu benimki-
ne yasladığında.

“Aslında,” diyerek sırtıttı, “buz zamanımda burada olan
sensin.”

Sanki planlanmış gibi, etrafta birkaç kez gördüğüm sert
yüzlü hokey koçu sinirli bir iç çekişle tünelden çıktı. Onu
açıkça görmezden gelmeye çalışan Koç Kelley’yle konuşmak
için yanımızdan geçerken eli Rhys’in omzuna hafifçe do-
kundu.

“Bana beş dakika verin, sonra çıkıyoruz,” diye bağırdı ko-
çum sonunda, Rhys’in koçunun şaşırtıcı derecede yumuşak
sesini bastırarak. Onunla tartışmadı, sadece bize geri döndü.

“Koteskiy.” Koç sakalını kaşıyarak başıyla selam verdi. “Ve?”

“Sadie,” diye cevap verdim.

Suyumdan bir yudum aldım ve koçu, “Kız arkadaşın mı?”
diye sorduğunda neredeyse püskürtecektim.

Rhys kızardı ve ben aniden kendimi *evet* demek ve sıcak
tenini öpmek için ona sarılmak isterken buldum. Parmakla-
rım seğirdi çünkü bu düşünce bile bana çok fazla gelmişti:
Victoria’nın şok olmuş yüzünü, Koç Kelley’nin iğrenç ve pro-
fesyonel olmayan davranışım karşısında öfkelenildiğini gör-
mek.

Rhys’i tekrar hissetmek...

Birden yanaklarım ısınmaya başladı.

“Bir arkadaşım,” diye düzeltti Rhys. “Erkek kardeşleri ho-
key oynuyor. Vakıfta antrenman yapıyorlar.”

Midem bulandı. Kardeşlerimin yardım alarak oynadığı
iması, her gün taşıdığım tüm utançları duyuran, yanıp sönen
bir tabela gibi parıldıyordu. Bundan nefret ediyordum.

Onun üzüntüsünü öpüp geçiren ve küçük kardeşleri için
yardıma ihtiyacı olan kız.

Acınası.

“Aslında gitmem gerekiyor.” Paten bıçaklarını kapatarak banktan fırladım. “Görüşürüz, parlak çocuk.”

Ona ya da yardımına ihtiyacım yoktu.

Ya da aptal gamzelerine.

Buzdan fazlasıyla uzakta olan kızların soyunma odasına doğru ilerlerken –çünkü arenanın çoğunu hokey takımı kullanıyordu– beni yakalayıp kolumdan tuttuğunda tünelden yeni çıkmıştım.

“Dinle, Rhys...”

“Ne kadar aşağılayıcı,” diye alay etti farklı bir ses, parmakları kolumu kavramıştı. “Ofisime, hemen.”

Beni sertçe dürtüklede ve ben de başımı eğerek koçumun zayıf bedeninin arkasından ilerlemek zorunda kaldım. Victoria yanımdan geçerken bana anlayışlı bir ifadeyle baktı.

Koç Kelley ofisine doğru döndüğünde duraksadım ama bunun tek nedeni Victoria’nın bana uzanıyor olmasıydı.

“Antrenman saatiniz doldu.” Boğazımı temizledi ve bana biraz tereddütle baktı. Onu suçlamıyordum; arkadaş olmamamız bir yana, kıza bir kez iyi davranmışlığım bile yoktu.

Sesini alçaltmadan önce tekrar etrafına bakındı. “Onun peşinden gitmek zorunda değilsin. O bizim koçumuz, ebeveynimiz değil.”

Bana kendi babamdan daha fazla ebeveynlik yaptı, diye düşündüm ama söylemedim.

Onun yerine göz devirerek endişelerini geçiştirdim.

“Ben Kelley’yi idare edebilirim. Sen kendin için endişelen.”

Ofisine girip kapıyı arkamızdan kapatmadan önce bir çarpışmaya hazırlanır gibi duruşumu dikleştirdim.

“Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı...”

“O çocuk kim?” diyerek sözümü sertçe kesti. Dönüp patenlerini çıkarışını, ayaklarına aşırı pahalı spor ayakkabılarını geçirilişini ve siyah patenleri çantasına atışını izledim.

“Ne?” Betim benzim attı.

Benimle dalga geçmeye başladı. “Antrenmanımızda laf atarak vakit kaybettiğin hokeyci çocuk kim?”

“Ben... ben öyle bir şey yapmadım...”

“Bir daha yaparsan yine gözetim altına alınırsın,” dedi bana parmaklarını şıklatarak. Bu hareketiyle konuşmayı bitirmiş gibiydi.

“Haksızlık ediyorsun.”

Rhys konusunu tartışmayacaktım. Bir gün dikkatimin biraz dağılmış olması yılların adanmışlığını ve yeteneğimi yok edemezdi.

“Haksızlık mı?” Yumruğunu aramızdaki metal masaya vurup ayağa kalktı ve önümde dikildi. “Victoria axelini her seferinde senden daha iyi yapıyor. Haksızlık hakkında mı konuşmak istiyorsun?” Sesi her kelimede daha da yükselirken baştan ayağa endişe kesilmiştim. “*Senin için yıllarca para, zaman ve emek harcadım ve sen o kadar nankörsün ki dikkatini bir saat bile toplayamıyorsun.*”

“Kelley...”

“Gözetim sürecine geri döndün.”

Ağzımı açtım, bütün vücudumun bir çılgılığı, hatta belki de tam bir öfke nöbetini engelleme çabasıyla titrediğini hissediyordum.

“Ağzından çıkacak kelimeler *teşekkür ederim* ya da *özür dilerim* olmayacaksa duymak istemiyorum.”

Her şeyi tuttum. Kelimeler midem ekşitti, sanki safra yutuyormuşum gibiydi.

Bir an sessizlik oldu ve öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yakmaya başladı, ta ki hain bir damla kaçana kadar.

Kelley iç çekti. Ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak masasının etrafından dolaştı ve önümde durdu. “Başımın belası, buraya gel.”

Kollarını açıp beni sıkıca kucakladı. Daha fazla gözyaşı serbest kaldı, isteyip istemediğimi bile bilmediğim bu teselliği içime çekerken kollarım iki yanımda sabit duruyordu.

“Şimdi,” dedi başımı geriye doğru eğip saçlarımı okşayarak. “Eve git. Uyu. Ve yarın sabah buraya dön. Erkenden.”

Çıglık atarak söylemek istediğim her şeyi içimde tutmaktan mideme kramplar giriyordu. Ama her zamanki gibi bir şekilde kendimi tutmayı başardım.

Umursayan tek kişi o. Berbat hayatımla ilgili her şeyi bilen tek kişi. O beni seviyor.

“Özür dilerim,” dedim, kelimeler dudaklarımdan dökülürken asit gibi yakıcıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rhys

Koç Harris'in boş günümüzde benimle görüşmek istemesi alışılmadık bir durum değildi, kaptan olarak sorumluluklarının parçası sayılırdı.

Alışılmadık *olan*, sağımda oturan ve ayağını sürekli yere vurduğu için duvara doğru eğilmiş bir sandalyeye gömülmüş olan babamm varlığıydı. Buraya gelirken endişeli değildim ama şimdi zihnimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için onun huzursuzluğu bana da geçiyordu.

Kapı açıldı ve Koç Harris içeri girip masanın etrafında dönerek babamla hızlıca tokalaştı. İkisi önceden tanışıyorlardı.

“Max.” Harris başını sallayarak selam verdi, oturdu ve dirseklerini koyu meşe rengindeki masaya dayadı. “Rhys. Geldiğin için teşekkürler.”

Yanlış giden bir şeyler vardı.

Huzursuz bir his mideme yerleşmeye başladı, hızla daralan odada girdap gibi dönüyordu.

Burası neden bu kadar sıcak?

“İlk resmî antrenmandan önce ikinizle bu konuyu özel olarak konuşmak istedim.” Harris duraksadı ve sanki beni durdurmak ister gibi nasırlı avucunu havaya kaldırdı. “Davidson'ın

ayrıldığıнын farkında olduğunu biliyorum, bu yüzden birinci hatta Doherty ile bir defans oyuncumuz eksik.”

Bu bilgi yeni değildi ama kimse Davidson’ın ani ayrılışını tartışmıyordu. Takımdan erken ayrılanların çoğu takımlara seçildikleri için giderlerdi ama o seçilmemişti. Holden her zamanki oyun arkadaşından mahrum kalmıştı. Onun yerine alt sınıflardan birinin geleceğini düşünmüştüm.

Koç Harris boğazını temizledikten sonra yüzünü ensemdeki tüyleri daha da diken diken edecek bir ifade kapladı.

“Michigan’dan yeni bir transfer yaptık. Toren Kane.”

Bir mide bulantısı dalgası vurdu, boğazımdaki devasa yumru kahvaltımı kusmamı engelleyen tek şeydi.

Toren Kane.

Rakip okulumuz Mt. Hart Üniversitesi’nin hokey takımının devasa defans oyuncusuydu. Üç yıldır NHL’nin en iyi oyuncu adaylarından biriydi ama sürekli yaptığı hatalar kadroya girmesini engellemişti. Geçen bahar neredeyse beni öldürecek oyuncu oydu.

Ve Koç Harris benden onunla oynamamı istiyordu; sadece takımımda değil, lanet olası çizgimde de mi?

“Ciddi misin sen?”

Konuşan ben değildim, babamdı; elleri sandalyenin kollarını kavrarken sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Biliyorum...”

“Aklını mı kaçırdın?” Sesi bu kez daha yüksekti, koçumu bastırıyordu. “Oğluma ne yaptığını biliyorsun, Harris. O lanet olası bir kâbus.”

Harris sanki bu tartışma yapmak istediği son şeymiş gibi duruyordu ve o söylemeden ağzından hangi kelimelerin çıkacağını biliyordum.

“O kurallara uygun bir vuruştur, Max. Adam yetenekli...”

“O bir yük. Bütün ekibi bizimle aynı fikirdeydi ve onun uzaklaştırılmasını istediler.”

“Max...”

“Seçmelere katılmamasının bir nedeni vardı, hatırladın mı? Hem de birçok kez. O skandal *her yerdeydi!*” Babamın sesi yeniden yükseldi, bağırışlarına Rusça küfürler karıştırırken aksam daha da belirginleşmişti.

“Max...”

“Sırada binlerce çocuk var, hem de ondan daha iyileri ama ona mı *ihtiyacınız* var? Ne pahasına? *Oğlumdan* bahsediyoruz, bu takımın kaptanından!”

Koç sesini yükseltmeden ya da babamı sakinleştirmeye çalışmadan sadece başını sallayarak bakışlarını benden babama kaydırıp duruyordu.

Aniden ayağa kalktım ve yanlışlıkla sandalyemi geriye düşürdüm. İkisi de bir an için duraksadı ama oda küçülmeye devam ediyordu, sonunda burada bir an daha kalırsam boğulaçağıma ikna oldum.

Bana hem İngilizce hem de Rusça seslenmelerine aldırmadan dışarı çıktım, kapının yanındaki köşeyi çok hızlı dönünce omzumu da çarptım. Koridorlar boştu ama başım zonklamaya başlarken aşağı bakıyordum. Konsantre olmaya çalıştım, gerçek panik atağı başlamadan durdurmak için öğrendiğim sakinleşme tekniklerini denedim.

Birine çarptım ve uzaklaşmadan önce zar zor bir özür mırıldandım, ileriye doğru tökezlerken görüşüm puslu ve bulanıktı.

Bir el bileğimi sertçe kavradı, küçük tırnaklarını âdeta tenime bastırıyordu ve neredeyse inleyecektim çünkü kör olsam bile Sadie'nin dokunuşunun verdiği hissi anlayabilirdim.

Hızla döndüm, beni arkamdaki açık mavi boyalı duvarlara yaslamasına izin verdim. Bu hâliyle o kadar güçlü görünüyordu ki, fiziksel olarak ondan uzun olmamı bir kenara bırakırsak

sanki kontrol ondaymış, tenini tenime hızlıca bastırarak beni sakinleştirebilirmiş gibi görünüyordu.

Bakışlarım yüzünde gezinirken benimle konuştuğunu fark ettim.

“Özür dilerim,” derken her zamanki gibi zavallı ve acınası hâldeydim. Görünüşe göre bu benim yeni normalimdi. Hiçbir zaman agresif biri olmamıştım, buzun üzerinde olsun dışında olsun hep kontrollüydüm ama şimdi bir şeylere yumruk atmak istiyordum.

Tanrım, beni istememesine şaşmamalıydı. Acınasıyım.

“Rhys, sorun ne?” diye sordu. Bunu zaten sormuş olduğuna ve bir çeşit katatonik durumdaki akıl hastası gibi davranarak onu korkuttuğuma emindim. “Titriyorsun.”

“Ben...”

Korkmuyordum. Özellikle de Toren Kane'den. Sadece kızgındım. Birinci sınıftan beri beni kollayan, bana bir kez bile babamın küçük bir kopyasıymışım gibi davranmayan, sakatlığım boyunca yanımda olan biri tarafından ihanete uğramış hissediyordum. Takımımın arkamda duracağını bilmem önemli değildi, neden onu buraya getirmişti ki?

Benim takımım faul diye bağırıyordu, onun takımı da öyle ama hakemler hareketin temiz olduğunu söylemişti. Yani o aklanmıştı; bu pisliği kontrol altına alamazsam kariyerime mal olması ya da benden her şeyimi çalmış olmasından kime ne ki... Üstüne bir de benim takımıma, benim okuluma gelme cüretini mi göstermişti?

Kafamdaki her şey bir giderden akan su gibi dönüp durarak beni parmak uçlarıma kadar saran o ürkütücü uyuşuklukla baş başa bıraktı.

Sadie'ye uzanıp spor çantasını omzundan indirirdim ve onu kucağıma aldım. Beni tekrar reddedebileceğine dair bir anlık bir endişe içimi kaplasa da -kim onu suçlayabilirdi

ki- reddetmedi. Bacaklarını belime sardı, ben dudaklarımı onunkilere bastırırken kendini sabitlemek için iyice sarıldı. Birkaç kez dudağını emdikten sonra yumuşacık altdudağını ısıırıp dilimle okşadım.

“Rhys,” diyerek inledi. “Burada olmaz.”

Bir an duraksadım çünkü haklıydı, gündüz vakti buz kompleksindeki bir koridorun ortasındaydık. Babam burada olmasa Sadie’yi yolcu koltuğuna oturtmuş, kafamda onu odamda, yatağımda, benim alanımda olduğu sürece herhangi bir yerde tutmak için bir neden yaratarak evin yolunu yarılamış olurdum.

“Sanırım bana bir şey için kızgınsın ama ben...”

“Kızgındım.” Çabucak iç çekti. “Geçti.”

Gerçekten geçmiş gibi görünmüyordu ama bu konuyu didikleyemeyecek kadar halsiz ve sersemlemiş hissediyordum.

“Seni istiyorum,” dedim birden çünkü ihtiyacım olan tek şey oydu. Ortalık yerde olmak, yakalanmak umurumda değildi. Ama o umursuyorsa benim için de önemliydi.

Sadie kollarımdan aşağı atlayıp bir elini bileğime doladı, parmakları nabzıma baskı yaparken beni koridordan duşlara doğru sürükledi.

İçerisi boştu ama beni yine de en uzaktaki kabine itti, gözlerinde patlayan telaş ve şehvetle perdeyi çekerek bizi içeri kattı; bu hâli damarlarımdaki canavarı daha da besliyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, Freddy ya da Holden gibi taraftar kızlarla da takılmazdım. Her zaman erkek arkadaş olmayı tercih ederdim. İyi çocuk, yıldız atlet, kızların aileleriyle tanıştırmak isteyeceği çalışkan öğrenciydim. Seri tek eşli bir adamdım.

Artık değildim.

Yumuşak küçük elleri karnıma ve göğsüme tırmanırken ağzımdan bir kahkaha daha kaçtı.

O maça vücudumdan daha fazlasına darbe almıştım, zihnim paramparça olmuştu.

Sadie bana doğru sokulup ellerini tişörtümün altından hızla kemerime kaydırırken geri çekildim.

Hayır. Kontrolün onda olmasını istemiyordum. Kontrole benim ihtiyacım vardı, kendimden geçerken tutunacak bir şeye.

Pozisyonumuzu değiştirdiğimde omuzları fayansa çarptı, bir elimi uyluklarının yumuşak tenine götürdüm ve parmağımı spor şortunun çizgisi boyunca kaydardım. Ağzına, boynuna, kulağının arkasındaki noktaya sert, talepkâr öpücükler konduruyordum.

“Kontrolü elinde tutmayı sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadım dudaklarımı yanağına bastırarak. “Ama ben hiçbir şey hissetmemek için kullanacağın adamlardan biri değilim. Benimle her şeyi hissedeceksin.” Dişlerim kulak memesini kıstırdı, ağzımı onunkine daha sert bastırarak inleyişini kesmeden önce bir kez daha ısırdım.

Bana kolayca uyum sağlasa da hâkimiyet için benimle mücadele etmeyi kesmedi.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek karnına öpücükler kondurdum. Üstünde Waterfell tişörtü vardı ve neredeyse aynı görünen ama arkasında benim adımın yazdığı bir tişört giydiği anlara dair fantezilerimi besliyordu.

Daha fazla hareket edemedi Sadie’nin eli çenemi kavrayıp başımı geriye yatırdı.

“Çok yorgunum,” diye itiraf etti, fayanslara yaslanmış bana bakıyordu. İkimiz de hâlâ kesik soluklar alıyorduk, ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyordu. “Rhys, saatlerdir antrenmandaydım. Duş almalıyım...”

“Harika. Bende ikimize de yetecek kadar enerji var.” Başımı avucunun içine doğru çevirdim ve oraya bir öpücük kondurdum. “Sadece rahatla ve seninle ilgilenmeme izin ver.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sadie

Rhys'in elleri soğuk çıplak tenimde ateş gibi yanıyordu, parmaklarını bütün kırık parçalarımın üzerinde gezdirirken dışımdaki buzlar âdeta eridi.

Takıldığım erkeklerin beni yalamasına izin vermezdim. Çünkü istediğim sonuca ulaşmak için bu çoğunlukla zaman kaybıydı. Ve genellikle iyi hissettirmiyordu, bu yakınlığa girmeye değmezdi. Çok fazla teklif eden de olmuyordu zaten.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Rhys'in parmakları dikişsiz tangamın ince şeridine uzandı. Kumaşı kavrayıp sıkıca çekince klitorisimde bir basınç patlaması hissettim. Beni o kadar şaşırttı ki çığlığımı bastıramadım. Sonra tangamı kalçamdan aşağı çekerek indirdi ve ayak bileklerime yaklaşırken yavaşladı.

Gözleri alev alevdi, bileklerimi sıcak avuçlarıyla kavrayarak ayaklarımı teker teker çıkarırken doğrudan gözlerime bakıyordu. Genelde bu durumda hissettiğim güvenin her bir zerresi savunmasızlığa dönüştü.

Dizlerinin üzerinde olan o olabilirdi ama kontrol de ondaydı.

Ona dokunmak istiyordum ama nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Rhys ellerini kaldırdı. Bir eli kalçamı sert bir baskıyla kavradı. Diğer eliyle neredeyse taparcasına bacağımı okşadı ve

sonunda gözlerini benimkilerden ayırıp çıplak kadınlığıma baktı.

“Siktir, Gray,” diye fısıldarken nefesini hassas tenimde hissettirdim. “Bu benim için mi?” Kendini beğenmiş bir kibirle sırtıttı; bir an için, istediği zaman olabildiğini bildiğim o parlak hokey kaptanını gördüm.

“Kostümlerde rahat etmek için ağda yaptırıyorum,” diye geçiştirdim. Kelimelerle duvar örmeye çalışıyordum çünkü bu çocukla olan her şey zaten tehlikeli geliyordu. Sanki bir ipten asılı kalmış gibiydim, ona âşık olma tehdidi sürekli ensemdeydi.

Başparmağını kendi ağzına götürdü ve vajinamla hafifçe oynayarak beni susturdu.

“Kastettiğim bu değildi,” diye mırıldandı. Bana göstermek için elini kaldırdı.

Beni öpmekten başka bir şey yapmadığı düşünülürse beni utandıracak kadar ıslanmıştım. Ama o muhteşemdi, eskiden olduğu mükemmel karmakarışık hâliydi.

Üzerindeki panik gitmişti, elleri sakin ve gözleri parlaktı ama bu onu daha da güzelleştiriyordu. Kahverengi gözleri düşün sarı ışığında daha sıcak görünüyordu. Her zamanki gibi iriyarıydı; kalın bacakları gri eşofman altını zorluyor ve şişkinliği başımı çevirmeme neden olacak kadar dikkatimi dağıtıyordu. O lanet gamzeleri de tamamen ortaya çıkmıştı. Bacağımı geniş omzunun üzerine kolayca kaydırduğunda çocuksu bir heyecan ve erkeksi bir özgüvenin karışımı gibiydi.

Tamamen çıplaktım, odanın ani boğucu sıcaklığı ve onun ilgisi altında tenim pembeleşmişti.

“Çok güzel,” diye fısıldadı. Ben daha cevap veremeden ıslak dilini klitorisime hafifçe değdirdikten sonra geri çekip hafifçe üfledi.

“Siktir,” diye haykırarak dudağımı ısırdım çünkü kontrolüm elimden kayıyordu.

Bana bir bakış atarken gözleri yarı kapalı ve sıcak çikolata gibi yakıcıydı. “Bu kadarı yetiyor mu?” diye alay etse de gözlerinde bir soru vardı.

Ben engel olamadan ağızımdan çıktı.

“Genelde bunu yapmam.”

“Neyi? Duşta sevişmeyi mi?” Bana yine gözleri parlayarak sıırıtiyordu. “Komik, ağızımı sana her sürdüğümde banyodaydık.”

O şimdi böyle rahatken Rhys Koteskiy denen parlak kayan yıldızı görebiliyordum.

Bu iş beni yakacak. O, beni yakacak.

Ama umurumda değildi. Bana böyle dokunmaya devam ederse beni yakmasına izin verebilirdim.

Başımı iki yana salladım. Burnunu kadınlığımın solgun tenine, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerin hemen üstüne bastırduğında arkama yaslandım.

“Lütfen,” diye yalvardım, bacaklarım ellerinin altında titrerken bile bunun için kendimden nefret ediyordum.

Klitorisimin üzerinde daireler çizmeden önce bir kez daha uzun uzun yaladı.

Tanrım, eriyip yere yığılacaktım. Bütün vücudum alev alev yanıyordu. Utanç vericiydi ama şimdiden boşalmaya yakındım. Başımı arkaya, duvara doğru eğerek ona bakmaktan kaçınmaya devam ettim.

“Tam da hayal ettiğim gibi.” Sanki bunu söylemek istemiş gibi fısıldamıştı.

Başımı ona doğru eğdiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi, sanki kontrolümü yeniden kazanabilirmişim gibi.

“Ne? Pis bir soyunma odasında duşakabinin içinde mi?”

Rhys kahkaha attı, bütün ağızını klitorisime bastırıp sertçe emerken gözleri muziplikle parlıyordu.

“Siktir,” dedim nefes nefese.

Ellerimi ona uzatıp yumuşak kahverengi saçlarına gömülmeden önce biraz aşağı kaydım. Tırnaklarım kafa derisini sıyrırken o da beni suyun altındaymışım da yüzeye yeni çıkıyor-muşum gibi soluk soluğa bırakan, büyü gibi desenlerle daireler çiziyordu.

İnleyerek bacağımı daha yukarıya, omzunun üst kısmına doğru kaldırdı. İri elleri beni neredeyse tamamen yerden kaldırmıştı. Ben kıvranırken ayak parmaklarım çırpıyor ve ayakkabılarım gıcırıyordu.

Bir eli hâlâ kıcımda durmuş birkaç saniyede bir sıkıyorken sağ elininin bir parmağını içime kaydırarak beni nazikçe ayırdı. Çığlık attım, hem de çok yüksek sesle ama o yumuşacık ağızından klitorisime doğru hoş bir inilti yükseldi. Titriyordum ama o beni tutuyordu; bir parmağını daha soktu, dudaklarını ve dilini parmaklarının sert ve yavaş darbelerine tezat oluşturacak şekilde hızlandırdı.

Parmaklarını hafifçe kıvırdığında ona bakmak gibi bir hata yaptım.

Kahverengi gözleri parlıyor, dikkatle yüzüme kilitlenmiş hâlde her hareketimi izliyordu. Sonra sırttı ve tek bir lanet gamzesini görmeme izin verdi.

Bir roket gibi patladım.

“Şimdiden mi?” diye alay etti, ben parmaklarının etrafında kasılıp onları sıkıştırırken. Bacağımı yere indirdiğinde ayakkabım altımdaki fayansa çarparak tekrar gıcırdadı. Diğer ayağımı da omzundan çekerken bacağımın iç kısmını nazikçe öptü. “Mükemmel. Çok güzel.”

Boğazıma bir yumru oturdu.

Rhys hâlâ dizlerinin üzerindeydi, elleri baldırlarımın kıvrımlarında nazikçe geziniyordu. Elleri bir kenara atılmış iç çamaşırımı buldu ve içine girmeme yardım ettikten sonra bacaklarımdan yukarı çekti.

Kumaşa bir öpücük daha kondurduğunda kalbim tekledi; bu seferki dokunuşu şehvetli olmaktan çok duygusaldı ve canımı yakmasından nefret ettim. “Benimle eve gelmek ister misin?” sorusunun neredeyse dudaklarımdan dökülecek olmasından. Kendimi savunmasız, çözülmüş ve bir şekilde öncekinden daha fazla duyguyla dolu hissediyordum; seksten sonra tadını çıkardığım alışıldık boşluk ve kısıtlama yoktu.

Tehlikeli, diye tekrarladı beynim ama bedenim onu yere sermeye hazırdı.

Şortumu aheste aheste bacaklarımdan üzerinden geçirip giymeme yardım ederken avuçlarını çıplak olan ve olmayan her yerimde gezdirdi. Sonra onu bileklerinden tutup ayağa kaldırdım. Kontrolü geri almaya hazırdım. Onu...

Hâlâ bileğini tuttuğum elini kaldırdı ve parmaklarını ağzına soktu.

Dudaklarımdan çıkan ses, boğazımın derinliklerinden gelen bir tür sızlanma gibiydi. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Yine de uzun parmaklarını şişmiş dudaklarından çekerken başka tarafa bakamadım.

O her şeydi.

Onu düşünme şeklim beni çok ürkütüyordu. Bu iş gerçekten canımı yakmadan önce mesafeye ihtiyacım vardı. Ama yine de...

“Bunu daha sık yapmalıyız.”

Gülümsemesi altın kadar parlaktı. “Öyle mi?”

“Öyle,” diye tekrarlardım uçuyormuşum gibi hissederek. “Evet, aslında bu ikimiz için de iyi olur bence. Senin dikkatini dağıtmaya, benim de... rahatlamaya ihtiyacım var.”

Gözlerinde bir şey ölüp gitti, gamzeleri kayboldu. Göğsüme küçük bir acı saplandı ama görmezden geldim.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?”

Omuz silkip tişörtümün kenarıyla oynadım. “Yani... takılmak gibi? Tabii sen...”

Beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Yani birbirinden çıkarı olan arkadaşlar gibi. Bunu mu öneriyorsun?”

Başım la onayladım.

“Ben pek öyle...” diye başladı ama durdu, bir tür zihinsel savaşı girmiş gibi görünüyordu. “Boş ver, bu fırsatı tepmeyeceğim. Olur.”

“Gerçekten mi?” Işıl ışıl gülümsedim.

O da bunu taklit etti. “Eğer istediğin buysa, Gray, o zaman evet.”

Çıkarken alnıma bir öpücük kondururken sessizce, “Ara beni,” dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rhys

“İyi misin, Kaptan?”

Cevaplaması zor bir soruydu ama Freddy endişeli görünüyordu, hatta bütün soyunma odası gergin gibiydi. Hayır demek isterdim ama gerginlik zaten had safhadaydı ve kaptan olarak bunu beslemekten ziyade yatıştırmam gerektiğini biliyordum.

Bugün ilk hazırlık maçımızdan önceki son antrenmanımızdı, Vermont’taki küçük bir okulla deplasman maçımız vardı. Koçları bizimkiyle yakındı ve tahminime göre bu maçın sezon başlamadan bu kadar önce olmasının nedenlerinden biri buydu.

Bu aynı zamanda yeni defans oyuncumuzla ilk antrenmanımız olacaktı.

Haberler, Freddy ve Holden’ın gevezelikleri sayesinde hızla yayılınca, hiç haberim yokmuş gibi davranıp kendimi Sadie’ye bırakmak çok daha kolay olmuştu.

Henüz aramızda başka bir şey yaşanmamıştı; arabamda ayaküstü öpüşmeler, ellerimizin kıyafetlerde ya da tenimizde gezinmesi, ikimizin de çaresizce rahatlamak istemesi dışında. Bazı günler sadece birlikte kayıyorduk. Bazı günler soyunma odasına hiç gitmiyorduk, cipinin geniş bagajında, bana

"arabalı sinema acil durumları" için olduğunu söylediği bat-taniyenin üzerinde birbirimizin teniyle soluksuz kalıyorduk.

Ona böyle bir şeyi hiç duymadığımı ve hiç açık hava sine-masına gitmediğimi söylediğimde o kadar incinmiş bir ifade takınmıştı ki aylardır gülmediğim kadar yüksek sesli kahka-halar atarken yüzümde yanaklarımı acıtıp tenimi geren bir gülümseme belirmişti.

O gece dersten sonra benimle yurdun önünde buluşup onun arabasına binmemizi istemişti. Arabayı o sürmüştü, ki bunu sık sık yapmak istiyordu ve bunun nedeninin o gün ara-ba kullanma konusundaki yeni kaygımı ağzımdan kaçırmam olup olmadığını merak ediyordum.

Bir açık hava sinemasına gelmemiz beni şaşırtmıştı; araba-yı geri geri park etmiş ve uzanalım diye bagajını açmıştı. Etraf-taki tek büfede çalışan gençten iki hamburger ve muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş bir sürü şeker almıştım. Sonra-sında gülüşüp konuşmuş, titrek sinema perdesindeki çift film gösterimine neredeyse hiç dikkatimizi vermemiştik; kuraklık-tan sonra ilk kez ıslanan çimen gibi Sadie'nin her bir parçasını içime çekmiştim.

O günün sonunda bana bunun bir randevu olmadığını söy-lemişti.

Ama umurumda değildi; randevu gibi gelmişti. Ve bir kez bile öpüşmemiştik.

Sadece ikimizken o tamamen benimmiş gibi davranmak kolaydı. Kız arkadaşımın gibi. Onu tekrar tekrar kollarıma almaya ikna edebileceğimi, bir şekilde ona formamı giydirece-ğimi, bana tezahürat yapması için ona rüşvet verebileceğimi ve herkese benim ona ait olduğumu göstermek için soğuk tribün koltuklarında duracağını hayal etmek de kolaydı.

Ben de ona ait olayım istiyordum, neredeyse onun benim olmasını istediğimden bile daha fazla.

“Öncesinde bir şey söylemek istemediğine emin misin?” diye sordu Freddy cevap vermediğim için beni dürtükler gibi.

Bennett omuz silkerek bacak korumasını taktı. “Niye ki? Herkes onun geldiğini biliyor zaten. Buradaki herkes Rhys’in arkasını kolluyor.”

“Aynen öyle,” dedi Holden başıyla onaylayarak.

Başımı iki yana salladım. “O senin ortağın olacak Doherty. Bu yıl elimize geçecek her avantajı kullanmamamız için hiçbir neden yok.”

Frozen Four’a gidecektik. Kazanacaktık, tek bir oyuncu bunu değiştiremezdi.

Kapı açıldı ve Toren Kane’in iri cüssesinin arkasından çarparak kapandı.

Kimseye bakmadan, Holden’in yanında kendisine ayrılmış bölmeye doğru ilerlerken gözlerini yerden kaldırmadı ve çantasını yere atıp üstünü değiştirmeye başladı.

Geçen bahar kask kafesimin ardından görmem dışında onu sadece Elite Prospects’teki fotoğraflarından ve yıllar önce skandal yaratmanın zirvesindeyken internette dolaşan lise fotoğrafından görmüştüm.

Hokey oyuncularını genelde uzun boylu olurdu; çoğu en az 1.80 veya daha uzundu. Boy ve cüsse, hız ve beceri kadar önemli birer avantajdı.

Yine de Toren Kane bir hokey oyuncusuna göre biraz fazla uzundu. Bennett kadar geniş omuzlu veya iri değildi ama ona yakındı; muhtemelen iki metreyi zorluyordu. Bir kaptan olarak, cüssesi ve belli ki gelişmiş fiziğiyle onu savunmanın ilk hattında, Bennett’in önünde görmek beni mutlu etmeliydi.

Ama hissettiğim tek şey nefretti; yabancı ve hoş görmediğim bir nefret kuyusuna düşmüştüm.

Soyunma odasının sessizliği sağır ediciydi, herkes ikimizi de izlemiyormuş gibi yapsa da bakışlar aramızda gidip geliyordu.

“Kane,” diye seslendim içimdeki tsunamiyi biraz olsun kontrol altına alarak. “Konuşmalıyız.”

Gözlerini hızla bana çevirdi ve tişörtünü çıkarıp çantasından terletmeyen atletini çıkardı.

“Hiçbir şey olmamış gibi davranamayız,” diye devam ettim. “Eğer bu takımın parçası olmak istiyorsan konuşmamız lazım.”

Bundan nefret ediyordum. Her şeyi mahveden o olmasına rağmen büyüklüğün bende kalmak zorunda olmasından nefret ediyordum. Ama çabalıyordum. En nefret ettiğim şeyin beni onun dişlerini dökmekten ve her şeyi mahvetmekten alıkoyacağını umarak hissizliğe gömüldüm.

Kane ters ters bakıp tişörtünü karnının üzerinden aşağı çekerek nemli siyah saçlarını düzeltti.

“Konuşacak bir şey yok, Koteskiy. Aş artık bunu.”

Yumruklarımı sıktım, bedenim ona doğru ilerliyordu. *Hissizlik buraya kadarmış.*

“Sen kafayı mı yedin lan?”

Freddy homurdanarak yanıma geldi. “Duyduklarıma göre ağır vakaymış.”

Odada kıkırdamalar yankılanırken Kane’in omzundaki gerginlik biraz arttı. Olayı haber yapanların ona psikopat dediklerini, hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeyip aynı şeyleri tekrarladığını yazdıklarını hatırlıyordum.

“Temiz bir vuruştı,” dedi.

“Saçmalık.”

“Adam kafayı yemiş.”

“Temiz vuruşmuş, hadi oradan!”

Arkamdan bir destek ve inkâr korusu yükseldi.

Söylemek istediğim ama söyleyemediğim kelimelerin ağırlığı altında ezildiğimi hissediyordum ve bir anlığına Atlas’a dönüştüm, sadece bir dakika bile rahatlayacaksam dünyanın bütün ağırlığını omuzlarımdan atmaya hazırdım.

Yine de kimseyi aşağı çekmeye niyetim yoktu. Gözlerinde acıma görmeyi ya da Tanrı korusun, acımla alay eden kahkahalarını duymayı reddettim; onlara liderlik etme yeteneğime olan inançsızlıklarıyla yüzleşemezdim, kendim bu inancı kaybetmiş olsam bile. Buzun üzerinde geçirdiğim her saniye içimde savaşların koptuğunu bilseler, kaptanlarına nasıl saygı duyar ve onlara liderlik etmem konusunda bana güvenebilirlerdi ki?

“Temiz vuruş mu?” diye araya girdi Freddy, öne doğru adım atarken kollarını kavuşturmuştu. “Kendi takımın hatta *kendi koçun* bu yüzden oyundan atılmanı istedi.”

“Hakemler temiz olduğunu söyledi. Ben hiçbir şey yapmadım. Büyü artık.”

Bennett bunun üzerine homurdanmaya başladı, sesi hâlâ kısıkta ama soyunma odasında gürlüyordu çünkü nadiren böyle öne çıkıp konuşurdu. “Yaptıklarının sorumluluğunu al biraz.”

Kane’in bronz yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi ve hepimizi incelerken gözleri kısıldı, köşeye sıkıştığını anlamıştı.

“Buraya kavga etmeye gelmedim.” Sırıttı. “Buz dışında yani. Buraya hokey oynamaya geldim.” Omuz silkerek eşyalarını yerleştirmeye ve keyfine bakmaya devam etti.

Sanki sezonumu erken bitirmemiş, hayatımı kolayca sona erdirmesine ramak kalmamış gibi rahat tavırlar takınması beni çileden çıkardı.

Öne fırladım, ellerimi göğsüne çarparak onu bölmesine doğru devirdim. Kafasını üst rafa çarptı.

“Bu benim lanet takımım. Biraz saygı göster.”

“Siktir git,” diyerek kıs kıs güldü ve tekrar sırıttı, sanki ona gerçekten vurmam için bana meydan okuyordu.

Yumruğumu ani bir tepkiyle suratına indirdim. Kimse beni durdurmayacak ya da geri çekmeyecekti. Olsa olsa bana katılırlardı. Bu benim takımımdı.

Benden her şeyimi aldın.

“Yeter.”

Beni durdurabilecek tek ses yüksek değildi, sadece Koç Harris’e ait olabilecek kadar sert ve alçaktı.

Hâlâ Toren Kane’e kilitlenmiş olduğumu fark etmem bir dakikamı aldı; ellerim tişörtünü kavramıştı, beyaz dişleri, dudakları ve çenesinden süzülen bir damla kanla sadece gülüm-süyordu.

“Bırak gitsin,” dedi Bennett. “Bu şekilde kavga etmek anlamsız.”

Ben’in sözünü dinledim, uzun zamandır aramızdaki ilişki-yi tersine çevirerek beni yönlendirmesine izin verdim.

Koç Harris soyunma odasının ortasında öylece dikilerek her zaman yaptığı gibi dikkatimizi kolayca üzerinde topladı. Toren Kane’in bile dikkatini ona verdiğini fark ettim.

“Şu an burada çok fazla duygu olduğunun farkındayım ama kendinizi toparlayın. Duygularınızı birbirinize değil, buzun üzerine dökün.” Bana doğru baktı ve iç geçirdi. “Toren artık bu takımın bir parçası ve sizden ona bu takımın herhangi bir üyesiymiş gibi davranmanızı bekliyorum. Bu noktaya gelmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın, umurumda değil. Bu bokları benim buzumda ya da soyunma odamda yemeyin yeter. Hatta lanet kompleksimin hiçbir yerine bulaştırmayın. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim,” diyerek ona katıldık.

“Uzun bir antrenman olacak. Çıkın buradan.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sadie

Rhys'e kapılmak, uyuşturucu bağımlılığından farksızdı.

Onunlayken her şey daha kolaydı. İlk kez arkadaş olduğum biriyle yakınlaşıyor değildim ama ilk kez *böyle* hissediyordum. Önceden, sadece içimdeki sıkıntıdan kurtulmak, bir çeşit egzersiz yapıp rahatlamak için eyleme geçerdim. Rhys söz konusu olduğundaysa onu tekrar görmek, ona dokunmak için bir *günden* fazla beklemek bile işkence gibi geliyordu.

Onunla birlikte olmanın verdiği hissi sevmekle bu hissi bu kadar sevmemden nefret etmek arasında gidip geliyordum.

Adamın kadınlığını *işi* buymuş gibi yalamasından bahsetmiyordum bile.

Şimdi bile Patene Giriş sınıflarının velileri binayı boşaltmadan önce bir depo dolabına tıklmışken –benim onun için dizlerimin üzerine çökmem lojistik açıdan daha mantıklı olacakken– beni yarı havaya kaldırmış, çıplak ayak bileklerim sırt kaslarına gömülmüş, yüzünü bacaklarımın arasına bastırmış durumdaydı.

Zirveye ulaşmak üzereydim, bacaklarımın titremeye başladığını *hissede biliyordum* ki geri çekildi. Ellerim onu en çok

ihtiyacım olan yere geri itmek için ipeksi saçlarını tutarken neredeyse ona bir tane patlatıyordum.

“Ne oldu be, parlak çocuk?” Nefes nefese kalmıştım, sert konuşmaya çalışsam da sızlanıyordum. “Çok yaklaşmıştım.”

“Doğum günüm gelecek hafta,” dedi, sanki şu an bu konuşmayı yapmak için en doğru zamanmış gibi.

“Mutlu yıllar,” diye homurdanarak kafa derisini biraz daha sert kavradım ama sadece sırttı.

“Teşekkürler,” diye iç geçirdi ve bacağımin iç kısmına öyle bir öpücük kondurdu ki tekrar duvara yapıştım. Boşalmaya o kadar yakındım ki klitorisime biraz daha sert *nefes verse* yanacaktım. “Ama bunu bana o gün de söyleyebilirdin.”

Ne sorduğunu anladığımda mideme bir ağrı girdi. Yine de hain bedenim sanki bu adam orgazmımı başımın üzerinde bir havuç gibi tutmuyormuşçasına tepki veriyordu.

“Rhys,” dedim nefessizce.

Kadınlığımı bir kez daha sertçe yaladığında bir kûfûr daha savurdum.

“Boşalmak istiyorsan,” diye tehdit ederken sesi kısılmıştı ve her zaman zaptetmeye çalıştığı karanlığın, altın çocuk kişiliğinin kenarlarına doğru sızdığını görebiliyordum, “o zaman hemen şimdi orada olmayı kabul edeceksin. Sana daha az ciddi gelecekse doğum günü hediyem olarak.”

Kelimeleri zar zor algılayabiliyordum çünkü onları bacaklarımın arasına doğru *üflüyordu*, koyu kahverengi gözleri buğulu ve yarı kapalı bir şekilde bana bakıyordu. O inatçı gamzesi, gülümsemesini bir tarafa doğru kıvrıyordu.

“Lütfen, Rhys.”

“Bir cevaba ihtiyacım var, Gray. O zaman ne istersen alabilirsin.”

Gözlerimi sımsıkı kapayıp beynime sonsuza dek kazınmış olan dizlerinin üstündeki görüntüsünü silmeye çalıştım.

Yapmamalıydım. Gerçekten ama gerçekten yapmamalıydım. Ama...

“Tamam,” diye sızlandım. “Tamam, tamam, tamam. Sadece lütfen.”

Geriye yaslanmadan önce gülerek klitorisime sert bir öpücük kondurdu.

“Aferin kızıma.” Bacağımın üzerinde duran elinin iki parmağını damlayan merkezime aniden bastırmadan önce sırtıttı.

Yüksek sesle ve umutsuzca inledim; saklandığımız yer için sesim fazla yüksekti ama umurumda değildi. Bütün dikkatini tekrar bana vermesiyle bir dakika bile geçmeden orgazm oldum, vücudum yanarken derimi parçalayacak kadar sert ısır-dığım için dudağım morardı.

Benimle öyle nazik bir şekilde ilgileniyordu ki boğazımda bir yumru oluştu. Bu dansı her seferinde yapıyorduk. O fazla tatlı, şefkatli ve nazikti... Bense onun gözlerine yeniden yerleşen hüznü görmüyormuş gibi yapmaya çalışırken yarım yamalak bir bahaneyle kucağından inip kaçmaya çalışıyordum.

Bu sefer tek kelime etmeden onu sertçe öptüm ve çıkardığım patenlerimi dışarı taşıırken dudaklarını hafifçe ısırdım.

O da hızla arkamdan geldi, rekor kıran bir hızla patenlerini çıkardı ve beni takip etti. Çantasını omzuna atarak beni dürtecek kadar yakınımaya geldi.

Onu görmezden gelemedim. Arabalarımız park alanında yan yanaydı.

“Yani gelecek misin?” diye sordu. Onu reddedersem yavru bir köpeği çöpe atacakmışım gibi hissettim.

“Evet.” Boş otoparktaki arabalarımıza ulaştığımızda başımı salladım. “Evet, ben... Denerim.”

Rhys ayak parmaklarının üzerinde yaylanarak gülümse-di ve başını salladı. Benim pek de kararlı olmayan cevabıma

rağmen elimde bir pankart ve balonlarla gelmeye söz vermişim gibi heyecanlıydı.

“Seni görmek doğum günümün en güzel kısmı olacak.” Sanki bunu söylemek istememiş gibi hafif bir mahcubiyetle gülümsedi. Sonra ensesini ovuşturarak arabasına atlamadan önce bana hızlıca veda etti.

Ve her seferinde olduğu gibi arabam çalışana kadar bekleyip otoparktan çıkarken ardımdan geldi.

Neredeyse gitmeyecektim.

Ama hafta başında bana mesaj attığı parti saatinden yaklaşık iki saat sonra Hokey Evi'ne vardığımda *bu kadar* şık giyinmek için –her zamanki gri ipek elbisem ve üstüne attığım bir deki ceketleydim– *bu kadar* geç gelmek bana kendimi biraz gülünç hissettiriyordu.

Arabadan inmeden önce rujumu iki kez kontrol etmiştim ama şimdi telefonumun ekranından bir kez daha baktım; normalde yaptığımdan daha ağır bir makyaj yapmışım ama bu özel bir durumdu.

Öyle mi? Rhys özel mi yani?

Kafamı sürekli kurcalayan üzgün hokey kaptanı hakkında ki çelişkili düşüncelerden sıyrılarak yarı açık kapıdan geçip bir araya toplanmış insan kalabalığının içine girdim. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum.

Ama Rhys Koteskiy'yi kesinlikle göremiyordum.

Alt katı tamamen taradıktan sonra mutfığa dönerken en az iki tanıdık yüz gördüm: Freddy ve Bennett. İkisi de ben içeri girerken bana mutsuz mutsuz bakıyordu.

“Freddy.” Başımla selam verdim. “Hey, Rhys'i gördünüz mü, çocuklar?”

“Bakın sonunda kimler gelmeye karar vermiş.” Freddy elindeki kırmızı plastik bardakta ne varsa kafasına dikti. “Onun için biraz geç kaldın aslında.”

Kaşlarımı çatarak bilinçsizce elbisemin etekleriyle oynamaya başladım, siyah botlarımın sekiz santimlik topuklarıyla bile kendimi küçük hissediyordum.

Bennett hiç konuşmadı ama bar sandalyesindeki yerinden gözlerimi kaçırırken rahatsız görünüyordu; içtiği bira şişesinin etiketini yavaşça soyarken iri omuzları içe dönmüştü.

“Geç kaldığımı biliyorum. Ama onunla konuşmam gerek.”

Freddy dudak büktü, yanakları kızarmış olduğu için tepkilerinde biraz daha rahat olduğu belli oluyordu. “Olmaz öyle şey. Çık dışarı.”

“Freddy,” diye çıkıştı Bennett, gözleri takım arkadaşlarına dönmeden önce kısa bir süre bana kaydı. “Kes şunu.”

“Hayır.” Freddy elindeki plastik bardağı ezdi, omzunun üzerinden mükemmel bir kavisle çöp kutusuna fırlattı ve orada toplanan çocuklar tarafından zamanlaması kötü bir tezahüratla karşılandı. Kampüsün çapkını öfkeli görünüyordu, manken gibi yüzünde görmeye alışık olmadığım bir ifade vardı. Ellerini tezgâhın üzerine koyup Bennett’a dik dik baktı. “Onu gördün, Reiner. Bütün gece gözleri kapıda, onu bekledi.” Freddy tekrar bana döndü, iyice kararmış gözleriyle beni tekrar süzdü. “Bu gece onu daha şimdiden incittin. Sicilini düşününce seni şimdiden durdurmamın daha iyi olacağını düşünüyorum. O adam senin umurunda bile değil.”

Freddy’yi canımı bu denli yakabileceği kadar tanımıyordum ama belki de Rhys’le olan bağlantısı yüzünden bu lafları suratıma tokat gibi çarptı.

Matt Fredderick’in geçen dönem kesişen yollarımız hakkında Rhys’e ne kadar bilgi verdiğini merak ettim. Beni ev partilerinde sporcu arkadaşlarından birini tuvalete götürürken ya

da sırf hiçbir şey hissetmemek için aşırı iri bir futbol yıldızının kucasına atlarken kaç kere görmüştü. Geçen dönemi zar zor hatırlıyordum, kontrolden çıkmıştım ve aynı anda çok fazla şey hissetmemek için çaresizce çırpınıyordum.

Bu yıl farklı. Rhys farklı.

“Eğer onu umursamasaydım, Freddy, bence sen de farkında olurdun. Ama bu geçen dönem gibi değil.” Kelimeleri sıkıttığım dişlerimin arasından zorla çıkarmıştım, durumun bu savunmasızlığından nefret ediyordum. Gözlerim bir an Bennett’a kaydı ama o metanetini koruyordu. “Ve Rhys... farklı.”

“Hadi canım.” Freddy gözlerini devirip güldü.

İçimin öfkeyle dolduğunu hissettim. “Ben de seksi en az senin kadar seviyorum, *Freddy* ve sırf kız olduğum için bu suç değil. Ama Rhys’i, senin sikini soktuğun *herhangi* bir kızı önemsemişinden daha çok önemsemişim *net*.”

Bu sefer tokat yemiş gibi görünen Freddy oldu.

“Odasında,” diye araya girdi Bennett, omzunu hafifçe oynatarak.

İkisi de fikir değiştirip beni durdurmaya çalışmadan oradan ayrıldım.

Hatırladığım kadarıyla Hokey Evi’ne hiç gelmemiştim ve kesinlikle Rhys Koteskiy oranın sakinlerinden biriyken buraya uğramamıştım. Yine de ilk denemede odasını buldum, kapısına yapıştırılmış ve tüm takım arkadaşları tarafından imzalanmış bir 51 posterı vardı. Biraz daha yakından bakınca imzaların hepsinde “Geçmiş olsun”, “Seni düşünüyorum” ya da “Sen bundan daha güçlüsün” yazdığını fark ettim.

“Kaptan, Kaptanım” en büyük harflerle yazılmıştı ve Matt Fredderic tarafından diğerlerinin yanında gülünç görünen boyutta bir yazıyla imzalanmıştı.

Elimi kaldırdım ve kapıya hafifçe vurdum.

“Son kez söylüyorum, Freddy...” Oflayarak sesini kapıdan uzaktaymış gibi yükseltti. “Gelmeyebileceğini biliyordum, tamam mı? Haklısın. Sormakla salaklık ettim.”

Kaşlarım çatıldı ve o konuşmaya devam ederken kapıyı tekrar çaldım.

“O benim...”

Cümlesinin ortasında kapıyı hızla açtı, sinirli bir şekilde kapıyı çalanın kim olduğunu anlamaya çalışırken beni karşısında buldu. “...kız arkadaşım değil.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rhys

O kadar güzeldi ki. Ona baktıkça içimde öfkenin zerresi bile kalmadı.

Sadie Gray evimde, odamın kapısında ve tüm fantezilerimin ipek bir fiyonkla sarılmış hâli gibi görünüyordu.

“Selam,” derken boğazım düğümlendi, gözlerim soluk bacaklarını derin yırtmacıyla ortaya çıkaran aşırı kısa ipek elbisesine takıldı. O ipeğe daha önce dokunduğum dank etti ve karanlık, sahiplenici bir yanım onu görünce ısındı.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dediğinde aptal gibi gülümsediğimi fark ettim.

Her şey yolunda diye ısrar etmek isteyen tarafımı bastırdım. *Sorun yok, burada olman yeter.*

Üzerinde “DENEMEYİ BIRAK, PARLAK ÇOCUK. BEN SENİN KIZ ARKADAŞIN DEĞİLİM” yazan bir tişörtle gelse bile yine de onu gördüğüm için mutlu olurdum.

Çünkü Sadie’yi bir bağımlı gibi arzuluyordum.

“Olsun, geldin ya,” söyleyebileceğim en iyi şeydi çünkü onunla geçirdiğim zamanı onu rahat ettirmek dışında hiçbir şey için harcamak istemiyordum. Bana kendimi yeniden bütünmüşüm gibi hissettiriyordu, o varken sıcak ve somuttum.

Kenara çekilip kolumu başımın arkasına uzattığımda yanaklarım odamın hafif düzensizliği karşısında kızardı. Dağınık değildi ama bu hafta odamdan neredeyse hiç çıkmadığım için burada birilerinin yaşadığı epey belli oluyordu.

Anksiyetem daha da kötüleşmişti. O kadar ki iki gün derslere girememiş, yataktan çıkamamıştım. Sürekli kâbus görmüştüm, ter içinde uyanıp kendimi duşa atmış ve her gün sıırılsıklam olmuş çarşaf larımı yıkamak zorunda kalmıştım.

Ama şimdi her şey durgun görünüyordu. Sadie'yi odanın ortasında, deri ceketini çıkarıp masamın sandalyesine asarken gördüğümde içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu. Sanki sonunda olması gereken yerdeymiş gibi.

Burada. Benimle.

"Mutlu yıllar, parlak çocuk," dedi ama her zamanki ateşli sataşmasında özür dileyen bir tını vardı. Bu, içimde kalan kızgınlığı azalttı ve onu yatağa fırlatıp o ipeği karnına çekme isteğimi alevlendirdi.

Acaba gerçek hayattaki bu fantezinin arka planında The Neighbourhood' un "A Little Death" şarkısının yükseldiğini, ses sistemimden hafif ve kısık bir şekilde çalanın onun müziği olduğunun farkına varmış mıydı?

"Teşekkürler." İçten ve küçük bir gülümsemeyle onu geçip yatağa oturdum. Bu hâliyle benden biraz daha uzundu, çizmelerinin -şu andan itibaren aklımdan çıkaramayacağım siyah deri çizmelerin- topukları ona küçük bir boy avantajı katıyordu. Bacaklarımın arasına girdi, ceketinin cebinden çıkardığını gördüğüm küçük bir keseyi tutan eli arkasındaydı.

"Sana bir şey getirdim."

Keseyi elime bırakmadan önce diğer eliyle bacağımı kavradı. Kurdeleyi çekerek plastiği açtım ve içindekileri avucuma boşalttım.

Siyah bir hokey diski ve esnek bir bileklik. Hokey diskini avucumun içinde sıkıp esnemesini izledim.

“Bu, şey... bir stres topu. Sıkıyorsun ve düşüncelerini dağıtmana ya da odaklanmana yardımcı falan oluyor. Kardeşimde de bir tane var ve anksiyetesine iyi geliyor,” diyerek omuz silkti ve saçlarını tekrar geriye attı.

“Bu... gerçekten çok hoş,” dedim ama kelimeler dudaklarımdan çıkarken kendimi ezik hissediyordum. Bundan daha fazlasıydı. *Her şeydi*. Anahtarı sadece onda olan bir parçamdı. Şu anda önemli olan tek kişi, beni olduğum gibi kabul ediyordu. “Peki ya bileklik?”

Mavi ve gri boncuklu bilekliği incelemek için yukarı kaldırdığımda kıkırdadı, küçük blok harflerden oluşan boncuklarda “Parlak Çocuk” yazıyordu.

Bir kahkaha patlatıp hemen taktım.

“Şaka işte.”

Benim için değil, demek istedim. Asla çıkarmayacaktım.

Bunun yerine onu kollarıma alıp inleyerek kucağıma çektim.

Kulağına hafifçe nefes verip boynuna doğru öpücükler kondurarak, “Teşekkür etme zamanım geldi, değil mi?” sordum. “Uzan.”

Sadie beni hızla itti, onu yakalamaya çalıştım ama ellerimden kaçtı.

“Pantolonunu çıkar,” dedi.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve yatakta dirseklerinin üzerine tembelce arkasına yaslanırken ona baktım. Sadie’nin bu hâli... İnce küçük askısı çilli omzundan sarkıyordu, gri kumaşı öyle bir indirmişti ki pembe meme uçlarını görmeme ramak vardı.

Saçlarını başının üzerinde toplayıp boynunu serinlettikten sonra koyu renkli tellerin tenine dökülmesine izin verdiğinde ağzım sulandı.

Kot pantolonumu ayak bileklerime kadar indirip gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan içinden çıktım. Elleri sadece bir kez tereddüt ettikten sonra parmakları baksırımın üst kısmını kavradı ve emin olmak için bana baktı.

Başımı deli gibi sallayarak inlerken baksırımı aşağı çekip bacaklarımdan geçirdi ve aletimi serbest bıraktı.

“Ah,” dedi, yüzü o kadar yakındaydı ki hissedebiliyordum. Kalçam istemsizce kasıldı ve eli beni aletimin dibinden kavramadan biraz duraksadı.

“Sen... çok büyüksün.” Kızardı ve onu ilk kez bu kadar irkilmiş gördüm.

Benimki küçük değildi ama o küçücüktü; onun eli beni kocaman gösteriyordu. Konuşamayacak kadar kendimden geçmiş bir hâlde sadece başımı salladım.

“Ben hiç... Yani birlikte olduğum erkekler...”

Elim çenesini sertçe kavradı, sözlerindeki ima içimdeki kıskançlığı uyandırmıştı.

“Sıkıyorsa o cümleyi bitir. Bu sefer diz çöken ben değil sen olursun, emin ol.”

Bu hafif tehdit ve sert kavrayışım onu utangaçlığından kurtarmışa benziyordu.

Sadie dudağını ısırды ve tutkulu bir gülümsemeyle önümde diz çöktü.

“Başından beri planımız bu değilmiş gibi davranıyorsun.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ağzına aldı ve nefesim iniltili bir küfürle kesildi. Ellerim saçlarını kavradı çünkü dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissediyordum.

Dengemi yeniden sağladığımda, bana diktiği yaşarmış, kedilerinkine benzeyen gri gözlerinde hâlâ parlayan hınzır tavrını görmek için aşağı baktım.

Çok hızlı boşalacaktım.

Ya öyle olacaktı, ya onu sevdiğimi söyleyecektim ya da daha kötüsünü yapacaktım.

Bu yüzden onu uzaklaştırdım, ağzından tükürüğün nasıl damladığına ve dudaklarının hâlâ mükemmel renkte oluşuna odaklanmamaya çalışıyordum. Aletimin üzerinde rujunun lekesini gördüğümde sakinleşmek için kendimi sıkmam gerekti.

Sadie'yi yatağa geri yatırdım, o ipeği parmaklarımın arasına alıp karnından yukarı iterek amını avuçlarken küçük bedenini kendi bedenimle kapladım.

“Bugün benim doğum günüm, bu yüzden hediyemi kendim seçebilirim. Sence de öyle değil mi?”

Gözleri buğulanmıştı, ateşli patencimin bütün mücadelesi yok olmuştu. Vücudu her zaman dokunuşumla rahatlıyordu, bu da beni tatmin ve sahiplenme duygusuyla öylesine dolduruyordu ki göğsüme vurma isteğimi bastırmak zorunda kalıyordum.

Askılarını omuzlarından aşağıya doğru çekip göğsünü açtım. Sutyensizdi, teni meme uçlarına kadar kızarmıştı. Ağzım önce onları aradı, yalayıp usulca emdim ve neredeyse onu çılgına çevirecek şekilde okşadım.

Böylesine sert bir kız en nazik dokunuşlarımla kendinden geçiyordu.

Vücudu titredi ve çıplak belini ellerimle biraz daha sıkı kavradım.

“Mmm.” Tenine karşı mırıldandım. “Hoşuna gitti mi, Gray?”

Başıyla onayladı ve ben de tekrar çenesini kavrayıp geri çekilerek ona baktım.

“Söyle,” diye yalvardım.

Bunun yerine elini kaldırıp avucunu yaladı ve aletimi kavramak için aşağı uzandı.

İçgüdüsel olarak kendimi yumruğuna doğru ittim, o beni sararken boynuna doğru inledim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Sadie biraz daha yüksek sesle mırıldandığında gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, altımda çok küçüktü ama yine de kontrol tamamen ondaydı.

“Hoşuna gitti mi, parlak çocuk?” diye alay ettiğinde inledim.

Bu. Kontrolü ele geçirmek için birbirimizle savaşmamız...
Tanrım, onu sonsuza dek istiyordum.

“Beni öldürüyorsun, Gray,” diye homurdandım ve onu kaldırdım. Şimdiden çok yaklaşmıştım ve beni tatmin ederken teninin kızardığını görmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Gözleri parlıyordu, kırmızı dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirmişti.

Onu sert ve ısrarlı bir tavırla öptükçe ikimiz de inliyorduk. Dili hiç vakit kaybetmeden benimkine dolandı, ta ki elini aletimin başına sürtene ve ben bir nefesle geri çekilinceye kadar.

Dudakları çenemden aşağı doğru indi, üzerimde bir iz bırakmasını umuyordum.

Doğum günü dileğimi yerine getirir gibi, Sadie’nin dişleri boynumun alt kısmındaki deriye küçük bir ısırıkla gömüldüğünde sertçe boşaldım, gözkapaklarımın ardında yıldızlar yanıp sönüyordu.

Toparlanmam normalden daha uzun sürdü ama kendime geldim ve Sadie bütün gücüyle beni itip üzerimden tırmanarak kalkarken yatağa geri yığıldım. Topuklarını yere vurduğunu, lavabonun açılıp kapanma sesini duydum ve ardından banyoya doğru baktığımda onun kapı çerçevesine yaslandığını gördüm.

Hâlâ giyinikti, ipek askıları tekrar omuzlarına çıkmıştı, deri çizimleri hâlâ ayağındaydı. Bense yatağın üzerinde çıplak yatıyordum.

Onu görünce aletim seğirdi.

O bana doğru gelirken başımı kaldırıp karın kaslarımı hafifçe gerdim.

“Bugün benim doğum günüm, unutma,” dedim gözlerim parlayarak. “Ve hâlâ tatlı istiyorum.”

Üzerime doğru eğildi ve tekrar öpüşmeye başladık, bu sefer yavaş ve istikrarlıydık.

“Sen ne istersen, parlak çocuk.”

Ona üstüme tırmanmasını ve haftalardır düşündüğüm şekilde yüzüme oturmasını söylemeliydim.

Onun yerine, “Bu gece benimle kalır mısın?” dedim.

Bir an için donup kaldı, karnıma yerleşirken vücudu hareketsizdi. Tenime değen sıcaklığını hissedebiliyordum ve bir an için boş ver deyip vücudunu yukarı çekerek onu yiyip bitirmek istedim.

Ama bekledim ve Sadie sonunda nefes aldı.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Bu gece kalırım.”

Yatağımın çarşafları altında cırılçıplak uykuya dalmadan önce cevabını ödüllendirmek veya zamanına değer olduğumu kanıtlamak için onu üç kez daha boşalttım.

Ama ertesi sabah alarmım çaldığımda gitmişti ve çarşaflar buz gibiydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Rhys

Yolculuğumuzun son saatinde otobüste otururken ellerimin titremesini hiçbir şey geçiremiyordu.

Solumdaki Freddy'yle sohbet etmekten kaçınarak Vermont'a olan yolculuğun çoğunda uyuyormuş gibi yapmıştım.

Çocukluğumuzda koltuk arkadaşım hep Bennett olurdu, bu da odaklanmam için mükemmeldi.

İri bedenlerimizin koltuklara sıkışmış olmasının verdiği hafif rahatsızlığa rağmen Waterfell'de de bu durum değişmemişti. Bennett'in mecbur kalsa bile bir alışkanlığı değiştirebileceğini zannetmiyordum.

Freddy, Koç ona başıyla işaret ettikten sonra elindeki Bluetooth hoparlörün sesini açtı, bu da arenaya yeterince yakın olduğumuz anlamına geliyordu.

Gym Class Heroes'un "Cupid's Chokehold" şarkısı otobüsün her yerinde yankılanmaya başladı. Üst sınıflarda gülümsemeler, birinci sınıflarda ise şaşkın bir merak vardı. Kimse bu geleneğin ne zaman başladığını bilmiyordu ama deplasman maçlarına giderken otobüste ve soyunma odasında, maçtan önce ve galibiyetten sonra müzik çalınıyordu. Holden ve Freddy otobüste oradan oraya dans ederek karşılıklı rap

yapmaya başladığında takım arkadaşlarımdan birkaçı bağırıp şarkı söyleyerek onlara katılmıştı bile.

Ben birinci sınıftayken bu eğlenceli bir kaynaşmaydı, bizi hızla gaza getirirdi. Şimdi ise Freddy ve Dougherty sayesinde tam teşekküllü bir prodüksiyona dönüşmüştü.

Parmaklarımı bileğimdeki bileklikte gezdirirken Bennett'a, "Garip bir şekilde bu işi iyi becermeye başladı," diye mırıldandım.

Beyzbol şapkasını düzeltip omuz silkti. "O kadar da garip değil. Freddy buna bayılıyor."

"Neye?"

"İlgi çekmeye."

Bennett'ın komik olmaya çalışmadığını bilsem de güldüm. Bir an için kendimi iyi hissetmişim, sanki yeniden kendimmişim gibi.

Kıyafetimi giymeyi tamamlayıp yaklaşan bir krizin belirtilerini gizlemek için kendimi bir ekipman dolabına tıkama kadar bunun geri döndükten sonraki ilk maçım olduğu kafama dank etmemişti.

Hay sikeyim.

Vücudum sarsılırken elimdeki telefon sarsılıyordu.

Kendime tekrar düşünme fırsatı vermeden onu aradım.

"Selam parlak çocuk," dedi hemen. Sesinde, ahizeye şurup gibi damlayan bir gülümseme vardı. "Beni şimdiden özledin mi?"

Göğsümdeki gerginlik ânında hafiflemeye başladı.

"Selam," dedim nefes nefese.

Sessiz kıkırdaması tenimi kavurup kollarımdan aşağı inerek tüylerimi diken diken etmeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Sadece nefesini dinletmek için mi aradın?"

"Darth Vader taklidim üzerinde çalışıyorum." Bana eskiyi hatırlatan bir rahatlıkla flört ediverdim. "Nasılım?"

Derin bir iç çekti, sanki bir kumaşın üzerine yerleşiyormuş gibi bir şey hışırdadı. Onu yatakta, gözleriyle aynı tondaki gri çarşaflar üzerinde hayal ettim.

“Bilemedim ki, babacığım olmanla ilgili hiçbir şey söylemedin... Yani babam.”

Göğsümden dolu dolu bir kahkaha patlayıp beni tamamen rahatlattı.

“Ona yavaş yavaş geleceğim. Fazla ikonik.”

“Doğru. En iyisi sadece nefes almaya odaklanmak.”

Şakanın altında sessiz bir güvence vardı. Sanki daha önce yaptığı gibi elini göğsüme bastırıyor ve ben bütün hokey teçhizatımla küflü bir depo dolabında saklanırken beni sakinleştiriyordu.

Yine çok uzun süre sessiz kalmış olmalıydım ki telefonda iç geçirdi; patronluk taslamıyordu, sessiz ve nazikti. Aşırı ısınmış tenime nefes üfler gibi.

“İyi olduğuna emin misin, Rhys?”

Neredeyse adımı tekrar söylemesini isteyecektim ama kendimi tutabilmek için kan tadı gelene kadar dudaklarımı kemirdim.

“Evet.” Başımı iki yana salladım, istemsizce güldüğümde sesim odada yankılandı. “Evet. Aslında bugün bir maçım var.”

“Vermont’a karşı oynayacağınız hazırlık maçı.”

“Evet.” Nefes aldım. Bilmesi çok hoşuma gitmişti. “Birazdan başlıyor.”

“Halledersin, parlak çocuk. Oliver dışında tanıdığım en iyi oyuncu sensin.”

Güldüm, sesinin konuşkan ve sakin tonu beni rahatlatıyordu. “Onunla birlikte anılmak güzel.”

“Gidip oyununu oynamanı ve kazanmanı istiyorum ki benim için otel odasına dönebilesin. Aksi takdirde sana sürprizimi yapamam.”

“Sürpriz mi?” diye sordum. Bu fikir karşısında kalbimin nasıl çarptığını görünce çocuk gibi hissettim. Sanki iyi bir çocuk olmam için bana dondurma sözü vermişti.

Ve ne derse yapardım.

“Evet ama sadece telefonu hemen kapatırsan. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim ama onun kapatmasını bekledim.

Duraksadı ve ikimiz de tekrar nefes aldık. “Kızlarına tek-meyi bas, parlak çocuk.”

Yüzümde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle soyunma odasına geri döndüm. Aynı gülümseme ısınma boyunca yüzümden silinmedi. Kazadan sonraki ilk maçımda onun sesinin şefkati kafamın içinde dönüp duruyordu.

Çok fazla oynamadım, sadece ilk çizgimde biraz kalabildim.

Koç, zamanın çoğunu yeni çocukların kendi hatlarına alışmasına izin vererek geçirdi. En çok Holden ve Kane oynadı, her periyodun sonunda yüksek buz sürelerine ulaştılar. İlk birkaç pozisyonda o kadar fenalardı ki yardımcı koçumuz Johnson, neredeyse saçını başını yolacaktı.

Yedek kulübesine her döndüklerinde Johnson, Toren'ın kambur vücuduna eğilip onu azarlıyordu. Holden'a da bir iki düzeltme önerilse de aralarındaki berbat koordinasyonun sorumluluğunun Kane'e ait olduğu barizdi.

Bu beni gülümsetti.

Ta ki Koç Harris, Johnson'ı yakasından tutup geri çekene ve üçüncü periyot için defans koçluğunu devralana kadar.

Holden ve Kane birbirlerinin düzenini daha iyi öğrendiklerinde ne kadar çok şeyin değiştiğini görmek hiç hoşuma gitmedi. Koç'un onu ufak ufak övmesinin ve birkaç faydalı düzeltme önermesinin Toren'da yarattığı farkı görmek de.

Sonra da bu kadar iyi olmasından, çizgisine bu kadar kulsursuz uymasından nefret ettim.

NCAA maçlarında kavga çıkarmanın ağır bir yaptırımını vardı ve bu, Kane'in sık sık aldığı bir cezaydı. Haberlerde bir takımın en kötü kâbusu gibi anlatılsa da buz üstünde rüya gibiydi.

Kişisel kâbusum olmasaydı, belki de ben...

Hayır. Bu saçma düşünce yerleşmeden önce kendimi durdurdum. *Benim sorunum değil.* Toren Kane baş belasının teki, takımım için bir yükü. O kadar. Bir dost ya da takım arkadaşı değildi; o bir parazitti ve elimden gelirse ondan kurtulmaya niyetliydim. Kurtulamazsam da hiç değilse onun zehrinden kendimi olabildiğince korumaya çalışacaktım.

Oyun kolay bir zaferle bitti. Vermont'taki küçük özel okulun takımı yeniydi. Henüz birbirleriyle kaynaşmaya çalışıyor ve birlikte hareket etmeyi öğreniyorlardı, Koç'un hazırlık maçını onlarla ayarlamasının sebebi de buydu.

Bu gece burada kalacaktık çünkü sabah onlarla bir hazırlık maçımız daha vardı.

Otel kuralları çok katıydı ve her zamanki gibi Bennett'la kalıyordum. Birinci sınıfta, takımda başka arkadaşlar edinmemiz gerektiğini söyleyerek bizi ayırmaya çalışmışlardı ama bu durum asık suratlı kalecinin rutinini o kadar bozmuştu ki maçı kaybetmiştik ve Koç Harris bu kararı veren gelişim koordinatörünü kovmanın eşiğinden dönmüştü.

Otelin konferans salonlarından birinde et, sebze ve hepsinden önemlisi makarnayla dolu masadaki yemeklerle tıka basa doyduk.

Hepimizin tabakları açlık ve enerji seviyelerimize uyacak şekilde dopdoluydu. Bir an için geri dönmüş olmak iyi geldi.

Bennett, ellerinde iki tabak tutarak takım arkadaşlarımızın itiş kakışından sıyrıldı. O sol tarafıma otururken Freddy de karşımdaki sandalyeye yerleşmişti. Tam havasındaydı; bize

kullanmayı en sevdiği küfürleri ve diğer takımdaki konuşkan bir defans oyuncusundan öğrendiği birkaç yeni taktiği anlatıyordu.

Kane arka planda bir kara bulut gibi belirdi. Elinde dolu bir tabakla iki uzun masayı inceledikten sonra da çıkıp gitti.

Fark eden tek kişi Doherty oldu, partnerinin odadan çıkışını izlerken temkinli görünüyordu.

Yemekten sonra hepimiz odalarımıza dağıldık ve Bennett daha ağzını açamadan duşa koştum.

Spor şortumu giydim, saçlarımdan sular damlarken yastıkları kabarttım, arkama yaslanıp telefonuma baktım.

Bennett omzunda çantasıyla duşa girerken çattığı kaşlarıyla yine bana baktı.

“Bir sorun olsa bana söyler miydin?”

Kalbim mideme çakıldı.

“Evet,” diye yalan söyledim, bu kadar kolay olmasından nefret ederek. “Tabii ki.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Liam'ı bu kadar çabuk yatağına yatırmamın tek sorumlusu midemde uçuşan kelebeklerdi.

Oliver ve Liam'la birlikte kanepede otururken son kez skoru kontrol ettim, Oliver da omzumun üzerinden maçı izliyordu. Soğukkanlı davranmaya çalışsa da Waterfell zaferini gördükten sonra yüzünde oluşan sinsi gülümsemeyi görebiliyordum.

Puan tablosunda Matt Fredderic en skorer oyuncu olarak görünüyordu, devamında da tanımadığım iki isim daha vardı. Dalgın dalgın maç istatistiklerine göz atarken Rhys'in adı, gelen bir görüntülü aramayla birlikte ekranımda belirdi.

Ağızımdaki gargarayı çalkalayıp banyomun aynasında kendimi kontrol ettim.

Telefon çalmaya devam ederken karnımda dolaşan kanatlı hayvan sürüsü daha da hareketlendi. Banyonun ışığını kapadım ve tüylü çoraplarımla koridorun ahşap zemininde kayarak yatak odama süzüldüm. Kapı kapanır kapanmaz telefona cevap verdim.

"Selam." Odanın loş ışığında beni görebildiğinden emin olmak için üst köşeden kendimi kontrol ettim.

"Selam Sadie Gray." Gülümsüyordu.

Telefonumun ekranından bile nefes kesici görünüyordu, nemli saçları parlak beyaz otel yastıklarının üzerine dağılmıştı. Teni hafif bir kızarıklıkla parlıyor, gamzesi artık tanıdığım heyecanlı bir gülümsemeyle ışıldıyordu.

“Neredesin?” diye sorduğunda, ders aralarında ve sonrasında yurt odama ne kadar sık geldiğini hatırladım. Süslü duvarlarımı ya da kareli mavi yatak takımımı tanıyacak kadar.

“Evdeyim.” Biraz kıpırdandım ve iyice yerleşip eski ikiz yatağıma gömüldüm. “Galibiyetinizi tebrik ederim, parlak çocuk.”

Konuşmak için ağzını açtı ama arka plandan gelen tok bir ses sözünü kesti.

“Onu tebrik etme. İlk devrede bileğini incitti ve maçın çoğunda dinlendi.”

Bennett’in söylediği sözler kafamın içinde dönüp dururken kaşlarım çatıldı. Rhys’in yüzündeki mahcup ifade de içimdeki güvensizliğe hiç yardımcı olmuyordu.

Ama sonra gözleri parlayarak gülümsedi.

“Buna bayıldım,” dedi.

“Neye?”

“Kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklığa. Sanki bir şey hakkında fazla düşünüyormuşsun gibi.”

“Senin hakkında.” Gözlerimi devirip yüzümün kızardığını saklamak için telefonumu bırakarak ekranı tavana döndürdüm ve yatakta resmen tepindim.

Hiç kimseyle böyle olmamıştım. On iki yaşımdan beri babamın gözyaşlarını alkol, uyuşturucu ve kadınlara boğarak gayet hayatta olan annemin yasını tutmasını izlemek, ilişkiler konusunda tadımı kaçırmıştı. Hatta genel olarak insanlar konusunda.

Ama Rhys söz konusu olunca durum farklıydı.

Gerçekte.

“Oynamadın mı?” diye sordum.

Bennett, onu kadrajın kenarından görebileceğim kadar yaklaştı.

“Sana bir şey getirmemi ister misin?” diye sordu, kadrajdan tekrar çıkarken kafasına bir beyzbol şapkası geçiriyordu.

“Böyle iyiyim,” diye cevap verdi Rhys. Kapı kapandı ve sadece biz bize kaldığımızda gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Her zaman olduğu gibi.

“Peki.” Gözlerinde muzip bir parıltıyla iç çekti. “Benim sürprizim.”

Kıkırdadım, sık sık çıkardığım bir ses değildi ama bu işte bir heyecan vardı.

Gergin değil, heyecanlıydım... Bir de o günün birinde gerçek bir kız arkadaşına ve büyük bir kariyere sahip olduğunda bundan pişman olacağım için endişeliydim.

Yine de bu ânı bencilce değerlendirdim.

“Ben o konuyu hiç hatırlamıyorum.” Büyük gelen tişörtümün gergin boyun açıklığını stratejik bir omuz silkmeyele omzumdan kaydırarak onunla alay ettim.

Gözleri hareketime takıldı, yatağın içinde daha da gevşerken omuzları çöktü.

Ağzımı açtım ama sözümü kesti.

“Çok güzelsin.”

Göğsümde sıcak ve istenmeyen bir şey kımıldandı. Cevap vermek yerine tişörtümü bir hamlede üstümden çıkardım. Bu romantik değildi. Biz bir çift değildik, aramızdaki sadece cinselliğe dayalı bir ilişkiydi.

Ro’nun geçen yıl doğum günümde bana hediye ettiği bebek mavisi iç çamaşırı takımına bakarken gözlerini kocaman açarak, “Ah, lanet olsun,” diye küfretti.

“Beğendin mi?”

Kendinden geçmişçesine başını defalarca salladı.

“Güzel. Bunu beğenmen hoşuma gitti.” Neredeyse refleks olarak karın kaslarını gerdiğinde sııttım. “Kendine dokunmak ister misin?”

“Sana dokunmak istiyorum,” diye karşılık verdi hemen. Karnımdaki sıcaklık beni yine ele geçirmeye çalışıyordu.

Ellerimi yarı şeffaf kumaşın üzerinden karnıma doğru kaydırmadan önce telefonumu destekleyecek bir yer bulmaya çalıştım.

Rhys her hareketimi izliyordu, artık kamerayı tek eliyle tuttuğu belliydi.

Kolu aşağı yukarı hareket ederken gözlerimde ateşle onu izliyordum.

Aşağıda tam olarak nasıl göründüğünü hem görmüş hem hissetmişim ama yine de izleme arzumu bastırmak için dudajımı ısırmanın gereki.

Yavaşça büstiyerin kayışlarını omuzlarımdan aşağı kaydırarak daha iyi bir açıdan görmesi için kameraya doğru yaklaştım. Başımı görüş alanından çıkarmak daha güvenli geldi böylece gözlerimi göremezdi. Gardımı haddinden fazla indirmiştim zaten; bu şekilde kontrolü geri alıyordum. Onun içine tamamen gömülmeden önce buna çaresizce ihtiyacım vardı.

Memelerimi ona açtığımda kısık bir inilti çıkardı, kolu hızlandı ve kamerayı itti.

“Siktir, Gray,” diye mırıldandı. Hemen ardından kapı gıcırdadı ve Rhys telefonunu keyifle alakası olmayan bir sesle haykırarak fırlattı.

Ben de telefonu yere bırakıp yorganımı başımın üzerine çekerek kendimi gizledim ve yalnızca yüzümü açıkta bıraktım.

Ekranımda, Rhys’in telefonunu kaldıran Bennett belirdi. Hızlı bir hareketle Rhys tekrar ekranda belirmeden önce bir anlığına onun kızarmış, alev alev yanaklarını gördüm.

Bir yere doğru yürümeye başladı, banyoya benziyordu, sonra iç çekip tekrar tekrar özür diledi.

“Sorun değil,” diye geveledim kozamdan.

Bu yeni kıyafetime, iç çamaşırlarımdan daha fazla güldü. “Çok sevimli görünüyorsun,” dediğinde içimde büyüyen sıcaklığı umutsuzca bastırmaya çalıştım.

Ama o sıcaklık göğsümde kalıcı bir yer kaplamaya başlamıştı. Rhys de öyle.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rhys

Havada hafif bir esinti vardı, kuzeyli olmayanların kam-püste yürüyüş yaparken ince bir ceket giymelerine yetecek kadar. İlk iç saha maçımıza bir hafta kala sık sık çift antrenman yapıyorduk.

Her antrenmanda tepemde beliren parazit Kane'e rağmen takımın ne kadar uyumlu hareket ettiğini gördüğümünden kendimi daha iyi hissediyordum ama en çok da küçük yumruğuyla kalbimi sıkan hırçın bir patenci yüzünden.

Bennett otel odasındaki gece hiç yaşanmamış gibi davranı-yordu. Tıpkı o ve Freddy'nin hava karardıktan sonra "gece yarısı koşusu" için sık sık evden çıktığını fark etmemiş gibi davran-ması gibi, ki bu koşuda sadece bir kilometre uzakta olan yurda gidiyor ve yanımda küçük bir misafirle geri dönüyordum. Onu gizlice içeri sokuyordum ama onların bildiğini de biliyordum.

Kendimi ders aralarında, itiraf edebileceğimden daha sık aralıklarla onun kapısında buluyordum. Ona sık sık oral seks yapıyordum; en sevdiğim ise yatağında sırtüstü yatması ve ben dizlerimin üstünde mastürbasyon yaparken bacaklarını omuzlarıma atmasıydı. Çıkardığı sesler, tadı, kafa derimdeki küt küçük tırnaklarıyla kendimden geçmemem imkânsızdı.

Dokunuşu beni ateşlediği kadar rahatlatıyordu da. Daha önce dalgın dalgın süzülüyor, uyuşukluktan başka hiçbir şey hissetmiyordum. Sadie, o oyundan beri ilk kez bana yaşadığını hissettirmişti. Yeniden bütün bir adam olmuşum gibi.

Henüz sevişmemiştik. Bunun bir nedeni, ben onunla işimi bitirene kadar en az üç kez boşalmış olması ve kendimi hafif bir dokunuşla onu uçurumun kenarına kadar takip etmekten alıkoyamayışımı.

Kendime bile itiraf edemediğim diğer neden ise korkuyor olmamdı.

Sadie bedenime ve zihnime öyle bir yerleşmişti ki onsuz bir gün geçirmek bile yanına koşmak istememe sebep oluyordu. Loş ışıktaki tenimde ellerini görmekten daha fazlasını istiyordum. Onu her yerde istiyordum –saçlarını odamın her yerinde, sesini maçlardaki gürültünün içinde, diş fırçasını banyoda istiyordum– ve benden alacağını alıp gitmesinden endişe ediyordum. Bu yüzden, menfaatleri olan arkadaşlar anlaşmamızda oynayabileceğim tek kartı elimde tutuyordum.

Oyun kurucuya kendini vermek için bekleyen malum amigo kızlar gibi onu bekliyordum.

Şimdiye kadar sürekli kaçtığım matematik dersinin ardından Bennett'in yanında yürüyordum. Bennett'in bu dersi neden aldığından bile emin değildim çünkü birinci sınıfta aldığından emindim. Kendi çapında bir dâhi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Freddy ve Holden, yanlarında birinci sınıftan takım arkadaşlarımızla birlikte yeşil alana, bizim yanımıza geldi ve hep birlikte öğle yemeği için sağlıklı seçeneklerin olduğu kafeye yöneldik.

“Cuma günü de çift antrenman yapacak mıyız?” diye sordu Holden sırt çantasının kayışını kaydığı yerden tekrar omzuna çekerek.

“Hayır, sadece sabah antrenmanı.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Süper, o zaman parti?”

Gözleri Bennett’a kayan Freddy, “Hangi evde?” diye sordu, sanki gerçekten yalvarıyormuş gibiydi. Bennett’ın yüz ifadesi biraz sertti ama nefes alıp omuz silkti.

“Bizimkini ya da onlarınkini kullanabiliriz, fark etmez.”

Freddy ve Holden ikiz gibi el çırparak yıllık okula dönüş partimiz için kampüs dışındaki iki hokey evinden hangisini kullanmak istediklerini tartışmaya başladılar.

“Hokey Evi’nde” yaşıyorduk. Çok önceden beridir takım arkadaşlarına devredilirdi. Bennett ve ben son sınıfların taşındığı yıl, geniş ön verandasında Waterfell Wolf bayrağı dalgalanan soluk maviye boyanmış iki katlı müstakil evi kapmıştık.

Aynı zamanda okula da yakındı; Güney Kolej’deki mağazaların bulunduğu ana merkeze yürüme mesafesindeydi, yurtlarla kampüsün biraz ötesindeydi. “Hokey yurtları” olarak adlandırılan diğer bina, yedi yatak odalı ve banyoları bölünmüş bir evdi ve alanları üzerinde tam kontrol sahibi olmayı seven Bennett’a pek cazip gelmiyordu. Yine de Holden ve Freddy ilk yıllarında orada mutlu mesut yaşamışlardı. Freddy geçen yıl ana kadroya katıldıktan sonra bir bağ kurma deneyi gibi yanımıza taşınmıştı. Davidson ayrıldığından beri boş olan dördüncü yatak odasıysa muhtemelen alt sınıflardan biriyle dolacaktı.

“Yurt daha büyük,” diye önerdim sesim kesilmeden önce.

Çünkü o buradaydı.

Benim onu fark ettiğim an Sadie de beni fark etmişti. Yeşil alanın karşısında arenaya doğru yürürken antrenmana gidiyormuş gibi giyinmişti.

Yanında bir adam vardı. Uzun boylu, kaslı, onunkilere benzer dar, siyah kıyafetler giymiş. Sadie’nin çantasını –o lanet olası askı etiketiyle birlikte– omzuna asmıştı. Bu görüntü bile zaten gergin olan göğsümde bir sızıya yol açmaya yetti.

El sallayarak bana doğru koşmadan önce adama hızlıca bir şeyler söyledi. Onun bu açık ilgisi karşısında gururlandım; koşarak yanıma gelirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Sadie bir dakikalığına ayak parmaklarının üzerinde zıplarken, “Bir şarkı buldum,” dedi gülümseyerek.

Bir adım geri çekildi, etrafımdaki gruba bakarken yanakları parlıyordu. Freddy ona sırtıırken Bennett sessizce kaşlarını kaldırdı, Holden ve birinci sınıf öğrencileri de konuşmalarını kesip bizi izlemeye başladılar.

“Özür dilerim.” Tekrar geri adım attı. “Meşgulsün.”

“Meşgul değilim.” Gülümsedim ama göğsüme bir tekme yemiş gibiydim, belki de istediğı bu değildi. *Bu da mı sır?*

Bunun ne anlama geldiğini düşünmekten korkarak çocuklara doğru başımı salladım ve ellerimi Sadie’nin bileklerine koyarak onu birkaç adım öteye çektim.

“Bir şarkı mı buldun?”

Tekrar gülümsediğinde ruhum ferahladı. “Bana seni hatırlatıyor, dün gece çalma listesinin sonuna ekledim.”

“Derse giderken dinleyeceğim.”

Nasıl olduysa bu cümle gülümsemesini öyle genişletti ki neredeyse gözleri kayboldu.

Bana öyle bakmasına neden olan şeyi daha fazla yapmak istememe neden oluyordu. Bu yüzden, “Ne düşündüğümü sana mesaj atarım,” diye ekledim.

“Yarın görüşmeyecek miyiz?”

İçim çekildi. Siktir. *Oliver’in maçı.*

O laf arasında bahsedince Liam’ın beni o saniye davet ettiğı ve benim de geleceğıme söz verdiği maç. Oliver sormamıştı ama gözlerindeki belli belirsiz soruyu görmüştüm, gelip gelmeyeceğimi merak etmişti.

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “Gray, çok özür dilerim. Benim... Lanet olsun, bütün hafta çift antrenmanım var. Antrenmanım olduğunu unutmuşum.”

Suratı asıldı, bir kızgınlık duvarı örmeden önce gerçek, açık seçik bir hayal kırıklığı bütün yüzünü kapladı. Bunu daha önce de görmüştüm, yüzünün hareketleri Oliver’inkiyle neredeyse aynıydı. O aileye dair endişelerimin listesine eklediğim işaretlerden biriydi bu. Başlarına bir şey gelmişti, onlara bu hâle getiren bir şey.

“Özür dilerim...”

“Benden özür dileme. Söz verdiğin kişi Oliver’dı.”

O geri çekilirken ona ulaşmaya çalıştım, konuşmanın duyusunun bu kadar çabuk değişmesinden nefret etmiştim. “Sadie...”

“Sorun değil, Rhys. Çıkıyor falan değiliz, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ailem sensiz de gayet iyi.”

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim ve hâlâ çantasını tutan yakışıklı, kibirli şerefsize doğru yürüdüğünde daha da kötü oldum, sonra da basıp gittiler.

Çocuklar yeşil alandan ayrılmıştı, Bennett bekleme zahmetine girmeyecek kadar programına bağlıydı ama Freddy bilmeyi umursamadığım bir nedenden dolayı beklemişti. Sırt çantası omzunda, yanımda yürümeye başladı. Bir kız yanından geçerken ona mutlu, mahcup bir selam verirken o da coşkuyla karşılık verdi. Bir kolunu omuzlarıma atıp beni çekerek Sadie’yi görmemi engelledi.

“Hâlâ sadece buz zamanını mı paylaşıyorsunuz?” diye sordu Freddy, yüzündeki rahat gülümsemesine rağmen ses tonu ciddiye. “Çünkü Luc’u bakışlarıyla öldürmeye çalıştığım düşünürsek bundan biraz daha fazlası var bence.”

“Daha fazlası varsa da az önce her şeyi sıçıp batırdım galiba.”

“Bir adım ileri, iki adım geri. Sana bir şey olmaz.”

Başımı iki yana salladım. “Luc kim? Yanındaki adam mı?”

“Tanrım, o adamı tanımıyor musun?” Başımı iki yana sallayınca Freddy gülerek göğsüme vurdu. Üniversitenin yaşam merkezi ve mutfağının kapısını iterek açıp buz gibi alana girdi. “Senin adına sevindim. O herife katlanamıyorum.”

Freddy’nin herkesi sevdiğini düşünürsek bu hiç yardımcı olmuyordu. “O herif kim be?”

Yemek sırası için tepsilerimizi aldık; burası Waterfell’deki sporcuların yemek yedikleri ana merkezdi. Izgara tavuk, akla gelebilecek her türlü malzemenin bulunduğu tam teşekküllü salata barları, yeşillikler, patatesler; yiyebileceğimiz ve özellikle sezon boyunca yememiz gereken her şey vardı.

“Luc bir artistik patinajcı, çiftlerde kayıyor ya da eskiden öyleydi. Partnerlerini tutmakta ve onlarla yatmamakta zorlanıyor.”

İçime dolan hafif adrenalin dalgasını durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Parmaklarım tepsiyi sıkıca kavrar-ken Freddy’nin geride bıraktığı neredeyse her limonlu ızgara tavuk parçasını aldım. Sakinleşmek için bir nefes almaya çalıştım.

Sadie’nin onunla yattığını söylememiştii sonuçta.

“Sanırım buraya gelmeden önce Olimpiyatlara katılacaktı. Kendini Tanrı’nın kadınlara bir armağanı falan sanıyor.”

Homurdandım. “Tencere dibin kara, değil mi Freddy?”

Gülerek başını salladı. “Tabii, tabii.” Ağzına küçük bir patates atmıştı bile ve hokey masasına doğru konuşa konuşa yürüdük.

Yerimize otururken birkaç kişi başlarıyla bize selam verdi; ben Bennett’in sağındaydım, Freddy de tam karşımdaydı. Hepimizin belirli diyetlerimiz dahilinde ağır yiyeceklerden oluşan menüleri varken Bennett’in evde yaptığı yemeklerden oluşan, bölümlere ayrılmış bir yemek kutusu vardı.

“Sizin birlikte falan olmadığınızı söylediğini biliyorum,” diye devam etti Freddy, sesi kalabalığın uğultusu arasında bile

kısıktı. Bir elini ensesine attı. “Ama yemin ederim o adam Sadie’yle eskiden bir şeyler yaşamıştı sanırım.”

Lanet olsun.

Bennett bir an için bana baktı. “Sadie, Rhys’ten hoşlanıyor. Sürekli bizim evimizde. Başka birine ayıracak zamanı olduğunu sanmıyorum.”

İç çekerek sessiz bir teşekkürle ona doğru başımı salladım. “Artık bunun için bolca zamanı var.”

“Evet ve eğer durum buysa, Kaptan, senin de diğer kızlar için bolca vaktin var. P’ye ne diyorsun?”

Paloma sanki adının anıldığını duymuş gibi Bennett’la aramıza girdi ve Freddy’ye göz kırparken kollarını ikimizin de omuzlarında gezdirdi.

“Yine benimle mi övünüyorsun?” Sırtarak tabağımdan bir patates dilimi çaldı ve boyalı dudaklarının etrafında çevirdi.

Paloma Blake muhteşemdi ve bunun farkındaydı. Sarı saçları, hafif bronzlaşmış teni, dolgun dudakları ve neredeyse masadaki her oyuncunun, belki de okulun bütün nüfusunun bir noktada ağzının suyunun aktığı bir vücudu vardı. Kızın her şeyi cazibe dolu bir manken gibiydi, aşırı özgüvenli tavırları da cabası. Cilveli göz kırpmalar ve havaya öpücükler atıyor olabiliyordu ama ben hep bu kızın gizli pençeleri olduğundan şüpheleniyordum.

“Rhys, siz hiç çıkmamışsınız gibi davranıyor.” Holden gülererek başını ona doğru sallayıp göz kırptı. “Eğer seninle övünecek birini istiyorsan bana bir gece ver, P. Bu konuda asla susmam.”

Paloma tekrar gülümsedi, baştan çıkarıcıydı ama her parçası o kadar sahteydi ki uzaklaşmak istedim.

Bennett ondan kurtulup uzaklaşmayı başardı ve o kafeteryadan çıkarken Paloma bir an bile düşünmeden onun yerine kuruldu.

“Onun derdi ne?” diye burun kıvırdı. Bennett’ın gidişini izlemek için vücudunu döndürerek tamamen benim tarafıma yaslandı. Onu hafifçe üstümden ittim.

“Belki de üstüne çıkmanı istememiştir,” diye fısıldadım. Kötü bir niyetim falan yoktu, sadece artık umurumda değildi. Eski Rhys onun orada oturmasına, antrenmana yeniden odaklanmadan önce biraz flört etmesine izin verirdi. “Onun nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Aslında bilmiyorum,” diye karşı çıktı, sesi savunmacıydı. “Ama asıl senin derdin ne?”

“Derdim falan yok.”

“Belli.” Gözlerini devirdi. “Ne oldu buna be?”

Holden kıs kıs gülererek ızgara tavuğun kalanını tek lokmada ağzına attı. Freddy başını kaldırıp güldü ve Paloma’ya cevap verirken beni işaret etti.

“İlk defa kendisine abayı yakmayan bir kızdan hoşlanıyor.”

Paloma, sanki yoktan var ettiği parlak renkli çocuk yoğurdunun kapağını açarken mükemmel kaşlarından birini kaldırdı.

“Kime?”

Söylemek istemedim çünkü verdiği tepkiden anladığım kadarıyla Sadie bizi sır olarak saklıyor olabilirdi. Ama kampüste herkesle ilgili her şeyden haberi olan biri varsa onun da Paloma olduğunun farkındaydım.

“Sadie Brown.”

İfadesi oynamadı bile, kusursuz yüz hatları sözlerime herhangi bir tepki vermeden olduğu gibi kaldı.

“Artistik patinajcı mı?”

Durup ona baktım. “Evet, onu tanıyor musun?”

Gülümseyince karnıma ağırlar girdi. “Tanımaz mıyım, eğlenceli kızdır.”

Bunu söyleyişindeki bir şey beni huzursuz etmişti.

“Eğlenceli mi?”

Paloma omuz silkse de gözlerindeki parıltı kaybolmadı. “Vahşidir o. Hızlı, pek de sessiz olmayan ilişkiler için partilere gidip takılmasıyla ünlendi. Hokey takımından kimseyle yattığını sanmıyorum ama diğer sporlar? Hem de ne biçim. Atletik, sert tipleri seçer. Onu bir süredir görmedim ama geçen dönem çok *çılgındı*.”

Daha fazla detay istiyordum ama kendimi çenemi tutmaya zorladım. Onunla çıktığım süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da bu bilginin Paloma’dan gelmemesi gerektiği idi.

Midemdeki ekşimeye rağmen kendimi yemeye devam etmeye zorladım. Birkaç saat sonra antrenmanımız vardı, bu da bana Sadie’yle konuşmak ve eğer antrenmanda değilse gönlünü almak için yeterli zamanı verebilirdi.

Ama onun programını kendi programım gibi biliyordum çünkü bilmek *istiyordum*. Onu mümkün olan her saniye görmek istiyordum ve iki meşgul sporcu öğrenci için bunu planlamak kâbustan farksızdı. Şaşırtıcı bir şekilde benim için ona zaman ayırmak, onun bana zaman ayırmasından daha kolaydı. Çoğu zaman kardeşleriyle ilgilenmesi gerekiyordu. Onunla zaman geçirdikçe, o çocuklarla ilgilenen *tek kişinin* o olduğuna dair huzursuz edici bir hisse kapılmaya başlamıştım.

Masadan hızla kalkıp dışarı çıkarken elimdeki artıkları çöp kutusuna fırlattım. Sonra telefonuma bakıp Sadie’yle olan mesajlarımı açtım ve durumu tam olarak nasıl düzeltereceğimi düşünmeye başladım.

Ama önce benim için hazırladığı listeyi açıp eklediği yeni şarkıyı gördüm; Hippo Campus’ün “Yippie Ki Yay” şarkısını çalma sırasına ekledim. *Tam olarak* neden bu şarkıyı seçtiğini bildiğim için yüzüme yayılan gülümsemeye engel olmam imkânsızdı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sadie

Cuma gecesi idi ve kafedeki vardiyama şimdiden geç kalmıştım.

Antrenman berbat geçmişti. Uzun programım için yaptığım atlayışlarda aceleci davranmıştım; ilk birkaç seferi yarım yamalak geçiştirmiştim çünkü tek düşünebildiğim Rhys'ti.

Geçen hafta bahçede yaşadığımız talihsizlikten sonra bana mesaj atmıştı ama ilk başta onu görmezden gelip sadece hafta sonu programıma odaklanmıştım: iş, antrenman ve Oliver'in maçı.

Mesajına dönmeyi, bu kadar sinirlendiğim için özür dilemeyi planlıyordum çünkü açıkçası Oliver'in umurunda değildi, rahatsız olacak kadar kafaya takmıyordu. Kırılan bendim ve bu konuda Rhys'e karşı dürüst olmalıydım.

Ama sonra cuma akşamı gelmiş ve Oliver'in maçına gide-memiştik.

Geceyi, biz Oliver'in çantasını hazırlarken arabamı çalan babamı arayarak ve Liam'i banyosundan sonra giydirerek geçirmek zorunda kalmıştım. Oliver maçını kaçırmış, Liam babasının ne kadar korkutucu olabileceğinin daha çok farkına

varmış ve ben babamı bulana kadar yirmi beş kilometre mesafedeki tüm barları aramak zorunda kalmıştım.

Çok masraflı bir taksi yolculuğu yapmam, köhne bir barda sarhoş yaşlı adamların ellerini savuşturmam ve arabamın anahtarlarını geri almak için kendi babamla kavga etmem gerekmişti.

Böylece Rhys'in mesajı cevapsız kalmıştı ve kendime olan nefretim, ben kararımı verene kadar etrafımda gezinip beni yutmuştu. Rhys Koteskiy'yi hayatımın karmaşasına dahil etmek istemiyordum.

Ona hızlıca bir mesaj attım, *Bence artık bunu yapmama-lıyız. Onu engellemeye elim varmadı ama diğer mesajlarını okunmamış ve açılmamış bıraktım.*

Sonrasında, her fırsatta Rhys'ten kaçarak ve sadece işime, paten kaymaya ve aileme odaklanarak tam anlamıyla cehennem gibi bir hafta geçirmiştım.

Bu gece, koçum beni antrenmandan sonra da bırakmamış ve kısa programımın seviyesini yükseltmek için yeni eklemelerle beni yordukça yormuştu.

Ardından, akademik gözetimim nedeniyle ödevlerimi onun önünde yapmamı ve işe gitme saatim gelene kadar küçük ofisinde oturmamı istemişti. Ro'nun beni idare edeceğini biliyordum ama bu durum beni endişeden hasta ediyordu. Geç saate kadar pistte olmak, işten önce kardeşlerimi görmeye vaktim olmayacağı ve yaşlı komşumuz Bayan B'nin ben çıkana kadar kaleyi koruyacağına güvenmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Koç Kelley'nin bu gerçeğin, sorumluluklarımın gayet farkında olduğunu biliyordum ama beni elimden gelenin en iyisini yapmaya zorladığı için ondan nefret edemezdım.

Bana inandığı için böyle davranıyor. Bunu inanan tek kişi o.

Bu kadar çalışmak zorunda olmamdan nefret etsem de Brew Haven'da geçirdiğim hafta sonlarını çok seviyordum.

Özellikle de dükkânın açık mikrofon geceleri için geç saatlere kadar açık kaldığı cuma ve cumartesilere bayılıyordum.

Bazı insanlar şarkı söylüyor ya da gitar çalıyordu, bazıları şiir ya da oyun okumaları yapıyordu; hatta daha önce bir stand-up komedyenimiz bile olmuştu ve utanç verici derecede kötü olsa da bulaşık yıkarken dikkatimi iyi dağıtmıştı.

Bu gece, kampüsteki ilk açık mikrofon gecesi olduğundan nispeten iyi bir kalabalık bekliyorduk. Kısmen bu senenin ilk etkinliği olduğu içindi. Ama daha çok, kampüs içinde ve dışında kapanışa kadar rekabet etmek zorunda kalacağımız yaklaşık yüz parti olduğu için. Bunlara Ro ve benim mesajla davet edildiğimiz “hokey yurtları” partisi de dahildi.

İç sahada ilk galibiyetlerini kutlamaya –özellikle de onca insan arasından Freddy tarafından– davet edilmek beni şaşırtmıştı ama gidemeyeceğimi biliyordum. Rhys’le karşılaşmayı göze alamazdım çünkü teslim olacağıma emindim.

Ben kafeinsiz latte yaparken Ro tezgâhın üzerinde oturup dikkatle telefonuna bakıyordu. Matt Fredderic’in mesajını tekrar gözden geçirdiğine emindim. “Gidecek misin?” diye sordum. “Gitmelisin.”

“Gidemem,” diye cevap verdi ama gözleri ekrandan ayrılmadı, altdudağını kemirdiği yerden neredeyse kan akıyordu.

Kendine engel olmasının bildiğim tek nedeni vardı.

“Nerede o?”

“Kim?”

“Şeytan, yani erkek arkadaşın.” Güldüm ama onun hafif sarsılmış ifadesini görünce kendimi durdurdum.

“O... O beni yine engelledi. Sanırım ayrıldık.” Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkmeye çalışsa bile bunu söylerken sesi hafiften titredi.

Tyler böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu. Onunla geçirdiğim zamanı mümkün olduğunca azaltmaya çalışıyordum çünkü

ona tahammül edemediğim gibi kendime de hâkim olamadığımdan sürekli sorun çıkıyordu ve onu çok az gördüğüm hâlde ondan nefret ediyordum.

Ayrıca bu bir kısır döngüydü; Ro ondan ayrılırsa onlar tekrar bir araya gelene kadar haftalarca evimizi ve işyerimizi taciz ediyordu. Ama o fikrini değiştirdiğine karar verdiğinde ya da Ro bir şekilde işleri berbat ettiğinde, hiç haber vermeden onunla bütün iletişimi kesiyordu.

Bir keresinde onu kampüsten on beş kilometre ötede yolun kenarından almak zorunda kalmıştım çünkü yemekte kavgaya etmişlerdi ve kızı orada bırakmıştı.

Hazırladığım latteyi işe yeni başlayan birinci sınıflardan biri olan Ellis'e uzatıp ellerimi Ro'nun tünediği tezgâhın iki yanına koyarak bacaklarının endişeli sallanışını kesmeye çalıştım.

"İyi misin, Ro?"

Gülümsüyordu ama gözleri öyle demiyordu. "Evet. Aslında vardiyadan sonra eve gidip bakım gecesi yapacağım."

Ben de gülümsedim. "Bu gece çocuklar Betty'de kalabilir mi diye sorarım. Yüz maskesi yapar ve *Ben Sana Söylemiştim*'i izleriz."

Ev yapımı krem şantiyle dolu kaşığı ağzına sokarken gülümsemesi genişledi ve başıyla onayladı. Tezgâhtan atlarken kaşık ağzında sallandı. "Mükemmel."

Kapının tepesindeki çan çınladı ve omzumun üzerinden bakınca Paloma Blake'in kapıdan içeri girdiğini gördüm.

Her zamanki gibi, aynı anda hem saçlarını yolmak hem de vücudundaki kıyafetleri çalıp üzerime geçirmek istememe neden olacak şekilde giyinmişti. Bazen, yollarımızın kesiştiği talihsiz zamanlarda, "Maneater" veya "Bubblegum Bitch" gibi bir şarkı eşliğinde ağır çekimde yürüdüğünü hayal ediyordum; topuklu dizüstü çizmeleri, kendi kişisel film müziğinin ritmine uygun şekilde yere vuruyordu.

Paloma Blake ve ben ikinci sınıftan beri birbirimizin hayatına girip çıkıyorduk, ikimiz de çoğunlukla aynı partilere katılıyor ve genellikle aynı erkeklerle takıldığımızı fark ediyorduk. Bu nedenle aramızda neredeyse bir rekabet varmış gibi geliyordu.

Gelip Ellis'in önünde durdu ama güneşte gerinen bir kedi gibi tezgâha hafifçe yaslanırken gözleri sadece benim üzerimdeydi.

"Paloma." Başımı sallayarak kollarımı bilinçsizce kavuşturdum çünkü lavanta rengi korseli üstünden neredeyse taşarak sergilenen göğüs dekoltesine bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Sadie Brown," diye mırıldandı, dolgun dudakları beyaz dişlerinin üzerinde genişçe açılmıştı. "Tam da görmeyi umduğum kişi. Konuşabilir miyiz?"

Hayır.

Ama yine de tezgâhın etrafından dolanıp Ellis'e hemen döneceğime söz vererek ön kapıdan çıktım. Birlikte Brew Haven ile kampüsün dışındaki kitapçı arasındaki küçük ara sokağa doğru yürüdük.

"Ne istemiştin?"

"Rhys'le konuştuğunuzu duydum." Tuğla duvara yaslandı. Adını duymak canımı acıttı ve bundan nefret ettim.

"Büyüleyici," dedim ifadesiz bir suratla. "Kasabanın tellallığı yapmaktan başka işin yok mu?"

Gözlerini devirdi. "Doğru olup olmadığını sormaya geldim."

"Paloma." Ellerimle yüzümü ovaladım. "Sürekli birileriyle çıkıyorsun, özellikle de spor alanında. Neden ona sormuyorsun?"

"Rhys'le çıktım," diye atıldı.

İçimdeki sahiplenici baskıdan nefret ettim. Daha önce birileriyle çıktığını biliyordum -yani adama *baksanıza*- ama yine de bunu duymak biraz midemi bulandırmıştı.

“Yani?”

“Yani onu tanıyorum. Ve akıl sağlığıma yazık ama seni de tanıyorum.” Sahte gülüşünü bıraktı ve dik durdu. “Onun etrafında olmana ihtiyacı yok. Frozen Four’u kazanmak ve seçmelerde dikkat çekmek için son yılı.”

Çenemi sıktım, sokak ortasında onunla dövüşmek istesem de endişelerini anlayabilmemden nefret ediyordum.

Sadece bu da değildi, onunla aynı fikirdeydim.

“*Sence hayallerinden zaman çalması onun umurunda mı? Kardeşlerinden?*” Koç Kelley’nin hararetleli fısıltısı kafamın içinde yankılanıyordu. “*O asla anlamayacak.*”

“Geçen yıl biz...”

“Bu yıl, geçen yıl gibi değil,” diyerek sözünü kestim.

Geçen yıl bir anlığına Paloma ve ben neredeyse arkadaş olmuştuk. Birlikte kendimizi yok ederken küçük bir ateşkes yapmıştık. Onun da benim gibi çöküşe geçtiğini görmüştüm, bu yüzden suçlamaları daha da içime işliyordu. Sanki o, yenilenmiş röfleleri ve yaz bronzluğuyla birdenbire iyileşmiş gibiydi.

O yeni bir başlangıç yapabiliyorsa ben neden yapamayacaktım?

Paloma tekrar konuşmaya başladığında avucumu havaya kaldırarak onu susturdum.

“Kalsın,” diye fısıldadım. “Onunla konuşuyorduk sanırım. Ama haklısın. Merak etme, ona her şeyin bittiğini söyledim zaten. Onu rahat bırakacağım.”

Kısa bir süre Rhys’in de öyle yapıp yapmadığını merak ettim ama bakma ihtiyacımı bastırmaya çalışarak mesajlarının bildirimlerini sessize almıştım.

“Eğer onu istiyorsan, tamam. Beni bu işe karıştırma yeter.”

Oliver. Liam. Ro. Velayet duruşmaları. İş. Okul. Paten kaymak.

Hayatta kalmak. Önemli olan buydu.

“Bu onu isteyip istemememle alakalı bir durum değil.” Paloma gözlerini devirerek üstünü düzelitti. “Sadece... Aslında var ya? Boş ver.”

O gitmeden ben gittim.

Sanki Rhys’ten ve onun unutulmaz, hüznü gözlerinden gerçekten kurtuluyormuşum gibi hafiflemiş hissetmeyi bekliyordum.

Ama öyle olmadı. Aksine daha kötü hissettim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sadie

“Onunla henüz seks yapmadığına yemin eder misin?”

Yastık ve battaniyelerden oluşan bir yığının üzerinde oturuyorduk ve neredeyse hepsi Ro’ya aitti; yarısı büyükannesinin ev yapımı hediyeleriydi, sanki soluk bir gökkuşağı kumuşa benzeyen bir renk yelpazesi oluşturuyorlardı. İkimiz de bacaklarımızı küçük oturma odamızın iki yanına uzatıp sırtüstü yatmış, neredeyse yanak yanağa duruyorduk. Ro’nun uzun bukleleri saçlarıma dolanıp benim düz tellerime karışıyordu.

Ro’nun sorusu karşısında hafif bir utançla yanaklarım kızardı. Başka biri sorsa kafasını koparabilirdim ama Ro’nun niyetinin iyi olduğunu biliyordum.

“Yemin ederim,” dedim.

Ve bu doğrudu. Rhys ve ben neredeyse geri kalan her şeyi yapmıştık ama ne zaman o yöne doğru gitmeye başlasak –ki hep ben öncülük ediyordum– ağzıyla öyle hızlı yönümü değiştiriyordu ki sonsuz orgazmlara sürüklenmeden önce şikâyet dahi edemiyordum.

Adamın dili sihirliydi.

“Neden peki?”

Aklımda pek çok cevap vardı ama gerçekten düşündüğüm şeyi, yani beni o şekilde istemediğini söyleyesim gelmiyordu. Belki de geçen yılki olaylardan haberi olmuştu.

“Sanırım işleri ağırdan alıyordu,” dedim, geçmiş zaman kipi dudaklarımdan dökülürken dilimde acı bir tat bıraktı. *Alıyordu*. “Ama hiç önemi yok. Ayrıca,” dedim ve dirseklerimin üzerinde doğrulup ona doğru eğilerek saçlarımdan üzerimizde küçük bir perde oluşturmamı sağladım. “Erkekler hakkında konuşmak yok diyen *sendin* sanıyordum. Eğer konuşabiliyorsa bana Öğrenci’den bahsetmen lazım.”

Öğrenci.

Ro matematik, Edebiyat ve birden fazla bilim dalında özel ders veriyordu. Birinci sınıftan beri her açıdan başarılı bir öğrenciydi. Bu konuda son derece profesyonel kalmıştı.

Ta ki özel ders verdiği kişilerden biri hakkında sürekli konuşmaya başlayana kadar. Bu kişi, telefonunda Öğrenci olarak kayıtlıydı ki bu zaten garipti çünkü öğrencileriyle iletişime geçmek için e-posta kullanıyordu, kişisel numarasını değil.

Mesajları görmemiştim ama ondan hoşlandığını biliyordum. Sadece ders saatlerini planlarken sürekli gülümsemesinden bile anlaşıyordu.

Tabii yaptığı şey gerçekten buysa.

“Oo, birileri suspus oldu,” dedim gülerek.

İkimiz de doğrulup sırtımızı yol kenarında bulduğumuz ve haftalarca temizledikten sonra ertesi hafta sonu kutlama yaparken üzerine bir kadeh kırmızı şarap döktüğümüz küçük kanepemize yasladık.

Ro omuz silkti ama yine de Öğrenci hakkında tek kelime etmedi.

“Peki.” İç çektim. “Matt Fredderic’e ders vermek nasıl gidiyor o zaman?”

Big Gulp’ından büyük bir yudum aldı. “Gayet iyi. Kolay.”

“Özel öğretmene ihtiyacı olmasına şaşırdım. İyi notlar almak için tüm hocalarıyla yatmıyor mu? Yoksa bu yıl baştan çıkaracağı hiç kadın hocası yok mu?”

Ro gözlerini devirdi. “Çok komik.”

Tam tekrar konuşacaktım ki telefonum çalmaya başladı.

Bilinmeyen bir numaraydı ama alan kodu yereldi. Normalde cevap vermeyecek olsam da Oliver ve Liam’la ilgili çok fazla korku yaşamıştım, bu yüzden cevap vermeden önce Ro’ya doğru parmağımı kaldırıp hızlıca özür diledim.

“Alo?”

Bir an için yüksek sesli bir müzik duyuldu, sonra bir kapı çarptı ve ortalık biraz daha sessizleşti.

“Sadie Gray’le mi görüşüyorum?”

“Sadie Brown,” diye düzelttim ama içim çekildi çünkü bana böyle seslenen sadece bir kişi vardı.

“Artistik patinajcı olan mı?” diye sordu adam, yaptığım düzeltme karşısında şaşırmış gibiydi.

“Evet,” dedim soluk soluğa. “Siz kimsiniz?”

“Bennett Reiner. Rhys’in arkadaşayım. Bir keresinde kafede tanışmıştık.”

O görmese de başımı salladım. “Hatırlıyorum. Bennett... Ne oldu, yani... Neden beni aradın?”

Derin bir nefes aldı, konuşmakta zorlanıyor gibiydi. “Mecbur kalmasam seni aramazdım ama sanırım Rhys’in bir sorunu var.”

Midem bulandı, ensemdede bir sıcaklık patlaması hissettim. *Ne oldu? O iyi mi? Yaralandı mı? Yine panik atak mı geçirdi?*

“Beni neden arıyorsun?” diye sordum tekrar, endişeyle öfke birbirine karışmıştı. Bennett’a değil, her şeye karşı.

Rhys bana ait değil. Biz çıkmıyoruz.

“Düşündüm de... Bak, ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum.”

“Hiçbir şey...”

“Ama Rhys’in iyi olmadığını biliyorum. Bir süredir iyi olduğunu sanmıyorum ve nedense senin de bunu bildiğini düşünüyorum. Yani, eğer sana söylediyse ya da sana güvendiye buna *hiçbir şey* denemez.” Son kelimeleri sanki aramızda olanları böyle ifade ettiğim için sinirlenmiş gibi söylemişti.

“Bennett, yapamam...”

“Onunla çıkmak zorunda falan değilsin ama lütfen gelip ona yardım eder misin? Onu gitmeye ikna edemiyorum ve kendini banyoya kilitleyip sadece Sadie’nin girebileceğini söyledi. İnsanların onu bu şekilde görmesini istemiyorsa buradan defolup gitmesi gerekiyor ve hiçbirimiz araba kullanamayız.”

Aman Tanrım.

Ro başını bana doğru çevirdi. Aramanın, konuşulanların en azından bir kısmını duyabileceği kadar yüksek sesli olduğunu biliyordum. Omuz silkip bunun benim seçimim olduğunu belirtti.

“Bana adresi gönder. Gelip onu eve götürürüm.”

Jeep’i park ettikten sonra dışarı atlayıp gürültülü ve “hokey yurdu” ismini kesinlikle hak eden binaya kadar olan kısa mesafeyi yürüdük. Ro kollarını kavuşturdu, elleri özgüvensizce omuzlarını kavradı. Kendini gizlemesine yetmiyordu, özellikle de saçları kurdeleyle bağlanmış güzel bir atkuyruğu hâlindeyken; bronz, çıplak teni göze çarpıyordu.

Ro mavi beyaz çizgili ipek pijama takımıyla –çünkü kızın basit bir tişörtü yoktu– ve ben de bacaklarımın ortasına kadar inen ve şortumu tamamen örten eski püskü bir grup tişörtüyleydim, bu ortama hiç uygun görünmüyorduk.

Yine de birkaç kişinin konuşup g l      verandaya ve  n kapıya çıkan ta  basamaklardan tırmanırken mırıldanmalara göğüs gerdik. Açılan kapıdan içeri girdim ve etrafıma bakınıp Bennett Reiner denen o da  gibi adamı arandım.

Çok fazla tanıdık yüz vardı. Birkaçı beni gördüklerine sevindiklerini ya da “her zamanki hâlime” d nd   me memnun olduklarını söylemek için ifadesiz bakı larımla y zle meye cesaret etti. Hepsinin yanından geçtim ve tam artık Bennett’i arayacaktım ki bir omuz, vücudumu duvara yapı tıracak kadar sert bir şekilde bana çarptı.

“Güzel kıyafet, Ro,” diye sata tı alaycı bir ses.

Onu ânında yere sermeye hazır bir şekilde sese doğru dönerken Ro beni durdurdu; önüme geçerek Tyler’a giden yolu kapattı. Adamın yüzü kızarmı tı, belli ki biraz fazla sarho tu ve bu hâli beni tedirgin etti.

Ro bana sakince, “Bunu ben hallederim,” dedi ama gözleri kocaman açılmış ve tüyleri diken diken olmuştu. “Git de Rhys’i bul.”

“Seni burada bırakmayaca ım...”

“Sorun değil.” Gülümsedi. “Tyler ve ben diye bir şey kalmadı ama onunla ba a çıkabilirim. Ayrıca evin kalabalık salonunda, partinin ortasındayız. Ne olabilir ki?”

Çok  ey. Karşı çıkmak istiyordum ama odanın arka tarafındaki mutfağın yanından tanıdık bir grup insanın bize doğru yakla t  ını fark ettim. Biri iri yapılıydı ve uzun kollu bir gömlekle kot pantolon giymişti, beyzbol şapkasını ters takmış ve kaşlarını çatmıştı. Diğeri biraz daha kısa ama yine de odadaki erkeklerin çoğundan daha uzun boyluydu, her zamanki Matt Fredderic tarzında giyinmişti: d  melerinin yarısı açık bir gömlek, boynunda da zincir.

Her yeri sarmış kalabalığı iterek onlara doğru yöneldim.

Beni önce Bennett fark etti, o da bana doğru ilerlerken aramızdaki mesafeyi yarılamaştık. Freddy de geliyordu ama gözleri bana odaklanmamıştı, sürekli arkaya bakıyordu.

“Arkadaşın iyi mi?” diye sordu duyabileceğim kadar yaklaştığımda.

“Öğretmenini mi kastediyorsun?” diye şaka yaptım ama ağzımda gülümsemeye yakın bir şey bile oluşmadı. “Hayır, değil. Benim... Sen oralarda takılıp iyi olduğundan emin olabilir misin?”

Başıyla onayladı ve omzuma dokunarak yanımdan geçti.

Bennett son derece sakın görünüyordu ama yanaklarında birkaç kadeh içmiş gibi bir kızarıklık vardı. Beyzbol şapkasını düzeltip elden düşme bir çift terlik olan ayakkabılarıma baktı ve omzunun üzerinden başıyla işaret etti.

Mutfaktan geçip neyse ki boş olan dar arka merdiven boşluğuna doğru onu takip ettim.

Bennett merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu, ben de kapalı bir banyo kapısına ulaşana kadar peşinden gittim. Beyzbol şapkasını çıkardı, bir elini dağınık kehribar kahvesi bukleleri arasında gezdirdi ve şapkasını tekrar başına geçirdi, diğer eliyle kapıya doğru işaret etti.

“Peki,” diye fısıldadım, ellerimin terlemesinden ve midemin deniz tutmuş gibi bulanmasından nefret ederek. Kapıyı tıklattım.

“Dolu!” diye bağırdı bir kadın sesi. Sesi kızgındı ama bu, bayılacakmışım ya da kusacakmışım ya da her ikisini birden yapacakmışım gibi duvara tutunmama engel olmadı.

Bennett küçümseyici bir ses çıkararak ofladı ve yumruğunu kapıya o kadar sert vurdu ki kapı yerinden oynadı.

“Aç şu lanet kapıyı.” Bağırmasa da aynı etkiyi yaratmıştı.

Rhys içeriden, “Git başımdan,” diye bağırırken yüzümün kül gibi olduğuna emindim. “İyiyim, Ben.”

“Rhys?” diye seslendim yüzümü neredeyse tahtaya bastırarak. “Ben Sadie. Bana kapıyı açar mısın?”

Açması bir saniye bile sürmedi.

Ya da kızın açması çünkü odadan ilk çıkan kız oldu, yüksek atkuyruğunu ve kot pantolonunu düzeltti. Bize tiksintiyle bakıp gözlerini önce bana sonra da öfkeli Bennett’a çevirdi.

“Freddy sana onunla uğraşmamamı söyledi,” diye gürledi Bennett.

Kız gözlerini devirdi. “Neyse ne, berbat durumda zaten. Ben orada dikilirken on dakikadır kusuyor. Sanırım sen...”

“Gray,” diye mırıldandı bir ses.

Hepimiz Rhys’e döndük.

Vücudu çökmüş, gri gömleğinin yaka kısmı hafifçe koyulaşmıştı, bu da bana ya terlediğini ya da musluktan yüzüne su çarptığını söylüyordu. Cildi kızarmıştı, karmakarışık saçlarını kulağının arkasına atmaya çalışırken bir kısmı nemli yüzüne yapıştı.

Berbat görünüyordu. Yine de... Bana gülümserken gamzeleleri derin ve gözleri buğuluydu.

“Çok güzelsin.” Dili öyle dolanıyordu ki kelimeler birbirine girmişti.

Kafamın içinde hafif bir sarsıntı başlarken vücuduma yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı.

“Sen onunla içeri girdiğinde bu kadar sarhoş muydu?” diye sordum. Küçük bölmemizden çıkmaya çalışan kıza dik dik bakarken gözüm karardı.

Rhys tökezleyerek ağırlığını tekrar kapının çerçevesine verdi ve bize baktı. “Beni buraya o çekti,” dedi hemen, sanki onu suçlamışım gibi. “Ama ben istemedim...”

Hıçkırdı ve tekrar kusar ya da bayılır diye onu korumak için Bennett’ın öne çıktığını gördüm.

“Benimle kafa mı buluyorsun?” diye sordum kıza dönerek. Uzun boyluydu, topuklu ayakkabılarıyla daha da uzundu;

keşke şu an benim de ayağımda topuklu olsaydı da bir tane-sini çıkarıp gözüne saplayabilseydim. “Adam zil zurna sarhoş ve sen onu buraya mı getirdin? Ne için? Resmen burnunun ucunu göremeyecek kadar sarhoşken hokey yıldızıyla takılmak için mi?”

Kızın yanakları kızarıırken gözleri de açıldı. Sanki ne yaptığı yeni fark etmiş gibi görünüyordu. Bir iki kadeh içmiş olabilirdi ama sarhoş değildi.

“Kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum.”

Resmen kulaklarımdan alev çıktı.

Düşünmeden kıza doğru atıldım. Duvara çarptık ve kollarım beline dolandı. Atlarken bir ayakkabım çıktığı için ayağımı kullanarak onu parke zemine indirdim.

“Bir şey yapmadık!” diye bağırdı. “Önce her yere kustu...”

Ona vurdum... ki bu benim için ne yazık ki ilk değildi.

Etrafımızdaki koridorda bulunan az sayıda insan tezahürat yapmaya ya da bağırmaya başlamıştı. Biri yüzüne, diğeri koluna olmak üzere sadece iki iyi vuruş yapabildim, sonunda bana karşı koydu. Çığlık çığlığa bağıırıyordu ama öfkem o kadar yoğundu ki onu duyamıyordum.

Rhys'e dokundu. Ondan faydalandı.

Sonra biri beni çekerek uzaklaştırdı.

Kollarında çırpınırken bile Bennett beni kolayca geriye çekti. Çok iriydi ve bu hâlimiz eminim bir Newfoundland'ın bir Chihuahua'yı ensesinden tutup götürmesine benziyordu. Adrenalin patlamasının etkisinden kurtulmaya çalışırken kulaklarım hâlâ çınılıyordu, bu yüzden hiçbir şey duymazken omuzlarımdan üzerinden ona bağırmaya devam ettim.

Rhys banyonun önünde oturmuş, dolu dolu kahverengi gözleriyle Bennett'in kollarındaki hâlime bakıyordu.

Bu kadar savunmasız görünmesinden nefret ediyordum ama bu beni kendime getirdi.

Rhys'e odaklan.

Çok kolay oldu.

Bennett'a karşı koymayı bıraktım ve başımı salladığımda beni indirdi. Benim yerime Rhys'i kaldırıp bir kolunu onun beline dolarken Rhys de ağırlığını ona bıraktı.

"Onu yanımda istemedim, Sadie," diye mırıldandı Rhys, gözleri parlarken bile kelimeleri birbirine giriyordu. Bana doğru uzandı ama ben ondan kaçtım. "Yemin ederim."

"Sorun değil, Rhys. Biliyorum." İç çektim. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Bennett'a, "Sanırım ona âşığım," dediğini duydum çünkü sesini alçaltmaya çalışmamıştı bile. "Ama o beni *hayatıma* almıyor."

Kalbim sıkıştı ve omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamayarak merdivenden hızla inmeye başladım.

Bennett yüzünü buruşturarak arka kapıdan çıkarken Rhys'e yardım etmeye çalışıyordu. "Sakin ol, dostum."

"Sade benim altın çocuk olduğumu düşünmüyor, Ben." Rhys gülümsedi ama tamamen yanılıyordu. "Artık burada olduğuna göre rol yapmama gerek yok. Yıkıldığımı *biliyor*." Of-layarak bir kahkaha attı.

"Rhys... sen yıkılmadın." Bennett'ın sesi, kendimi korumak için son bir çabayla yükselttiğim çelik duvara rağmen benim hissettiğim kadar perişan geliyordu.

"Öyleyim, Ben. Ve bunu gören tek kişi o."

Bennett bana tedirgin bir bakış attı ama devam etti.

"Hadi seni buradan çıkaralım, dostum," dedi, ses tonu bu sefer daha yumuşaktı.

Bennett evin yan tarafına yakın kalmaya dikkat ederek ve serin sonbahar havasının tadını çıkaran partinin diğer yarısından kaçınarak önden gitti.

Ön bahçeye vardığımızda onları arabama yönlendirmek için öne çıktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı biri. Sese doğru döndüğümde Paloma olduğunu fark ettim.

Ön basamakların biraz önünde duruyordu, daha önce hiç görmediğim çok iri, çok korkunç görünümlü bir adamın kucağından fırlamıştı. Soruyu kime yönelttiğinden emin değilmiş gibi gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu.

Belki de damarlarımda gezinen yüksek adrenalinden ya da Rhys’in sarhoş dudaklarından dökülen savunmasız, yürek burkan sözlerdendi ama ona doğru ilerlemekten kendimi alamadım.

Biraz dengesiz görünüyor olmalıydım çünkü geri adım atarken gözlerinde korku belirdi.

“Eğer onu istiyorsan, Paloma,” diye çıktım. “Onunla daha iyi ilgilen. Ya da onu rahat bırak.”

Kızarak kollarını kavuşturdu. “Ben öyle bir şey demedim...”

“Her neyse. Onunla birlikte ol ya da olma, umurumda değil,” diye yalan söyledim, kelimeleri söylerken dişlerimi öyle sıkıyordum ki acıyordu. “Sadece...” Kendimi tutamadan içinde mizah zerresi olmayan bir kahkaha attım. “Var ya? Boş ver. Ona sahip olamazsın, tamam mı? O benim değil ama senin de değil. Onu rahat bırakırsan bir sorunumuz kalmaz.”

Paloma başını salladı ama bana bakmıyordu. Hayır, Rhys’e bakıyordu. Bennett homurdandı ve gitmemiz gerektiğini söyledi.

“Yolumdan çekil,” diye fısıldadım. Omzunun üzerinden, toplanan küçük kalabalığa doğru baktım. Siyah saçlı adam, sanki bu onun en sevdiği realite şovmuş gibi arkasına yaslanmış, dudaklarında şeytani bir sırıtişla olan biteni izliyordu. Ama onun yukarısında, en yüksek basamakta oturan ve bir futbolcu tarafından kollanan kişi az önceki kızdı.

Elimle onu gösterip biraz daha yüksek sesle seslendiğimde kızın beti benzi attı. “Ve yukarıdaki küçük arkadaşına söyle,

arkasını kollasın. Paten kayarken ellerim yaralı olsa da bir şey olmaz.”

Artık rahat rahat gidebilirdim, içimdeki bir şey kızın yanındaki kırmızılıktan, Paloma Blake’in normalde mükemmel görünen yüzündeki süt dökmüş kedi ifadesinden memnundu. Bunlar beni harekete geçirdi, Rhys ve Bennett’i çimenlikten iki sıra ötedeki arabama götürdüm.

Bennett, Rhys’i bir dev ne kadar nazik olabilirse o kadar nazik bir hareketle arabanın arka koltuğuna oturttu. Rhys koltuğa yaslandı ve öbür tarafa baktığımda koşarak bana doğru gelen Ro’yu gördüm. Sandaletleri kaldırıma vururken pijamasının ipeği serin rüzgârda dalgalanıyordu.

Bennett’in kolunu yakalayınca adam Ro’nun dokunuşuyla irkilip geri çekildi.

“Birinin onu durdurması lazım.”

“Kimi?”

“Freddy’yi.”

Bennett küfredip Ro’yu da yanına alarak partiye geri döndü ve beni Rhys’le bıraktı.

Etraf çok sessizdi. Rüzgâr, ağaçları kırbaçlarken arkadan partinin boğuk sesleri geliyordu. Sessizliğe dayanamadığım için boygenius’ın “Revolution 0” şarkısı kafamın içinde döndürüp duruyordum.

Rhys sadece nefes alıyordu ama hâlâ uyanık ve hayatta olduğundan emin olmak için hızlıca ona baktım. Sarhoş sersemliğine rağmen endişemi gördü.

“Ben iyiyim,” dedi. Tekrar iç çekip elini göğsüne bastırdıktan sonra indirdi. “Yine şu Darth Vader taklitleri işte.”

Kelimeleri hâlâ ağzında geveliyordu ama gözlerimi kaçırmama neden olan o sersem gülümsemesi oldu.

“Burada olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı Rhys. Sesi etrafımdaki ve içimdeki seslerle kusursuz bir uyum içindeydi.

Ona bakmamak neredeyse acı vericiydi.

“Nerelerdeydin?”

“Rhys...” diye yalvardım.

Neredeyse arabadan düşecekmiş gibi uzanıp elimi tuttu. Böylece ona bakmak, koyu kahverengi gözlerindeki koyu mavi damlalar gibi parlayan acıyı görmek zorunda kaldım.

“Seni defalarca aradım. Ben sadece... Sadie, lütfen.”

“Bunu şimdi yapma. Sen sarhoşsun, ben de yorgunum.”

Dudağını ısırp başını salladı ama hareketi yavaş ve uyuştu.

Onu tekrar öpmek istiyordum ama bu bencilceydi çünkü buna ihtiyacı olan *bendim*.

Onun yanımdayken hissettiklerim bunaltıcıydı. Ona dokunma, ona sarılma ihtiyacı... Genelde hissettiklerim beni bunalttığında böyle olmazdı. Bu yatıştırıcı bir şeydi, sanki kafamdaki tüm kötü düşünceleri eritiyordu.

Başparmağımla onun sıcak elinin etrafında daireler çizerek, “Gözlerini kapa,” diye fısıldadım. Kendimi *onun* rahatlığına bıraktım. “Uyuyup kendine gelmelisin, parlak çocuk.”

Lakabı duyunca dudakları kıvrıldı. Gözleri hâlâ kapalı ve eli hâlâ elimdeydi.

“Uyandığımda hâlâ burada olacak mısınız?”

“Evet,” diye mırıldanarak bir anlığına onun aşırı ısınmış alnını okşayıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. “Yanımdayım.”

Bu hâliyle bile –yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle arka koltuğumda otururken– olağanüstü görünüyordu. Onun kaderinde *büyük* bir şey olmak vardı.

Parmak eklemleri morarmış ve yanağı kızarmış olan Freddy ve Ro dönene kadar sabırla bekledik. İkisi de birbirine tek kelime etmiyordu, sadece bana Bennett’ın bizimle geleceğini söylediler.

Onları Hokey Evi'ne bıraktım; Freddy, Rhys'in eve doğru yürümesine yardım ederken dördümüz de sessizdik.

Yanında Freddy olsa bile onu orada bırakmaktan nefret ediyordum. Onu yalnız bırakmak yanlış geliyordu.

Küçük güzel evlerinden uzaklaşırken birden dank etti: *Çünkü onun bana ait olduğunu düşünmeye başladım.*

O çok daha fazlasını hak ediyor. Onunki geçici bir çöküş ama benim tamir olacağım yok.

Bu düşünce bütün gece ve ertesi gün boyunca hiç aklımdan çıkmadı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Rhys

Ellerim titriyordu.

Masada annemin çömlekçilik denemesinden kalma şekilsiz bir kupa dışında hiçbir şey olmadığı için beklerken yalnızca yumruklarımı sıkabildim.

Bu çok saçma. Kötü bir fikir.

Ama bunun doğru tercih olduğunu biliyordum.

Kuvvetli bir baş ağrısıyla uyanmıştım ve Bennett bütün gece başımda nöbet tuttuğu yatak odamın duvarına yığılmıştı. Önceki gece kafamın içinde tekrar tekrar dönerek bana işkence ediyordu.

“Sanırım ona âşık oldum.”

Aman Tanrım. Ama sonuçta doğruydı, hiç değilse kısmen.

İki hafta daha onun alaycı tavırlarına ve ateşli kıkırdamalarına maruz kalsam ona âşık olacaktım.

Bennett bana neler yaptığımı ve ne söylediğimi anlatmayı bitirdikten hemen sonra telefonuma uzanıp çok hızlı ve umutsuz diyebileceğimiz bir özür mesajı göndermişim. Sadie’nin son mesajından sonraki tüm yazdıklarım gibi bu da cevapsız kalmıştı. Eğer hâlâ mesajlarımı alıyorsa deli gibi görüldüğüme emindim. Belki de deli olduğumu düşünüyordu; onun gözünde sadece takılıyorduk ve ben gidip kıza ona âşık olduğumu söylemişim.

Bennett'in bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu, ben de mecburen ona anlatmıştım. Her şeyi. Başlarda çektiğim acıyı, geceleri kendi başıma uyuyamadığımı, panik atakları, Sadie'yi... her şeyi. Anlattığım süre boyunca öfkeli görünüyordu ama kontrol delisi kaleci için bu gayet olağan bir ifadeydi.

Ama sonra bana sarılmıştı. Sıkıca. Sevgiyle.

Bana dolu dolu gözlerle bakarken, "Bize söyleseydin, bana söyleseydin yardım edebilirdik. Her şey farklı olurdu," demişti.

Bunu söylerken doğru olduğunu biliyordum ama yine de ondan takımdan kimseye söylememesini istemiştim. Bennett bilebilirdi, en başından beri bilmeliydi ama bu herkes için geçerli değildi. Bu acı bana aitti, paylaşmayı seçtiğim kişileri de kendim seçecektim.

Ama... bilmeyi hak eden biri daha vardı.

"*Chto eto?*" Babam merdivenlerin son basamağından inerken Rusça sözleri huysuz ama neşeli gibiydi. Gömleğinin en üst düğmesini iliklerken, "Bu ne?" diye İngilizce tekrarladı.

İş için giyinmişti ki bu onun için bir röportaj, basın etkinliği ya da annemle alakalı bir şey anlamma geliyordu.

"Bir dakikan var mı?"

Yüzümdeki ifadeyi, hatta beden dilimi inceleyişini izledim. Bu konuda her zaman iyi olmuştu, ligdeki güçlü yanlarından biri de buydu. Yüz ifadesi sertleşirken başıyla onayladı.

"Annenin de gelmesi lazım mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. Çünkü ne kadar saklamaya çalışsam da her şeyi biliyordu. "Sadece sen."

Herhangi bir şey söylemeden masaya geçti. Ben baş taraf-taydım, o da bana en yakın sandalyeye oturdu.

"Kahve ister misin?" diye sordum birden umutsuzca oyalanmak isteyerek.

Başını iki yana sallayıp sabırla beklemeye devam etti.

Ailemle her zaman yakın olmuştuk. Okul için dünyanın başka bir yerine gitmeyi seçsem onlar da peşimden taşınırlardı sanırım. Ben de... bunu sorun etmiyordum. Yaralandığım zaman acıdan dolayı bunu görmek zor olmuştu ama bu aslında beni kurtaran bir lütuftu.

“Oğlum,” diye fısıldadı, duruşumu neredeyse birebir taklit etmeden önce elimi okşadı. Kasıtlı olarak değil, aynı hamurdan geldiğimiz içindi. Gençliğinin bir kopyası gibiydim. Gördüğü şey bu muydu?

Oğlum. Oğlum. Oğlum.

Plaktaki kalıcı bir çizik gibi tekrar kafamda çınlamaya başladı, ânında baş ağrısına neden olan hafızamdaki bir aksaklıktı. Sadie'nin şarkılarını kafamda çalmaya çalıştım, Oasis şarkısını tekrar tekrar başa aldım.

Yine de lanet olası kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum.

“Ben iyi değilim,” dedim zar zor.

“*Vchistuyu*,” diye fısıldadı, yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. Kısmi ve sınırlı Rusça dağarcığımda yer almayan bir kelimeydi bu.

“Bunu bilmiyorum.” Başımı iki yana sallarken boğazım düğümlendi.

“Sonunda.” Gülümsedi ama gözleri dolmuştu. O ve annem söz konusu olunca bu evde duyguları yoğun yaşamak her zaman hoş karşılanırdı. Sakatlığımdan sonra ise boğucu hâle gelmişti. Şimdi... şimdi tekrar *evimde* gibi hissetmeye başlamıştım. “Sonunda, Rhys. Artık bana neler olduğunu anlatacaksın. Seni inciten ne?”

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. “Nereden anladın...”

“Annen olmadığımı biliyorum.” İtirazlarımı susturmak için elini kaldırdı. “Ama annenle birlikte hayatımdaki en önemli şey sensin. Acını dindirmek için bütün kanımı dökirim. Şimdi anlat bana.”

Ben de anlattım. Her şeyi karışık anlatmaya başladım çünkü söylemesi en zor olanın ne olduğunu biliyordum.

Ona geceleri yaşadığım panik atakları, annemin beni defalarca sarsarak uyandırmak zorunda kaldığı kâbusları anlattım. Bana reçete edilen uyku haplarına nasıl başladığımı, bu hapların bana nasıl her şeyi unutturduğunu ya da bir an mutfakta yemek hazırlarken birdenbire kendimi nasıl limana doğru araba sürerken bulduğumu... Bunlar beni o kadar korkutmuştu ki hapları bırakıp kâbuslarla uğraşmayı yeğlemiştim.

Hâlâ kâbus görüp görmediğimi sorduğunda dürüst oldum. Görüyordum.

Ona buza ilk döndüğümde geçirdiğim panik atakları anlattım ve detayları duydukça yüzünde perişan bir ifade belirdi. Ondan yardım istemediğim için böyle olduğunu biliyordum; acı çektiğimi, korktuğumu ve yalnız olduğumu biliyordu ama yalnız değildim. Ona bunu da anlattım; Sadie'den, müziğinden ve onunla ilgili bana huzur veren diğer her şeyden bahsettim.

Babam buna gülümsedi, sessiz kalıp her şeyi anlatmama izin verirken gözleri yaşarmıştı.

Ve sonra ona neden bunu ilk kez duyduğunu anlattım.

“Hastanedeyken,” diye başladım masanın üzerine yayılmış ellerime bakarak. “Pek bir şey göremiyordum, görebildiğim kadarını da hatırlamıyordum. Ama seni duyabiliyordum, oradaki herkesten çok seni duyuyordum. Seni hep duydum.”

Hâlâ metalle karışık o keskin antiseptik kokusunu alabiliyordum, ellerim göremeyen gözlerimi ovalamaya çalışırken bir hemşire onları tutmak zorunda kalmıştı. Annem ağlıyordu ama bunu belli belirsiz anlayabiliyordum çünkü en yüksek ses babamın hıçkırarak haykırılarıydı.

“Oğlum! Oğlum, ona yardım edin. Lütfen.”

Ve sonra, “Onsuz yaşayamam. Oğlum olmaz, bunu bana yapamaz.”

İnanılmaz acı veren bir şey falan değildi ve bunu anlamak için bir yığın terapi seansı gerekecekti ama çığlıkları peşimi bırakmıyordu. Babamı daha önce hiç üzgün ya da korkmuş görmemiştim. Ve korkunun zirvesine çıktığımda babamın sakin, istikrarlı duruşu gitmişti; sadece panik vardı.

Bu yüzden her şeyi kendime saklamıştım. Çünkü babamı seviyordum ve onun sesini bir daha asla öyle duymak istemiyordum.

Cesaretimi toplayıp ona bakmadan önce hepsini anlattım.

Benimkilere benzeyen gözleri, yüzünden yaşlar süzülürken parlıyordu.

Sonra bir anda kalktı, ben daha gözümü kırpamadan kollarını bana dolayıp sımsıkı bir kucaklamayla beni koltuğuma hapsetti.

“Oğlum,” diye fısıldadı saçlarımın arasına ve bu kez bir korku ya da panik dalgası omuriliğime hücum etmedi. Sadece içten bir sıcaklık vardı. “Çok üzgünüm, Rhys. *Prosti menya, pozhaluysta.*” *Affet beni, lütfen.*

“Sen hiçbir şey yapmadın...”

“Yaptım,” dedi daha da sıkı sarılarak. Sonra beni bırakıp yerine geri oturdu. Boğazımdaki yumru yutkunmayla gidecek gibi değildi, bu yüzden çok içmek istediğim kahveye uzanmaya gerek duymadım. “Orada olmalıydım, bir durup düşünmem ve senin neye ihtiyacın olduğunu görmem gerekirdi. Ama seni o hâlde görmek, buzun üzerindeki kan, vücudunun kendini bırakışı...”

Elimle onu durdurdum ve o da başını salladı.

“Bunu düşünmek hâlâ çok zor. Başımı döndürüyor,” dedim.

“Hatırlayamadığın için mi?”

Başımla onayladım.

“Teşekkür ederim, Rhys. Bana her şeyi anlattığın ve dünyana girmeme izin verdiğin için.” Babam boğazını temizledi ve bakışlarıyla buluşmadan önce yanaklarındaki yaşları sildi. “Beni iyi dinle. Yarın patenlerini çöpe atsan da umurumda değil. Mutlu olduğun sürece hayatının geri kalanında ne yapmayı seçtiğin

bana hiç fark etmez.” Güldü ve sandalyesinde arkasına yaslanıp rahatladı.

“Eğer yıllar önce eline bir basketbol topu almış olsaydın ben de hayatımın geri kalanında o büyük köpük parmaklardan biriyle saha kenarında olurdum. Eğer eline boya fırçası almış olsaydın duvarlarımızdaki her boşluğu senin eserlerinle süslerdim. O koca beynini mühendislik ya da hukuk için kullanırsan seni son nefesime kadar desteklediğimi göstermek için elimden geleni yaparım.”

“Hokey oynamak istiyorum. Gerçekten,” diye ısrar ettim çünkü bunu hâlâ istediğimi biliyordum, sadece panik ve acının altına gömülmüştü.

“Yine de. Bu” –odayı gösterdi– “sahip olduğumuz bu hayat, sen güvende ve mutlu olmadığın sürece bir *hiç*. Tek istediğim bu. Seni seviyorum, oğlum.”

Gözlerimin kenarlarında biriken yaşları tutmaya çalıştım. “Seni seviyorum.”

Kemiklerime yeni bir şey yerleşirken uzun bir sessizlik oldu. Uyuşukluk hâlâ oradaydı ama bunaltıcı değildi. Sadece *oradaydı*.

“Bugün piste gidelim,” diye öneride bulundu babam, tam da annem pantolon ve güzel bir gömlek giymiş olarak merdivenlerden inerken. Sanki kas hafızasında varmış gibi hemen annemin yanına gitti ve onun da anneme karşı benim Sadie’ye duyduğum gibi her şeyi yiyip bitiren bir tutku hissedip hissetmediğini merak ettim.

Başımı iki yana salladım. “Bugün yapacak işlerin var, benim de var. Ama bu hafta yapalım mı?”

Gülümseyip başıyla onayladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Kendimi daha da evdeymişim gibi hissettim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rhys

Ayık ya da değil, Sadie'siz bir haftam geçmişti ve bu durum oyunumu etkilemeye başlamıştı. Geçen hafta sonu iç saha maçlarımızı oynadıktan sonra önümüzdeki hafta sonu deplasman maçlarımız vardı. Şu âna kadar geçen yılki seviyemizdedik; Boston College, Michigan ve Harvard en büyük rakiplerimizdi ve zirveye yakındık.

Konsantrasyonum iyi olsa da harika değildi; kendimi onu bir an bile görebilmek umuduyla piste her gün gereğinden erken gelip akşamları da oyalanırken bulduğum için biraz dikkatim dağınıktı.

Beni sakinleştirmesini özlüyordum, evet.

Ama sadece onu özlüyordum.

Sadie her şeyden önce benim arkadaşımdı, inatçı çenesi bana bunu yüksek sesle söylemesine izin vermese bile. O iki ay süren sabah patenleri artık buzda ve buz dışında en sevdiğim anılarımdan olmuştu. Daha fazlasını istiyordum.

Ama yine de ona ulaşamıyordum.

Şimdilik onu bekleyip kendimi ona layık hâle getirmeye çalışıyordum.

Haftada bir terapi yeterli değildi ama bir başlangıçtı. Sadie'nin benim olmasını istiyorsam bir yandan koltuk değneğim de olamazdı. Bunu ona bir daha asla yaşatmayacaktım.

Kütüphane dışarıdaki hava koşullarına uygun olarak biraz serindi. Kampüs içindeki eski binaların çoğu gibi burası da genellikle ya dondurucu olurdu ya da yanardı.

Derslerime iyice çalıştım. Takımda olmak için bu gerekliydi ama kaptanlık görevlerim için de gerekiyordu. Görevlerim arasında profesörlerle ilgili bilgileri, yararlı ipuçlarını ya da ortak sınav sorularını paylaşabilmemiz için takım çalışma günleri düzenlemek de vardı. Takım arkadaşlarımla yanında olmak ve gülümsüyormuş gibi yapmak hâlâ zordu ama içimde henüz iyileşmemiş bir yara vardı. Bir gecede de geçmeyecekti.

Bunu kendime sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordum.

İşin iyi tarafı, Toren Kane genellikle takımla ilgili herhangi bir şey olduğunda ortalarda olmuyordu, yani buzdaki hatırlatıcım beni buzun dışına takip etmiyordu.

Kütüphanenin en gürültülü olan birinci katının arka taraflarındaki masaya doğru giderken gözüme bir şey çarptı.

Aradığım küçük artistik patinajcı üzerinde dar bir kot pantolon ve yine büyük bir tişörtle, iriyarı artistik patinajcı Luc'un yanında yarı kambur duruyordu. Bu adamı görmek sırtımın rahatsız edici bir kıskançlıkla diken diken olmasına neden oluyordu ve bu pek alışkın olduğum bir şey değildi.

"Bekle, Sadie," diye seslendiğimde yan masadaki kütüphaneciden sert bir bakış yedim. Omuz silktim, sonuçta sessiz katta değildik.

Artan bir hayal kırıklığıyla Sadie'nin de Luc'un da beni görmezden geldiğini fark ettim. Aceleyle ve hiç yavaşlamadan ön kapıya doğru ilerlemelerine rağmen onları takip ettim.

Kütüphaneden dışarı fırlayıp küçük otoparka girerken biraz daha yüksek sesle bağırmaya başladım.

Sadie arkasını döndüğünde telefonu kulağındaydı, geniş gri gözlerinde panik dolu bir bakışla beni süzdü ve nedense benim varlığım onu daha da üzmüşe benziyordu. Karnıma bir tekme yemiş gibi hissettim. Birini arayıp açmasını beklerken bir yandan da dönüp duruyordu.

Luc iç geçirip sanki arkadaşmışız gibi bana doğru başını salladı.

Sadie'yle yatmadığı sürece sorun yoktu ama öyleyse muhtemelen kışına tekme basmak isteyecektim.

Yanıma geldi. Benimle hemen hemen aynı boyda ve yapıdaydı; tam anlamıyla bir sporcuydu, bu da adamla daha önce hiç konuşmamış olmama rağmen bir şekilde ona karşı daha da öfkelenmeme neden oluyordu.

Bir elini simsiyah saçlarının arasından geçirerek başını bana doğru çevirirken gözlerimi önümüzde volta atan kızgın patenciden ayırmayı reddediyor ve *bir şeyler yapabilmeyi* diliyordum.

“Rhys, değil mi?”

Freddy'nin sesi kulaklarımda çınlarken çenemi biraz sıkarak başımla onayladım. *“Partnerlerini tutmakta ve onlarla yatmamakta zorlanıyor. Sanırım eskiden Sadie'yle de bir şeyler yaşamıştı.”*

“Luc.” Tekrar Sadie'ye baktı. İçimdeki sahiplenme dürtüsü onun gözlerini oymak istememe yol açsa da akıl sağlığımı korumayı başardım. “Bu çok saçma. Antrenmanı kaçırmaktan bu kadar korkmamalı.”

“Neler oluyor?”

Konuşacak gibi oldu ama sonra durdu.

Sadie telefonunu arka cebine soktu ve küçük bir çığlık atarak döndü döndü. Ayağını yere öyle sert vuruyordu ki Luc ve ben onu durdurabilecekmişiz gibi öne atıldık.

“Sorun ne?” diye sordum, aniden kendimi davetsiz misafir gibi hissetmeye başlamıştım ve bunun her saniyesinden nefret ediyordum. Bunu kabullenmek zordu, ona ulaşamamak daha da zordu.

“Rhys, lütfen, şu anda seninle bunu yapamam,” deyip elini savurarak beni başından savdı, küfrederken yeniden telefonunu tuşladı. “Nerede o?”

Luc ona yaklaşıırken, “Sakin ol, Sadie, lanet olası antrenmanı boş ver işte,” deyince midemin bulandığını hissettim. “Yapamaz...”

“Yapabilir ve hiç acımaz, eğer kaçırırsam okul standartlarına göre bursumu kaybedebilirim.”

Boğazımda düğümlenen şüpheyi yutarak tekrar öne çıktım ve elimi sırt çantamın askısına koydum. “Yardım edebilir miyim?”

“Rhys.” Sadie iç çekti, patlamak üzere olan bir yanardağa benziyordu. “Lütfen, ben...”

“Biliyorum,” diye sözünü kestim, omzum Luc’u ikimizin oluşturduğu balonun dışına hafifçe itene kadar yaklaştım. Bakışlarımın altında yumuşamaya başlayınca ona dokunmaya cesaret edebildim. Uzanıp elini tuttum ve avucunun içine daireler çizmeye başladım. “Sadece sana nasıl yardım edebileceğimi söyle, Gray. Kahretsin, seni panik içinde görmekten nefret ediyorum.”

Giderek daha cesur davranarak elini bıraktım ve çenesini hafifçe kavradım, gözlerini bana çevirmesini sağladım. Gözlerindeki umutsuz ve korku dolu bakış karşısında yüreğim sızladı.

“Söyle bana.”

Kendini bana bıraktı ve bir yanımda –beynimin gülünç derecede erkek olan kısmı– şimdi Luc’a bakmak ve ona sırtlamak, sanki *Gördün mü?* der gibi kızın artık kollarımda olduğunu göstermek istiyordu. *O sadece benimle rahatlıyor. Onun*

rahatlamaya geldiği kişi benim, sen değilsin. Yine de dikkatimi Sadie'de tutmayı başardım.

“Kardeşlerim okuldan geldi ve genelde onlarla ilgilenen komşumuz bugün bakamıyor.” O bana her şeyi fısıldarken çenesindeki nazik kavrayışımı hiç bırakmadan başımı sallıyordum. “Ro da evde olmalıydı ama telefonuna cevap vermiyor ve antrenmanımı kaçıraramam...”

“Kardeşlerini ben alayım mı?” Başımı salladım. “Onları nereye götürüyüm?”

“Sorun değil.” Geri çekildi, teklif edilen yardıma karşı hemen savunmaya geçmişti. “Hayır, ben sadece...”

“Sadie,” dedim ses tonumu biraz daha sertleştirerek. “Evinin nerede olduğunu biliyorum, aklımda. Onları nereye götürmem gerekiyor?”

Gözleri yaşlarla dolsa da sonunda pes ederken bir damlanın bile akmasına izin vermedi. “Peki, tamam. Sadece... Onları yurda götürebilir misin? Ro muhtemelen ders arasında uyuyordur. Evet, evet. Sana numarasını vereyim, onları yurdun dışından alabilir.”

Başımla onayladım ve Ro'nun numarasını girmesi için telefonumu ona verdim. “Şimdi, sadece git...”

Luc onun çantasını yerden alıp onu beklerken bile tereddüt etti. “Rhys...”

“Biliyorum...” Söylemek istediğim her kelimeyi yuttum ve ona maskeli gülümsemelerimden birini sundum. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Tamam mı, Gray?”

Dudağını sertçe ısırırken gözleri üzerimde gezinmeyi bırakmasa da başını salladı. “Tamam, Rhys.”

Bana *parlak çocuk* dememesinin neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordum.

Luc'un elindeki çantayı kapıp onu bekleme zahmetine girmeden topuklarının üzerinde döndü. Sadie'nin duyamayacağı noktada Luc bana dönüp omzuma hafifçe vurdu.

"Koç Kelley'le tanıştın mı bilmiyorum."

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Peki," diyerek bir nefes verdi, gözlerini kapadı ve sanki bu yapmak istediği son şeymiş gibi başını salladı. "Eğer ona karşı bir şeyler, gerçek duygular, hissediyorsan -ki bence hissettiğin çok açık- o zaman ona göz kulak olmalısın."

Onu itip, "Ona göz kulak oluyorum zaten," diye gürlenmek için kendimi zorladım. Bunun yerine sesinin tonuna, gözlerindeki yenilmiş bakışa dikkat kesilmiştim.

"Şu aşırı gergin koçu konusunda senin sözünü dinleyebilir."

Kaşlarım çatılırken sağ omzumdaki sırt çantamı düzelterek diğer kayışı da geçirdim. "Bunun normal olduğunu, herkese karşı böyle olduğunu söyledi."

Luc iç çekerek başını iki yana salladı. "Kelley normal değil. Ve eğer o lanet olası pistte neler döndüğünü bilmiyorsan..."

"Laroux!" diye bağırdı Sadie ayağını yere vurarak. "Senin yüzünden geç kalırsam taşaklarını keser ve arabama asarım."

Onu izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi ve Luc sözlerini bitirmeye zahmet bile etmeden onun peşinden koşmaya başladı.

Sadie'ninkiyle aynı ama biraz daha aydınlık bir evin ön basamaklarında Liam ve Oliver sırt çantalarını takmış, bir başlarına oturuyorlardı.

Ve yan tarafta, onların evinin bahçesinde yüzüstü yatan bir adam vardı.

Adamın çocuklara bu kadar yakın olması beni o kadar korkuttu ki onlara doğru koşmadan önce arabayı zar zor park edebildim. Liam beni görünce çığlık atmaya başladı, ayağa kalkıp Oliver'ın omuzlarını sarsarken yüzünde şaşkın bir gülümseme belirmişti.

“Selam çocuklar,” diye seslendim. Yavaşladım ve sanki bu onları sadece birkaç metre ötedeki yabancıнын *tehlike* diye bağırان hâinden uzaklaştırabilirmiş gibi bir gülümseme takındım. “İyi misiniz?”

“Bizim için mi geldin?” diye sordu Liam soruma cevap vermek yerine ve midemde bir boşluk oluşmaya başladı. “Bayan B evde değil, bu yüzden ne yapmamız gerektiğini bilemedik.” Küçük omuzlarını silkti.

Tekrar evlerine doğru baktım. Adamın etrafı birkaç teneke kutu ve şişenin yanı sıra bir de kustumuk birikintisiyle çevriliydi ama nefes alıyordu. Geri çekilip çıkmaz sokağın geri kalanını inceledim.

“Evet, size geldim.”

Liam yine çığlık atarak yerinde zıplamaya başladı, heyecanını dizginleyemiyormuş gibiydi.

Oliver'a doğru bakarak, “Siz bu adamı tanıyor musunuz?” diye sordum.

Oliver cevap vermedi ama Liam dudağını dişleyerek tereddütle de olsa başını evet dercesine salladı. “O benim babam.”

Siktir. Sanırım kusacaktım.

“Sadie çok kızacak,” dedi Oliver, sırt çantası bir omzundan kaymış hâlde kardeşinin yanında duruyordu. Bana attığı bakış en iyi ihtimalle temkinliydi. “İnsanların onu öğrenmesinden nefret eder.”

Liam bunun üzerine biraz endişeli göründü. “Ama Rhys'ten hoşlanıyor.”

“Aynen öyle.” Abisi kıkırdadı, sonra şüpheli bakışlarını yine bana yöneltti. “Seni buraya Sadie mi gönderdi?”

Liam’ın anlamadığı belliydi ama ben anlıyordum. Oliver on iki yaşındaydı ama Sadie’nin bana söylemediğini, bunu benden sakladığını biliyordu.

Kafamda uçuşan düşünceler arasında odaklanmaya çalıştım.

“Evet. Ben sadece sizin şoförünüzüm.”

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum,” diye iç geçirdi Liam.

“Sizi Ro’ya götürüyorum demek.”

Liam, “Evet!” diye bağırıp yumruğunu havada savurdu. Bahçede bira şişelerinden oluşan çarpık bir mozaik içinde sızmış babasına ikinci kez bakmadan arabama doğru koşmaya başladı.

Sanki bu alışıldık bir durum gibiydi.

Oliver yüzündeki öfke maskesinin ardına gizlenmiş korku ve istek karışımı garip bir ifadeyle bekliyordu.

“İsterseniz The Chick’e uğrayabiliriz,” diye teklif ettim. “Zamanımız var.”

Oliver’ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve Liam arabanın kapı kolunu çekiştirmeye devam ederken tiz bir sesle, “Ollie’nin en sevdiği!” diye bağırdı.

Onun favorisi olduğunu biliyordum. Sadie’ye haftalar önce, arabasının yolcu koltuğunda, kucağımda öpüşürken sormuştum. The Chick’ten kalan çöplerle dolu bir başka poşet daha görmüş ve bağımlılığı konusunda onunla dalga geçmiştim, o da bunun Oliver’ın bağımlılığı olduğunu açıklamıştı. O zaman bunu rahatlatıcı bir aktivite gibi anlatmıştı.

Şimdi daha iyi anlıyordum.

“Hadi gidelim.” Omzumun üzerinden başımı salladım. “Yiyecek bir şeyler alırız ve müziği de senin çalmana izin veririm.”

Ve tıpkı ablası gibi Oliver da neşelendi. Kalbim göğsümde sıkışıp duruyordu ama kendimi tutup yol boyunca ABBA şarkıları söylemelerine izin verdim, sanki Luc'un sözlerine bir de evlerinin görüntüsünün eklenmesiyle oluşan endişeyi silecekmiş gibi onların mutluluklarına tutunmaya çalıştım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Rhys

Çocuklar tavuklu sandviç, patates kızartması ve milkshake ile karınlarını doyurduktan sonra, Sadie'nin aylar önce beni götürdüğü bir parka arabayı çekip telefonumu açtım ve Ro'nun numarasını buldum. Arabadan inip hafifçe yana çekildim ve onu aradım.

Telefon iki kez çaldı, sonra hırçın bir ses, "Ne istiyorsun lan, göt herif?" diye bağırdı.

Duraksadım, kesinlikle Ro olmayan öfkeli erkek hırıltısı karşısında neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. Birden rahatsız edici bir hisse kapıldım.

"Bu Ro'nun numarası değil mi?" Sesim stabil, biraz sakın ama yine de kararlı bir tondaydı. Takımdan bazıları buna "Kaptan Rhys sesi" derdi.

Uzun bir duraksamadan sonra daha kısık bir ses, "Rhys?" dedi.

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu ve öksürdüm. "Freddy?"

Freddy'nin sesini hayatımda hiç böyle duymamıştım.

Matt Fredderic geri dönmeden önce arka planda bazı yaygaralar duydum. "Şu anda, şey, ders çalışıyoruz." Telefondan

uzaklaşmış gibi sesi alçaldı ve ben sadece sessiz bir şekilde, “Rhys’miş, prenses. Ben hallederim,” dediğini duyabildim.

Birdenbire tekrar son ses konuşmaya başladı. “Pardon –şey, bekle– Ro’yu niye arıyorsun lan?”

Sesi çok huysuz geliyordu, sanki bana biraz kızmış gibi.

“Neden mi?..” *Yeni bir öğretmen bul ve o kızı rahat bırak* ile biten bir nutuk atmak istiyordum ama kendimi tuttum. Bunun yerine elimi yüzümde gezdirip iç geçirdim. “Sadie kardeşlerini Ro’nun yanına, yurda getirmemi istiyor.”

Bir hışırtı daha geldi ve Ro telefonu alırken Freddy’nin arka planda şikâyet ettiğini duydum.

“Selam,” diye söze başladı, sesi kısık ve rahattı. “Kusura bakma, bu aralar gereksiz aramalarla ilgili sıkıntı yaşıyorum da. Ancak birkaç saat sonra dönebilirim. Hay aksi.”

“Sorun değil, Ro.” Gülümseyip arabama baktım, çocukların kalan son patatesleri de *shake*’lere batırdıklarını ve Liam’ın ağzına çikolata bulaştığını gördüm. Sakin görünüyorlardı; Oliver bile biraz rahatlamış gibiydi. “İstersen benimle kalabilirler. Hazır olduğunda bana haber ver yeter, tamam mı? Acele etmene gerek yok.”

Telefona doğru sesli bir gülümsemeyle iç geçirdi. “Teşekkürler, Rhys.”

“Sorun değil.”

Annemlerin evinin önüne geldiğimde Oliver’ın nedense hâlâ bitmemiş milkshake’i boğazında düğümlenirken Liam ciyak ciyak bağırdı.

“Bir kalede mi yaşıyorsun?” diye soran Liam gözlerini kırıştırarak tamamen yenilenmiş olan villaya bakıyordu.

Ön taraf orijinal tarzını korurken arka tarafa eklemeler yapılmıştı ve binanın ilk hâline göre oldukça genişlemişti.

Duvarlar griye boyanmıştı ama çok sayıda sarmaşık ve ağaçla sarıldığı için hayat doluydu, parlak renkli çiçeklerin yaz yeşilinin tuvalini süslediği bahçelerden biri buradan bile görülebiliyordu.

Kış ayları tam bir eziyet olsa da annemin botanik bilgisi ilkbahar ve yaz aylarından sonra şimdi sonbaharın başlangıcında bile kendini gösteriyordu.

Gülümsedim. “Hayır ama ailem yaşıyor.”

“Babası hokey oynuyordu, Liam, ne bekliyordun?” diye sessizce mırıldandı Oliver ama fal taşı gibi açılmış gözlerle eve bakıyordu.

“Bizim babamız da hokey oynuyordu,” diye çıktı Liam. Ama abisinin öfkeli bakışlarını görünce ben bu konuda bir şeyler sormadan sustu.

Tam laflarının üstüne, arabamın yaklaştığını duyan babamın bahçeden çıkıp geldiğini gördüm. Terastan indiğinde yüzünde mutlu bir şaşkınlık vardı. Kumaş pantolonu ve gömleğine toprak bulaşmıştı, yani gerçekten de röportaj veya toplantı için bir yerlere gitmişti ama anneme bahçe işlerinde yardım etmeden üstünü değiştirmekle bile uğraşmamıştı.

Camlarımdaki film çok koyuydu ve babamı uyarmak istiyordum, bu yüzden arabayı boşa aldım ve dışarı çıkmadan önce çocuklara hemen döneceğimi söyledim.

Babam elini omzuma koydu ve ben, “Yardıma ihtiyacım var,” diye fısıldarken kaşları çatıldı.

“Sorun ne, Rhys?”

Arabaya doğru başımı sallarken sesim titriyordu. “Sadie’nin kardeşlerini getirdim. Yardıma ihtiyacı vardı...”

“Rhys, sakın ol,” diye sözümü kesip hafifçe omzumu sıktı.

Neden bu kadar üzgündüm?

Çünkü Sadie yalnız başına onlarla ilgileniyordu ve sen onu kendinle de ilgilenmeye zorladın. Bencilsin.

Gözlerimi sıkıca kapadım. “Evet. Evet, tamam.” Tekrar yutkunup bir elimi karışık saçlarımdan geçirdim. “Ben, şey, onları yemek yemeye götürdüm. Sadie onları bir arkadaşına bırakmamı söyledi ama bilemiyorum. Karışık bir durum. Ve onlar çocuk, bu yüzden bazı oyuncular oradadır diye onları Hokey Evi’ne götürmek istemedim, ya yabancıları sevmezlerse? Ama... o benden yardımımı istedi ve...”

“Rhys, sorun yok.” Arabaya doğru başını salladı ve gülümsedi, el sallayarak çocukları içeri çağırdı. “Çocukları arabadan çıkar da içeri götürelim, tamam mı?”

“Tamam.”

Ben arabaya dönüp kapılarını açarken babam geride duruyordu. İkisi de tereddüt etti, Liam merakla babama bakıyordu ve onu pencereden görebilmek için koltuğun üzerinden uzanmıştı.

“Koç Max mi o? O senin baban mı?”

Kemerini çözerken gülümsedim. Muhtemelen bir araba koltuğunda olması gerekiyordu ama şu anda elimde böyle bir şey yoktu. Hemen Amazon’dan bir tane sipariş etmek üzere telefonumu çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. “Evet, o. Benim babam.”

“Süper ya. Baban seninle hokey oynuyor.”

Oliver gözlerini devirdi ama koçu olan babama doğru ara sıra gergin bakışlar atıyordu.

“Öyle mi?” diye sorarken onu arabadan çıkarıp kucağıma aldım.

“Öyle,” diye mırıldandı. Küçük ellerini uzatıp boynumda kıvrılan saçlarımin uçlarıyla oynamaya başladı. “Keşke benim babam da benimle oynamak istese.”

Bunu duyan Oliver kendi başına arabadan çıktı ve kapıyı çarptı. Arabanın yanında durup bizi bekledi.

Babamın, “Oliver,” diyerek onu selamladığını duydum. “Seni görmek çok güzel, şampiyon. Sezonun nasıl gidiyor?”

Bu soru ortanca Brown kardeşi rahatlatmışa benziyordu, gönülsüzce de olsa muhteşem sezonu hakkında bôbürlenmeye başladı.

Liam da birkaç kez araya girdi, abisinin “dünyadaki en iyi hokey oyuncusu” olduğuyla ilgili çılgınca iltifatlar yağıdırıyor ancak bunlar yalnızca Oliver’ın daha da kızarmasına yol açıyordu. Oliver bunu çok sık göstermiyordu ama onun için Liam ve Sadie’nin fikirlerinin, NHL onur listesindeki birinin övgülerinden bile daha fazla önem taşıdığını görmeye başlamıştım.

Bahçe kapısı tekrar açılırken çıkan yüksek sesli gıcırta iki çocuğu da biraz ürküttü ama sonra annem göründü, kirli tulumunu ve benzer şekilde kirli yeşil bahçe çizmelerini yavaşça çıkarırken saçını arkaya attı.

“O kim?” diye soru Liam. Bana daha sıkı sarılmıştı, ağzı neredeyse kulağımın içine girecekti ve sesi biraz fazla yüksekti.

“O benim annem.”

“Aa.” Başını salladı ve ona tekrar baktı, gözlerini annemden ayıramıyor gibiydi.

Liam sanki görünmez olmak istercesine bana yapışmışken Oliver birden bir komutan gibi dimdik durmaya başlamıştı; fazla yaklaşacağından korkar gibi anneme tedirgin bakışlar atıyordu.

Burada daha derin bir şeyler olduğunu düşünmeye başladım ve anksiyete bütün vücuduma yayılıp bir ilmik gibi boynuma dolandı.

“İyi biri mi?” diye sordu Liam daha yumuşak bir sesle. Bu sırada babam, olduğu yerde duran anneme dönüp el salladı.

“Evet,” dedim nazikçe. Bu sorunun boğazımda oluşturduğu düğümle savaşmam gerekti. “Çok iyi biri. Sizinle tanışmayı çok ister.”

Liam başını yukarı aşağı salladı ama gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. “Bu çok güzel,” diye mırıldandı.

“Güzel olan ne, dostum?”

Başını boynuma yasladı. “Bir annen olması. Hem de iyi bir anne.”

Bir an için gözlerimi kapamak zorunda kaldım. *Siktir, siktir, siktir.*

“Evet dostum, ben de buna minnettarım.” Öyleydim ve hep öyle olacaktım çünkü bu çocuk ruhumu incitiyordu.

Aklım yine Sadie’ye kaydı, yardım istemenin düşüncesiyle bile perişan olan yüz ifadesini düşündüm. Kafamda dolanıp duran düşünce, içimde öfkeyle korku karışımı bir his yarattı ve artık bundan kurtulmam mümkün değildi.

Sadie düşündüğümünden çok daha yalnızdı.

Önceden onu inatçı biri gibi görüyor olabilirdim ama kardeşlerinin sözleri ve evinin görüntüsü... Bir gündüz kâbusu gibi peşimi bırakmıyordu.

Birden onu yere bırakmak istemediğimi fark ederek Liam’i içeri taşımaya karar verdim. Kollarını zaten boynuma dolamıştı, başını hafifçe eğmişti, utanıyor gibiydi, ki cesur ufaklığın herhangi bir şeyden utandığını ilk kez görüyordum.

Hâlâ gülümseyen anneme yaklaşıırken Oliver bir adım geriden yürüyordu.

“Merhaba,” dedi annem, dikkati önce Oliver’ın üzerindeydi. “Ben Anna, Rhys’in annesiyim. Senin adın ne?”

“Oliver. Sadie’nin kardeşiyim.”

Annem ıslıl ıslıl gülümsedi. “Senin hakkında çok şey duydum. Kocam senin gerçekten çok iyi bir hokey oyuncusu olduğunu söylüyor.”

“O bir yıldız,” dedi babam Oliver’ın arkasında dururken.

Oliver annemin ilgisi karşısında kızardı, bir elini ense sine götürdü ve başını salladı. Annem ona doğru uzanmadı ama sanki uzanmak istiyormuş gibi elini kaldırmıştı. Belki o da benim ve babamın gördüğünü görebiliyordu. Oliver biraz

Bennett'a benziyordu, gergindi ve kendi alanı olmasını istiyordu; en azından fiziksel olarak.

"Peki sen kimsin, tatlım?" Annem sesini daha da yumuşatmıştı ve küçük parmakları tişörtümün kenarlarıyla oynarken başını boynuma doğru eğmiş olan Liam'a bakmak için bir adım öne çıktı.

Liam konuşmadı, sadece gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi ona bakmaya devam etti.

"Tanrım." Oliver iç geçirdi, gözlerini devirirken yanakları kardeşinin tereddütlü hâinden biraz utanmış gibi kızarmıştı. "Ona adını söyleyebilirsin."

"Liam," diye mırıldandı sonunda çenemin altından zar zor ayrılarak. Ama ona bakarsam gözlerinde daha önce gördüğüm yıldızları göreceğimi biliyordum, sanki annem onun her dileğini yerine getirmeye gelmiş sihirli bir periymiş gibi.

"Liam," diye tekrarladı annem keyifle ve Liam'ın ona cevap olarak kafasını omzumdan kaldırışını izledim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi içeri girelim ve biraz tatlı yiyelim, olur mu? İstersen sen de yardım edebilirsin."

"Gerçekten mi?" Gözleri kocaman oldu. "Yardım edebilir miyim?" Sonunda onu bırakana kadar kıpırdanarak kollarımdan atladı.

Liam duraksadı, annemin uzattığı ele baktı ve kendini elini uzattı ama omzunun üstünden abisini de kontrol etti. Bu harekette bir korku vardı, çocuk sanki bunun güvenli olduğundan, sorun olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Oliver başını sallayarak onayladı. Liam annemin elini tuttu ve birlikte mutfağa doğru yürüdüler. Annem ona kulağa pek de iştah açıcı gelmese de çikolata soslu bisküvinin ne kadar lezzetli olduğunu açıklıyordu.

Annem ve Liam ilerlerken Oliver geride, tam arkamda duruyordu. Ben ona önden gitmesini işaret ettiğimde babam da

peşlerinden gitti. Ben Oliver'ı bekledim, bahçeden eve giderken uzun yolu kullandık ve yavaş bir tempoda yürüdük.

Telefonum cebimde titreşti. Kontrol ettiğimde Ro'dan bir mesaj geldiğini gördüm: Birkaç çılgın ama mutlu görünen emoji'nin ardından Sadie'nin dinlenmesini sağlayacağını söyleyen, büyük harflerle yazılmış bir mesajdı.

Burada olmak için çaba göstermelisin, diye azarlamıştım Sadie'yi konuştuğumuz ilk gün. Sözlerimi hatırlamak beni sendeletti. Oliver bir an bana baktı ve suçluluk duygusu daha da ağır vurdu.

Bencil, kendini beğenmiş pislik.

Sadie'nin varlığı onu susturduğunda beni rahat bırakan o sesi şimdi yeniden hissedebiliyordum. Buza çarpıp yüzümde ve vücudumda gazlı bezlerle uyandığım, nefes almakta zorlandığım günden beri tenimde yaşayan o karanlık şeyi yine sezmiştim.

Öfke sadece boşluğa dönüşene kadar azaldığında onu özlemiştim.

Şimdiyse yalnızca kendime olan nefretim kalmıştı.

Ama bununla mücadele etmek için gerekli araçları öğreniyordum. Sadie Gray'le başa çıkma konusunda daha iyi araçlara ihtiyacım olabileceğini de.

“Oliver... Baban normalde de böyle midir?” diye sordum.

Oliver bir an gerilse de bakışlarımdan kaçınarak başıyla onayladı.

“Annen?”

Boğazımdaki düğümün etrafından konuşmak zordu ama onu yok etmeye ve bu mayın tarlası konuşma boyunca aklımı korumaya çabaladım.

“Sadie ve benim bir annemiz vardı ama o...” Omuz silkti. “Bizi istemedi. O gidince biz de babamla kaldık.” Sesinde kin dolu bir savunmacılık vardı.

Kapıya kadar birkaç adım daha yürüdük. Açık kapının hemen dışında öylece durdu, hamur ve eriyen çikolata kokusu yavaş yavaş havaya sinmeye başlamıştı ve yüzünde korkuyla karışık bir endişe ifadesi vardı.

Ama ben sabırlıydım. Sadie'ye karşı nasıl sabırlı oluyorsam ona karşı da öyle olacaktım.

“Burada uzun süre kalacak mıyız?”

“Siz ne kadar isterseniz,” dedim hiç düşünmeden.

Oliver başını sallayarak kabul etti. “Ro’ya söylemelisin. Belki ablamın biraz uyumasını sağlayabilir. O hiç uyumaz da.”

“Baban yüzünden mi?”

Bakışları sertleşip savunmaya geçtiğinde mayınlardan birine basmış olduğumu anladım.

“Bize çok iyi bakıyor,” diye kestirip attı, sanki bunu söylerken bana bakmaktan kaçmıyormuş gibiydi. Savunmaya geçmişti, evet ama korkuyordu da. “Sadie bana ve Liam’a bakıyor, ben de yardım ediyorum. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok.”

Hiç duraksamadan eve girdi ve şimdilik ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu anladım. Henüz bana pek güvenmiyordu. Ama söylediği aklıma takılmıştı: *Sadie ve benim annemiz vardı*. Bu, Liam’ın annesinin başka biri olduğu anlamına mı geliyordu? Onların hayatında mıydı?

Yoksa Sadie yalnız mıydı?

Oliver ne yapacağını bilemez bir hâlde mutfakta oyalanırken Liam her saniyesini anneme bakarak, onun her hareketini izleyip her komutunu yerine getirerek geçiriyordu.

Sonunda Oliver’ı bar taburelerinden birine oturtmayı başardım. Parmaklarını gergin bir tavırla mermere vurarak sessiz, neredeyse dalgın bir ifadeyle küçük kardeşine göz kulak oluyordu.

Liam durmadan konuşuyor, annemle babamın ona sorduğu her şeye cevap veriyordu. Oliver biraz daha temkinliydi,

sessizce ailemin rutinini gözlemliyordu. Babam kilerden bir paket cips ve buzdolabından birkaç kap alıp tezgâha oturarak tüm ürünleri üçümüzün arasına yerleştirdi.

Oliver önce yiyeceklere, sonra bana baktı ve sessizce babama onlara zaten yemek yedirdiğimi söyleyip tekrar teşekkür etti.

“Büyüme çağındasın, Oliver. Rhys senin yaşındayken bir oturuşta bütün kileri temizlerdi.”

Tereddütleri artsa da babamın sözleri yüzünde küçük bir gülümsemeye yol açmıştı.

“Emin misiniz?”

Babam biraz hüzünle gülümseyerek omuzlarını düşürdü ve sözlerini zar zor anlayabileceğim kadar sessizce konuşmaya başladı.

“Hayatını çok az şey için çok çalışarak geçirdiğinde bir şeyleri kabul etmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Para biriktirmene rağmen yine de aç kalmak mesela.”

Göğsüm sıkıştı ve Oliver’ın, muhtemelen kendi kafasında idolleştirdiği ünlü adamın bir zamanlar aç bir çocuk olduğunu anlamaya çalışmasını izledim.

“Evet.” Oliver hafifçe yutkundu ama dikkatle dinlemeye devam etti.

“Ama sorun değil. Hepsini yemeni istiyorum. Hatta...” Buffalo tavuk sosu kabını açtı. “Önce bunu denemeni istiyorum, eğer beğenmezsen deneyebileceğin bir sürü sosumuz daha var.”

Oliver hafifçe gevşedi, hem de babam sırtını sıvazladığında onun dokunuşuna yanaşacak kadar.

“Tamam.”

Saatler geçip güneş battıktan sonra Ro bana çocukları nereye bırakacağını söyleyen bir mesaj attı, ben de hem çocukları hem de Hokey Evi için lazım olan birkaç malzemeyi

arabaya yükledim. Liam'ın kemerini sıkıca bağlarken araba koltuğunda oturmadığı için hâlâ biraz endişeliydim. Ne olur ne olmaz diye arabayı hız sınırının yirmi kilometre kadar altında sürdüm.

Yolu yarıladığımız sırada Liam'ın bana seslendiğini duydum.

“Bugün iyi yardım ettim mi sence?”

Gülümsedim ve gözlerimi aynaya çevirerek ona doğru baktım. “Harika bir yardımcıydın, dostum.”

Liam abisine döndü ve sesini biraz alçalttı. “Umarım bugün en iyi yardımcı olmuşumdur. O zaman belki bizi yanında tutmak ister, Ollie.”

Oliver kafasını çevirdi, gevelerken sesi öfkeliydi, “Kes şunu Liam. Yabancı onlar.”

Çocuğu başından savmasını yüzümü düşürdü ama bugün olanlar yüzünden savunmaya geçtiğini ve muhtemelen huzursuz olduğunu biliyordum. Bugünün özetinin ablalarına iki ayrı şekilde anlatılacağını düşününce içimi bir endişe kapladı; Liam bugünü bir peri masalı gibi anlatacaktı ancak Oliver sanki onları esir almışız gibi konuşabilirdi.

Liam sesli bir şekilde esnedi, arkaya yaslandı ve “Sanırım ben Anna'nın annem olmasını isterdim. Bence beni çok severdi,” diye mırıldandı.

Ben kırmızı ışıktaki dururken Oliver bana doğru baktı, hangisi olduğundan emin değildim ama yanakları ya utançtan ya öfkeden pembeleşmişti.

“Sadie bize iyi bakıyor,” diyerek kardeşini azarladı. “Sana böyle şeyler söylemeyi kes demiştim.”

Sesinde bir uyardı vardı, sanki bu konu her neyse daha önce de konuşmuşlardı. İçim çekildi, Liam'm gözlerinde birkaç damla yaşın biriktiğini görünce daha da kötü oldum.

“Kimsenin bizi Sadie’den almasını istemiyorum.” Liam bana baktı, gözleri hâlâ kıpkırmızı ve yaşlarla doluydu. “Bizi Sadie’den ayırmayacaksın, değil mi Rhys?”

En küçük kardeş bana ilk kez böyle bakıyordu, gözlerinde tedirginlik ve ani bir güvensizlik vardı.

Onların, Liam’ın bile duyduğu güvenin ne kadar kırılgan olduğu yine kafama dank etti.

“Hayır.” Tekrar ışığı kontrol ettikten sonra arkama dönüp ikisinin de gözlerinin içine baktım. “Asla. Sen ve Oliver *her zaman* Sadie’nin yanında olacaksınız. Bundan emin olacağım.”

Tek yapmam gereken Sadie’nin bu işte *yalnız* olmamasını sağlamaktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Sadie

Çok yorgundum.

Gözlerimden yaşlar süzüldüğüne emindim ama tenim o kadar yapış yapıştı ki farkı anlayabileceğimi sanmıyordum.

“Tekrar.”

Koç Kelley bağırıyordu, sakindi. Yeterince yaklaşırsam patenimin bıçağıyla onu kesmek için ne kadar bastırmam gerektiğini merak ettim.

“Yapmam gereken...”

“Sormadım ki.”

Dudaklarım çılgılık atacakmışım gibi aralandı ve yüzümde gördüğü şey karşısında âdeta zevk alarak ellerini çırttı.

Müziğimi başlattı; enstrümanın ağır ritmi göğsümde, boğazımda çılgınca yankılanıyordu. Kelley pozisyonumu bulmam için bana bir saniye bile vermedi, bunu umursamıyordu. Benden tek istediği güçtü.

Ve her zaman olduğu gibi işe yaradı. Her atlayışımı bütün gece yaptığımdan daha iyi yaptım. Her pozum güçlü, hatta heyecan vericiydi. Kendimi müthiş hissediyordum, o kadar ki programım bittikten sonra ona doğru ilerlerken yüzümde parlak bir gülümseme belirdi.

“Şahane bir his, değil mi?”

Gülümseyip başımı salladım çünkü gerçekten de şahane bir histi, çok iyi gelmişti. Kelley’nin övgüleri de işin tuzu biberiydi. Suyumu almaya giderken kolumu tutup beni durdurdu. Çenemi kavrayarak başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

“Çok güzelsin, tamam mı? Çok güçlüsün.” Mümkün olsaydı gülümsemem daha da genişlerdi. Ama sonra, “Dikkatin dağınımadığında ne kadar yetenekli olduğunu görüyor musun? O aptal çocuğu ardında bırak, tamam mı?” diye ekledi.

Başımı ellerinden kurtardım. Rhys’in bahsi bile göğsümde bir özlem kıvılcımının çakmasına yetmişti.

“Evet,” diye mırıldandım panoya dayadığım bıçak koruyucularımı alırken.

“Kardeşlerin için teklif ettiğim şeyi biraz daha düşündün mü?”

Evet ve cevabım her zaman hayır olacak.

“Düşünüyorum,” diye yalan söyledim. Koç Kelley’ye velayet avukatıyla yaptığım görüşmelerden ya da Liam’in öz annesiyle tesadüfen karşılaşp ona resmen şantaj yaparak ebeveynlik haklarından vazgeçmesini sağladığımdan bahsetmemiştim. Gerçi kadını ikna etmek çok da zor olmamıştı. “Henüz bir karar vermedim.”

Çocuklara doğru düzgün bakabilecek bir aileye gitmelerini sağlamama yardımcı olacak bir avukat tanıdığını söylemişti.

Önemli değildi. Başarılı olmak için Koç Kelley’ye her şeyimi verebilirdim. Ama kardeşlerimden asla vazgeçmeyecektim.

“Sadece seni düşündüğümü biliyorsun, başımın belası.” On iki yaşımdan beri bana böyle sesleniyordu, muhtemelen o zamanlar yaşıttım olan diğer tüm kızların başına bela olduğum içindi. “Senin iyiliğini düşünüyorum.” Çıkarken omzuma dokunarak beni arenada yalnız bıraktı.

Uzun bir süre bankta oturdum ve bana hatırlattığı ani düşüncelerle kendimi bunaltmamaya çalıştım. Ama telefonumu soyunma odasında bıraktığımı fark ettiğimde -ki bu da kardeşlerimle, Bayan B'yle ya da Ro'yla iletişim kuramadığım anlamına geliyordu- ayağa fırladım ve yürürken sol koruyucumu patenime geçirdim.

Tribünlerde, tünelin hemen üzerinde sessizce oturan bir silüet vardı. Arenanın loş ışığında gözlerimi kısarak ona baktım.

“Burada olamazsın, bu özel bir antrenman,” diye homurdandım duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Puslu bir gülüş boş salonda yankılandı.

“Nedenini görebiliyorum,” dedi bilinçaltıma *TEHLİKE* çığlıkları attıran bir sesle.

“Sen de kimsin be?” diye çıkıştım, vahşi bir hayvan gibi kabarmıştım.

Epey yüksekte olan en alt korkuluğun üzerinden atladı ve bir orman kedisinin zarafetiyle yere indi. Doğruldu, siyah eşofman altı ve siyah dar tişörtüyle karşımda dikildiğinde şeytanla karşılaşmış gibi hissettim.

Özellikle de parlak altın rengi gözleri, karanlıkta bile neredeyse ilahi duruyordu. Ağzı çarpık bir sırıtişla hafifçe yukarı kalkmıştı, sanki az önce seri cinayetler işlemiş manyak bir GQ modeli gibi görünüyordu.

“Kane,” diye cevap verdi. “Ve sen de Kaptan'ın tüm sırlarını bilen küçük patencisin.”

Yanık teni ve yanlarda biraz daha kısa, tepede ise defalarca taranmış gibi görünen dalgalı siyah saçlarıyla çekici olduğu inkâr edilemezdi. Yüz hatları keskindi, yanağının ve çenesinin bir tarafında bir yara izi, boynunun derisinde başka bir çentik, aşk tanrısının yayını andıran dolgun dudaklarının kenarında küçük bir iz daha vardı.

“Lanet olası bir korsan gemisinde falan mıyız? Kötü adam konsepti yaratıyorsun da.”

Sırıtmaya devam ederken omuz silkip gözlerini devirdi ve kollarını rahatça kavuşturdu.

“Hep öyle değil miydin zaten?” Keskin, pırıl pırıl dişlerinin arasında bir çubuk yuvarlarken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ağzında bir lolipop olduğunu fark ettiğimde şok oldum.

Şeytan, bir lolipop emiyordu.

Neredeyse gülecektim ama bu pistte onunla baş başa kaldığım için o kadar tedirgindim ki kendimi frenlemeyi başardım.

“Bak, sen kimsin, olayın ne falan hiç bilmiyorum ama şu an uğraştığım sinir bozucu pislikler bana yetiyor, tamam mı? Çekil.”

“Mükemmel erkek arkadaşın, koçunun seni fazla çalıştırdığını biliyor mu?”

Muhtemelen bir Alman kurduna havlayan vahşi bir kaniş gibi görünerek hırladım.

“Birincisi, o benim erkek arkadaşım değil...”

“O bunu biliyor mu peki?” diye sordu ve lolipodu çıkardı. Mor renkteydi, bu yüzden üzüm aromalı olduğunu varsaydım. Dilinin üzerinde döndürdükten sonra gülümseyerek çubuğu hafifçe ısırды.

“İkincisi, koçum beni fazla çalıştırmıyor. Ben sadece takımın en iyisiyim.” Ona parlak bir şekilde sııttım, kaşlarım alayla kalkmıştı. “Kiskandın mı? Ne? Koçun yıldız pivotuyla meşgul olduğu için seninle uğraşamıyor mu?”

Sııttı, gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Sırf bu takımda *olduğumu bile* düşünürsek Koç’un Koteskiy’i o kadar da umursadığını sanmıyorum.”

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak bir an öylece kaldım. Pek başarılı olamamıştım gerçi.

Gözleri parladı. “Aman Tanrım.” Kahkaha attı ve âdeta çizgi romanlardaki kötü adamın kahramanı tuzağa düşürmesi ânı yaşadım. “Bilmiyor musun?”

“Neyi bilmiyor muyum?”

“Kim olduğumu?”

“Gerçekten umurumda değil...”

Elini havaya kaldırdı, gülümsemesi tekinsiz görünümüne katkıda bulunan keskin köpek dişlerini görmeme yetecek kadar genişledi. “Umurunda olacak. İnternette onu arat ya da daha iyisi, beni arat. Toren Kane, benim hakkımdaki yazılar daha iyi. Ne bulabileceğine bir bak bakalım.”

Beni iterek geçip evsahibi takımın sırasının benden en uzak ucunun altına uzandı ve bir çanta kaptı. Paten giydiğini fark ettim.

Bu konuşmanın sonunda şaşkına dönmüş ve biraz da sarılmış bir hâlde, kesinlikle onu Google’da *aratmamak* üzere yola koyuldum.

First Aid Kit bangır bangır çalıyordu, camları açmıştım bu yüzden de yurttan bana tahsis edilen park yerimin önünde durduğumda yanaklarım rüzgârdan pembeleşmiş ve kızarmıştı.

Aceleden neredeyse arabamı park etmeyi unutarak hızlıca dışarı çıktım ve yurda doğru ilerledim, biri çıkarken kapı kapanmadan içeri girdim.

Üçüncü katta yaşıyordum ama beklememek için asansör yerine merdivenleri kullandım.

Ro ya da Rhys’ten *hiç* mesaj gelmemişti, bu da beni acil bir mesajı kaçırmışım gibi endişelendirmişti. Ama avukatla olan toplantıma zaten çoktan geç kalmıştım. Buraya doğru kesinlikle hız sınırını aşarak gelirken yol boyunca Ro’ya çocuklara

yemek getirmesi ve geceyi onlarla bizim evde geçirmesi için nasıl yalvaracağımı planlamıştım. Normalde ondan *asla* istemeyeceğim bir şeydi ama böylece toplantıya yetişmeye çalışabilirdim.

Kapıdan içeri daldığımda Ro mutfaktaydı ve etrafa yayılan koku ağzımı sulandırıyordu.

Son zamanlarda cevapsız bıraktığım mesajlarını ve aramalarını düşününce, bana kesinlikle hak etmediğim kadar parlak bir gülümsemeyle baktı.

“Selam,” diyerek ambalaj kâğıtlarıyla süslü kapımıza yaslandım.

Çocukların burada geçirdikleri geceler için normal olan gürültü hücumunu bekledim.

Ağzında tahta bir kaşık vardı, uyduruk ocağımızdaki tencerede ne varsa tadına bakmayı yeni bitirmiş gibiydi. Parlak turuncu bir tokayla saçlarını başının tepesinde toplamıştı.

“Sorun ne?” diye sordu kaşığın etrafında mırıldanarak ve yaptığı her şeyi bırakıp bana doğru geldi. “Her şey yolunda.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Neredeler? Çocuklar. Burada değiller mi? Ne oluyor ya?” Ellerimi saçlarımda attım ve topuzumu bozup yeniden yaptım. “Rhys’i aramalıyım, sonra da onunla işim bittikten sonra avukatla *görüşmeliyim...*”

“Hey. Sorun yok... Benim, ee, dersim uzadı ve Rhys onları yemeğe götürmeyi teklif etti.” Ro gülümsüyordu ama gözlerinde bir tereddüt vardı. “Aslında ben çocukları almaya gidecektim...” Saatine baktı. “Bir saat sonra. İnan bana, o Oliver’a eğlenceli hokey hareketleri gösteriyor, Liam da dünyanın en komik şeyi gibi gülüyordur muhtemelen.”

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. Çünkü o *haklıydı*; her düşünceme musallat olan hokeyci çocuğa ne kadar öfkeli olsam da ona güveniyordum. Özellikle de çocuklar konusunda.

Bu bana ateşle imtihan gibi gelse bile.

“Ve sana yemek yaptım. Ye hadi,” dedi küçük masamıza oturmam için beni iterken. “Sonra da uyu. Ben avukatı arayıp görüşmenizi başka zamana alırım. Güven bana.”

İçimde bir sıkıntı, hafiften bir tedirginlik vardı. Ama bu dünyada güvendiğim biri varsa o da Ro’ydü.

“Tamam.”

“Güzel.” Gülümsedi. “Ben her şeyi hallediyorum, tamam mı? Yemeğini ye.”

Önüme bir tabak dolusu tavuklu pesto makarna koyunca gülümsedim. “Harika kokuyor.”

Bu iltifat karşısında ellerini çırpı. “Evet, evet, yemek pişirmenin bana göre olmadığını biliyorsun. Ama küçük patenci rock yıldızımı doyurmam gerekiyor.”

Benimle yemeğe oturdu ve biraz sohbet ettik. Sakin ve dalgınca, çok derin konulara girmeden lafladık. Bu iyi gelmişti ve bütün tabağı bitirdiğimde kendimi rahatlamış ve daha da yorulmuş hissediyordum. Kısa bir süre sonra çocukları almaya gitti ve ben de onların yataklarını odamda yere büyük bir palet gibi serdim.

Eskiden buna bakmak beni mutlu ederdi çünkü burada benimle güvende olacaklarını bilirdim. Şimdi ise beni dehşete düşürüyordu. Bunu yapabilir miydim? Onların velayetini alırsam burada kalabilir miydim ki?

Düşünürken duşa doğru yürümeye başladım.

Cevabı zaten biliyordum; bu yüzden bu dönem derslerime aşırı yüklenerek güz döneminde mezun olmaya çalışıyordum. Ama daha yeni akademik gözetimden çıkmış, danışmanım ve Koç Kelley’nin kontrollerinden zar zor geçebilmişim. Basit bir iletişim bölümü için bu çok saçmaydı.

Duş soğuduğunda ayaklarımın üzerinde zor duruyordum. Bu yüzden tembel tembel yatağa geçtim, sadece Liam’ın

küçük ayakların pıt pıt sesini duyduğumda kısa bir süreliğine uyandım.

Oliver neredeyse ânında yatağına yığıldı, Liam'a beni uyardırmaması için sessizce yalvarıyordu. Ama Liam onun tüm yalvarışlarını duymazdan gelerek yatağıma doğru yürüdü. Uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi sımsıkı kapattım. "Tatlı rüyalar, ablacığım," diye fısıldamadan önce alnıma küçük bir öpücük kondurdu.

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Ama bir şekilde *yapacağım* emindim.

Çünkü bu iki oğlan, bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Rhys

Perşembe gecesi idi, bu da genellikle bir takım yemeğine gideceğimiz ya da birkaç partiye katılacağımız anlamına geliyordu. Çok çılgın bir şey yapamazdık çünkü genelde cumaları yola çıkmamız gerekiyordu ama herkesi kontrollü bir ortamda eğlendirecek bir şeyler bulurduk.

Bu akşam ise Freddy, Bennett ve ben takımın çoğunu akşam yemeği, içki ve kaynaşma için evimizde ağırlamaya karar vermiştik.

Holden, Kane'i bile davet etmişti.

Garip bir suçluluk duymama neden olan beceriksiz bir telefon görüşmesinden önce bana sormuştu. Taraf tutmaya çalışmıyordu; aslında işini yapıyor, savunma ortağını tanımaya çalışıyordu.

Kane gelmedi ve Holden insanlara eksik takım arkadaşımıza ayırmaları için ısrar ettiği boş koltuğun yanında otururken yüzündeki hafif hayal kırıklığını görebiliyordum.

Artık yemek bitmişti ama kirli tabaklar ve dolu midelerle masada oturmuş, gülerek sohbet ediyorduk. Her ne kadar eskisi kadar katılamasam da bu... normal geliyordu.

Kapının gürültüyle dan diye açılması gülüşmelerimizi böldü ve Holden bana bakıp geri çekilerek kapıyı açmaya gitti. Kara koyunun sonunda ortaya çıkmasını beklediğini biliyordum. Ama sadece biraz sonra koşarak yanıma döndü.

“Kimmiş?”

“Şey.” Ensesini ovuşturdu. “Sadie, artistik patinajcı mıydı? Seninle konuşmak istiyor.”

Herkes onu tanıyor gibi görüldüğü için kısa süreli bir öfke dalgası hissettim. Mantıksız tarafım, onu ve kardeşlerini alıp kendime saklamak istiyordu. Yine de başımı sallayıp ayağa kalktım, ellerimin titreyişini durdurmaya çalışarak kapıya doğru hızla ilerledim. O kadar hızlıydım ki anahtarlarımızla cüzdanlarımızın durduğu girişteki masaya kalçamı çarptım.

Hafifçe küfrederek kapıyı açtım, onu içeri davet etmek yerine dışarıda bıraktığı için Holden’a biraz sinirliydim.

İşte oradaydı.

Her zamanki gibi güzeldi, boğazımı düğümleyecek kadar.

Açık bıraktığı saçlarının nemli olduğunu görünce dokunmak istedim çünkü duş aldıktan sonra saçlarının ne kadar ipeksi olduğunu biliyordum. Cildi rüzgârdan biraz pembeleşmiş görünüyordu ve kaşlarının arasındaki o aptal çukur neredeyse iç çekmeme neden oldu. Kafamın üzerinde kalpler mi belirdi diye düşünmeye başladım.

Sistemimdeki her şey yatışmıştı.

Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Mutlak huzur. Beni dopdolu, korunmasız, teninin yumuşaklığı ve kalbini koruyan sert taş sütunlar dışında hiçbir şeyin bilincinde olmaksızın öylece bırakıyordu. Ve tenine gömülmeyi ya da boynunu ısırması, onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğime dair bir kanıt bırakmayı o kadar istiyordum ki.

“Selam,” derken sesi hırçındı. Ağlayacak mıydı yoksa bana bağırarak mıydı bilemiyordum ama sesi hiç mutlu değildi.

“Selam?” demeye çalıştım ama bir soru gibi çıktı. “İçeri gelmek ister misin?”

Mutfaktan gelen yüksek sesli bir kahkaha gök gürültüsü gibi gürlerken yüzünü buruşturdu.

“Meşgul olacağını düşünmemiştim... yani, Tanrım, bu kulağa çok küstahça geliyor...”

Öyle değildi. Kulağa *hoş* geliyordu. Sanki aniden ortaya çıkabileceğini, onunla vakit geçirmek için her şeyi bırakacağını düşünmüştü ve haklıydı. Anlaşmamız daha önce böyleydi ve benim için hâlâ aynıydı.

Bu evde ne olduğu umurumda değildi, benim önceliğim oydu.

Bana bir daha asla dokunmak istemiyorsa da kabulümdü. Kardeşleri ve babasıyla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda onu yalnız bırakmayacaktım.

Bu yüzden bileğine uzanıp onu nazikçe içeri çektim, kapıyı kapadıktan sonra geri çekilip ona alan açtım. Onu, buna ihtiyacı olduğunu *bilecek* kadar tanıyordum.

“İyi misin, Gray?”

Ben daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı.

Yüzü asıldı, gözyaşları yanaklarından süzülüp hafifçe titreyen hıçkırıklara dönüştü, sanki tamamen dağılmamak için kendini zor tutuyordu.

“Kardeşlerimi neden evine götürdün?”

Gözlerim büyüdü. Bu konuda üzülmesini beklemiyordum ama eğer çizgiyi aştıysam...

“Onları bir şeyler yemeye götürdüm sadece,” diye fısıldadım, kollarımı kavuşturup kavuşturup açarak. “Ro meşguldü ve onları götürecek başka bir yerim yoktu.” Sözlerimi ne kadar yumuşak ve anlayışlı söylediğimin bir önemi yoktu; yine de ona bir tokat gibi çarpmalarını izliyordum.

“Beni arayabilirdin. Yani, neden aramadın? Beyaz atlı prens olmana gerek yoktu...”

Sadie durdu, öfkesinin bir perde gibi teninin üzerine indiğini görebiliyordum. Ama bitkin görünüyordu, bu yüzden bana tekrar baktığında gözlerindeki acıyı gizleyemeyecek kadar zayıftı.

“Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum.” Anlamasını sağlamaya çabalıyordum.

Kendimi hazırladım, ne olacağını biliyordum.

“Bu bir suçlama mı? Ben *doğru şeyi* yapmıyor muyum?”

“Sadie...”

“Beni yargılamaya *hakkın* yok.”

Bütün öfkesini bana dökmesini sağlayacaktım; gerekirse onun kum torbası olacaktım. Yardımı olacaksa. Umurumda değildi, yeter ki gözlerindeki o umutsuz, bomboş bakışlar silinsin.

“Biz, senin küçük zengin ailen için bir hayır işi değiliz. Yardımaınıza ihtiyacımız yok. Onlara tek başıma bakabilirim, bunu yıllardır yapıyorum.” Son kelimeleri kesik kesik hıçkırıklara dönüştü.

Sözlerinin iması kök saldııkça kibrit ateşlendi, karanlık öfke damarlarımda süzölmeye başladı.

Yıllardır. Kelimeler kafamın içinde bir savaş davulu gibi gumbürdüyordu.

“Bunu yapmak zorunda kalmamalısın. Tek başına değil,” diye çıkıştım ama sesim zerre kadar yükselmedi. “Sen onların ebeveyni değilsin, Sadie.”

“Öyleyim!” diye bağırdığında arkamda sadece sessizlik olduğunu fark ettim. “Şimdilik öyleyim. Neye ihtiyaçları varsa o olacağım.”

Onun da aynı şeyi yapacağını umarak sesimi alçalttım.

“Ben sadece kardeşlerinin güvende olmasını istedim. Oliver da senin biraz dinlenmeni istedi. Kardeşlerin senin için endişeleniyor; Oliver muhtemelen kendisi için endişelendiğinden daha çok seni düşünüyor.”

“Dur.”

Bir adım öne çıkarak onu kapıya doğru biraz sıkıştırdım. “Sinirlen. İstersen bana bağır ama önemsememi engellemeyeceksin ve beni kaç kez itersen it, sana yardım etmeye çalışmaya devam edeceğim.”

“Ben...” Titreyerek bir nefes daha verdi ve acaba o da benim şeytanlarıma karşı şu an benim ona bakarken hissettiğim kadar çaresiz hissetti mi diye merak ettim. Her an paniğe kapılacağından endişeleniyordum.

“Buraya sana bağırarak için gelmedim.” Gözlerini sildi, çenesini aşağı doğru eğdi. Ama ben onun teslim olmuş ifadesini fark ettim.

Utanç.

Benim çok aşına olduğum bir duyguydu.

“Sadie,” diye fısıldayıp elimi hafifçe kaldırdım. Güzel gri gözleri bana döndü, beni incelerken gözlerinde bir şefkat belirdi. Göğsüm gerildi. “Buraya neden geldin, Gray?”

Yutkundum, ince boynunu dikkatimi dağıtmaya yetti ve çenesini kavrayıp parmak uçlarımda boynuna doğru inmesine izin verdim.

“Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum,” diye sızlandı yarı ağlamaklı bir sesle. Yüzümde tuhaf bir gülümseme belirince o da bunu biraz taklit eder gibi oldu.

“Sadece dene.”

Uzun zaman aldı ama denedi.

“Ro dışında,” diye söze başladı, “hiç kimse onlar için böyle bir şey yapmadı. Benim için de. Kimsenin umurunda değil ve ben... özür dilerim. O mesaj...”

Kaşlarımda çatıldı ama şu anda ona dokunurken bunu çok da umursamıyordum. Haftalar önce neler düşünmüş olduğum kimsenin umurundaydı? Şimdi beni kendinden uzaklaştırmıyordu sonuçta.

“Sanırım seni bunlardan uzak tutmaya çalışıyordum.”

“Nelerden?”

“Hayatımdan.” Omuz silkip bileklerimi kavradı. “Ama sen yine de...” Söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi başını tekrar iki yana salladı ve bana daha önce gördüğümünden emin olmadığım bir ifadeyle baktı.

Şaşkın görünüyordu. Sanki bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi. Yüz hatlarında yine o şefkat vardı ve umutsuzca bu ânı bir kar küresine koymak istedim. Böylece bunu, bizim bu yarı kucaklaşmış hâlimizi sonsuza dek görebilecektim.

Ama çok geçmeden geri çekildi.

“Yani ben sadece...” Biraz sersemlemiş bir hâlde başını salladı. “Özür dilerim. Bunun için gelmedim, özür dilemeye ve *teşekkür etmeye* geldim. O yüzden *teşekkür ederim*.”

Kapıya doğru döndü. Uzaklaştığını hissedebiliyordum ve bunu istemiyordum. Onunla bu dansı daha fazla sürdürmek istemiyordum çünkü onu bir daha görmesem de fark etmezdi. Onu istemeyi bırakamayacaktım.

“Sadie?”

Bana doğru döndü, kaşlarının arasındaki çukur da geri dönmüştü. “Evet?”

“Beni kendinden uzaklaştırmanı istemiyorum, tamam mı? Hayatının bir parçası olmak istiyorum.”

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “İstemiyorsun, Rhys. Benim hayatım darmadağın ve çok karmaşık.”

“Umurumda değil.”

“Rhys.”

“Sadie, bana Tanık Koruma Programı’na katılacağını söyleseydin nereye gideceğimizi ve sakalın bana yakışıp yakışmayacağını sorardım.”

Bu onu güldürdü ve gülüşünün sesi tüylerimi diken diken etti.

“Gray?”

“Evet?”

“Seni öpmek istiyorum.”

Beni yine reddederse, sanırım bunu kaldırabilirdim. Hatta bana izin verirse içimde yaşayan o karanlık şeyin ondan alacağım her şeyi almaktan vazgeçemeyeceğinden daha çok endişeleniyordum. Çok fazla geleceğimden ama yine de yeterli olmayacağımdan korkuyordum.

Sadie artık konuşmuyor, sadece derin nefesler alıyordu. Birbirimize bakarken dudakları aralandı.

Ve sonra kucağıma atladı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Rhys

Sadie'yi kolayca yakaladım, sanki bunu hayatım boyunca yapıyormuşum gibi. Bacaklarını belime dolayıp o kadar sıkı sardı ki kemerimin, taytının altından solgun teninde daha sonra ağzımla üstünden geçebileceğim bir iz bırakıp bırakmadığını merak ettim.

Dudakları hiç tereddüt etmeden, kontrol savaşına girmeden dudaklarıma yapıştı. Sadece saf istek, şefkat ve hayranlık dudaklarından akarak tenimin o kadar derinlerine işliyordu ki onu asla çekip çıkaramayacağımı biliyordum.

İstemiyordum da.

Kıçını avuçlayıp sıktım çünkü yapmamak imkânsızdı, merdivenlere bakmak için ağzından uzaklaşırken bile onu kucağımda tuttum. Beceriksiz aceleci hâlimle ikimizi de düşürmemeyi umarak merdivenleri tırmandım.

Beni öpmeyi kesmedi; dudaklarını boynuma, çeneme ve köprücük kemiğime hafifçe bastırıp beni yalarken ağzı, canımı yakacak kadar tatlı geliyordu. Eliyle gömleğimin düğmelerini usulca çekiştirirken telaştan düğmeleri koparacağını düşündüm. Ama sanırım yapsa hoşuma giderdi.

Kapı pervazının yan tarafına çarptım, ikimiz de eski oyun salonlarındaki tilt makinesindeymişiz önce kapıya sonra duvara çarptık.

“Kahretsin,” diye sövmeye başladım, yaralanmadığından emin olmak için Sadie’yi boynumdan uzaklaştırdım.

Gülümsüyordu, dişleri yeni kızarmış ve şişmiş dudaklarının ardında parlıyordu. Her yerinin, yanaklarıyla boynuna ve giydiği beyaz uzun kollu tişörtün altından görebildiğim göğsüne doğru inen hafif pembeliğe uyması için kızarmasını istiyordum.

“Özür dilerim. İyi misin?”

Sadie gülerek beni tekrar öpmek için eğildi ve belimdeki bacaklarını daha da sıktı. Ağzımdan çıkan inilti kulağa insani gelmese de elimde değildi.

Kahkahası. Gülüşü, o lanet ağzı.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve onu hafifçe yatağıma fırlattım.

“Kardeşlerin nerede?” Bu ânın ortasında bunu sorduğum için kendimi tekmelemek istiyordum ama onlardan daha fazla zaman çalarsam kahrolacaktım.

“Ro’yla yurttalar.”

Ben daha bir şey söyleyemeden soyunmaya başladı, tişörtü yatağımanın ucunda bir yerlerde kaybolup yerini mavi ince bir sutyene bıraktı. Yumuşacık görünüyordu ve birden donakaldım; şimdi ne olacağını görmek için beklediğimi fark ettim.

Aylardır bu ânın hayalini kuruyordum, Sadie aylardır hayallerimi süslüyordu. Onun gerçekten *burada* olması inanılmaz geliyordu.

“Gömleğini çıkar,” diye emretti. Ellerim öfkeyle düğmelerle uğraşırken kayıp duruyordu; bu kadar beceriksiz olmamın tahrik edici olmadığından emindim. Bu yüzden gömleğimi çıkarırken yavaşlayıp köşedeki sandalyenin üzerine koydum.

Kemerime uzanıp Sadie'nin yatağıma oturduğu yerin hemen önüne yerleştim. Ama elleri benimkileri aradan çekip tokaya uzandı ve kaydırarak çözdü. Kalp atışlarımın hızından zar zor duyabildiğim bir *pat* sesiyle yere düştü.

Kot pantolonum da çıkınca geriye sadece siyah baksırım kaldı. Sadie'nin eli kumaşın altındaki şişkinliğe doğru uzanmadan önce duraksadı.

Bana birçok kez dokunmuştu, her zaman eliyle ve genellikle benim parmaklarım bacaklarının arasında oynarken ama bu sefer farklı geliyordu.

Tamamını kavrayıp yavaşça okşamaya başladı.

Sonra başını kaldırıp bana baktı. Kedi gibi gözleri ve avucumun içi gibi bildiğim çilleri bana döndü. Dudakları aralandı, ismimi bir okşayış gibi fısıldarken belime uzandı. Yüzünde kararlı bir ifade belirmiş ve alnındaki çizgiler ortaya çıkmıştı; birden daha içine girmeden boşalacağımdan endişelenmeye başladım.

Elini ittim –çıkardığı küçük, hayal kırıklığına uğramış homurtuyu görmezden geldim– ve yaklaşıp üzerine çıktım.

Komodinin üzerindeki lamba odadaki tek ışıktı, ben onu yatağa bastırırken etrafında loş bir parıltı yaratıyordu.

Ağırlığımı kalçalarının arasına yerleştirirken, “Yatağın çok rahat,” diye inledi.

“O zaman sonsuza kadar burada uyu,” diye fısıldadım ve kulağının altındaki deriye yumuşak bir öpücük kondurdum. Kolunda, elimi gezdirdiğim yerde tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

Elim omzunda gezinerek sutyeninin küçük askısını aşağı çekti, ta ki narin, ince kumaş küçük memelerini bana göstere kadar. Mükemmel, pembeleşmiş tenine bakarak nefes alıp verdim ve parmaklarımı küçük pembe meme uçlarında gezdirdim.

“Çok iyi,” diye fısıldadı ve elleri saçlarıma uzanıp hafifçe çekti. Gülümseyerek sessiz emrine boyun eğdim ve meme uçlarını hafifçe yaladım.

Beklediğimden daha yüksek sesle haykırdı ve ben ona bakıp çılgınca sırtırken ellerim ağzının üzerinde kapandı.

Doğrulup kulağına doğru eğildim.

“Bütün hokey takımı mutfağında,” diye fısıldadım. Elimi belinden aşağı doğru kaydırarak tangasının ince kumaşını tuttum ve kalçasından aşağı doğru çektim. “Belki de istediğin kadar yüksek sesle çığlık atmana izin vermeliyim, Gray. O zaman tam olarak kime ait olduğun konusu netleşmiş olur.”

“Tanrım,” diye inleyerek elimi ağzından itti ama bir can simidi gibi ona tutundu. “Rhys.”

“Siktir, buna bayıldım.”

Parmaklarımı kadınlığına bastırıp onu sıcak ve ıslak bulduğumda tekrar adım sayıkladı. İçine kolayca süzıldüm, duşta önünde diz çöktüğüm ilk andaki kadar şok oldum, bu kadar mükemmel hissettirmesine inanamıyordum.

Nefesi kesilip parmaklarımı ısırarak için elimi ağzına götürmeden önce dudaklarından bir inleme döküldü ve boşaldı.

Onun içinde olmayı öyle çaresizce istiyordum ki gözlerimi kapatıp bir ergen gibi baksırımın içine boşalmamaya odaklanmak zorunda kaldım.

Onu sevebileceğimi biliyordum. Sadece onun bana izin verip vermeyeceğini bilmiyordum. Ve şimdilik, onun benim için böyle olması, benim için şefkat dolu olması... Bu kadarı yeterliydi.

Ben baksırımı çıkarırken, o da sutyenini tamamen çıkardı ve altımda cırılçıplak kaldı. Komodinden bir prezervatif almak için onun üstünden eğildim ve bir dakikamı ona hayranlıkla bakmaya ayırdım, elimin tersini karnında gezdirdikten sonra kalçasını kavradım.

O da bana bakıyordu ama gözlerinde her zamanki gibi ateşli bir arzu yoktu, bu sefer onu biraz daha yavaşlatırsam patlayacak gibi görünmüyordu.

Küçük eli çenemi hafifçe kavrayıp gözlerimi ona çevirdi; daha önce kontrolü ele geçirmeye çalıştığı zamanlara çok benzeyen bir hareketti. Sonra tatlı ağzı bir nefesle ayrıldı ve “Emin misin?” diye sordu.

Göğsüm sıkışırken onun hareketini taklit etmeye çalıştım ama elim yanağını kavrayıp okşadı. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Neredeyse *seni seviyorum* diyecektim ama kelimeleri boğmayı başardım çünkü bunun saçma olduğunu düşüneceğini biliyordum.

Sadie bana tebessüm etti, gözleri nadiren görebildiğim bir ışıltıyla parlıyordu. Sonra içine ilk girdiğimde gözleri buğulandı.

“Siktir,” dedi soluk soluğa, ellerini bir saniyeliğine omuzlarıma bastırdı. Durdum, endişe ve gurur karışımı bir duyguya kapılmıştım. “Tanrım, ne kadar büyük olduğunu unutmuşum cidden. Zavallı amımı yırtacaksın.”

Burnunun üstünden öperek yavaşça bir santim daha soktum. “Saçmalama, *kotyonok*. Beni alabilirsin.”

Sözlerimle etrafımda nabız gibi attı, rahatsızlığı kaybolurken inledi ve vücudunda küçük bir zevk kıvrınması başladı. Sonuna kadar girdiğimde bir inilti daha çıkardı.

“*Amm* beni istiyor gibi,” diye mırıldanmayı başardım ama sesim niyet ettiğim gibi seks kokmuyordu. Beni bir mengene gibi kavradığı için sesim kontrolü ele geçirmeye çabalıyordu.

“*Ben* seni istiyorum,” diye cevap verince dizginlerim elimden kurtuldu.

Kalçamı sert bir şekilde ittim, sabit ve hızlı bir tempoya ulaştım.

Bu kadar küçük bir şeyin altımda bu kadar hareket edebilmesi ve kıpırdanabilmesi neredeyse saçmalıktı. Beni o kadar çıldırtıyordu ki elimi çekip boynunun arkasından hafifçe kavrayarak onu sabitledim.

Beni daha yakına çekmek için uzandı ve ağırlığımı ona daha fazla vermemi sağladı. Mükemmel hızım teklerken kendimi bir dizimin üzerinde zor tutuyordum.

“Seni ezeceğim.” Burnumu gıdıklayan saçlarına doğru guldüm, kendimi yukarı kaldırmak için elimi yatağa bastırdım.

“Umurumda değil.” Hafif bir kıkırdamayla gülümsedi. “Lütfen. Daha sert.”

Lütfen. Kıkırdamalar.

Daha önce hiç böyle olmamıştı; bu kadar basit, mükemmel ve eğlenceli. Seksten öteydi bu, aramızda başka bir şey oluşuyordu.

Kollarımı bedenine yılan gibi doladım ve belini kolayca kavradım. Onu yataktan kaldırıp kollarıma aldım, böylece bütün bedenim onunkini ezmeden bana daha yakın hissedebilecekti.

Bacaklarındaki güçlü kaslar belimi o kadar tanıdık bir şekilde kavradı ki, ona iyice sokuldum.

“Boşalacağım,” dedi. Sesi öylesine nefes nefese çıkıyordu ki neredeyse bir fısıltı gibiydi.

“Boşal,” diye emrederken elim nazıkçe klitorisinin üst kısmına değdi. “Aferin kızıma. Çok iyisin, bebeğim.”

Sözlerim onu uçurumdan aşağı daha da hızlı itti ve hemen arkasından ben de atladım. Vücudum hayatla, hislerle ve gömüğüm her şeyle çılgına dönmüştü, ağzını yakalayıp kalçasını aletimde yukarı aşağı hareket ettirirken o kadar sert boşaldım ki bayılacağımdan emindim.

Zirveye ulaşırken ona iyice sokuldum. O da kollarını boynuma doladı, teni nemliydi. Baş elimin içine doğru düştü,

beni tarayan gözleri yorgundu. O uykulu ve tatmin olmuştu ama ben hâlâ gergindim. Huzurlu hissetsem de çaresizce ellerimi ve gözlerimi ondan bir an olsun ayırmamaya çalışıyordum.

Genelde bu noktada ortadan kaybolurdu ama bunun olmasına izin veremezdim.

“Duş?” diye sordum saçlarını geriye doğru tarayarak. Başıyla onayladı ve ben onu kaldırıp banyoya taşıırken ne kıpırdadı ne de şikâyet etti. Sadece ben onun içinden çıkarken bir nefes verdi. Vücudunu duşun serin fayans duvarına yasladım ve suyun yeterince sıcak olduğundan emin olmak istedim.

Önce suyun altına kendim geçtim, hemen ardından da Sadie’yi usulca yanıma çekip suyun ona gelmesini sağladım. Sabunumu ve ellerimi kullanarak vücudunu köpükledim, onu nazikçe temizleyip bacaklarının arasındaki hassas bölgeyle hafifçe oynadım, ta ki elleri ve küçük tırnaklarıyla omzumu kavrayana kadar.

Bu sefer yavaş ve usulca tekrar boşalmasını sağladım ve ben saçlarını yıkarken o bana yaslandı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu, vücudunun bütün durgunluğuna rağmen bana hayranlık duyuyor gibiydi.

Bu hâli göğsümü titretti.

Ona karşı hissettiklerim gerçektir, o kadar derindi ki sanki içimden uzanan bir kordon beni ona bağlıyordu. Ama Sadie çelik gibi duvarları ve göz devirmeleriyle bir bilmeceydi. Aramızda olanların onun için ne kadar derin olduğunu bilemiyordum ve ona duyduğum ihtiyacımın seviyesiyle onu korkutacağıma her şeyi yapardım.

Kırıntılar için yalvaran bir köpek gibi bana vereceği her şeyi kabul edecektim, ta ki beni içeri alana kadar. Sabırlıydım. Bekleyebilirdim.

Birlikte yatağa uzandığımızda battaniyelerimin altında çıplak ve sıcakken benden uzaklaşıp kenara doğru kaydığında bile sırtını okşadım.

“Ben sarılmayı pek sevmem,” diye itiraz etti omzunun üzerinden, dudağını ısırarak.

“Peki,” diyerek kabul ettim.

Ama ertesi sabah erkenden uyandığımda onun küçük bedenini göğsüme yaslanmış hâlde buldum ve kollarımda onunla tekrar uykuya dalmak için tüm alarmları memnuniyetle kapadım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Hayatımın en iyi uykusuydu.

Bunun hayatımın en iyi *seksinden* hemen sonra geldiğini düşünürsek bütün haftayı zafer olarak sayabilirdim. Bunlar benim için çok nadirdi.

Uyandığımda içimde tek bir endişe kırıntısı bile yoktu çünkü bir maymun gibi sarıldığımın kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Ve kardeşlerimin güvende olduğunu da.

Bütün geceyi onlardan uzakta geçirmek niyetinde değildim ama Ro'nun sürekli gönderdiği, tamamı büyük harfle yazılmış “ona ağaç gibi tırman” mesajlarına bakılırsa sanırım böyle yapmamı istemişti. Hâliyle, kalacağımı söylediğimde de bir sürü kendinden geçmiş emojilerle dolu bir mesaj almıştım.

Muhtemelen geri çekilmeliydim ama çekilmedim, Rhys'in uyuklayan tatlı yüzüne bakmakla yetindim. Tamamen huzur-luydu, alnı gevşemişti ve dudaklarında memnun bir gülümse-me vardı.

Onu bu kadar uzun süre izlememin tuhaf olduğuna emin-dim. Ama bütün bu süre boyunca kendimi geri çekebilmek için güç toplamam gerekmişti. Banyoya gidip tuvalete girdim

sonra da bir diş fırçası ya da gargara –ağzımda hissettiğim kiri temizleyecek herhangi bir şey– aramaya başladım.

Yüzüme su çarptım ve bitişikteki dolaptan temiz bir tişört aldım.

İçeri girdiğimde Rhys dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yüzüne geniş, gamzeli bir gülümseme yayıldı.

“Seni bu tişörtle kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin.”

Gri kumaşa bakınca her zamanki antrenman tişörtümün neredeyse aynısı olduğunu fark ettim ama üniversite logosunun altında büyük harflerle *hokey* yazıyordu.

“Bu tişörtle mi?” Gülerek yavaşça ona doğru yürüdüm.

Tamamen doğruldu ve yatak başlığına dayanmak için döndü. Çarşaf lar belinde toplandı, vücudunun tamamen çıplak olan epey cömert alt kısmını sakladı.

“Evet,” dedi ve ben yatağın üzerinde sürünürken beni yakalamaya çalıştı. Şehvetli yanımı görmezden gelerek beni kucağına oturttu, aramızda sadece çarşaf vardı. “Üzerinde soyadım yazıyor.”

Yanaklarım alev alev yanarken tatmin duygusu içime işledi. Elleri kısa bir süreliğine kalçalarım da gezindi, sanki her an kaçabileceğimden endişeleniyordu. Ama ben kararımı vermiştim. O her şeye değ erdi ve eğer hayatımın ne kadar berbat ve dağınık olduğunu, kaybetmeyi göze alabileceğim zamanın ne kadar az olduğunu umursamıyorsa o zaman ona gitmesini söylemeyecektim.

“Selam parlak çocuk.”

“Selam Gray,” dedi göğsüme sıkıca hapsettiğim bir sırtı şla. Ona bakarken kalbim tekliyor, vücudum yanıyordu. Ona daha da sokuldum, teninin kokusunu içime çektim.

“Aletimin seni bu kadar uysallaştıracığını bilseydim bunu çok daha önce yapardım,” diye dalga geçti. “Sihir gibi bir şey.”

“Neden yapmadın?” Alay eder gibi sormaya çalışsam da kelimelerime bir savunmasızlık sızmıştı.

Rhys başımı boynunda saklandığım yerden çıkarıp yanığımı sevgiyle okşadı. “Çünkü seninle olmak benim için asla sadece seks olmayacaktı. Ve buna hazır olmadığını biliyordum.”

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Gözlerim parlıyordu ve onu kendime kelepçelemek istediğim kadar kaçmak da istiyordum.

“Senin sihirli aletine hazır olmadığımı mı düşündün?”

Gülerken başını yatak başlığına yasladı ve ben de ağzımı nabzına dayayıp dilimi üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım. Gülüşü bir iniltiyle kesildi, elleri beni kavradı ama cesaretlendirmek için değildi. Beni durdurmak içindi.

“Hadi ama,” diye fısıldadım kulağını ısırarak. Ona bağımlıydım. Daha fazlasını istiyordum, hem de fena hâlde.

“Dur, Gray,” diye yalvardı, ben kulağının altını emerken inledi. “Bebğim, lütfen.”

Bu tatlı sözcük bende kıkırdama, saçlarımı savurma ve ona dair her şeyin tadını çıkarma isteği uyandırdı. Sadece geri çekilip ona bakmayı başarabildim, elimi karnına koyup küt tırnaklarımı kaslarının üzerinde gezdirdim.

“Ne?” diye sordum.

Rhys, gözlerime bakabilmek için çenemi tutup başımı kaldırdı. Hâlâ gülümsüyordu. Ben de gülümsedim.

“Sadece kontrol etmek istedim. Dün gece olanlardan sonra konuşamadık.”

Beni nefessiz bırakana kadar becerdikten sonra demek istiyordu. Başka erkeklere harcadığım tüm zamanlar için pişmanlık duymama neden olacak şeyler yaşamıştık, demek ki daha öncekiler seks bile değildi. Bu, seksten çok daha fazlasıydı. Böyle bir şey yaşanabileceğini bilmiyordum.

“İyiyim,” dedim, muhtemelen fazla neşeliydim. “Ben... Harikaydı.”

Biraz kibirle sırıttı. “Kastettiğim bu değildi. Ama egom için iyi oldu. Ben...” Kaşları çatıldı, ağzı bir an için açık kaldı. “Gerçekten beni hiç aratmadın mı?”

“Niye ki? Artık sen benim sırlarımı biliyorsun diye şimdi ben de seninkileri mi öğreneceğim?” dedim şakasına.

“Aslında evet.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Rhys...”

“Her şeyi bilmeni istiyorum, Sadie.”

Beni öpücüklerle yatağa yapıştırdı ama ayağa kalkınca öpücükler çok kısa kesilmiş oldu. Hareket edişini izledim, kıcının biçimli yapısı ağzımı sulandırdı; bacaklarının arasından sarkan yarı sert aleti daha da ilgimi çekiyordu. Dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki elinde dizüstü bilgisayarının olduğunu fark etmedim.

Bilgisayarı açıp yanıma oturdu ve aradığını bulmadan önce birkaç şey yazdı. Sonra bilgisayarı bana doğru çevirip uzaklaştı.

“Ben duşa giriyorum. Sen... şu videoya bir bak.”

Ekran duraklatılmıştı ama başlıkta *Kane’in Vuruşu Rhys Koteskiy’yi Sedyelik Etti (Sansürsüz)* yazıyordu ve bu midemin yere çakılmasına yetti de arttı bile.

Bir süre öylece bakakaldım, kendiini tıklamaya zorlayana kadar oynat düğmesinin üzerinde gezindim.

Bir hokey maçının videosu oynamaya başladı; periyodun ortasıydı ve Rhys müthiş görünüyordu. Yüzü mutlu ve samimiydi ama altında yatan bir yoğunluk ve odaklanma vardı. Disk yere düştükten sonra oyuncular kaymaya başladı; Rhys karşı karşıya pozisyonu kazandıktan sonra diğer uca doğru hızla ilerledi. Bacakları onu kaleye doğru götürürken hızlı, zarif ve güçlüydü. Başka bir oyuncu ona geri pas verdi ve çok

hızlı bir şekilde panolara yaklaştılar. Ancak diğer takımdan biri hemen onun önündeydi ve tam Rhys geriye doğru pas verirken vuruşunu yaptı.

Vuruş hokeyde pek çok kez gördüğüm gibi sertti ama onu yıkan bu değil, eğik duruşuydu; bütün hızıyla panolara çarparken kafası öndeydi.

Büyük bir çatırtı oldu.

Sekerek önce savunma oyuncusunun dizlerine çarptı, sonra da yüzüstü buzun üzerine düştü.

Arenadaki sessizlik sağır ediciydi.

Ama sadece bir an sürdü; sonra bütün takım ona çarpan oyuncuya saldırmaya başladı. Adamın formasının arkasında büyük sarı harflerle Kane yazdığını gördüm.

Toren Kane olduğunu fark ettim.

Antrenmanımdaki adam.

Aman Tanrım.

Başka bir sekme açıp adını arattım ve tıpkı onun dediği gibi epey bir bilgiyle karşılaştım. Manşet üstüne manşet... Boston Üniversitesi'nden atılmıştı, son takımından bilinmeyen nedenlerden dolayı kovulmuştu, Harvard'ın arenasında oynaması yasaklanmıştı. Ve son olarak, sürpriz bir şekilde Waterfell Üniversitesi'ne transfer olmuştu.

Rhys'e vurmasıyla ilgili sayfa sayfa röportaj girişimleri ve röportajların *reddedilişi*.

Başımı iki yana salladım, parmaklarımın uyuştüğünü hissederek ana videoya geri tıklayarak daha fazla açılış için önerilenleri taradım.

Onu buzun üzerinde yüzüstü yatmış, baygın hâlde görebildiğim ikili bir görüntü buldum. Bir sağlık görevlisi onu hareket ettirmeden muayene etmeye çalışıyordu ama buzun üzerinde kan vardı ve nereden geldiğini göremiyorlardı.

Sonra buzun üzerinde titremeye başladı, kalın koruma ekipmanlarıyla kaplı vücudunda küçük sarsıntılar meydana geldi. Bennett Reiner olduğunu kolayca anladığım mavi ve gri giysili iriyarı kaleci onun yanındaydı. Kaskını çıkarmış ve yüzünü endişeyle buruşturmuş bir hâlde kalabalığın arasında birini arıyor, bir yandan da diz çökerek Rhys'in bacağına tutuyordu.

Rhys'in dönmeye başladığını gördüm ve bu iyiye işaretti; uyanık olduğu anlamına geliyordu. Ama ayağa kalkar kalkmaz boynu kırılmış gibi geriye doğru düştü. Kaskı çıkmıştı, yüzündeki kesikten kan akıyordu.

Dehşet boğazımı tırmalarken sanki o yan odada değilmiş gibi gözlerim doldu. Sanki şimdi iyi değilmiş gibi. Birden umutsuzca *hâlâ* iyi olduğundan emin olmak için gözlerimi ona dikme ihtiyacı duydum.

Kamera her iki takımın da ayakta durduğu panolara kaydı. Rakip takımın koçu öfkeliydi, eliyle Toren Kane'in kavgada çoktan yırtılmış olan formasının yakasını tutuyordu. Hakemler geldi ve bir sedye getirilmeden önce büyük bir sessizlik oldu, birkaç kişi sedyeyle buzun üzerinde yürürken içlerinden biri, uzun boylu ve iyi giyimli bir adam acıyla Rhys'in adını haykırıyordu.

Ve sonra video bitti.

Rhys ince, sıkı beline havlu sarmış hâlde geri dönerken ekranı kapadım. Nemli saçlarını kulaklarının arkasına itmişti ama birkaç gevşek tel inatla gözlerinin önünde dans ediyordu. Gülümsemeye çalışsa da yüzüme bakınca durdu.

"Hey," diye mırıldanarak bana doğru koştu ve yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı. "İyi misin?"

"Sen iyi misin?" diye sordum omurgamda bir ürperti hissederek. "Tanrım, Rhys..."

"Bunu sana bana acıman için göstermedim," dedi hırçın bir tavırla. Fark etmeden yanaklarına uzanmış olan ellerimi savuşturdu. "Sadece bilmeni istedim."

Başımı salladım. “Biliyorum. Ama gerçekçi ol, bana bunu gösterip umursamamamı bekleyemezsin.”

“Sadece bir darbeydi. Her zaman olur. Hokey temaslı bir spordur.”

Önemli değil, demek istiyordum. Vuruşun kendisinin bu sorunun en küçük parçası olduğu belliydi.

Bir an için onun o ilk günkü görüntüsünü hatırladım; buzun üzerinde panolara doğru yığılmış, korku ve panikten göz bebekleri büyümüştü. Titreyen ellerini, ellerimin altında kaslarının sarsılışını.

“Eğer bu sadece bir darbeyse,” diye sözüme başladım, “peki sonra ne oldu?”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sadie

Bir an için Rhys'in beni reddedeceğini ve konuyu kapayacağını düşündüm.

Ama sadece biraz daha derin bir nefes aldı ve üzerine bir şeyler giyip giyemeyeceğini sordu. Hayır demek istedim çünkü vücudunu örtmesi resmen bir suçtu. Ama teni zaten yeterince dikkat dağıtıcıydı o yüzden gri bir eşofman altı ve tıpkı benim ondan çaldığıma benzeyen bir tişört giyip yatakta karşımdaki yerine geri döndü.

“Her yerim acıyordu. Ama darbeyi pek hatırlamıyorum. Onun geldiğini gördüğümü, sonra da hiçbir şey göremediğim için panik yaptığımı hatırlıyorum. Öleceğimi sandım.” Güldü ama gülüşünde neşeden eser yoktu yoktu. “Ve sonra, *her gece* öleceğimi düşündüm.”

Sanki o günlerdeki endişe ve korkusunu içime çekiyordum gibi kalbim o kadar sert çarpıyordu ki bayılacağımı sandım.

“Uyuyamıyordum. İlk başlarda sadece kopuk kopuk anılar uykuya dalmamı bile engelliyordu. Uykuya dalabildiğimdeyse uyanıyordum –ya da annem beni sarsarak uyandırıyordu– çünkü yüzüm yastığa gömülmüş hâlde çığlık atıyordum ve

nefes alamıyordum.” Oflayıp gözlerini sımsıkı kapadı ve tişörtünü çekti. “İlk ay onu gerçekten çok korkuttum.”

Tanrım.

“Ben de... bıraktım.”

“Neyi bıraktın?”

“Uyumayı.”

Bu yürek parçalayıcı itirafa eşlik eden umursamaz omuz silkme karşısında göğsüm yandı. “Ne zamana kadar?”

“Bir yerde bayılmadan önce yaklaşık on gün üst üste uyu-
madan durabiliyordum ama iyileşme sürecinde evde olduğum
için annem bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Bu yüzden ağrı
kesicilere uyku hapları ve çok sinir bozucu bir terapist de ek-
lendi.”

“İyileşme sürecin için mi yani? Bir spor terapisti mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Onlardan da vardı ama ai-
lem sporcular için ruh sağlığına odaklanan bir terapistte ısrar
etti. Onlara ne kadara mal olduğunu hayal bile edemiyorum
ama...” Tekrar omuz silkti, parmakları açıkta kalan bacakla-
rımda bir desen oluşturup toplanmış kumaşın uçlarında ge-
zindi.

Dikkatimi dağıtıyordu ama her şeyden çok rahatlatıcıydı.

“Rhys.”

“Ondan sonra da işte... Sadece *uyuşmuş* gibi hissettim. San-
ki *iyi* olan her şeyin yerinde karanlık bir gölge vardı ve ben
artık ona ulaşamıyordum.” Bu kez gerçek bir kahkaha atarak
güldü ve gözlerini benimkilere dikti. “Ve sonra.” Kelimeyi uza-
tarak burnumu öptü. “Bu küçük serseri patenci bileğimi tutup
ona dokunmamamı söyledi ve ben *bir şey* hissettim. Onu bir
daha göremeyeceğimden korktum.”

“Öyle mi?” Başım dönüyordu, kahverengi gözlerinin kuyu-
sunda kayboluyordum. Sanırım gamzeleri biraz daha derinle-
şirse içlerinde boğulacaktım. “Sonra?”

Muhtemelen aptal gibi konuşmuştum ama o bana böyle baktığı sürece umurumda değildi.

Rhys yanağını benimkine yasladı, henüz tıraş etmediği kirli sakalı cildimi hafifçe tırmalarken ağzını kulağıma dayadı.

“Sonra, o yanımdaydı. Tekrar ve tekrar.” Ama geri çekildi, çenemi tutmaya devam ederken gözlerinde ciddi bir bakış vardı ve gözlerimin içine baktı. “Derken ne olduğunu bile anlamadan, onu bir koltuk değneği gibi kullanmaya başladım.”

Acı gerçek karşısında irkildim. “Sorun değil...”

“Sorun,” diye sözümü kesti. Ama hafifçe gülümseyerek devam etti. “Terapiye geri döndüm. Bırakmamalıydım zaten, seni o şekilde kullanmamalıydım.”

Ona beni sonsuza dek kullanmasını *istediğimi* söylemek istedim ama çok derin bir şey itiraf ettiğini biliyordum. Bana aramızdaki şeyin artık sadece paylaşılan bir acı veya duygusal bir rahatlama olmadığını, gerçek bir şey olduğunu gösteriyordu. Değerli bir şey.

Rhys yanağıma bir öpücük kondurup saçlarımı parmaklarına doladı ve başımı kaldırdı. “Seninle olmak, hatta sadece senin *yanında* olmak bile uzun zamandır ilk kez bana *bir şeyler* hissettirdi.”

Ona doğru eğildim, kendimi tamamen onun merhametine bırakırken dudaklarımız buluştu.

Ufak tefek olduğum için –gerçekten ihtiyacım olsa bacak kaslarımın bir erkeği öldürebileceğinden emin olsam da– söz konusu cinsellik olduğunda her zaman kontrolü elimde tutardım. Üstte olmak, sadece kendi zevkime odaklanmak, nereye dokunabilecekleri konusunda katı sınırlar koymak. Ama Rhys’le buna ihtiyacım yoktu.

Çünkü ona güveniyorum.

Bunu fark ettiğim anda yüksek sesle söyledim ve gözlerinde alevlenen ışığın tadını çıkardım.

Bir şey söylemek ister gibi bakıyordu ama başını iki yana salladı, sonsuz gülümsemeler ve kahkahalar arasında beni öptü, ta ki birlikte çarşafların altına girene kadar.

Öğle saatlerinde ikimizin de midesi guruldarken ve Rhys'in mini buzdolabında sakladığı pahalı protein barları tükendiğinde odasından çıktık.

Kendimi toparlayabilmem için benden önce aşağı indi – yine toparlanmam gerekmişti çünkü ellerimizi birbirimizin üzerinden çekemiyorduk– ben de Ro'yu arayıp çocukların durumunu sordum.

Sabah onları okula bırakmıştı, mutluydular ve karınları toktu, ayrıca ikisinin de geç saate kadar etütleri olduğunu biliyordum. Öte yandan Rhys'in masasının üzerindeki iyi düzenlenmiş beyaz tahta takviminden, deplasmandaki maçı için iki saat içinde otobüse binmesi gerektiğini de biliyordum. Maç bu akşam Union Üniversitesi'ndeydi ve Waterfell Hokey Kaptanı Rhys'in küçük resminin hemen yanında farklı oyuncular hakkında karalanmış notlarla birlikte istatistiklerinin bir çıktısının da olduğunu gördüm.

Sırıtarak tahtanın alt kısmındaki kalemlerden birini kap-tım ve aşağıya hızlıca *İyi şanslar, parlak çocuk yazıp göz kırpan* bir surat çizdim.

Önceki geceden kalma taytımı, sutyenimi ve iç çamaşırımı buldum ama mutfığa giderken arkasında onun adı yazan ti-şörtü giymeyi *ihmal etmedim*.

Ancak dışarı adımımı attığım anda bir gürültü koptu. Uzun bacaklı bir sarışın, ince çoraplı ayaklarının üzerinde zıplıyor ve iriyarı siyah bir labradoru yatak odasının kapısından içeri almaya çalışıyordu. Sonunda mızmızlanan hayvanı

yanına alıp usulca ona bir şeyler mırıldandı ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattı. Saçlarını dağınık topuz yapmış ve kocaman, yırtık pırtık tişörtü bir elbise gibi giymişti. Yakalanmadan gitmeye çalıştığı çok açıktı.

“İyi misin?” diye sorarak ona doğru yürüdüm.

Ama bana doğru döndüğünde tamamen donup kaldım; kocaman kahverengi gözleri endişeyle bana kilitlenmişti. Paloma Blake’ten başkasına ait olmayan gözler.

İkimiz de donup kalmıştık, emin olamadan birbirimize baktık.

Önce o doğruldu, duruşunu daha özgüvenli hâle getirmek için sırtını iyice dikleştirdi.

“Uyuyakaldın, değil mi?” dedim hırçın bir sesle, sonra merdivenlerden inmek için yanından geçtim.

“Görünüşe göre sen de uyudun, ha?” Gülümseyerek benimle adım attı. “Sanırım küçük sohbetimizi görmezden gelmeliydim?”

Öfkem alevlendi ama takımın değerli hayranını merdivenden aşağı itmemin ne kadar hoş karşılanacağını bilemiyordum. Ya da gözlerini oymamın... Gerçi benim kısa tırnaklarımın onun keskin tırnakları karşısında şansı olacağını sanmıyordum.

Neredeyse aşağıya inmiştik ki yakınlardan gürültülü bir kahkaha yankılandı ve Paloma kolumu sıkıca kavradı.

“Tanrım, Blake,” diye bağırdım ama diğer eliyle ağzımı kapattı.

“Sadece...” İç geçirdi ve kızın ne bok olduğunu bilmesem yemin ederim ağlayacağını sanırdım. “Benim hakkımda bir şey söylemesen olur mu? Sadece içeri girip *hepsinin* dikkatini dağıtır mısın?”

Ona yardım etmek istemiyordum. Kıza *katlanamıyordum*. Ama son derece çaresiz görünüyordu.

“Senin derdin ne be?” diye fısıldadım, kelimelerim onun sert tutuşunun üzerinden zar zor duyulabiliyordu.

Gözlerinde öfke parladı. “Tanrım, Sadie, bu kadar kaltak olma.”

“Kişi kendinden bilir işi,” dedim elini iterek. “Şimdi fikrimi değiştirip ortaçağ mahkemesindeymişiz gibi varlığını duyurmaya karar vermeden önce defol git buradan.”

Kelimeler ağzımdan çıkmadan uzaklaştı ama yine de kapıyı dikkatlice kapatmayı başardı.

Tam o sırada, dün gece kapıyı açtığı için tanıdığım oyuncu köşede belirdi. Freddy’nin daha tatlı bir versiyonuna benziyordu, kanaryayı yakalayan kedi yerine masum ve yakışıklı bir çocuk gibiydi.

“Selam tatlım.” Gülümsedi, kesinlikle şeytan tüyü vardı. Hitap tarzı kur yapıyormuş gibi değil de daha çok Mason-Dixon’ın güneyinde bir yerlerden gelen bir görgü kuralı gibiydi. “Kayıp mı oldun?”

“Aslında kaptanınızı arıyordum.”

Gülerek omzunun üzerinden işaret etti. “Keyfi yerinde görünüyor. Sanırım bu onun yeni oyun öncesi ritüeli olabilir.” Gülümseyerek yanından geçtim ama yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum ve bu kadar solgun olduğum için kendime bir kez daha lanet okudum.

Evin geri kalanı gibi mutfak da oldukça temizdi. Rhys barın başında duruyordu, Freddy de onun en uzağındaki tabureye oturmuştu. Havaya yayılan muhteşem bir koku vardı: pastırma yağı ve akçaağaç şurubu. Hepsi omzunda bir havluyla ocağın üzerine eğilmiş iriyarı kaleciden geliyordu.

Bennett çenesini kaldırarak bana baktı, hafif bir gülümseme bile yoktu. Rhys arkadaşının hareketini izleyerek cümlesini yarıda kesti ve sanki haftalardır birbirimizi görmemişiz gibi bana gülümsedi.

Önceden kızarmadıysam bile şimdi kıpkırmızı olduğum kesindi.

Ona doğru yürüdüm, bu sahneyi nasıl oynayacağımıza onun karar vermesine izin verdim çünkü bu onun takımıydı ve aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğu hakkında konuşmamıştık. Tek bildiğim, çıkarımız olsun ya da olmasın, asla *sadece* arkadaşım olmayacağıydı. O her zaman daha fazlası olacaktı.

Bir kolunu bana dolayarak başımın tepesini öptü ve mutfaktaki çocuklarla maç hakkındaki sohbetine devam etti. Beni kaldırıp önündeki bar taburesine oturturken ve kollarını tezgâha dayayıp beni oraya hapsederken bile konuşmayı kesmedi.

Dinler gibiydim ama önüme dumanı tüten bir tabak domuz pastırması, çırpılmış yumurta beyazı, pahalı görünümlü ekşi mayalı avokado tost ve küp küp doğranmış meyve gelince tamamen canlandım.

“Aa, ilk ben yemesem de olur.”

Rhys başını iki yana salladı. “Maç öncesi yemeklerimiz çok özeldir, Gray. Hepsi senin.”

Ağzım sulanırken Bennett’a baktım. “Emin misin?”

Homurdanarak başını salladı ve ocağı biraz öfkeyle söndürdü. “Biraz daha istersen var. Alabilirsin.” Üst kata çıkmadan önce biraz kırılgan bir ifadeyle gülümsedi.

“O hep böyledir,” dedi Freddy, Rhys eline vurmadan önce tabağımdan bir parça pastırma çaldı. “Maçlardan önceki kafa yapısı böyle.” Rhys gösterişli bir kahve makinesine doğru yönelirken omzunu benimkine sürterek, “Eee,” diye uzattı Freddy. “Burada neler oluyor?”

“Freddy,” diye uyardı Rhys makinenin sesleri arasında. “Onu rahat bırak.”

“Hadi ama, Kaptan. İnce detayları bilmem lazım.” Kaşlarını abartılı hareketlerle oynattı.

Gözlerimi devirip çiğnemeye devam ederken Rhys'in mut-fakta dolaşmasını en sevdiğim filminden bir sahneyi izler gibi izledim. Bir an için köpürtücüyle oynadı ve gözlerim konsant-re olmuş yüzüne takıldı, keşke telefonum olsaydı da fotoğrafı-nı çekseydim diye düşündüm.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz şimdi?" diye sordu Freddy, Rhys onu tekrar azarlayınca bir çocuk gibi mızızlandı.

Her tereddüdü, şüpheyi düştüğüm her ânı yuttum çünkü Rhys'in daha fazlasını istediğini biliyordum. Ve ilk defa ben de istiyordum.

"Evet," dedim. İkisi de sustuğunda hissettiğim rahatsızlığı görmezden gelmeye çalıştım. "Ben onun kız arkadaşıyım."

Bu kelimeler dilime çok yabancı gelse de gözlerindeki ışıltı ve gamzeli gülümsemesi kelimenin tadını daha da tatlı hâle getirdi. Beni düzeltmedi ancak ben ağzımdan kaçırdıktan son-ra fark ettim ki kesinlikle düzeltebilirdi.

Aman Tanrım. Mideme kramplar giriyordu. Bunu istiyor mu? Yoksa dün gece onun için bir kırılma noktası mıydı?

Freddy taburesinden kalkarken söylediği her neyse onu duymazdan gelerek düşüncelerimin içinde kaybolmaya başla-dım.

"Kız arkadaşım mı?" diye sordu Rhys, kendini beğenmiş bir ifadeyle omzuma doğru eğilerek.

Ona bakamadım, her şeyi kafamda uydurduğumdan ve onun istediğinin bu olmadığından korkuyordum.

Ancak köpüğünde hafif şekilsiz bir desen olan yeşil bir kupa önüme doğru kaydı.

"Nedir bu?"

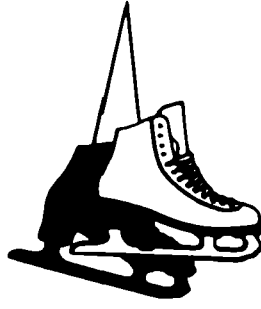
"Bu... ah, latte köpük sanatı. Bir çiçek olması gerekiyordu," dedi utana sıkıla.

"Bayıldım."

Rhys boynumu öpüp saçlarımı elleriyle toplarken içimden saçma bir şekilde saçlarımı kesmek geldi, böylece tenime sürekli rahatça ulaşabilecekti.

“Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum, Gray,” diye fısıldadı. Ağzımın köşesine bir öpücük daha kondurdu. “İşte benim kızım.”

Hiç bilmediğim bir yaraya merhem olmuş gibi Rhys beni kendine daha da yaklaştırdı. Ve bu fazlasıyla yeterliydi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sadie

Bu benim katıldığım ilk maçı, üstüne bir de Rhys Koteskiy'nin *kız arkadaşı* olarak gidiyordum. Bir yanımda heyecanlıydı ama biraz da korkuyordum.

İlişkımız sadece bir haftadır resmîleşmişti ve bu bir hafta içinde onu sadece iki kez görmüştüm. Ama bazen antrenmanlarımız arasında birkaç saniyeliğine görüşebiliyorduk. Sabah antrenmanlarından sonra ben buza çıkmadan önce beni öpmek için biraz beklemesi bana daima moral oluyordu. Hatta Rhys'in öpücükleri ve dokunuşları beni ateşledikçe rutinlerimin Koç Kelley'den daha fazla övgü aldığını bile görüyordum.

Yine de gergindim.

Bu baskıya bir de kafeye geldiklerinde Rhys'in annesiyle tesadüfen karşılaşmam da eklenmişti.

Rhys ıslıl ıslıl gülümsüyordu ve beni yanağımdan nazikçe öpmüştü. Yanındaki minyon kadın çok güzeldi ve Rhys beni öptüğünde mutluluktan küçük bir dans yapmak istediğinden oldukça emindim, bu da kendini Anna Koteskiy olarak tanıttığında daha da kızarmama neden olmuştu.

Öğle yemeğimi alıp onlarla oturmuş, sürekli yanan avuçlarımı kotuma silerken endişe ve dehşet karışımı bir duyguya kapılmıştım. Hayatımda yetişkin kadın figürleri çok azdı, bu yüzden nasıl davranmam gerektiğinden tam olarak emin değildim.

Ama giderken bana sıkıca sarılmış ve ben rahatlayana kadar bırakmamıştı.

Kulağıma benimle gurur duyduğunu söylemişti. Ve sonra gitmişti.

O görüşmenin üzerinden üç gün geçmişti ve Rhys'i hâlâ tek başına yakalayamamıştım. Dün gece Colgate'e karşı oynamışlardı ve ilk uzatmada kazanmışlardı ama internette okuduğuma göre Waterfell için oldukça zor bir maç olmuştu ve sonuçta "bok gibi oynamışlardı."

Bu akşam Boston Üniversitesi'yle oynayacaklardı ve oldukça önemli bir maçtı.

Kardeşlerim de maça geliyordu. Rhys onlara yer ayarlamıştı ve ben Ro'yla vakit geçirebileyim diye annesiyle oturacaklarını söylemişti. Ailesine karşı hâlâ biraz temkinliydim ve Oliver ile Liam'ın yaz antrenmanlarında görmüş olmama rağmen babasıyla henüz resmî olarak tanışmamıştım.

Yine de makyajımı yapmak için Ro'nun odasındaki aynanın önüne oturmadan önce kendimi üç kez üstümü değiştirirken buldum.

O çok daha hızlı hazırlanmıştı ve saçlarımı iki kısa, gevşek örgü hâline getirip ince mavi kurdelelerle bağlamayı teklif etmişti. Kendimi biraz tuhaf ama uzun zamandır ilk kez... güzel hissediyordum. Acaba Rhys böyle güzel olduğumu düşünecek miydi?

Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı ve biraz midem bulandı.

Beyaz spor ayakkabılarımı giyerken Ro dolabından kapıya doğru dönünce duraksadım.

“Ne giyiyorsun?” Üzerindeki vintage, parçalı ceketini görünce kaşlarım havaya kalktı. Ceket, siyah kottan yapılmaydı, arka kısmı kesilmiş ve Waterfell Üniversitesi tişörtü tutturulmuştu. Bir kolunda mavi harflerle “Wolves” yazıyor, diğer kolunda ise yıldızlar parlıyordu.

“Asıl sen ne giyiyorsun?” diye sordu. Siyah kot ve beyaz üstten oluşan kombinime bakarak kollarını kavuşturdu. “Hani elbiseyi giyecektin?”

Sorusunu duymazdan geldim. Kıcımdan geçiremediğimi görene kadar ipek elbiseyi *giyecektim* zaten. Koç Kelley’nin bir sonraki yarışma öncesi tartı hakkında söyleyeceklerini şimdiden duyabiliyordum. Yarışma Denver’da olacak ve tam dört gün sürecekti, bu yüzden yine katılmayacağımı biliyordum.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum açıklamak yerine.

“Evet.” Masasından bir şey alıp o kadar hızlı fırlattı ki ellerimi uzatacak zamanım bile olmadı. “Sana da bir tane yaptım.”

Onunkinin bir kopyasını bekliyordum ama beklememeliydim çünkü bu Ro’ydu; serçeparmağında bile benim bütün vücudumdakinden daha fazla yaratıcılık ve akıl vardı.

Lacivert ve deniz mavisi çizgili yakası ve manşetleri olan vintage bir ceket. Bir tarafında kot bir yama ile işlenmiş büyük bir Waterfell Wolves logosu, diğer tarafında ise lacivert dikişli sedefli beyaz renkte büyük bir 51 vardı.

Rhys Koteskiy’nin numarasıydı bu.

“Arkasına onun adını da yazacaktım ama zamanım yoktu.” Omuz silkti. “Harf harf kopyalasam bile yanlış yazacağımdan emin olduğumdan bahsetmiyorum bile.”

Bir yanıma ona burnunu soktuğu için, bunun ikimizin de isteyeceği bir şey olduğunu düşündüğü için kızmak istiyordu. Ama dilimi ısırardım çünkü arkadaşımın bu nazik düşüncesi karşısında gözlerim dolmuştu.

“Kendininkine bir numara dikmek istemedin mi?” diye sordum aynaya dönüp makyaj masasının üzerinde duran bordo ruju alarak.

Ro sırtıttı, yanakları kızarmıştı. “Diktim,” diye cevap verdi ve eline en yakın yıldızın içine küçük bir 27’nin işlendiği kolunu gösterdi.

Takımda kısmen tanıdığı tek oyuncunun 27 numara olduğunu tahmin etmek için listeye bakmama gerek yoktu.

“En sevdiğin öğrenci için, ha?” Güldüm. “Freddy’yle iyi anlaşıyorsunuz galiba.”

“Arkadaşız işte. Sınav sonucuyla ona sürpriz yapmak istiyorum.” Gülümsedi ve bu kez bakışlarında gerçek bir heyecan vardı, ayrılıktan beri onda eksik olan bir şey. Hatta belki öncesinde de. “Vizeyi geçti.”

“Uzaklaştırma almayacağını bilmek onu heyecanlandıracak. Belki herkesi ne kadar aptal olduğu konusunda susturabilir bile...”

Yorumumdaki bir şey onun sinirlenmesine neden oldu, saçlarını ceketinin altından çekerken yüzü gerildi.

“O aptal değil,” diye homurdandı. “Aslında çok zeki. Yani, nasıl oynadığına baksana, her hareketi çok iyi okuyor. O ve Rhys birlikte mükemmeller.”

Başımı sallayarak onayladım ama kaşlarım çatıldı. “Onları oynarken gördün mü?”

“Bir iki maça gittim.”

Bu benim için yeni bir haberdi ama haberim olmamasına şaşırdığımı söyleyemezdim. Etrafımızda olup bitenlerin arasında –kaymak, Rhys’in dikkatimi dağıtması, çocuklar, velayet davası, babam– Ro’nun hayatında neler olduğuyla pek ilgilenememiştim.

“Yani artık hokeyden anlıyor musun?”

Başıyla onayladı. “Maça gitmeden önce işyerinde birkaç kitap okudum. Tam olarak anlamak istedim.”

Kolunu sırtıma dolarken hafifçe güldüm; alaycı değildim, etkilenmişim demek daha doğru olurdu. “Ben yıllardır Oliver’in maçlarını izliyorum ama hâlâ tam olarak öğrenemedim.”

Ama Ro’nun her şeyi öğrendiğine emindim. Muhtemelen istese bir takıma koçluk bile yapabilirdi çünkü hiçbir şeyi yarı yapmazdı.

Tam sözümüzü bitirmiştik ki Ro’nun kapısı telaşla çalındı ve buna sadece Liam’in ürünü olabilecek yüksek perdeden kıkırdamalar eşlik etti.

Ro sırtarak kapıyı açtı ve “Böö!” diye bağırarak bir tur daha altı yaş kıkırdaması başlattı. Liam kaçarken onu kovaladı ve Oliver küçük mutfağın yanında dikildi.

“Çok havalı görünüyorsun,” dedi.

Bir an duraksadım çünkü bu üç kelimeye sığdırılmış bir *seni seviyorum* ve aşırı onay vardı.

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Rhys’in hoşuna gidecek.”

Oliver ve Liam benim her şeyimdi. Ama Oliver’dan öfke dışında bir şey görmek çok zordu. Beni suçlamadığını bilsem bile bazen doğru şeyi yapıp yapmadığımı anlamakta zorlanıyordum. Bu yüzden hepimiz dışarı çıkarken omzunu sıkıp ona teşekkür ettim.

Hokey buralarda en çok yapılan sporlardan biri olduğu için sahaya giden yol oldukça kalabalıktı. Ayrıca bugün cumartesiydi, yani küçük kardeşlerimi yurttan çıkarken gören görevlimizin onaylamayan bakışlarına maruz kalmamız gerekmemiştii.

Eskiden bunun için ceza alırdık, ta ki Ro sihrini konuşturan kadar. O zamandan beri çıt çıkmamıştı.

Biz kapıdan girerken Rhys'in annesi kompleksin hemen içinde duruyordu ve yanında uzun boylu, takım elbiseli, geniş bir gülümsemesi olan bir adam vardı. Onun Rhys'in babası olmadığını biliyordum ve sadece bu bile duraksamama neden oldu. Liam'ın elini biraz daha sıkı kavradım.

"Çok güzel," dedi annesi ve elini ceketimin kolunu okşamak için uzattı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Oda arkadaşım yaptı," diye cevap verdim, gözlerim arkasındaki adama kayarken cevabım biraz kısa kaldı. "Bu Ro."

El sıkıştılar ve Liam'ın ona gitmek için elimden kurtulmaya çalıştığını hissettim ama gitmesine izin vermeyecektim.

Neyse ki sormama gerek kalmadı çünkü Ro muhtemelen Rhys'in babası olduğunu düşündüğü adama kendini tanıttı.

O da, "Adam," diyerek gülümsedi.

"Koç musunuz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Avukatım." Gülümsüyordu, sakın ve soğukkanlıydı. Bu sırada benim kalp atışlarım hızlandı ve paniklemeye başladım.

Bir *avukat* mı? Onu neden buraya getirmişti? Bu... Liam ve Oliver için miydi? Onları benden alacaklar mıydı?

Liam'ı daha da sıkı tutmaya başladım ve Oliver bile geri adım attı. Adam ortak tepkimize biraz şaşırmış gibi görünüyordu ama bir çıkış yolu bulmaya çalışmakla ve Ro'nun çılgınca bir şey yapıp dikkatlerini dağıtmasını ummakla meşgul olduğumdan doğru düzgün fark etmedim bile.

"Ah," dedi Anna, yüzünde katıksız bir yıkım ifadesi belirdi. Tepkimden utanamayacak kadar paniklemekle meşguldüm ama elini avukata doğru uzattı. "Hayır, kendisi bizim aile dostumuz: Adam Reiner. Bennett'in babası."

Bu beni sakinleştirmede, Ro omzuma bir elini bastırıp bakışlarımı yakalayana kadar hiçbir şey beni sakinleştiremedi.

“Onları senden almaya çalışmıyorlar,” diye fısıldadı. Ama Bayan Koteskiy’den gelen ürpermiş sestten, onun bu sözleri duyabildiğini biliyordum.

“Hayır, Sadie. Tanrım, çok üzgünüm. Hayır, kocamın bir basın etkinliğine gitmesi gerekti ve dönüş uçağı rötar yaptı. Bay Reiner da bugün bize eşlik etmeyi teklif etti. Sizin için de uygunsa.”

Onları almaya gelmedi. Kimse onları almayacak.

Liam’ı bıraktığım an Anna Koteskiy’nin yanına koştu ve ona sabahıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı ama Oliver hâlâ bana tutunmaya devam ediyordu. Fakat Bennett’ın babası –şimdi güneşten açılmış kahverengi saçları ve güçlü yüz hatlarıyla benzerliği kolayca görebiliyordum, tabii bir de ikisinin de boyları çok uzundu– bize doğru adım attı.

“Ben içecek bir şeyler getireyim,” dedi Ro ayrılırken.

Adam ona gülümsedi, sert oğlundan hiç görmediğim bir şeydi bu. Ama sonra Oliver ve bana baktı.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa...”

“Yok,” diye sözünü kestim. “Yani bir avukatım var. Velayet belgeleri ve her şey elimde. Bekleme sürecindeyim sadece.”

Duruşma tarihi ocak ayı olarak belirlenmişti ama avukatım babamı haklarını devretmeye ikna edebileceğimizi umuyordu. O zaman tek yapmam gereken çocukların masraflarını karşılayabileceğimi, onları barındırabileceğimi yani onlara bakabileceğimi kanıtlamak olacaktı.

Bay Reiner yine gülümsedi ve gülüşü o kadar mükemmeldi ki maske gibi görünüyordu. “Pekâlâ.”

Bayan Koteskiy onlara forma getirerek sürpriz yapmıştı, Liam kendi formasının içinde kaybolmuştu ama ben onları son derece düzgün iki yetişkinin yanına bırakırken ikisi de gayet mutluydu.

Ro'yu kaleye yakın camın birkaç sıra üstündeki koltuklarımıza doğru takip ederken, "Sence benden nefret mi ediyor?" diye sordum.

Ro beni omzuyla itti ama yüzü gayet açık ve parlaktı. "Saçmalama. O kadının tek istediği *hepinizi* cebine atıp evine götürmek."

"Onlara bakamadığımı düşünüyör..."

"Hayır. O da *hepimizle* aynı şeyi düşünüyör. Bunu yapmak zorunda olmaman gerektiğini." Bir an durdu, elini omzuma koydu ve örgümün ucuyla oynadı. "Ebeveynlerinin *ikisi de* hâlâ hayatta, sen de yetenekli bir artistik patinajcı ve zamanının çoğunu üç işi dengeleyerek, kardeşlerinin karnını doyurup programlarına uymalarını sağlayarak geçiren zeki bir kızsın. Liam ortaya çıktığından beri sadece kendin için hiçbir şey yapmadın."

Haklıydı. Bu kadar haklı olmasmdan nefret ediyordum.

"Rhys hariç. Onu kesinlikle kendin için yaptın. Ve sen bunu hak ediyorsun, onu hak ediyorsun."

Tekrar kızardım, yerime yerleştim ve takımların ısınmak için sahaya çıkışını izledim. Biz buzun evsahibi tarafındaydık, bu yüzden önden gelen ve su şişesini kaleye koyup gerinmek için bir köşeye yönelen Bennett'i net olarak görebiliyorduk.

Çocuklar buzun üzerinde koşuyor gibi görünüyordlardı. Bu, her zaman güçlü ama iniş çıkışlı olduğunu düşündüğüm bir şeydi. Arkalarından kaymak zorunda kaldığımda buzun aldığı hâl düşünülduğünde de can sıkıcıydı.

Rhys'i kolayca seçebildim, hızlıca kaymasıyla oluşan rüzgârda saçları dalgalanıyordu. Matt Fredderic'i peşine takarak bir tur attıktan sonra durdular ve diğer çocuklar serbest pak sürüp boş kaleye alıştırma şutları atarken onlar küçük bir esneme rutinine başladılar.

Ardından kaledeki Bennett'a şut çekmek için sıraya girdiklerinde Rhys beni fark edip gülümsedi. Freddy'ye dirsek atınca

o da sırtarak bize göz kırptı. Atışlarını yaptıktan sonra arena-
nın bizim bulunduğumuz kısmına doğru yöneldiler.

Önümüzde oturan bir kızın gözleri onların yaklaşmasıyla
fal taşı gibi açıldı, arkadaşına ne kadar seksi olduklarını anlatı-
yordu ve bu, biraz ukalaca da olsa, beni gülümsetti.

Freddy onların üstündeki cama hafifçe vurdu, tamamen
Ro'ya odaklanmıştı. Ro, onun ilgisi karşısında pırıl pırıl par-
lıyordu ve Freddy'nin camın arkasından duyulabilecek kadar
yüksek sesle gülmesine neden olan saçma bir surat yaptı.

Rhys sadece bana gülümseyip el salladı, ben de memnuni-
yetle karşılık verdim.

"Kafanı topla, evlat," diye bağırdı sağımızdaki yaşlı bir be-
yefendi Rhys'e doğru. "O Kane denen herifin aklını çelmesine
izin verme. Gözün ödülde olsun."

Rhys'in onu yoksaydığını görebiliyordum ama duyabildiği-
ni de biliyordum.

Tepemin tası atmıştı, niyeti ne kadar iyi olursa olsun ada-
mın kafasını koparmaya hazırdım. Ama Ro'nun birkaç koltuk
ötesinde ve camın alt kısmında, Boston Üniversitesi bordosuy-
la kaplı başka bir şerefsiz, ikiliye bağırmaya başladı.

"Hey, şuna bakın. Kaptanları yine buza çıkmayı becer-
miş," diye bağırdı. "Sertleşmen için kaç darbe alman gereki-
yor, korkak?"

"Bir tane de sen ye de görelim, göt herif," diye çıkıştım, ada-
ma doğru öyle bir dönmüştüm ki saç örgülerimden biri ağzı-
ma tokat gibi çarptı.

Etrafındaki çocuklar sanki 2000'li yıllardan kalma bir rap
savaşının başlamasını izliyormuş gibi toplu bir şekilde "ooo"
dediler.

Gözlerim Rhys'e kaydı, gururu kabarmakla onlarla muha-
tap olmayı bırakmamı istemek arasında kalmış gibiydi. İyi ol-
duğumu göstermek için ona hızlıca göz kırptım ama kollarımı

kavuşturup laf atanın sırtıtışına kendi sırtıtışıyla karşılık verdim.

“Bu senin erkek arkadaşın mı? Zavallı kız üzgün görünüyor,” dedi. Merdivenlerden çıkıp boş koltukların yanından geçerek oturan Ro’nun üzerinden eğilip fısıldadı. “Beynindeki hasar sevişme kabiliyetini etkiliyor mu? İhtiyacın olursa gönüllü olurum...”

Taşaklarına hızlı ve sert bir diz attım ve sonra Ro’nun ayaklarına takılıp kıcının üstüne düşüşünü memnun bir gülümsemeyle izledim. Ayağa kalktı ve utanç içinde geri döndü.

Rhys eldiveniyle cama vurup adam ona bakana kadar bekledi. Erkek arkadaşım gülümsüyordu ama gözleri de kararmıştı. “Ona bir daha bak da ne olacağını gör.” Yanaklarını geren gamzeli sahte gülümsemesine rağmen tehdidi açık ve ürkütücüydü. Sopasının ucuyla cama sertçe vurunca adam geri sıçradı ve etraflarında bir kahkaha tufanı yankılandı.

Buzdan ayrılmadan önce tekrar göz göze geldik; bana göz kırptı ve ruhumun tüm boşluklarının dolduğunu hissettim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Sadie

Ro'nun sinirinin bozuk olduğu belliydi. Epeydir görmediğim kadar hem de.

İkinci periyodun sonuna gelmiştik ve Wolves iki sayı öndeydi. Salonumuza gelen Boston Üniversitesi taraftarlarının tezahüratları çok yüksekti ama Waterfell'in daha çok sesi çıkıyordu. Bütün gece bağırarak tezahürat yaptık, şarkılar söyledik ve daha sarhoş olan bazı taraftarların oyuncuların isimlerini haykırıp cama vurmalarını dinledik.

Bir de Rhys'i izliyordum tabii.

Sanki doğuştan ayaklarına bıçaklar bağlıymış gibi kayıyordu, sanki buzdayken koşarken ya da karada yürürken olduğundan daha fazla koordinasyonu vardı. Bordo olsun, mavi olsun tüm oyuncuları okuyabilme yeteneği sihirbazlık sınırındaydı.

O tam da hayal ettiğim gibiydi; hüzünlü çocuk, arenanın ışıkları ve hayran tezahüratları altında altın gibi parlıyordu. Bu gece karşı karşıya kaldığı pozisyonlarda yüzde yüz performans sergiliyordu ve âdeta ısıldıyordu. Onu yıllar sonra profesyonel olarak oynarken, vizörünün altındaki gamzeli gülümsemesiyle her yerdeki telefonları ve devasa ekranları aydınlatırken görebiliyordum.

Rhys iki gol atmıştı; ilki birinci periyottaydı, takımının arasından kayarak herkese bir beşlik çakmıştı ve kutlama için alçakgönüllülikle sopasını havaya kaldırmıştı. Sonra ikinci periyotta yine gol atınca buzun bizim tarafımızda aynı kutlamayı yapmış ama sopasını bana doğrultmuştu.

Ben de bir anda resmen eriyivermiştim.

Özetle, inanılmaz bir gece olmuştu.

Gerçi Ro'yu önümüzdeki üç kızla dövüşürken izlemek de inanılmaz olurdu.

Freddy ikinci periyodun bitiş düdüğünden hemen önce bir hamle yaparak gol atmış ve sopasını gitar çalar gibi tutunca hem Ro'yu hem de beni gülmekten kırıp geçirmişti; tabii Ro onun için ölüm perisi gibi çılgılık atmaya bitirdikten sonra.

Ama sonra önümüzde duran Waterfell forması giymiş siyah saçlı güzel kız, "Tanrım, çok seksi," dedi.

"OnlyFans'ini gördün mü?" diye sordu yanındaki sarışın. Eğer fısıldadığını düşünüyorsa yakınından bile geçmiyordu. "Eğer şimdi ağzının suyunun aktığını düşünüyorsan..."

"Aman Tanrım, Ericka." Solundaki formalı ve gördüğüm-den beri ağzımın suyunu akıtan bir çift siyah deri Converse giyen kızıl bukleli çocuk iç geçirdi. "O bir *dedikoduydu* sadece. Adam yüzünü bile göstermiyor."

"*Aman Tanrım, Ron,*" diye dalga geçti Ericka. Gözlerini devirdi ve bir parça patlamış mısırı çocuğun yüzüne fırlattı. "Herkes söyleyen *eski sevgilisiydi*. O olmalı."

Diğer kız da muhabbete atladı. "Hiç sanmıyorum. İnkâr etti ve kampüste bir ünü olduğu kesin ama bu para karşılığı seks yaptığı anlamına gelmez."

"İstese yapar. Yani, Tanrım, adam ağzımın suyunu akıtıyor. Ve duyduğuma göre sadece cömert değil aynı zamanda *koca...*"

"Kesin şunu!" diye bağırdı Ro. Koltuklarının arasında öne doğru sıçradı, başı onlarla aynı hizadaydı, bukleleri hepsinin etrafında şelale gibi akıyordu. "Adam lanet olası bir nesne

değil. Kapayın çenenizi ve hakkında *hiçbir şey* bilmediğiniz söylentileri yaymayı bırakın.”

Sonra ayağa kalkıp içecek bir şeyler alacağını homurdandı ve ben ona eşlik etmemi isteyip istemediğini soramadan çekip gitti.

Ro geri döndüğünde hâlâ kötü görünüyordu ama üçüncü periyot başladığında bu kötü hâli kayboldu.

Waterfell takımı üstünlük kurmuştu, zaman azalıyordu ve ben...

Ben çok tahrik olmuşum.

Rhys açık ara en iyi oyuncularından biriydi ve ona vuruşların çoğunun ona yöneldiğini görebiliyordum ama her hattaki takım arkadaşları onu korumayı iyi beceriyordu.

Aslında hedef almaya devam ettikleri kişi Kane’di. Yeteneginin ve cüssesinin Waterfell’e avantaj sağladığını bildiklerinden mi, yoksa takımlar arasındaki bir tür husumetten mi bilinmez, bu şaşırtıcıydı. Özellikle eskiden Boston Üniversitesi’nde oynadığı düşünülürse.

Ondan nefret ediyor gibilerdi.

Yeni takımı da onu sevmiyor gibi görünüyordu ama onları suçlamıyordum. Bir yanımda onunla yüzleşmek istiyordu ama diğer yanımda yıl bitmeden takımdan ayrılmasını umut ediyordu.

Rhys’e antrenmandaki tartışmamızdan bahsetmemiştim; bunu sakladığımdan değildi, Rhys’le geçirdiğim her ânı başka şeyler için kullanmak istediğimdendi.

“Çocukları nereye oturttuklarını gördün mü?” diye sordu Ro elma şarabını içerken.

“Evet.” Başımla evsahibi ve deplasman kulübelerinin olduğu yeri işaret ettim. Wolves’un kulübesinin hemen ilerisinde cam kenarında Oliver ve Liam, sağlarında ise Rhys’in annesi ve Bennett’in babası oturuyordu. Oyuncuların çoğunun onlara gösterdiği ilgiyi düşününce bunun onlar için bir kazanç

olduğunu söyleyebilirdim. Bu kadar uzaktan bile Liam'ın yüzünün güldüğünü görebiliyordum.

Oliver da ferahlamış ve mutlu görünüyordu.

Gürültülü bir çarpışma sesi duyuldu ve ardından herkes çıkan kavgayı izlemek için ayağa kalkarken kalabalığın uğultusu yükseldi.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum, ilk başta sadece Torren Kane'in iriyarı BÜ oyuncularından biriyle kavgaya tutuştuğunu gördüm.

Ama sonra Rhys'i fark ettim, sırtüstü yığılmıştı ve ne göğsü ne de kafası hareket ediyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar merdivenlerdeydim, ellerimi cama bastırıp vururken kalbim boğazımda atıyordu. Rhys yakınlarda değildi ama Bennett beni duydu, döndü ve kaskının içinden bana baktı. Yüz ifadesini göremiyordum ama arkasını dönüp kaptanına doğru kaymaya başladı.

Tanrım, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Etrafında çoktan eğitmenler toplanmıştı, çoğu maçta gördüğümünden daha hızlıydılar ve bunun geçmişinden kaynaklandığını biliyordum. Çünkü muhtemelen zaten onların izleme listesindeydi.

Bennett kalesine doğru kayarak geri döndü, iri cüssesine rağmen yavaş ve zarifti. Ama tam kalenin önünden geçerken yanımda durdu.

Camdan ona bakarken çocuk gibi hissediyordum, o kadar iriydi ki. Kaskını çıkarıp terden ıslanmış buklelerini silkeledi, kaşları çatıldı.

"O iyi," dedi. "Otur."

"Ben..."

"Seni paniklerken görürse daha da kötüleşir. Otur."

Dediğini yaptım, buza bakarak yürümeye çalışırken neredeyse merdivenden düşecektim.

Ayağa kalktığı anda arenadaki herkesin tezahüratlarıyla karşılaştı, her iki takım da sopalarını buza vurdu. Yine de onu zorla buzdan çıkarıp tünele götürdüler.

Onu görene kadar doğru düzgün nefes alamayacaktım, bu yüzden Ro'ya onunla sonra nerede buluşacağımı söyledim. Artistik patinaj yarışmalarından edindiğim bilgiler sağ olsun, arenanın yollarını avucumun içi gibi biliyordum. Onu görmeme izin vermemeleri umurumda değildi, sadece yakınında olmak istiyordum.

Bir dakika kadar soyunma odası koridorunun yanındaki bölgede volta attım sonra da omzuma dokunan bir el beni sarstı.

Başımı kaldırdığımda dağınık görünümlü bir adamın tepemde dikildiğini gördüm. Tam olarak kime baktığımı ancak duvara doğru geriledikten sonra anlayabildim.

Rhys ve babası birbirlerinin kopyasıydı. Adamla daha önce karşılaşmış olsam da daha önce onu hiç yakından görmemiştim. Rhys'in babasının nispeten yaşlanmış yüzüne bile çocuksu bir hava veren kahverengi gözleri oğlununkinin kopyası gibiydi. Genç ve yakışıklı görünüyordu, Rhys gibi onun da insanın içini rahatlatan bir hâli vardı. Çenesi keskin, dudakları dolgun, saçları aynı koyu renkteydi.

“Özür dilerim,” dedi, ardından tanımadığım ama kulağa kaba gelen bir dilde bir şeyler söyledi: Rusça mıydı, Lehçe miydi? “Oğlum için mi buradasın?”

“Evet, ben...” Sıkışan boğazımı temizledim, kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. “Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.”

Bana nazik, sıcak ve acı verecek kadar tanıdık bir gülümsemeyle karşılık verdi ama onun tek gamzesi vardı.

“Gel, *dochka*,” diye aynı kelimeyle seslenerek omuzlarımın arasına elini koydu. Beni halkanın etrafından dolaştırıp keskin kokulu soyunma odalarından geçirerek tıbbi bir masa ve malzemelerle donatılmış daha küçük bir odaya götürdü.

Rhys orada, üstsüz ve ter içindeydi, kalın hokey pantolonu hâlâ üzerindeydi. Rhys yılın aylarını geriye doğru sayarken antrenör ellerini başına koymuş, küçük bir el feneriyle gözbebeklerini kontrol ediyordu.

“Bir dakika,” diye fısıldadı babası bana ve oğluna doğru bir adım attı.

Rhys haziran dedikten sonra duraksadı, bu da antrenörü biraz telaşlandırmış gibiydi ama omzunun üzerinden bakıp Bay Koteskiy’i gördüğünde oyuncusunun dikkatinin neden dağıldığını anladı.

“Rhys.” Babası iç çekti. “İyi misin?”

“İyiyim.” O da iç geçirerek karşılık verdi ve babasının hafif aksanını saymazsak sesleri de görünüşleri kadar birbirine benziyordu. “Yeni mi geldin?”

“Evet, piste girdiğim an oğlumu buzun üzerinde sırtüstü yatarken gördüm. Nasıl bir hoş geldin bu böyle?”

Rhys’in kıkırdaması hafif bir soluk gibiydi. “Nefesim kesildi. Annem çıldırdı mı?”

“Nyet ama dışarıda biraz telaşlı hâlde bulduğum biri var.” Geri adım atarak benim hemen kapı aralığında durduğum yeri gösterdi.

“Gray.” Rhys yüzünde kocaman bir gülümsemeyle iç çekti. Pivotlarının tehlikede olmadığından emin olan antrenörler diğer görevlerine geri döndüler ve böylece sadece üçümüz kaldık. “Buraya gel.”

Bu iki kelime ona koşmam için yetti de arttı, kollarının beni sarmasına ve terli başını göğsüme bastırmasına izin verdim.

“Berbat kokuyorsun,” dedim iğneleyerek, kalbim hızını kesmezken sesimde biraz da öfke vardı.

Babası, “İkinize bir dakika vereyim,” deyip bizi antrenman odasında yalnız bıraktı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Rhys

O mükemmeldi.

Etrafına yaydığı hafif öfkeyi hissedebiliyordum ve bu başımı döndürüyordu. O başımı döndürüyordu.

Sadie Gray artık benim kız arkadaşımdı. Bunu haykırmak istiyordum ki babam, antrenörler hatta bütün bina beni duyabilsin.

Ağzım aralandı, ondan *kız arkadaşım* olarak bahsetmek için bir neden bulmaya çalışırken küçük eli göğsüme vurdu. Bir kere vurdu, iki kere vurdu sonra ben bir elimle bileklerini kavrayıp diğer elimle çenesini tutup onun benden saklanmasını engelledim.

“Bunu yapamayacağımı düşünmeye başlıyorum,” diye mırıldandı gözlerini kapatarak. Midem ağzıma geldi ve bileklerini biraz daha sıkı kavramaktan kendimi alamadım.

Hokey yüzünden, diye konuşmaya başladı kendiminkinin bir versiyonu olduğunu fark ettiğim o karanlık, alaycı ses. *Hokey seni işe yaramaz ve acınası bir şey hâle getiriyor. Artık daha önce ne olduğunu biliyor ve şu an olduğun şeyi istemiyor. Sonuza dek olacağın şeyi.*

Ama bunu daha önce de yaşamıştım ve karanlığı uzaklaştırmak için onu kullanmak istesem de asıl istediğim onu

sevmekti. Bu yüzden gözlerimi kapatıp kendime iyi olduğumu hatırlattım. İyileşiyordum.

“Sadie.” Nefes aldım, elimi saçlarının arasına daldırdım.

Kırptığı gözleri yaşlar içinde yüzüyor gibiydi ve ben bu manzara karşısında karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Hem de sağlam bir vuruştı.

“Beni korkuttun,” dedi ağlayarak; kızgın, üzgün ve o kadar güzeldi ki can yakıyordu. “Orada öylece yatıyordun ve b-ben iyi misin, yaşıyor musun anlayamadım...”

Bana tekrar vurdu, avucunu göğsüme çarpıp duruyordu.

Bir kahkaha attım ve onu kendime çekerek yanağından öptüm.

“Darth Vader taklidimi yapıyordum sadece. Ölüm sahnesinin hakkını vermeye çalışıyordum.”

Güldü, yanaklarındaki kırmızı lekelerle rağmen sesi neredeyse titriyor, gözyaşları hâlâ istemsizce süzülüyordu. “Nefes almadığını sandım.”

“Kendimi role adamıştım.” Sırıttım.

Beni üzerinden itti, bana tekrar bakarken kaşları çatıldı. Ben de fırsattan istifade onu süzdüm, büyük boy ceketinin sağ göğüs kısmındaki 51’i gördüğümde gözlerim kocaman açıldı ve gülümsedim.

“Mükemmel görünüyorsun, Gray. Ceketini beğendim.”

Kaşındaki çukur daha da belirginleşti. “Ro yaptı.”

“Seni formamın içinde de görmek istiyorum.”

Beni görmezden geldi, hâlâ çıplak tenimin her bir parçasını inceliyordu ve bakışlarını gözlerim arasında gezdirdi. “İyi misin?”

“Mükemmelim, bebeğim,” diye fısıldadım.

Bu tatlı sözcüğü duyunca kendini bıraktı.

Kucağıma fırlayıp üstüme çıkarak beni masanın üzerine devirdi. Kahkahalar ve hıçkırıklar arasında beni öpücüklerle

boğuyordu ve sanırım sonsuza kadar böyle kalabilirdim, üstümde onun rahatlatıcı ağırlığıyla.

Geçen bahardaki gibi hissediyordum. Hokey Evi'nin yarısı hayatımda hiç görmediğim insanlarla doluydu ve bir de biz vardık; Freddy, Bennett, Holden ve ben. Ayrıca ikinci hattımızın çoğu; Caleb, Sanders ve müdavimimiz hâline gelen birinci sınıf öğrencisi Hathaway.

Biz maç sonrası toplantılara katılıp duş alırken Sadie ve Ro hazırlanmak için yurda uğramışlardı; onları gelmeye ikna etmek çok zor olmuştu ama şimdiye burada olmaları lazımdı. Annemle babam Liam ve Oliver'ın evlerinde pijama partisi yapmasına izin vermesi için neredeyse dizlerinin üzerine çöküp Sadie'ye yalvaracaklardı ama o ancak Ro ve benim ikna çabalarımızdan sonra kabul etmişti.

Onlara güveniyordu.

Bunun için onu sonra ödüllendirmeyi planlıyordum.

Kazanmamıza ve sadece iki gol yemesine rağmen Bennett kızgın görünüyordu.

Yanımda birasını yudumluyordu –titiz kalecimiz için hâlâ oldukça nadir bir manzaraydı– ama dikkati dağınıktı ve her zamankinden daha sinirliydi.

Birlikte takıldığımız futbolculardan birkaçı kamp ateşinin yanına bize katılmaya geldi, peşlerinden de Ro ve Sadie. Hâlâ ev yapımı ceketlerini giyiyorlardı ama şimdi üstlerinde atkı ve şapkaları da vardı.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki Holden sessizce kıkırdadı. Paloma, Holden'ın kucağına oturup onun dikkatini Freddy'yle yaptığı konuşmadan kendisine yöneltmesini sağlamaya çalışıyordu. Ama buna gerek kalmadı çünkü Freddy çoktan ayağa

kalkmıştı ve istemsizce düz saçlarını kurcalayan Ro'dan kahkahalar koparıyordu.

"Selam." Gülümseyerek Sadie'yi tutup kendime doğru çektim. Alnına bir öpücük kondurup ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim. "Ro, saçın çok güzel olmuş."

Yüzü kızardı ama Sadie'nin elimi sıkmasından ve gülümseyerek başını sallamasından iltifat etmekle iyi yaptığımı anladım. Freddy onu kolunun altına alıp bira pinponu hakkında bir şeyler bağırdığında Ro yine ona şaşırtıcı derecede parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Normalde endişelenirdim ama Freddy beni Ro'yla sadece arkadaş modunda takıldığına ikna etmişti. Yine de bu beni biraz tedirgin ediyordu çünkü Ro ona gözlerinde yıldızlarla bakıyordu; romantik ve yapış yapıştı. Bennett ve ben Freddy'yi uyarsak bile Ro onun bu flörtöz yaklaşımından incinebilirdi.

"Oynamak ister misin?" diye sordum Sadie'yi tekrar öperek ama o başını iki yana salladı.

"Aslında sadece senin yanında olmak istiyorum." Elleri omuzlarımda dolanarak oradaki kasları kavradı ve bastırmasıyla birlikte dudaklarımdan sessiz bir inilti döküldü. "Odana gidebilir miyiz?"

"Hemen mi?" diye şakalaştım. Geri çekilip burnunun ucuna dokundum. "Ben öyle bir adam değilim, Gray."

Kısık ve seksi bir kahkaha attığında kot pantolonum dar gelmeye başladı.

"O zaman banyo olsun," diye karşılık verdi.

Bir hırıltıyla çenesini kavrayıp onu usulca öpmek için eğildim. "Kız arkadaşım ne isterse onu alır."

Sonra da o şikâyet ederek ciyaklarken omzuma atıp biraz rezil ettim. Ama aynı zamanda neşeliydi de, kıkırdayıp duruyordu.

“Kusura bakmayın çocuklar, bira pinponunu sonra oynarız. Gidip bana muhtaç kız arkadaşıyla ilgilenmem lazım,” diye gururla ilan ettim.

Takımına hızlı bir selam verdim. Ufak tefek ödülüm yumuşak yumruklarıyla sırtıma vururken arka kapıdan odama doğru ilerledik, etrafımızda alkışlar ve kahkahalar yükseliyordu.

Onu oturtup kapıyı kapatmak için döndüm ama ben ona döndüğümde o çoktan ceketini çıkarmıştı. Ben ona yaklaşmadan beni kapıya doğru itip dizlerinin üzerine çöktü.

“Ah, *siktir*,” dedim nefessizce. Kapının kolunu bıraktım ve saçlarımı yüzünden ve boynundan nazıkçe topladım. “Sadie.”

“Evet, Kaptan?” dedi. Elleri kemerimi çözüp şortumu ve baksırımı bir hamlede indirirken istekli ve hızlıydı. Koyu kiraz kırmızısı ve yeni ısırılmış dudaklarını aletimin tepesine bastırmadan önce ağzımdan tek kelime daha çıkaramadım. Ağzı açıldı, dili hafifçe yaladı, sonra küçük eliyle etrafımı sardı ve diliyle hafifçe dokunmaya başladı.

Boşalmak üzereydim ve kızım daha hiçbir şey yapmamıştı.

Ellerim saçlarını kavrayarak boynunun alt kısmına ve omuzlarına masaj yaparken Sadie de beni hiç acele etmeden ağzıyla keşfediyordu.

O mükemmeldi ve duygularımın ne kadar derin olduğunu bilmesini istiyordum. Onu korkutacağını düşünmesem parmağına yüzük bile takardım. Artık benden kaçmayacağını biliyordum ama ileride göstereceği dirence karşı da hazırlıklıydım.

“Çok güzelsin,” diye sayıkladım parmağımı şefkatle yanığına bastırarak. “O kadar mükemmelsin ki. Tanrım, seni böyle görmek...”

İnlemeye başladı ve sesi bir ürperti gibi üzerimde yankılandı. Elleri ile dizlerinin üzerinde durup bana bakarken ve aletimi yarısına kadar ağzından çıkarmışken ellerimden kayan kontrolüme zar zor sahip çıkıyordum.

Kontrolü bana bırakıyordu. Aramızdaki gelgitler arasında bu anı benim yaşamama izin veriyordu.

"İşte benim kızım," diye fısıldadım, yavaşça ve nazıkçe ağzına girip çıkıyordum. Övgünün etkisiyle kıvrandı, sanki kendine dokunmak istiyordu ama dokunmayacakmış gibiydi. Tabii eğer...

"Benim için ıslandın mı, bebeğim?" diye sorduğumda hafifçe sarsılarak beni daha derine aldı. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Seni istiyorum," diye nefesini verip çekildi ve sonra sarhoş edici bir sesle beni tekrar içine çekti.

"Kendine dokun, Gray. İhtiyacın olanı al."

Eli kot pantolonunun belinden içeri dalıp aşağı doğru indi. Ne yaptığını yakından görememekten nefret etsem de hareketleri hayal etmem için yeterliydi. Ve konu Sadie Gray olunca inanılmaz bir hayal gücüm vardı.

Elini kullanarak ileri geri sallanmaya devam etti.

Sadie tekrar inledi ve gözlerini bana çevirmeden önce tatmin olmuşçasına kapattı. Ağzı, hınzırca bir zevkle aletimin etrafında gülümsüyormuş gibi gerildi.

Kendimi geri çekmeye çalışırken onu uyarmak için zar zor zamanım oldu ama dizlerinin üzerinde daha yükseğe kalktı ve kıcımlı kavrarak beni boğazma kadar çekti. Gözlerimin arkasında yıldızlar uçuştı, başımı geriye atma ihtiyacı beni yiyip bitiriyordu ama boşalırken bakışlarımı ondan ayırmak imkânsızdı.

Bir saniye bile beklemek çok uzun geldi, bu yüzden ona uzandığımda neredeyse pantolonuma takılıp düşecektim ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Gömleğim hariç her şeyimle birlikte ayakkabılarımı da çıkarmayı başardım ve sonra kalçalarını tutarak kot pantolonunu bacaklarından aşağıya doğru çektim. Ellerimin altındaki teninin güzelliğine dalıp gitmeye çalışıyordum. Tişörtünü çıkarıp *sutyensiz* olduğunu görünce onu kollarımın arasına alıp küçük kaslı vücudunu yatağa fırlatmaktan kendimi alamadım.

Onu sırtüstü yatırıp yalamak istedim ama Sadie yalvardı ve ben geri çekilene kadar kollarımı kavradı.

“Bunun bir ziyafet olması gerekiyordu,” dedi.

Güldüm. “Sen her zaman bir ziyafetsin, bebeğim.”

“Bir ödül,” diye inledi. “Kazandığın için. Gerçi ‘hayatta olduğun için’ senin için daha iyi bir teşvik olabilir diye düşünüyorum, Kaptan.” Ayağı göğsüme değince bir elimi bileğine doladım ve kaşımı kaldırdım.

“Şımarıklık yapma.” Kıkırdadım. “Bana ne istediğini söyle yeter. Sana her şeyi veririm.”

Sadie başını iki yana sallayarak yatağa doğru iç geçirdi. “Bana karşı çok iyisin. Kes şunu, seksi olmaya çalışıyordum ve... planım falan vardı. Ama senin aptal kığın bunu mahvediyor.”

Sızlanma şekli onun seks kediciği sesine çok benziyordu ve ben yine kaya gibi sertleştim.

“Baştan başlamak ister misin?”

Oflayıp puflayarak kollarını kavuşturdu, huysuz bir ergen gibi suratını astı ama sonunda başını salladı.

“Pekâlâ. Ne yapmamı istiyorsun, Gray?”

Vücudu yaktan doğruldu, saçları daha önce örüldüğünü gösteren küçük dalgalar hâlinde etrafına dökülüyordu. Elleriyle göğsüme bastırarak beni geriye itti, ben de kolayca itaat ettim ve o kalçalarım oturunca altına uzandım. Onun sıcaklığının doğrudan sertleşmiş aletime baskı yapmasını sadece bir parça ipek kumaş engelliyordu.

Dumanlı göz farının altındaki gözleri daha karanlıktı, beni süzerken gözleri daha da karardı; tamamen onun merhametine kalmıştım.

“Pekâlâ, parlak çocuk.” Sırıttı ve kalçalarım yukarı doğru kalkmaya başladı. “Sakin ol.” Kıkırdadı.

Ama Sadie her zamanki duruşumuzu tersine çevirip küçük eliyle çenemi kavrarken biraz ciddileşti.

“Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum çünkü sen bana kendimi hep iyi hissettiriyorsun. Ve bunu sen kontrol etmeyeceksin, tamam mı? Sadece arkana yaslanacaksın.” Öne doğru eğilip çıplak göğsünü göğsüme bastırdı. “Rahatla,” diyerek kulağımı ısırıp yaladı. “Ve seninle ilgilenmeme izin ver.”

Boynumu yalayıp ben tıslayana kadar köprücük kemiğimi ısırdığında şiddetle ürperdim.

Geri çekilirken elleri de omuzlarımdaki kasları olabildiğince sıkmaya çalışıyordu. Elleri güçlü olsa da çok küçüktü, pek bir şey yapamıyordu. Yine de cennette gibiydim.

Yaptığı her şey bana cennet gibi geliyordu çünkü o yapıyordu.

Sadie saten tangasını yana itip üzerime çıktı; sıcak, ıslak ve benim için tamamen hazırды.

“Tanrım, *Rhys*,” diye inledi. Bu sesle tekrar yukarı itildim. “O kadar mükemmelsin ki.”

Övgüsü güneşin altında durmak gibiydi, her yerimi ısıtıyordu.

Yavaşça üstüme bindi, övgüler dudaklarından su gibi dökülürken beni bacaklarının arasında bir mengene gibi kavradı. Şu anda ne kadar küçük görüldüğü önemli değildi, üzerime böyle oturmuşken istese beni öldürebilirdi ve ben onun altında kan kaybederken teşekkür ederdim.

Boşaldı ve daha önceki her seferinde olduğu gibi bu sanki onu biraz şaşırtmıştı; dikkatli ve kontrollü kızı tamamen hazırlıksız yakalamış gibiydi. Onun peşinden gelmemek imkânsızdı.

Orgazmım çok şiddetliydi; kalçalarım dengesizce yukarı doğru çarpar ve karnım gerilirken neredeyse başım döndü. Sadie bu süre boyunca üstümde kıpırdanmaya devam etti.

Sonra dudaklarına uykulu bir gülümseme yayıldı ve bana baktı. Yine o duyguyla dolup taşım; onu burada, korunaklı,

güvende ve benim olarak tutma isteği. Dilimi ısırarak, *seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum* sözlerini boğazımdan aşığı itmek için çaresizce çırpındım.

Kendimi daha ne kadar tutabileceğimden emin değildim ama benimle kalması için her şeyi yapardım. Ve bu –Sadie’nin kollarımın arasında eriyip omuzlarımı öpmesi, başlarımızı ayakucuna yaslayıp ısıltılı karanlığa sessiz sırlar fısıldayana kadar yaptığı nazik hareketleri taklit edişim– yeter de artardı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rhys

Biz kazanmıştık. Yine.

Nihayet be.

Takım, galibiyet serimizi geri kazanmanın coşkusunu yaşıyordu ve ben tünelden soyunma odasına doğru yürürken Gym Class Heroes normalden daha yüksek sesle çalışıyordu. Takımım sırtımı sıvazlar, Freddy ve Dougherty etrafta zıplar ve daha dışadönük birkaç alt sınıf öğrencisiyle şarkı söylerken ıslıl ıslıl gülüyordum.

Her biri bu galibiyeti hak ediyordu; puanımız nihayet önümüzdeki hafta sonu oynayacağımız Cornell maçı öncesinde çok da gerilmemize gerek kalmayacak kadar yükselmişti. Bu yılki en büyük rakiplerimizden biri olan Harvard ufukta görünmeye başlamıştı ama bu gece için galibiyet galibiyetti.

“Lanet olası Reiner kaleyi *geçilmez* kıldı!” diye haykırdı Freddy, ıslıklar etrafı çınlattı ve lig şampiyonu ağlarının kesik tellerinden ilmeklenmiş kutsal ip düğümünü alıp Bennett’a uzatarak onu maçın oyuncusu ilan etti. Bennett hâlâ kalın bacak koruyucularını çıkarmamış ama üstünde yalnızca uzun kollu tişörtüyle kalmıştı, ayağa kalkıp başıyla onaylarken ipi kabul etti ve herkes onu alkışladı.

Herhangi bir konuşma yapmasını beklememem gerektiğini biliyordum ve o da, “Defans oyuncularım ve bütün takım olmadan bunu başaramazdım. Bastır Wolves,” dedi. Uzun halat parçasını tekrar kaldırdı, sonra da yerine oturdu.

Koç Harris gülümsedi çünkü yıldız kalecisini benim gibi çok iyi tanıyor, tuhaflıklarını ve ritüellerini hoş karşılıyordu. Hepimizle güvene dayalı ilişkiler kurmuştu ama Bennett’la ne kadar çalıştığını şahsen biliyordum.

Koç hepimize birden başını salladı ve hızlıca, “Akşamın tadını çıkarın, çocuklar. Aptallık yapmayın,” diyerek ayrıldı.

Ama giderken köşede asık suratla oturan, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ıslak siyah saçlarından ter damlayan Toren Kane’in omzunu okşadı.

Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler sıkıştı.

Freddy şimdiden “hokey yurdu”ndaki partinin duyurusunu yapıyordu: Cadılar Bayramı partilerimiz her zamanki gibi çok büyük olacaktı. Ve mutfak tezgâhımızın üzerinde duran büyük yüz boyası torbalarından anladığım kadarıyla hazırlıksız alt sınıfları belirlenmiş kostümlere zorlayacak demekti.

Takım olarak genelde coşardık.

Ancak kız arkadaşım ikinci periyottan hemen önce mesaj atıp partiden kaçtığı için benim aklımda başka planlar vardı.

Kız arkadaşım. İki hafta geçmişti ve tadı hâlâ aynı güzellikeydi.

Dün gece yüzümü bacaklarının arasına gömmüşken anemle babamın gösterişli davetlerinden birine katılmayı kabul etmesini sağlamıştım.

Hızlıca duş alıp gri eşofman altımı ve üzerinde Sadece Böö Demek İçin Buradayım yazan, gözlerinde kalpler olan bir hayaletin olduğu neon turuncu tişörtümü giydim. Şehir merkezine gitmeden önce kostüm giyemeyecek kadar meşgul olduğumu söylediğimde Freddy’nin bana birinci sınıfta verdiği

hediyeledi. Kesinlikle en iyi arkadaşlarımdan biri olarak kalbime girmesinin sebeplerinden biri olmuştu. O zamandan beri, her büyük tatil için birbirimize sevimsiz tişörtler giydirmek ikimiz arasında garip bir gelenek hâline gelmişti.

Freddy beni durdurmaya çalışmadan sadece Bennett'a nereye gittiğimi söyleyerek evden çıktım. Artık yolu avucumun içi gibi biliyordum çünkü çok az olan boş zamanımı onunla geçiriyordum ve Sadie'yle birlikte olmak çoğu zaman kardeşlerini gezdirmek, onlara yemek götürmek ya da onları antrenmanlardan almak anlamına geliyordu.

Yine de henüz babasıyla karşılaşmamıştım. Eminim bunu bilerek ayarlıyordu.

Ben planlara dahil olduğumda geceyi asla onun evinde geçirmezdik. Bundan kaçınıyordu; bu, gecenin sonunda uyuklu çocukları yurt katındaki şişme yataklara yatırmasına yardım etmem anlamına gelse bile. Bazen çocukları Hokey Evi'nde yatırması için onu ikna edebiliyordum; oradayken evde hangi oyuncular varsa Liam ve Oliver'ı sonsuz bir ilgi yağmuruna tutuyorlardı. Sadie sert sesini yükseltip onları kendi yataklarına gitmeye zorlayana kadar onlarla oyun oynuyorlardı.

Bir gün düşünmeden satın aldığım ve koridorun sonundaki kullanılmayan odaya yerleştirdiğim yataklara.

Bu gece evde olduğumu biliyordum çünkü sadece birkaç sepetten dolayı iptal ederdi. Ro yeni sadık taraftarımız olarak maça gelmiş ama bana Sadie'nin gelmeyeceğini söylemek için başını hızlıca iki yana sallamıştı.

Brownların yaşadığı sokak karanlıktı, pek dekorasyon yoktu, onlarınki hariç tüm kapı ışıkları kapalıydı. Kapıyı belli bir melodiyle çaldım, sonra kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden beni görebilmesi için geri çekildim.

"Vay anasını," diye homurdanıp ön kapıdaki görüntüsüne bakarak kocaman gülümsedim.

Sarkık bir kapüşonu da eksik olmayan kahverengi, tüylü bir tulum giymişti. Beline yasladığı şeker dolu büyük bir plastik balkabağı kâsesi ve bacağına tutunan minik bir Darth Vader vardı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu ama yüzünde neşeden başka bir şey yoktu, en sevdiğim küçük somurtmanın altında hafifçe gizlenmişti.

“Kim olman gerekiyordu?” diye sordum onun sorusunu tamamen görmezden gelerek. Çünkü bu çok saçmaydı. Onunla olmaktan başka nerede olabilirdim ki?

Sadie sırtıttı ama Liam, “Bir Wookiee!” diye bağırarak üzerime atladı.

Onu yakalayıp Sadie’nin peşinden içeri girdim, sonra kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Küçük ve soğuk evinin daha önce hiç bu kadar içine girmemiştım. Sanki hiç ısıtma yokmuş gibiydi, gerçi belki de yoktu.

Merdivenler pek iyi durmuyordu. Hemen sağda küçük, mavi kiremitli bir mutfak, ocağın üzerindeki bir tavada da kurabiyeler vardı ki bu da şekerli kokuyu açıklıyordu. Solumda, Oliver’ın lekeli, çiçekli bir kanepeye tünediğini gördüm. Oadaki tek ışık komodindeki lambadan ve titreşen televizyondan geliyordu.

“Selam dostum.”

“Koteskiy.” Dikkatini tekrar ekrana vermeden önce başıyla selam verdi.

Kaşlarım saç çizgime kadar fırladı. Sadie kahkahasının patlamasını engellemek için ağzını kapatarak mutfağa doğru döndü. Liam yanımda bana “zenginler mahallesinde” şeker mi şaka mı oynamayı ve Sadie’nin onun bu gece daha fazla şeker yemesine izin vermediğini anlatırken ben de Sadie’yi takip ettim.

Tepsiden bir kurabiye almak için uzandığımda Liam elime vurarak, “Önce şarkı söylemeliyiz!” diye bağırdı.

“Neyi söyleyeceğiz?”

“Mutlu yıllar!”

“Senin doğum günün mü, dostum?” Bakışlarım Liam ve kızaran Sadie’nin arasında gidip geldi.

Sanki saçma bir fıkra anlatmışım gibi yüksek sesle güldü. “Hayır, ablamın. O... şey...” Ablasına doğru eğilip yüksek sesle, “Kaç yaşındaydın?” diye fısıldadı.

“Yirmi iki.”

“Yirmi iki,” diye bağırdı hemen bana.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, kaşlarım çatıldı ve ona tekrar baktım. “Ben... Hiç bilmiyordum.”

Sadie başını iki yana sallayıp kollarını kavuşturdu. “Tabii ki bilmiyorsun çünkü sana söylemedim, parlak çocuk.” Liam onu durduramadan ağzına şekerli bir kurabiye attı ve çiğnerken ona hınzırca gülümsedi.

Saçma olabilirdi ama bana söylemediği için biraz kırılmıştım.

Liam kollarımdan indi; şarkı söyleyelim ve Sadie dilek tutabilsin diye abisini çağırmamı istedi. Üzerinde küçük turuncu bir balkabağı olan bir kurabiye alarak oturma odasına gittim.

Kanepenin arkasından eğildim, televizyonda çocukken kâbuslarıma giren o aptal şarkıyla birlikte *Halloween 3*’ün oynadığını gördüm.

“Senin maçın nasıldı?” diye sordum Oliver’a, öğleden sonra bir maçı olduğunu hatırlayarak.

Bana bakmadı. “Kazandık.”

“Sayı yaptın mı?” Sırılarak omzunu ittirdim. Kıpırdanıp ayağa kalktı. Kanepenin arkasından dolanıp önümde durdu, bana hiç olmadığı kadar yakındı. Hatta Sadie ve Liam dışında kimseye bu kadar yaklaştığını görmemiştim.

Ensesini kaşıyıp fısıltıyla konuştu.

“Terapistim Sadie’nin doğum günüyle ilgili bir travması olduğunu söyledi çünkü o benim yaşımdayken annemizle ilgili

bir şey olmuş.” Omuz silkti. “Ben hep babamın bayramlarda *çok ama çok* sarhoş olmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Noel’de üzgün olur. Cadılar Bayramı’nda genellikle kızgındır. Ama bilemiyorum.”

Ona bakarken donakaldım. Midem bulanıyordu, kurabiye-
nin tadı ağzımın içinde ekşiyor gibiydi.

“Ama muhtemelen bu yüzden sana söylememiştir. Yani...
Ona kızmanı istemiyorum.”

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçiştirmeye çalıştım.

“Sadie’ye kızgın değilim,” dedim sessizce. Duruşunda, yüzünün her çizgisinde bir tereddüt vardı, sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ben de bir tahminde bulundum. “Onu terk etmeyeceğim, Oliver. Asla, tamam mı? Bir gün o gitmemi isteyebilir ama terk eden *asla* ben olmayacağım. Ne onu, ne kardeşini ne de *seni*. Bunu anladığını söyle bana.”

Gözlerini yere indirirken yanakları kızardı. “Anladım.”

“Güzel,” dedim ve bir an için ağlayacak gibi oldum. Bu çocuğu kollarımla sarmak istiyordum çünkü omuzları taşıdığı ağırlıkla çökmüş gibi görünüyordu. Ama onun da Bennett gibi olduğunu biliyordum, dokunulmaktan pek hoşlanmıyordu.

Bu yüzden omzuna bir kez vurup arkasından mutfağa yöneldim.

Avazımız çıktığı kadar *Mutlu Yıllar* şarkısını söyledik ve Liam şarkının sonunda tamamen uydurduğu kendi küçük versiyonunu eklerken alkışladık. Ağzıyla saçma sesler çıkarıp durdu, kendi şakasına o kadar çok güldü ki devamını getiremedi.

Bir kurabiye daha almak için uzandığında Sadie’yi şakağından öptüm ve bir anlığına dokunuşumla sakinleşti.

Ona tamamen âşık olmuşum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Rhys

Yatağında uzanmış, birbirimizi havasını soluyorduk ve onun beni okumaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Ben de aynısını ona yapıyordum.

Ev buz gibiydi; Sadie evlerinin epey eski olduğunu ve evi ısıtmanın inanılmaz doğal gaz faturalarına yol açtığını söyledi. Bu yüzden bu kış, kesinlikle mecbur kalmadıkları sürece kombiyi açmayacaklarını anlattı.

Bu sorunu en yakın zamanda çözmeyi planlıyordum.

Liam'ı iki ekstra battaniye ve üç masalla yatağına yatırdıktan, Oliver'a da bir saat daha korku filmi izledikten sonra kendi odasına gideceğine dair yemin ettirdikten sonra Sadie beni kendi odasına götürmüştü.

Güzel mavi çarşafı, artistik patinaj kupalarını ve madalyalarını, yarışmalardan fotoğrafları ve Liam'la Oliver'ın bebeklik hâllerini görünce yoldayken her aradığımda onu bu odada hayal etmemiş gibi davranmak zor oldu. Deplasmandayken otelin duşunda ya da yatağında onu saatlerce tatmin ettiğim, gri kedi gözleri narin, çilli omzunun üzerinden bana bakarken onu yavaşça arkadan becerdiğim hayallerim yokmuş gibi.

Ama şu anda istediğim bu değildi.

Elimi saçlarında gezdirirken başını göğsüme yaslamıştı; diğer kolumu da ona dolamış, büyük beden yırtık tişörtünün altından sırtında daireler çiziyordum.

“Neden bana doğum gününden bahsetmedin?”

Hafifçe omuz silkti. “Konusu hiç açılmadı.”

Yalancı. Alnından tekrar öptüm. “Oliver bunun annenle ilgili olduğunu düşünüyor.”

Sessizlik.

“Onun hakkında hiç konuşmuyorsun.”

Bunu beklemediğimi söyleyemezdim ama olacağımı bilmek, benden uzaklaşıp oturmasının acısını azaltmadı.

“Konuşacak bir şey yok,” diye tersledi. Fısıldarken ağzından saçılan zehir çocukluk odasının karanlığında yankılandı.

“Sadie...”

“Kapa konuyu, Rhys.”

Benden önceki pek çok erkeğin yaptığı gibi geri çekilmemi ve ne hissediyorsa acısını bedenimden çıkarmasına izin vermemi bekliyorsa çok beklerdi.

Doğrulup yatak başlığına yaslanarak gevşedim.

“Olmaz. Cadılar Bayramı’nda ne oldu?” O konuşmayınca ben devam ettim. “Yatağımdaki mutlu Sadie için burada değilim. Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli Gray’im için buradayım. Korkmuş *kotyonok*’um için.”

“Yine o lanet kelime,” diye homurdandı nefesinin altından. Bana sürekli ne anlama geldiğini soruyordu, bu yüzden henüz araştırmadığını biliyordum. Gerçekten ne anlama geldiğini bilseydi muhtemelen beni tokatlardı. “Senden korkmuyorum, Rhys.”

Kendini neredeyse cenin pozisyonuna getirdiğinin, kollarını koruyucu bir tavırla kendine sardığının farkında mıydı acaba?

“Doğum gününde ne oldu?” diye tekrar sordum. Sesimi yine sakın ve yumuşak tutmuştum.

Bana yatağındaki bir yabancıymışım gibi bakıyordu ve bu bakış canımı yaksa da tahammül ettim.

“Annem, ben Liam’ın yaşlarındayken gitti. Sonra geri döndü. Oliver’a hamile kaldı ve bir yıl falan her şey harikaydı. Sonra ortadan kaybolmaya başladı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Manik ataklar falan geçirmeye başladı. Sabah uyanıp seyahat etmeye karar veriyordu: paten müsabakam, antrenmanım ya da okulum olması fark etmiyordu, öylece... çekip gidiyordu. Bazen haftalarca, bazen bir iki günlüğüne yoktu. Arada bir beni ya da Oliver’ı yanma alırdı.”

“Sonra bir gün babam eve geldi ve Oliver beşiğinde yalnızdı. Panik yapıp onu hastaneye götürdü. Sonra okulu aradı ve üç gündür okula gitmediğimi öğrendi.”

Kaşlarım çatılırken ona uzanma isteğime karşı koydum. “Fark etmesi neden bu kadar uzun sürdü?”

“O zamanlar hokey oynuyordu. Baban gibi değildi tabii ama ikinci ligde oynuyordu ve deplasman maçları için seyahat ediyordu.”

“Peki... Oliver?” Bu imayı dile getirmek istemiyordum.

Anlamıştı. “Günlerce beşiğinde yalnız kalmış. Annem ona biberon ve birkaç parça yiyecek bırakmış o kadar.” Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü ama bakışlarını aramızdaki çarşaftan kaçırmadı. “Oliver günlerce hastanede yattı, düzelemeyecek diye endişeleniyorlardı. Nasıl hayatta kaldı bilmiyorum.

“Çocuk Esirgeme Kurumu işe dahil oldu ama babam ve koçu her şeyi halletti. Oliver’ı kaybetmek istemiyordum o yüzden ben de ne gerekiyorsa onları söyledim. Ama annemi terapiye gönderdiler. Bir süreliğine beni de. Bir ay boyunca her şey yolunda mıydı? Hatırlamıyorum. Sadece bir gün uyandığımda babamın kanepede Oliver’a sarılıp ağladığını ve bana annemin eve gelmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. Artık birbirimize bakmamız gerekiyor demişti.”

Bir nefes aldım çünkü annesiyle ilgili durumun daha iyiye değil, daha kötüye gittiğini *hissedebiliyordum*. Ve emindim ki

bu, onun güzel zihninde hapsolmuş, ona işkence eden anıların en kötüsü bile değildi.

Bunları hiç yüksek sesle anlatıp anlatmadığını merak ettim. Bazı kelimeleri söylerken nasıl titrediğini, yatağın nasıl sallandığını hissedebiliyor muydu?

“Sonra, on iki yaşımıdayken galiba. Belki on üçtü. Eve geldi. O gün... hayatımın en güzel günüydü. Beni kırmızı, parlak üstü açık arabasıyla okuldan aldı ve Cadılar Bayramı kostümleri denemek için alışveriş merkezine götürdü. Birbirimizle uyumlu olmamızı ve sadece ikimizin olduğu bir parti yapmamızı istiyordu. Pastamız, balonlarımız, her şeyimiz vardı.

“Eve döndüğümüzde dadıyı eve gönderdi, Oliver’a kostümünü giydirdi ve bana yukarı çıkıp hazırlanmamı, pastam için mum alacağını söyledi.”

Boğazında bir hıçkırık düğümlendi ama yanan, dumanlı gözlerini bana kaldırıp sözlerini bitirmeden önce hıçkırığını bastırmasını izledim. “Komşularımız babamı arayana kadar üç yaşındaki Oliver’la dışarıdaki kaldırımda oturdum.”

“Gray,” diye yutkundum, umutsuzca ona sarılabilmeyi diliyordum. Hatta kollarım sanki deneyecekmişim gibi havaya kalktı ama o irkildi.

Sanırım bana vursa daha az acırdı.

“Annem, Oliver’ı son kez terk ettiğinde geri gelmeyeceğini biliyordum.”

Sanki bu olay onun dünyasını değiştirmemiş gibi duygusuzca söyledi.

“O sadece Ollie’yi terk etmedi, Gray,” diye fısıldadım, nazik ama aynı zamanda yalvaran bir sesle. “Seni de terk etti.”

Ama o başını iki yana salladı. “Beni çok daha küçükken terk etti. Oliver’ı doğurmak için geri geldi sonra da onu terk etti.”

Annesi tarafından iki kez terk edilmişti. *İki kez.*

“Peki ya baban?”

“İçmeye başladı, eskisinden de fazla. Bir iki maça sarhoş gitti ve sonunda onu kovdular. Ama o sıralarda Koç Kelley yardım etmeye başlamıştı, paten kaymaya devam etmem için bir burs programı açtı. Oliver buz pisti benim sığmağım olduğu için hokeye başladı ve onun da sığınağı oldu.”

Sormak istemiyordum ama mecburdum.

“Liam?”

“Hımm.” Bir nefes verip dudağını ısırdı. “Evet. Pek bir şey bilmiyorum. Ama bir sabah okula gitmek için aşağıya indiğim yerde baygın yatan babamın yanında bir bebek vardı.”

Yutkundum. “Kaç yaşındaydın?”

“On altı. Bir süre... korkutucuydu. Ama o sıralarda çalışmaya başlamıştım ve annem de mahkemenin emriyle nafaka ödemeye başlamıştı. Yani babam en azından bir şeyler yapabilecek kadar ayıktı.” Buna güldü ama sesinde komik bir şey yoktu.

Onu on altı yaşında bir kız olarak hayal ettim; daha az kızgın ve çocuklarla ilgilenirken, bütçe yaparken, hak etmediği hâlde babasını toparlarken. Kardeşlerini korumak, onları yakınında tutmak için. Çünkü hayatında güvenebileceği tek bir yetişkin bile yoktu.

Ve kimse onunla ilgilenmiyordu.

Kimse yıllardır onunla ilgilenmemişti. Bu onun normaliydi.

Göğsüm yine sıkıştı.

Artık böyle olmayacak.

“Sana sarılabilir miyim?” diye sordum kendimi durdurmadan. “Lütfen.”

Reddedilmeyi, hayal kırıklığı duvarına çarpmayı bekliyordum ve onun için savaşmaya hazırdım. Her zaman savaşacaktım.

Ama o sadece başını sallayarak onayladı, bana doğru süzülürken bitkin bir hâlde tekrar yanıma sokuldu.

O, yorgun ama çok güzel hâliyle uykuya daldığında fısıldadım, “Seni asla terk etmeyeceğim. Mutlu yıllar, Sadie.”

Uykusunda gülümsediğine yemin edebilirdim ama söz konusu bu kız olduğunda sanrılarının sınırındaydım.

“Seni seviyorum,” kelimelerini alnına doğru fısıldadım ve bir şekilde duymasını umut ettim. Onu sevdiğimi bilmesini.

Sarsılarak uyandım.

Yatağının başucundaki saat parlak kırmızı rakamlarla sabah 03:47’ yi gösteriyordu. Bir an gözlerimi ovuşturup beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Başka bir kâbus mu görmüştüm? Aylardır kâbus görmemiştim ama yabancı bir yerde uyumak kesinlikle...

Bir hışırtı geldi, Sadie’nin kaymasına ve bana daha sıkı sarılmasına neden oldu.

Onu tekrar yatağa bastırdığımda gözlerini zar zor açtı. “Sen uyu, bebeğim. Ben çocuklara bakacağım. Sanırım Oliver söz verdiği üzere yatmaya gitmedi.”

Vücudu uysalca diğer tarafa doğru yuvarlandı ve ben de dışarı çıkmadan önce eşofmanlarımı giydim.

Liam derin derin uyuyordu, ben kapısını kapatırken yerinden bile kıpırdamadı. Ama Oliver uyanıktı, merdivenlerin başında durmuş dinliyordu.

“Hey, dostum,” diye fısıldadım, yüzündeki kızgın ifadeden dolayı endişelenerek. “Ne oldu? Uyuyamadın mı?”

Kaşları çatıldı. “Bunu duymadın mı?”

“Duydum. Seni uyandırdı mı?”

Homurdandı. “Babam Sadie’yle beni hep uyandırır. Liam top patlasa uyur.” Beni baştan aşağı tekrar süzdü. “Sadie’nin uyuyor olmasına şaşırdım ama.”

“Uyanmasını engellemeye çalıştım.” Ama şimdi kendimi gülünç hissediyordum. Sarhoş üniversite ya da lise arkadaşlarımı

saymazsam daha önce alkolik biriyle başa çıkmak zorunda kalmamıştım. Hele de bir yetişkinle. “O... o saldırgan mıdır?”

“Genelde değil. Ama Cadılar Bayramı onu sinirlendiriyor.” Oliver omuzlarını silketti ve kollarını kavuşturdu. “Genelde sadece birkaç şey kırar, sonra da kanepede sızar. Ama...”

“Ne oldu?”

Oliver’da yine aynı bakış vardı, söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi. Biri ona kızacakmış gibi. Biraz öfkeyle karışık bir kafa karışıklığı yaşıyor gibiydi.

“Bana her şeyi anlatabilirsin, unuttun mu?” Ona daha önceki sözlerimi hatırlatmaya çalıştım. *Seni terk etmeyeceğim.*

“Sadie’nin çantası. Hâlâ aşağıda olduğunu biliyorum. Genelde saklamayı unutmazdı ama...”

“Ben dikkatini dağittım.”

Evet anlamında başını salladı.

Sikeyim. “Ondan çalışıyor mu?”

“Her zaman. Ve... Aralık ayındaki turnuva için para biriktirdiğini biliyorum. Bir şey yapar diye korkuyorum...”

Sesine sinen hafif paniği durdurmak için elimi kaldırdım. “Ben bakarım, tamam mı?”

“Ya seninle kavga ederse?”

Gülümsedim, hem de bütün çekiciliğimle. “Hadi ama Ollie, bana bak.”

“Gitme sebebinin bu olmasını istemiyorum.”

Karnıma bir yumruk daha yedim. Bu çocukları bir daha asla gözümün önünden ayırmama planıma bir neden daha eklendi. Onları bu lanet evden çıkaracaksa yarın Sadie’yle evlenirdim.

Kimi kandırıyorum ben? Yarın Sadie’yle evlenirim. Nokta. Şartsız.

“Bırak ben halledeyim, tamam mı?”

KIRKINCI BÖLÜM

Sadie

Bağrıışmalarla uyandım.

Vücudum elektrik çarpmış gibi irkildi. Bu evde olmakla ilgili en büyük korkularımdan biri Oliver'ın öfkesinin onu kavgaya sürüklemesiydi. Çığlıklara ve sarhoş bir adamla bir çocuk arasındaki kavgaya uyanmaktı.

Onları buradan çıkarmam gerek.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken Oliver'ı mutfağa doğru eğilmiş hâlde gördüm. Beni durdurmaya çalıştı ama onu geçip babamı kırık bir bira şişesini kafasının üzerinde bir silah gibi tutarken gördüm. Ve Rhys, avuçlarını yukarı kaldırmış, kollarını açmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Babamın bakışları bana kaydı ve pozisyonunu değiştirdi.

"Sade," diye bağırdı ve neredeyse ânında gözyaşlarına boğuldu.

Rhys'in bu kısmı görmesini istemiyordum. Babamın özür dilediği, ağladığı ve ona yardım etmem için yalvardığı kısmı. Bazen *aynı anneme benzediğim için* benden nefret ettiğini söylediğini bilmesini istemiyordum. Rhys'in ben babama yardım edecek kadar yaklaştığımda başımı nazikçe okşadığını ya da bir keresinde yüzümü çenemi kıracak kadar sert ittiğini görmesini istemiyordum.

Bundan nefret ediyorum.

“Gitmen gerek,” diye çıkışarak aralarına geçtim.

Rhys’in sesi neredeyse çaresizdi. “Sadie, dur.”

“Onunla başa çıkabilirim. Her zaman yaptım ve asla senin yardımınla olmadı. Şimdi git.”

Oliver bir an perişan göründü ama ben babamın yanına gidip şişeyi elinden almaya çalışırken hışımınla uzaklaştı. Babam şişeyi geri çekip duvara fırlattı ve tüm bunların benim suçum olduğuna dair bir şeyler haykırdıktan sonra tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Her yerde cam vardı. Rhys. Hâlâ. Buradan. Gitmiyordu.

“Sadie, dikkatli ol,” diye yalvardı.

“Git lütfen, Rhys. Yardımına ihtiyacım yok!”

“Lütfen, bebeğim. *Her yerde* cam var. Sadece... sadece yardım etmeme izin ver.”

Ona doğru döndüm. “Kes şunu! Beni düzeltmene gerek yok, Rhys. *Düzeltilmeye* ihtiyacım yok benim. Her şey kontrolüm altında. Oliver antrenmanlarına gidiyor ve ihtiyacı olduğunda yeni patenlerini ve ekipmanlarını almasını *ben* sağlıyorum. Bunu *ben* yapıyorum! Liam okumayı öğrendi çünkü ona ben öğrettim! Daha kahrolası okula bile gitmiyordu çünkü on dokuz yaşındaydım ve çocuğun ne bilmesi gerektiğine dair *hiçbir fikrim* yoktu. O zaman da yardımına ihtiyacım yoktu, şimdi de yok.”

Gitmesini bekledim. Benim böyle değersiz, korkunç biri olduğumu bildiğini söylemesini. Fazla öfkeli ve sevgiye layık olmayan sürtüğün teki olduğumu.

Ama o sadece orada öylece durdu, sessiz ve sakindi.

Zar zor nefes alıyordum, ağladığımdan oldukça emindim ki bu yeterince utanç vericiydi. Fakat öfkeli hâlimi koruyup kollarımı kavuşturdum. Gitmesini istiyordum, asıl ihtiyacım...

Duvarda asılı duran küçük süpürgeyi alıp önümde diz çökerek camları süpürmeye başladı.

Öfkem gitgide kabarırken neredeyse, “Rhys,” diye bağıracaktım..

Başını iki yana sallayıp sonunda bana baktı, koyu kahverengi gözlerinde nadiren gördüğüm sert bir ifade vardı. “Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi ne de başka zaman. Bu iş bittikten sonra her şeyi konuşacağız. Şimdi...” Nefes nefese titreyerek iri, kaslı omuzlarını geri attı. “Bu camı temizleyeceğim çünkü burada lanet olası ayağını kesersen, tek bir lanet kesik bile olsa onun suratını dağıtmaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum, tamam mı?”

Her kelimesi sakın, neredeyse dingindi ama yüzeyin altında öfkesini ve rahatsızlığını görebiliyordum. Sanki bunu kaldıramayacağımı *bildiği* için kendini tutuyordu.

“Tamam,” dedim kendimi şaşırtarak.

Babam neredeyse sızmıştı, arkamdaki duvara yaslanırken horlaması dışında sessizdi. Gittikçe eriyen gövdesini tutup oturma odasına götürdüm, cama dikkat ederek onu koltuğa fırlattım ve baygın kalmasını umdum.

“Rhys...”

Elini bana doğru kaldırıp omzunun üzerinden baktı. “Yukarı çık, Sadie. Beni orada bekle. Bir dakikaya gelirim.”

Rhys nihayet yukarı çıktığında tenim eriyecekmiş gibi hissediyordum ve sinir krizinin eşiğinde olduğumdan eminim.

Kapıyı arkasından kapayıp alnını dayadı. Arkasını dönüp gözlerimden kaçarak odanın boşluğunda yürümeden önce birkaç derin nefes aldı. Masanın üzerine bir şey koydu. Çantam olduğunu fark ettiğimde içim çekildi.

“Gidiyor musun?”

Bu, tekrar gözlerini kaçırmadan önce kafasını kaldırıp bakmasına neden oldu. Sanki boğuluyormuşum da yüzeye çıkmak için debeleniyormuşum gibi panikle nefes alıp verişimin hızlandığını hissettim. Bileğini tutup kalması için ona yalvarmak istiyordum, bu yüzden kendimi tutmak için kollarımı kavuşturdum.

“Sana ve Oliver’a gitmeyeceğimi kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse ne olduğu da umurumda değil, yaparım.”

“Bekle...” Duraksadım. Afallamıştım ve söyleyecek söz bulamıyordum. “O zaman... o zaman neden bana bakmıyorsun?”

Nefret, kendinden tikslenme. Eğer onları yeterince beslerseniz sökülemez sarmaşıklar gibi büyürlerdi. Benimkiler çocukken etrafımı sarmıştı ve dikenleri de çıkmıştı, hiç kimse de içeri girmeye zahmet etmemişti. Şimdiye kadar.

“Çünkü Sadie,” diye homurdandı daha önce hiç duymadığım kadar sert bir ses tonuyla; özellikle de bana karşı. “Sana bakarsam mutfığa girdiğinde *açıkça* gördüğüm o korkuyu göreceğim. Oliver’ın yüz ifadesini aklımdan çıkaramıyorum, şimdi buna seninki de eklendi. Ve eğer seni öyle görürsem kendimi *onunla* yüzleşmekten alıkoyabileceğimi sanmıyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Zar zor nefes alıyordum, sanki herhangi bir ses bu ânı mahvedebilirmiş gibi.

Her şeyi mahvediyorsun. Ona bak, hiç kızmayan altın çocuk birdenbire öfkелendi. Güzel olan her şeyi alıp mahvediyorsun. Sırada Oliver var, çoktan öfkeli zaten. Çok geçmeden Liam da katılacak.

Gözlerimi kapadım.

“Bana bak,” diye emredince hemen baktım. Yatağımın ayakucunda volta atarken, başucu lambamın sönük ışığında parılıyordu. Olağanüstü görünüyordu, her zaman öyleydi. Eski

tanrıların çocuklarını hayal ettiğim gibiydi; ölümlülerden onları ayıracak şekilde muazzam.

“Benim gibi yıkık olduğumu sanıyordum,” diye fısıldadım, kelimeler ağzımdan dökülüyordu. “Ama değilsin. Sen... Rhys, sen inanılmazsın. Etrafındaki insanların her şeyisin, seni tanımayanların bile. Dışarıda? Kampüste, buzda? Orada kayan bir yıldızsın. Altınsın sen. Ve benimle tanıştığında acı çekiyor olabilirsin ama... daha iyiye gidiyorsun. Benim hayatımsa uzun bir süre böyle devam edecek.

“Mesela ben çocukların velayetini almaya çalışıyorum. Bu dönem erken mezun olmaya çalışıyorum ki bir iş bulup bir grup yetişkine Oliver ve Liam’a bakabilecek kadar yeterli olduğumu kanıtlayabileyim. Ve ben...” Sesim kesildi çünkü delice bir şey söylemek üzere olduğumu fark ettim. “Seni, önünde uzanan o muazzam, gürültülü, muhteşem hayata doğru ilerlediğini göreceğ kadar önemsiyorum. Ben...”

Rhys’in eli beni susturmak için kalktı, ben de kolayca sustum. Kısmen söylemek üzere olduğum şeyi söylemek istemediğim içindi. Bencilce onu istiyordum, her zaman, onu sürekli aşağı çekiyor ya da bir şeylerden geri tutuyor olsam da.

“Şimdi bir şey söyleyeceğim, Gray. Ve beni duymanı istiyorum. Beni gerçekten duy, tamam mı?” Başımı salladım.

“Seni seviyorum,” dedi ve gülümsedi, iki gamzesi de parlıyordu. Sanki hayatımın karmaşasını ortaya dökmemişim gibi; önce annemi anlatmamışım, sonra sarhoş babam ona saldırma çalışmamış ve şimdi de benim hayatında olmamın onun için ne kadar korkunç olduğu hakkında nutuk atmamışım gibi.

Öfkem Rhys üzerinde hiç işe yaramamıştı, onu uzaklaştırma çabalarım da.

Bu yüzden dinledim, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kanatlanıp göğsümden uçacağından emindim.

“Seni seviyorum. Hakkındaki her şeyi seviyorum. Öfkemi ve alaycılığını seviyorum. Ateşle doluymuşçasına kaymanı seviyorum. Bana hokeye âşık olduğum zamanları hatırlatıyor. Kardeşlerinle nasıl ilgilendiğini, Ro’yu koruyup sevişini seviyorum. Yüzündeki o sinirli, şaşkın ifadeyi –şu anki ifadenin aynısı– ve kaşlarının arasındaki küçük çukuru seviyorum.”

Şimdi ben de onunla gülüyordum. O başını arkaya eğip tekrar gülümserken bile gözlerim yüzünden hiç ayrılmadı.

“Ve hiçbir şey, senin ya da hayatının hiçbir karanlık parçası bunu değiştiremeyecek. Oliver’a da söylediğim gibi, beni artık istemiyorsan bu benim başa çıkmam gereken bir şey. Ama seni istemediğim bir gün *asla* olmayacak.”

Yatağın kenarına doğru geldi, ben oturduğum yerde battaniyeyle oynarken tepemde duruyordu. Eğildi ve çenemi nazikçe kavradı. “Bana anladığını söyle.”

“Anladım.”

Rhys başıyla onayladı. “Güzel.”

Ağzım bir an sanki karşılık verecekmişim gibi açıldı ama sonra öylece kaldım. Sudan çıkmış balık gibi ağzım açık kalmıştı.

O ânı altdudağımı öperek değerlendirdi, dudakları ve dişleri arasında usulca emdi. Yatağa otururken alınlarımız birbirine değiyordu ve beni sıcaklığının rahatlığına hapsedmişti.

“Şu anda bir şey söylemene gerek yok, tamam mı? Seni ikimize yetecek kadar sevebilirim.”

“Şimdilik,” dedim pat diye.

Gülümsedi ve şimdi sıcak gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Ağzımdan çıkanlarla aslında bir söz verdiğimi anlıyordu.

“Şimdilik, *kotyonok*.”

“Bana bu kelimenin ne anlama geldiğini söyleyecek misin?”

“Belki bir gün,” dedi beni yatağa geri itti. Benimle yumuşak, tatlı ve yavaş hareketlerle sevişirken tenimin her santimetresine *seni seviyorum* kelimesini kazıdı.

Sonra küçük Bluetooth hoparlörümü isteyip onu aramıza, yatağın üzerine yerleştirdi. Yatağımın üzerindeki büyük pencereden çıplak tenine ay ışığı vuruyor, sanki onu ısıltıyla yıkıyordu.

O telefonunu ararken ben öne eğilip boynunu tekrar öpüp ısırdım.

İki tıklamasıyla müzik çalmaya başladı. İyi bildiğim bir şarkıydı ama çalma listemdekilerden değildi.

Rhys Koteskiy odamdaki hoparlörden “Heaven”ı çalarken Brandi Carlisle’in sesi yumuşak, gitar tellerinin tınısı yavaş ve nazikti.

“Bu senin için seçtiğim şarkı.” Otomatik tepkim onu hemen durdurmaktı. Onu benim için bir şarkısı olmaması gerektiğine ikna etmekte. Özellikle de bu şarkıyı.

Ama yüzü çok rahattı, kasları gevşemişti ve ben ona inanıyordum. Beni sevdiğine.

Yüzünde çocuksu bir masumiyet vardı, sanki az önce beni susturmak için eliyle ağzımı kapatarak yavaş yavaş becermemiş gibi. “Bizim için bir şarkın var mı?” diye sordu.

Milyon tane, demek istedim.

Zaten Rhys Koteskiy asla tek bir şarkıyla sınırlandırılmazdı. O bir senfoniydi, sonsuza dek tekrarlamak istediğim hiç bitmeyen bir çalma listesi.

“Bir tane düşüneceğim,” dedim tenine doğru sokularak.

Sanırım bir damga gibi bedenime kazınmıştı.

Onu asla atlatamayacaktım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Sadie

Çok güzel görünüyordum.

Elbiseyi Ro bulmuştu, gerçi nereden bulduğunu söylemeyi reddetmişti ama üzerime tam oturmuştu. Siyah ipek, ayak bileklerime kadar iniyordu ve dizlerimin üstüne kadar gelen tek bir yırtmacı vardı. Uygunsuz olmadan seksi olmaya yetecek kadar.

Ben makyajımı yaparken en yakın arkadaşım saçlarımla ilgilendi. Hepsini toplayıp topuz yaptı ve önden iki tutam sarkıtarak yüzümü çerçeveledi. Yine her zamanki gibi koyu kiraz rengi dudaklarım ve dumanlı gözlerim vardı ama daha asil bir görünüm yaratmaya çalışmıştım. Daha az "rekabetçi Sadie"ydi. Daha çok Rhys'in Gray'i gibiydi.

Rhys'in. Onun.

Daha önce hiç kimseye ya da hiçbir yere ait olmamıştım.

Ben boğucu olacağını sanırken sıcak bir histi bu.

Ro, çocuklar antrenmandan arabayla döndükten sonra onları almayı teklif etmişti. Rhys'in ailesinin bu işte parmağı olduğuna emindim. Şimdilik Hokey Evi'nde idik. Merdivenlerden inip smokin giymiş oğlanlarla dolu bir odaya girdiğimde kendimi mezuniyet balosundaymış gibi hissettim.

Rhys, Freddy ve Bennett –son ikisi tek başına gidiyordu– nefis görünüyordu.

Bennett şimdi babasına daha çok benziyordu. Boyu ve endamı aynı derecede ürkütücüydü ama şimdi kravatsız, şık siyah bir smokin giymişti. Açık kahverengi dağınık bukleleri sadece biraz düzeltilmişti ama yüzü sinekkaydı tıraş edilmişti; bu da onu bir şekilde daha da korkutucu kılıyordu.

Freddy lacivert bir takım elbise giymiş, saçlarını geriye taramıştı ve gömleği her zaman taktığı metal kolyenin parıltısını gösterecek kadar açıktı.

Belki taraflı davranıyordum ama Rhys bir derginin kapağında ya da kırmızı halının ortasındaki bir ünlü gibi görünüyordu. Saçları daha kısa kesilmişti, eskisi kadar dağınık değildi ve saçlarını yatıştırmak için bir şeyler sürmüştü. Smokini siyah ve sadeydi, yakasının ortasında da mükemmel bir papyon vardı.

Hiç anlamadığım hâlde yine de düzeltmeye karar verdiğim bir papyon. Sadece bir o yana bir bu yana kaydurdım çünkü bu an bir rüya gibi geliyordu ve öyle kalmasını istiyordum.

Bileklerimi kavrayıp nazik bir öpücük için beni durdurdu. Geri çekilip bana bakarken gözleri için için yanıyordu.

“O kadar mükemmelsin ki, Gray.” Gülümsedi. “Ben de çok şanslıyım.”

Neredeyse söylüyordum. Cadılar Bayramı’ndan beri beş gündür dilimin ucunda kalan kelimeler neredeyse ağızımdan çıkacaktı. Ama etrafımız arkadaşlarla çevriliydi ve Rhys’i tanıyorsam bu sözler ağızımdan döküldüğünde bir süre onun odasından çıkamayacaktık.

Onun yerine avucunu öptüm. Şefkatim giderek artarken yanaklarının nasıl kızardığını gördüm.

Bir çift paten giydiğinde buzda sağlam bir kaptan, Waterfell Wolves’un korkusuz lideri olabilirdi. Ama benim için hep narin kalacaktı.

Rhys'in anne babası bizimle girişte buluşmayı planlamıştı ama biz oraya vardığımızda çoktan bir köşeye yerleşmişlerdi. Bu, First Line Vakfı için bir bağış toplama etkinliğiydi ki kısa süre önce bunun Max Koteskiy için sadece gönüllü bir girişim olmadığını fark etmiştim; bu onun kurduğu bir kuruluştur. Tüm çocuklar paten kayma şansı elde edebilsin diye kurmuştu, finanse ediyor ve her şeyiyle o ilgileniyordu.

Rhys'in annesi Anna koyu yeşil elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Takımdakilerin Rhys'e annesinin ne kadar güzel olduğu konusunda durmadan sataştıklarını duymuştum ve haksız da sayılmazlardı. Muhteşemdi, son derece formdaydı ve gözleri her zaman pırıl pırıl parlıyordu. Onun yanında olmak da çok kolaydı; herkesi gülümsetiyordu ve bence herkesin kendini ona yakın hissetmesinin asıl sebebi buydu.

Bu onlarla beşinci veya altıncı karşılaşmamdı ve çocukların yarattığı tampon bölge olmadığı için gergindim. Anna'ya güvenmeyi öğreniyordum. Yavaş yavaş. Max'e de.

Sonunda, dans pistinde birkaç tur attıktan sonra -Rhys'in vals yeteneği beni çok şaşırtmıştı- onlara doğru ilerledik.

Fotoğrafçılar, büyük Maximillian Koteskiy ile gelecek vadeden hokey yıldızı oğlu Rhys Maximillian Koteskiy'nin fotoğraflarını çekme fırsatını kaçırmadılar. Anna'yla pek ilgilenmiyorlardı ta ki Max yaygara koparıp onun mimari başarılarının eski bir hokey oyuncusundan çok daha önemli olduğunu haykırana kadar.

O zaman Rhys'in beni neden böyle sevdiğini anladım. Çocukları önemsemesinin ve bizi yakınında tutmak istemesinin nedenini de. Çünkü hayatı boyunca gördüğü buydu. Etrafı sevgiyle çevriliydi.

Beni sevmek, kardeşlerimi sevmek onun için çok kolaydı.

Göğsüm sıkıştı ve neredeyse öleceğimden emin olana kadar sıkışmaya devam etti.

Fotoğraf çekimi bittiğinde onu konferans merkezinin halı kaplı koridoruna ve personel girişlerine doğru sürükledim. Geniş, karanlık ve dağınık masa ve sandalyelerle dolu boş bir konferans salonuna soktum.

Onu güçsüzce duvara yapıştırırken bile güldü. Gözleri bana bakarken için için yanıyordu, yarı kapalı ve sıcacık çikolata rengi bakışları beni ısıtıyordu.

“Birkaç saat bile dayanamıyorsun, ha? Bana o kadar çok mu ihtiyacın var, *kotyonok*?”

Bu kelimeyi pek sık kullanmıyordu ama ne zaman Rusça konuşsa kendimden geçiyordum.

“Seni seviyorum.”

Tam olarak planladığım gibi olmamıştı, kafamda neredeyse sürekli tekrarladığım konuşmasına eşdeğer güzellikte bir konuşmam yoktu. Bu yüzden devam ettim.

“Ve özür dilerim...”

Beni bir öpücükle susturup belimin neredeyse tamamını kaplayan elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni havaya kaldırdı, böylece bacaklarımı ona dolayabildim. İpek, bacaklarımdan yukarı doğru sıyrılıp belimde toplandı ki amacı da zaten buymuş gibi görünüyordu.

“Özür dilemek yok, Gray.” Boynumu öptü. “Seninleyken özür dilemek yok. Seni çok seviyorum. Seni seviyorum.”

Beni kumaş kaplı masalardan birine yatırırken ay ışığının parıltısı tenimi aydınlattığında da bunu söylemeyi bırakmadı. Papyonu takım elbisesinin ceketiyile birlikte ortadan kayboldu, sonra ağzını köprücükkemiklerime dayayarak elbisemin ince askılarını nazikçe kollarımdan aşağı kaydırды, ta ki memelerim ortaya çıkana kadar.

Eli bacaklarımdan arasına doğru ilerlerken nefesim kesildi. Sadece çıplak tenimi bulduğunda tısladı.

“Bütün gece böyle miydi?” diye sordu. Klitorisime sıkıca bastırarak parmaklarını dudaklarımdan aşağı doğru hafifçe kaydırdıktan sonra geri dönüp üzerimde zalim, küçük bir desen çizdi.

“İç çamaşırı çizgisi olmasını istemedim.” Dudaklarımı zorlukla aralayıp parmakları içime girerken çaresiz, yüksek sesli bir inilti çıkardım.

Kendimi sakinleştirmeye ve henüz boşalmamaya çabalıyordum çünkü Rhys’in dizlerinin üzerine çöküp beni titreyene kadar yalamak üzere olduğunu *biliyordum* ama yaptığım hiçbir şey işe yaramadı.

Uçurumun kenarına gelmiştim bile, odanın karanlık gölgelerinde ona öylece bakıyordum. Altın çocuk Rhys Koteskiy ortadan kaybolmuş ve onun yerine damarlarında dolaştığını bildiğim o karanlık gelmişti. Belki bu onu daha önce korkutuyordu ama ben onun bu serbest bırakılmış hâlini en az parlayan yıldız hâli kadar seviyordum.

Sanki ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi bana o karanlık, alaycı tavrıyla baktı.

“Tekrar söyle,” diye emretti.

“Seni seviyorum.”

“Aferin kızıma,” dedi ve dizlerinin üzerine çöktü. Beni diliyle okşarken hâlâ içimde duran iki parmağını çıkarma zahmetine bile girmede. Dudakları klitorisimin etrafında hızla dolanır ve durmadan emip yalarken bomba gibi patlamadan önce iki dakika dayanabildim.

Dudakları beni terk ederken bile parmaklarının etrafında kasılıyordum. Tekrar önümde belirip beni öpmeye başladı ve dudaklarındaki tadım o kadar erotikti ki tekrar için için titremeye başladım.

Rhys kemerini açıp pantolonunu indirdi, kendini serbest bırakıp cebinden prezervatif çıkardı ve taktı. Ben kemiksiz bir kas yığını gibi öylece yatmış, onu izliyordum.

Sanırım şu an ne istese yapardım.

“Tanrım,” diye mırıldandı, hâlâ kasılan kadınlığım onu kavrarken yavaş yavaş içime kaydı. Orgazmımın etkisini yeni yeni atlatıyor olmam önemli değildi, kalp atışlarımın merkezime yerleştiğini hissedebiliyordum, sanki daha fazlası için yalvarıyordu.

“Seni ilk kez böyle gördüğümde benim için çok küçük olduğunu düşünmüştüm.”

O hâlâ kendini tutup yavaşça ilerlerken ben yüksek sesle sızlandım.

“Ama sen bana cuk oturuyorsun, bebeğim,” diye mırıldandı sonuna kadar sokmadan önce. Beni sert ve ısrarlı bir şekilde becermeye başladığında sırtım gerildi, memelerim inip kalktı.

Rhys’le her zaman ilk seferimiz gibiydi ve yıllar sonra çocuklarımız, bahçemiz ve köpeğimiz olduğunda hâlâ böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim.

Bırakmıyordu, duraksamıyordu, itmeye devam ediyordu ve bir eliyle meme ucumu sıkıştırıp diğeriyle çenemi tutmadan önce beni başka bir orgazma doğru sürükledi.

“Bana bir tane daha ver, *kotyonok*.” Sesi artık boğuk geliyor, şakakları hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu.

“Rhys, y-yapamam,” diye bağırdım.

“Yaparsın. Tekrar söyle ve benim için boşal.”

Parmaklarını yine klitorisimde gezdirip dudaklarımdan “Seni seviyorum” sözcükleri dökülene kadar bekledi ve üzerime bastırdı. Bir kibrit çakmışçasına kendimi yeniden kaybettim.

Beni sevdiğini söylerken peşimden geldi. Prezervatifi atıp beni temizlerken sürekli övgüler yağdırıyordu, sonra da askılarımı omzuma geri takıp kalkmama yardım etti. Ve beni öpmeyi hiç bırakmadı. O, kullandığımız masa örtüsünü köşedeki çöp kutusuna atarken ben de elbisemi düzelttim.

Ona gülümsemeden duramıyordum ama o giyinirken sonunda dönüp telefonumu aldım.

Yerel alan kodlu bilinmeyen bir numaradan gelen beş cevapsız arama vardı.

Tam telefonun kilidini açarken tekrar çaldı.

“Alo?”

“Sadie Brown’la mı görüşüyorum?”

Rhys’in gözleri hafif bir endişeyle bana kaydı, odanın sessizliğinde her kelimeyi duyabildiğini biliyordum.

“Evet, kimsiniz?”

“Ben Samantha, Greenwood General’da hemşireyim.” Waterfell’den bir kasaba ötedeki hastanenin bahsini duyduğum an içim çekildi. “Size ulaşmaya çalışıyorduk. Babanız yaklaşık bir saat önce alkollü araç kullanırken geçirdiği bir kazanın sonrasında getirildi.”

Gözlerim yandı ama o sözlerini bitirene kadar kendimi tutmaya çalıştım.

“Ama sanırım kardeşleriniz? Liam ve Oliver? Onunla arabalarımız. Ve siz de babanızdan sonra en yakın akrabaları olarak listelenmişsiniz.”

“Aman Tanrım,” diye bağırdım. Kapıya ve aydınlık, gürültülü koridora doğru yalınayak koşmaya başlamıştım bile. “Onlar iyi mi? Onlar...”

Nefes alamıyordum, söylediklerini zar zor duyabiliyordum. Görüşüm bir anlığına karardı ve tökezleyerek duvara çarptım.

Rhys oradaydı, her zaman olduğu gibi. Elini benimkine sardı ve nazikçe telefonu elimden alarak kontrolü ele aldı.

Bense hâlâ nefes alamıyordum.

Oda soğuktu; biliyordum çünkü Rhys'in annesi, doktorun babam hakkındaki konuşmasını dinlerken kocasının ceketini omzuna atmıştı. Ama ben hiçbir şey hissetmiyordum, sadece uyuşukluk vardı.

Ve utanç.

Rhys'in annesi ve babası beni doğruca oraya götürmüşlerdi ama Rhys'in nereye gittiğini görmemiştim. Bana söylemiş olabilirdi ama hatırlamıyordum. Her şeyi çok uzaktan izliyordum gibi geliyordu.

Babam dört noktadan bağlıydı. Yukarı çıkmadan önce hemşirenin Koteskiyleri bu konuda uyarmaya çalıştığını duymuştum ama görmek, düşündüğümünden biraz daha kötüydü. Hâlâ çırpınıp duruyor, her şeyi görmezden gelen ve anlayışlı bir gülümsemeyle ayrılmadan önce dozajlarını ve notlarını bitiren hemşireye bağıırıyordu.

Hayır, anlayışlı değildi. Ona acıyordu.

"Sadie," dedi babam göğsü inip kalkarken. Gri, kızarmış gözleri benimkilerin gülünç bir taklidi gibiydi. "Tanrım, Sade, lütfen beni buradan çıkar. Çocukları almaya çalışıyorlar. Hadi tatlım."

Ona bakamıyordum. Ölüyormuş gibi hissediyordum.

Bir tuzak kapısı gibi değişti. "Ulan şımarıklık yapmasana, Sadie. Sana ihtiyacım var."

Anna Koteskiy aniden önümde durdu, kollarını kavuşturmuştu. Ufak tefek bir kadındı ama yine de benden uzundu ve beni tamamen örtüyordu, kasıtlı olarak.

"Onunla konuşmak istiyorsan sakın ol," dedi sesini nispeten alçak ama kararlı tutarak. "Her halükârda sakınleşmen gerekiyor."

"Çocuklarımı almaya çalışanlar sizsiniz."

Deliye dönüyordu ama bir şey söylemedim. Kimse kimseyi almaya çalışmıyordu. Bizi yeterince mahvettiğinin farkında

değil miydi? Koteskiyler gibi bir ailenin bizi istemeyeceğini anlamıyor muydu?

“Çocuklarımdan uzak durun lan,” diye bağırdı. Bağlarını söküp yatağı tekmeledi. “Sade ve ben onlara gayet iyi bakıyoruz.”

Anna’nın gözlerinde bir ateş yandı. Önümde durmaya devam ederken ince bedeni odada genişliyor gibi görünüyordu, güzel elbisesi sert hastane zeminine sürtünüyordu.

“Çocuğunuz sizin çocuklarınıza bakıyor. Sadie okula giderken, çalışırken ve alkolik babasına bakarken o küçük çocuklardan sorumlu olmamalı.”

Şok içinde kalakaldım, içimden geçen ezici duygu dalgası karşısında afallamıştım. Öfke, korku, kafa karışıklığı, hepsi utanç ve mahcubiyetin ağırlığı altında birbirine karışmıştı. Daha önce birinin beni böyle savunduğunu hiç hatırlamıyordum. Sadece birinin değil, bir annenin.

“Seni orospu,” diye bağırdı babam. Ona tükürdüğü zaman midem kalktı.

“Bu kadar yeter.”

Max Koteskiy aniden öne çıktı, yüzü sert bir öfke maskesiyle kaplıydı. Rhys’e o kadar benziyordu ki; hafif yaş çizgileri ve Max Koteskiy’nin daha koyu saçlarındaki gri teller olmasa ikiz bile sayılabilirlerdi.

Karısını nazikçe kavrayarak hafifçe arkasına çekti. Karısı iyi olduğunu söyleyip itiraz etmeye başladığında bile elini yanağına götürüp, “İyi olduğunu biliyorum, Baş Belası. Ama bırak bunu ben halledeyim, tamam mı? Kendi aptal erkeklik gururum için,” diye fısıldadı.

Kadının yumuşamasından bunun aralarındaki bir şaka olduğunu anlayabiliyordum.

“Neden Sadie’yi kardeşlerini görmeye götürmüyorsun?” diye sorarken gözleri babamın üzerinden hiç ayrılmadı.

Kadın biraz isteksizce de olsa başını sallayarak onayladığında adam ona özel bir tebessümle karşılık verdi.

“Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor, *rybochka*.”

Sesi yumuşaktı ama niyeti çok açıktı. Koruma.

Bu sözler kafamın içinde silah sesi gibi yankılandı. Sevgi, samimiyet, dürüstlük ve derinlik... Rhys bir baba ya da koca olsa böyle olurdu. Eğer bu benim sahip olabileceğim bir şey olsaydı. Bu bilmediğim bir şeydi; ailesini görmeden önce böyle şeylere hiç şahit olmamıştım.

Çocukken arkadaşlara ayıracak vaktim yoktu.

Birlikte kaydığım kızlar rakibimdi ve Koç Kelley’e göre onlarla kaymama ya da oynamama izin yoktu. Okulda sırrımı saklamakla meşguldüm. Bu yüzden gerçek ebeveynlerin ve gerçek sevginin neye benzediğini hiç görmemiştim.

“Hadi Sadie kızım,” diye mırıldandı Anna. Sesi aniden yumuşamıştı, neredeyse baygın bedenimi koridora doğru çekerken güzel, yuvarlak yüz hatlarının sertliğinden daha nazik konuşmuştu. “Rhys ve Freddy kardeşlerinle bekleme odasındalar.”

Freddy mi?

“Freddy burada mı?”

Yeni bir utanç dalgası tenimi kızartırken omurgamda kaşımakla kurtulamayacağım bir kaşıntı oluşuyordu.

Görüyorlardı, artık biliyorlardı. Herkes biliyordu. Babam ona orospu demişti. Ona tükürmüştü. Ailelerinin benimki-ne yaklaşmasını istemeyeceklerini biliyordum, özellikle de Rhys’in.

Cadılar Bayramı’ndaki sözlerini tekrarlamaya çalıştım ama tek duyduğum babamın bağırıslarıydı. Koçumun dürüstlüğü. Asla bu insanlar gibi olamayacaktım, hiçbir zaman örnek aldığım kızlar gibi kayamayacaktım. Kaderimde sadece *bu* olmak vardı.

Başımın belası.

Kelley'yi arayıp ondan yardım isteme dürtüsüne direnmek zorunda kalışımından nefret ettim. Çünkü Rhys beni seviyordu ama daha iyi olabileceğimi, iyileşebileceğimi düşünüyordu.

Şu an neysem sonsuza dek sadece bu şey olacağımı anladığımda da beni sevecek miydi?

Köşeyi dönüp başka bir odaya girdik, neredeyse bir konferans salonuna benziyordu ama Anna beni odaya götürürken bunu sorgulamadım.

Gördüğüm manzara bana tokat gibi vurdu.

Freddy, Liam'ı dizlerinin üstüne oturtmuştu; en küçük kardeşim kıkırdıyor ve kesinlikle bizim olmayan bir iPad'de oyun oynuyordu. Ve Rhys...

Rhys on iki yaşındaki kardeşime sıkıca sarılmış vaziyette, Oliver'ın onun bacaklarının arasında durabilmesi ve başını Rhys'in göğsüne yaslayabilmesi için hastane penceresinin geniş çıkıntısına oturmuştu. Rhys sürekli kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve kardeşimin kucaklamayı bırakmadan başını sallaması, yumruklarıyla takım elbisesinin ceketini çekiştirmesi bana her şeyi anlatıyordu.

Oliver kendisine dokunulmasından nefret ederdi ama yine de Rhys'in kollarının arasındaydı.

Kapı arkamızdan usulca kapansa da dikkatlerini çekti. Beni ilk fark eden Liam oldu; "Ablacığım!" diye bağırarak Freddy'nin kucağından haşince atladı ve adamı acıdan kıvrandır hâlde bıraktı.

Onu çabucak kucağıma aldım, kardeşlerimin ikisi de bana bakarken alıştığım o huzur dolu ifade kolayca yüzüme yerleşti. Liam'ın gözleri hâlâ parlıyordu ve nedense iyi görünüyor-du ama Oliver'ın gözleri kıpkırmızıydı, yanakları şişmişti ve Rhys'in oluşturduğu güvenli alanından ayrılmadan bana doğru bakıyordu.

Ve onu suçlayamazdım, ben de o yollardan geçmiştim. Ne kadar sıcak ve rahatlatıcı olduğunu biliyordum.

“Selam böcek.” Sırıtarak yanağını sertçe öptüm. “Seni kontrol ettiler mi?”

Liam gülümsedi ve parlak turuncu bir yara bandının parladığı dirseğini kaldırdı. Göğsüm sızladı.

“Bir şeyi yok, sadece dirseğini biraz çizmiş, öyle değil mi küçük adam?” Freddy ayağa kalkıp Liam’ın dağınık saçlarını karıştırdı. Waterfell’in çapkını hâlâ üstünde olan şık kıyafetleriyle bir hastanenin toplantı odası yerine GQ dergisinin kapağında olması gerekiyor gibiydi. Ama kardeşime gülümserken bakışları anlayışla doluydu.

“Freddy benim onun hokey oynamaya başladığı yaşta olduğumu söyledi,” dedi Liam, her zamanki gibi hızla yeni bir konuya atlamıştı. “Bir gün ondan bile büyük olacağımı söylüyor.”

“Öyle bir şey demedim!”

Kardeşim bir kahkaha krizine girse de gözlerim pencereden hiç ayrılmadı, göğsümü kemiren çaresiz bir ağrıya Oliver ve Rhys’i izliyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Rhys

Her hareketimde dikkatliydim, bedenimi saran korkuya rağmen Sadie'ye doğru yavaş adımlarla ilerledim. Onu bu hâlde görünce boğazıma oturan yumruyu bir türlü yutamıyordum.

Saatler önce kollarımdaydı. Neden birdenbire ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi hissediyordum?

Sakinliğimi koruyarak elimi ona doğru uzattım çünkü tek istediğim onu kucaklamaktı.

Babası onu korkutmuştu, neredeyse kardeşlerine zarar verecekti ve ona bakarken kara kara düşüncesini görüyor gibiydim. Onunla bir konuşabilsem, onu sakinleştirebilsem ve burada olduğuma dair ona güvence verebilirsem o zaman gitmeyecekti, paniklemeyecekti ve gülüşünü, alaycılığını, kardeşlerini ve sevdiğim her şeyini benden uzaklaştırmak için pılım pırtını toplamayacaktı.

Tanrım, kafamda bile tam bir kontrol manyağıydım.

Sadie bana doğru hareket etmedi ama uzaklaşmadı da.

Annem, Liam ve Oliver'ı almış, Freddy'yle birlikte yiyecek bir şeyler almak için kafeteryaya götürmüştü. Hem çok iyi görünmeyen çocukların dikkatini dağıtmak hem de Sadie'yle bana biraz zaman kazandırmak istemişti.

“Rhys,” diye başladı Sadie. Gözleri yazdan beri pek de görmediğim kadar boştu. En son o, sabahın erken saatlerinde “Fast Car” şarkısı eşliğinde kayarken ve ben onun çaresizliğini her hareketinde hissederken böyleydi.

Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim.

“Sadie,” dedim ama kendimi hazırlamak için kollarımı kavuşturdum. *Beni yine uzaklaştır, aşkım. Devam et, bensiz daha iyi olacağını düşünmemi sağlamaya çalış.*

Ne söyleyeceği önemli değildi, gitmesine izin vermeyecektim.

“Buna bir son vermeliyiz. Benim seni rahat bırakmam gerek ve senin de...”

“Hayır.” Onu durdurdum. “Şu anda içindekileri dökmen için ne gerekiyorsa söylemene izin vereceğim. Ama benim neye ihtiyacım olduğunu şimdi söyleyeceğim ki kafa karışıklığı olmasın. Sana ihtiyacım var. Şimdi *senin* neye ihtiyacın olduğuna kendin karar verebilirsin.”

Güvenilir zırhını giyerken öfkesinin onu örttüğünü görebiliyordum. Kendimi onun en iyi silahının darbesine hazırladım.

“Sen hayatında yeterince saçmalık olan bir hokey oyuncusun, buna bir de üç kişilik boktan bir aile ekleme. Bu düşünebileceğim en aptalca şey. Tanrım, Rhys, daha birkaç ay önce paten kayamayacak kadar panik hâlindeydin. Kendine bile faydan yokken bize ne yardımın dokunabilir ki?”

Acıttı ama dayanabilirdim. Çünkü ciddi olmadığını biliyordum. Vücudunu saran hıçkırıklarda, yanaklarından süzülen yaşlarda, elinin neredeyse ağzını kapatacak şekilde hareket etmesinde bunu görebiliyordum.

Sanki az önce söylediği şeyin şokunu atlatamamış gibiydi.

Ağır ağır nefes aldım ve panikleme dürtüme rağmen sakin kalarak, “Bitti mi?” diye sordum.

“Ben... Ben...”

“Biliyorum. Bunu söylememeliydin. Ama sorun değil, Sadie. Korktuğunu, kızgın olduğunu ve incindiğini biliyorum. Ama sana söyledim, gitmiyorum...”

“Biliyorum,” diye sözümü kesti ve göğsümde bir korku ürpertisi kök saldı. Onun öfkesini kaldırabilirdim. Buna hazırdım. Bu... bu her neyse, beni ürkütmüştü. “Ama bence... Bence biraz yavaşlamalıyız.”

“Gray...”

“Beni dinle, lütfen.” Başımı sallayarak dilimi kan tadı alacak kadar sert ısırdım. “Sen ve ailen inanılmazsınız. Ama Liam ve Oliver’ın güvende olduğundan emin olmalıyım. Ve sen, senin benim üniversitedeki erkek arkadaşım olman gerekiyor; Waterfell Üniversitesi’nin hokey yıldızı, şu anda en az üç NHL takımı tarafından izlenen parlak çocuk.”

Söylediklerine rağmen gülümsedim çünkü hokey oyuncular ve mahvolmuş buzlar hakkında ne kadar mız mız lansa da kızımın beni takip ettiğini biliyordum.

Eminim takımları bile sayabilirdi.

“Ve şu anda olman gereken kişi de bu. Senin için bana ya da kardeşlerime bakmak veya benim için endişelenmek değil. Şu an *zirvede* olman ve o gözlemcilere seni neden seçmeleri gerektiğini göstermen gerek. Haksız mıyım?”

Sözlerine katılmasam da onu dinleyecektim. O yüzden sadece omuz silktim.

Gözlerini devirdi ama bunun onun için gittikçe zorlaştığı belli oluyordu. “Rhys, lütfen.”

“Ne söylememi istiyorsun? Seninle aynı fikirde olmayacağım. İkisini de yapabilirim.”

“Bunu yapmak zorunda olmamalısın.”

“Sen de olmamalısın!” diye patladım sonunda. “Yapman gereken hayatının tadını çıkarmak, büyümekte olan iki oğlanı

besleyip besleyemeyeceğin ya da içinde doğru düzgün yaşamadığın bir evin faturalarını nasıl ödeyeceğin konusunda endişelenmek değil. Bunları zaten yapmak zorunda olmamalısın ama üstüne bir de tek başına olman *kesinlikle* kabul edilemez.”

İç çekti ama sözlerimi iliklerine kadar hissettiğini, o güzel kafasının içindeki büyük beyninde bunları işlediğini görebiliyordum.

Lütfen. Yalvarmak istiyordum ama manipülatör olmak da istemiyordum. Beni istiyorsa kendisi *istemeliydi*.

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Rhys. Sadece... Biraz yavaşlamamızı istiyorum, tamam mı?”

“Ayrılmıyoruz.”

Bunu bir soruymuş gibi söylemeye teşebbüs bile etmedim. Ama o yine de başını iki yana salladı.

“Hayır. Ayrılmak istemiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum. Şu anda seni benden istediğin şekilde sevemem. İçimde hiçbir şey kalmadı.”

“Tamam,” dedim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Ona yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimi kapatarak avuçlarıma gömülmesine izin verdim. “Ama anlaşmamız şu, Gray. Ailemin yardım etmesine izin vereceksin, tamam mı? Babam velayet ve avukatlık işlerinde yardımcı olacak. Annemler, Bennett, Freddy, Ro ve ben. Hepimiz sana yardım edeceğiz, tamam mı? Biraz daha yavaş ilerlemeye, biraz zamana ve alana ihtiyacın varsa, tamam. Sana bunu vereceğim. Ama yalnız olmayacaksın. Tamam mı?”

“Tamam,” diye kabul etti, sonunda güzel gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Başparmağımı kedi gözlerinin köşesindeki çillerin üstünde gezdirdikten sonra alnına kocaman bir öpücük kondurdum.

“İhtiyacın olan her şey için burada olacağım.” *Bana ihtiyacın olmasa bile.*

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhys

Ben arabayı park ederken Liam cama kafasını dayamış gülüyordu. Tıpkı geldiğim her seferde olduğu gibi.

Sadie'nin arabası bir gece önce eve dönerken arızalanmıştı ve Ro, Freddy'yi arayıp evde beni bulmasını istemişti. Çünkü Sadie benden yardım istemeyi reddediyordu.

Onu caddenin kenarında eve yürürken yakalamıştım. Korkusunu örten öfkesini daha da kötüleştirmemek için bir dakika boyunca kendi öfkemle boğuşup derin nefesler almam gerekmişti.

Arabamı sakince kenara çekip bir süre onun yanında yürümüş ve sonunda bana doğru dönene kadar onu izlemiştim. Yanında kilometrelerce yürüyebilirdim ama çok geçmeden savunma hâlinde vazgeçtiği için mutluydum.

Sadie konuşmamış, sadece azarlanmış bir çocuk gibi başını öne eğerek peşimden gelip arabama binmişti. Titremesinden nefret ediyordum bu yüzden arabamın bagajından bir battaniye alıp ona sarmıştım. Araba battaniyemiz olarak adlandırmayı planladığım bir örtüydü bu; ikimizi ve kardeşlerini saracak kadar büyüktü.

Konuşmamıştık ama onun şarkı listelerinden birini açmış ve Damien Rice'in rahatlatıcı sesinin aramızdaki boşlukta

yankılanmasına izin vermiştım. Varlığından nefret ettiğim bir boşluktu bu.

Ama elimi bacağına koyduğumda beni itmemişti. Liste bitene kadar arabamın içinde sessiz bir şekilde oturmuştu; gözlerini, ona her gün işkence eden bir şeymiş gibi baktığı karanlık çocukluk evinden ayırmasa da bacağına desenler çizmeme izin vermişti. Sanki o evi yakmak istiyordu.

Sonunda indiğinde onunla kapıya kadar yürümüş, evin ısındığından emin olmak için zorla içeri girmiş ve yan taraftaki Bayan B'den çocukları almayı teklif etmiştım. Bunu kısmen o dinlenip ısınabilsin diye yapmıştım ama daha çok Liam ve Oliver'dan işlerin nasıl gittiğini tam olarak öğrenebilmek içindi.

Her ne kadar bir önceki gece hakkında konuşmamış olsak da şu anda kardeşinin hemen arkasında duruyordu; gri Waterfell Wolves şapkasını başına geçirmiş, kalın gri atkısını neredeyse gözlerine kadar örtecek şekilde dolamıştı. Bana bakarken gözlerinde nazik bir ifade vardı. Sanki geleceğimi biliyormuş gibiydi. Bana güveniyor gibi.

Bu kadarı bile yeterliydi.

Oliver onu hiç görmediğim kadar kızgın görünüyordu; ablasının ve benim yanımdan hışımla geçip gitti, yani en çok kime kızgın olduğunu kestiremedim. Hokey çantası kolunda çılgınca sallanıyordu.

Liam yine bir Star Wars kostümü giymişti ama üzerinde onu doldurulmuş büyük mavi bir marşmelov gibi gösteren kalın bir palto da vardı. Bana doğru bağırdığında Sadie onun çırpınan bedenini geri çekti; buklelerinin üzerine küçük bir yün şapka geçirdikten sonra onu karın içine bıraktı ve Liam da hızla bacaklarıma sarıldı.

“Seni özledim,” diye mırıldandı.

“Ben de seni özledim, dostum.” Önce şapkasını kurcaladım sonra da eğilip tekrar yerine yerleştirdim. Tekrar ayağa

kalktığımda koyu lacivert ceketimi düzelterip Sadie'ye gülümsedim.

Siyahlara bürünmüş olsa da o benim hayatımdaki en parlak şeydi. Onu seviyordum ve onun için her şeyi yapardım.

Onu terapistimle görüştürmek istemiştım ama Dr. Bard bunun Sadie'nin kendi başına vermesi gereken bir karar olduğunu söylemişti.

Umarım isterdi. Sadece tekrar iyi hissetmesini istiyordum. Mutlu olmasını.

"Hey, Gray," dedim, ona uzanmamak için elimle ensemini kaşıyarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

"Parlak çocuk." Gülümsedi ve dizlerimin bağı çözüldü. Bugün iyi bir ruh hâlindeydi demek. Bana doğru yürüyüp yakamı düzeltti. "İyi görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı, onun ilgisi ve alaycı lakabın tanıdıklığıyla gülümsemem büyüdü. "Evet... Ben, şey, bugün iç sahada oynuyoruz. Genelde güzel giyiniriz."

Kaşları kalktı ve beni bırakıp başını biraz eğerek konuştu. "Ben gelemem. Final ödevim için bir grup projem var ve Oliver'ın antrenmanının olduğu pistin yakınlarında buluşuyoruz. Liam da..."

Çocuk arabadan kafasını uzattı, kendi kendine araba koltuğuna yerleşmişti bile. Koltuğu kesinlikle Sadie'yle birlikte olmanın kardeşlerini idare edebilecek kadar sorumlu olmak anlamına geldiğini ilk fark ettiğim galadan hemen sonra almıştım. Babam ve ben bütün sabahı araba koltuğunu düzgün bir şekilde yerleştirmeye çalışarak geçirmiştik. Bu lanet şey bir uzay gemisi gibiydi.

"Ben Rhys'i izlemek istiyorum!"

Sadie çok yorgundu. Bunu gözlerinden ve duruşundan anlamak mümkündü ama bunun ona iyi geleceği anlayabiliyordum. Kendisi istediğini söylemese bile.

“Annemle babamın fazladan yeri var ve senin yardıma ihtiyacın varsa Liam’ı davet etmek istediler.”

Sadie dudağını ısırdı. “Bir sakıncası olmaz, değil mi?”

“Hayır.” Ona hüznle gülümsedim. “Buna bayılırlar. Kardeşlerini çok seviyorlar.”

“Evet.” Başını salladı.

Onlar seni de seviyor, sadece onlara izin vermelisin, demek istedim ama sessiz kaldım.

“Maçtan sonra ne yapacaksın?”

Tekrar gülümsedim çünkü oyalandığı belliydi. Dürüst olmak gerekirse onunla birkaç dakika daha geçirebilmek için maça geç kalmaya razıydım.

“İşin ne zaman biter?” diye sordum biraz daha cesur davranıp şapkasını parlayan saçlarından çekerek, birkaç tutamını geriye sıkıştırdım ve tekrar takmadan önce düzelttim. “Sizi almaya gelirim.”

“Rhys...”

“Konuşma. Tartışmaya açık değil bu.”

Tekrar başını salladı, yanakları pembeleşmişti; havadan mı yoksa benden miydi, asla bilemeyecektim.

Hepimiz annemin çocuklara uygun arabasına doluştuk.

Yolda geçen yirmi dakika boyunca ABBA dinledik ve Liam avazı çıktığı kadar bağırarak şarkılara eşlik etti. Çok saçma ve gürültülüydü ama yine de bu ortamın hem Oliver’ı hem de Sadie’yi sakinleştirdiğini görebiliyordum.

Otoparka girdiğim zaman Oliver’ın arabadan inmesine fırsat vermeden durup Sadie’ye baktım.

“Sadece kardeşlerine tek başına bakmanın çok cesurca olduğunu bilmeni istiyorum. Çok güçlü ve akıllısın, umarım bir gün ben de senin yarın kadar inanılmaz olabilirim.”

Bunu kardeşlerinin önünde söyledim çünkü ablalarının ne kadar cesur ve muhteşem olduğunu ve olacak hiçbir şeyin

bunu değiştirmeyeceğini anlamalarını istiyordum. Kimsenin ablalarını onlardan, onları da ablalarından almak istemediğini bilmeleri gerekiyordu.

“Ben hepinizin yanındayım, tamam mı? Sizi seviyorum.” Dikiz aynasından Oliver’ın gözleriyle buluştum. “Hepinizi seviyorum.”

Liam kıkırdadı. “Ben de seni seviyorum, Rhys.”

Arabanın kilidini açtım ve Oliver kapıyı açıp duraksadı. Benim tarafımda oturduğu yerden bana dönüp başını salladı. “Seni seviyorum.”

Kalbim sıkıştı çünkü bu sözleri kendi ailesine bile ne kadar nadir söylediğini biliyordum.

Kapıyı kapatıp buz pistinin girişine doğru ilerlemeye başladı.

Sadie tereddüt etse de dönüp beni yanağımdan öptü. Bir an dudaklarını yakalamaya çalışmayı düşündüm ama ağızım kulağıma dayadığında hareketsiz kaldım.

“Seni seviyorum,” diye tekrarladı. “Ve teşekkür ederim, parlak çocuk. şimdi git de kıçlarını tekmele.”

Öyle de yaptık.

Maç uzatmalara kalmıştı ve önümüzdeki fıkstüre göre yeterince iyi oynamamıştık ama maç sonrası duş alırken yüzüm gülüyordu çünkü son golü ben atmıştım.

Bir sebebi de kız arkadaşımın gördüğünü bilmemdi. Ro camın tam önünde, bizim renklerimizle süslenmişti ve neredeyse sürekli telefonuyla video çekiyordu. Kutlama için soyunma odasına indiğimizde gördüğüm ilk şey Sadie’nin mesajı oldu.

Altın gibiydin, parlak çocuk. Seni televizyonumda izlemek için sabırsızlanıyorum.

Onu ve Oliver'ı aldım, Liam araba koltuğunda uyuyordu; maçın yarısında babamın kollarında uyuyakalmıştı. Evlerine dönüş yolculuğu neredeyse sessizdi.

Liam'ı içeri taşıyıp kanepeye yatırdım ve evin bu kadar soğuk olmasından nefret ettim. Ama Sadie'nin etrafta dolanıp durduğumu düşündüğünü anlamıştım bu yüzden beni takip etmesi için dua ederek ön kapıdan çıktım.

Geldi de.

Sadie evinin önünde durmuş, sırt çantasını bir omzuna asmıştı. İyi olduklarından emin olmak için gece onlarda kalmayı teklif etmek istiyordum ama kendimi tuttum. O teklif ederse olurdu.

“Benim, şey, gelecek hafta bir yarışmam var.” Eli saçının bir tutamıyla oynarken onu daha önce hiç görmediğim kadar gergindi. “New Hampshire’da üç gün sürecektir. Sonuncusunu kaçırdım çünkü ta Colorado’daydı. Çocuklarla ilgilenmek için çekilecektim ama...”

Göğsüm sıkıştı. Yardım istiyordu.

“Bizimkiler çocukların birkaç gün onlarla kalmasına çok sevinirler, Sadie.”

“Gerçekten mi?” diye sorduğunda ona doğru yürümeye başlamıştım bile.

Başını ellerimin arasına alıp alnına sert bir öpücük kondurduktan sonra o benden bunu talep etmemiş olmasına rağmen benim de en az onun kadar ihtiyacım olan sıkı bir sarılmayla bütün vücudunu sarıp sarmaladım. Kollarıma gömüldüğünde gerginliği eriyip gitti.

“Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadım. “Yardım istemenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama seninle gurur duyuyorum.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rhys

Ailemi, çocukları Sadie'nin yarışmasına götürmeme izin vermelerine ikna etmem ağzımdan çıkan tek bir cümleye bakmıştı. Dahası, onlar da orada olmak istediklerine karar vermişlerdi.

En çok da annem. Sadie'yle ilgili bir şey onu çocukken bana gösterdiğinden daha güçlü bir korumacılığa itiyordu. Bana bu konuda hiçbir şey söylemese de hissettiklerini yüzünden ve kız arkadaşım ile ilgili sıkça sorduğu sorulardan anlayabiliyordum, normalden çok daha fazla soru soruyordu.

Sadie'nin yarışmadaki uzun programının olduğu perşembe günü gün doğmadan yola çıktık. Çocuklar babamın ayarladığı arabada uyurken ben de ailemle sessizce sohbet ediyordum.

Pist biraz kalabalıktı ancak buz pistindeki insanların çoğunluğunu antrenörler ve takımlar oluşturuyordu. Birkaç haber ekibi ve yayınlara hazırlanan muhabirler ile oldukça küçük bir izleyici kitlesi de vardı.

Bu da koltuklarımızın iyi yerden olacağı anlamına geliyordu.

Liam yanımdaki koltukta ayaklarını ileri geri sallayarak, "Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedi. Annem onun diğer

tarafına oturuyordu çünkü Oliver babamla benim aramda oturmayı tercih etmişti.

“Neyi?”

“Sadie’yi kayarken görmediğini söylemek istiyor,” dedi Oliver, ablasını arayan gözleri uzaktaki tahtaları tarıyordu. Ben de aynısını yapıyordum ama ikimiz de henüz onu görmemiştik. “Hiç izlemedik. Yani bu şekilde değil.”

Boğazımda bir yumru daha oluştu ve annem bunu hemen fark ederek konuşmaya başladı: “O zaman bu hepimiz için ilk olacak. Ve onun için çok yüksek sesle tezahürat yapmalıyız, tamam mı?”

Liam bağırarak bana dirsek attı. “En çok bağırان ben olacağım ki ablam benim olduğumu anlasın.”

Gruplar hâlinde ilerledikleri için yarışma yavaş geçiyordu. Ama yaklaşık bir saat sonra Sadie ısınma kayışında kalabalık grubuyla birlikte belirdi.

Elbisesinin üzerine Waterfell yazan bir hırka giymişti bu yüzden altındaki siyah kumaşı çok az görebiliyordum. Bacaklarında rakiplerinin ten rengi çoraplarının aksine siyah file çorapları vardı. Saçları sıkıca örülmüş, sımsıkı ve parlak bir topuz hâline getirilmişti ve yerinden oynayan tek bir tel yoktu.

Gülümsemiyordu; buza çıkıp kaymaya başladıklarından beri hiçbir gülümsemiyordu. Birkaç sıçrama yapıp döndü ama gergin bacaklarının duruşundan beklediği anlaşılıyordu. Şimdilik kendini tutuyordu.

Aynı azim ve kararlılıkla kayan Victoria gözüme çarptı. Koçları da oradaydı, kollarını kavuşturmuş, panoların önünde durmuş onları izliyordu. Birkaç dakika onu seyrettikten sonra sadece Sadie’yi izlediğini fark ettim.

Buzun üstündekilerin ceketlerine bakılırsa takımının yarısı sahadaydı ama o sadece Sadie’ye odaklanmış durumdaydı. Onu defalarca düzeltmiş, yanına çağırmıştı.

Bekledim. Yine de bunu başka bir patenci için yapmadı. Luc'un sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Kelley normal değil. Ve eğer o lanet pistte neler olduğunu bilmiyorsan...*

Koç Kelley, Sadie'yle sert bir üslupla konuşurken kollarımı kavuşturdum, sıcaklık enseme sarmaya başlamıştı. Sadie'nin gözlerini devirdiğini gördüğümde neredeyse gülümseyecektim, ta ki koçun onun ceketinin kolunu kavrayıp bir tasma gibi çektiğini görene kadar.

Ne oluyor lan?

İkinci kez düşünmeden ayağa kalkıp tuvalete gitmek için izin istedim ve doğruca takımların bulunduğu diğer taraftaki girişe yöneldim. Birinin beni durdurmasını bekliyordum ama Waterfell atletizm takımının verdiği ceket giyiyor olmamın işime yaradığını fark ettim.

Sadie ben daha panolara varmadan beni fark etti, Kelley'den uzaklaşıp hızlı adımlarla çıkışa doğru kayarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüzünde endişe ve heyecan karışımı bir ifade vardı, sanki beni tokatlamak istiyordu ama aynı zamanda burada olduğuma da inanamıyordu.

Çünkü daha önce hiç kimse onun için gelmemişi.

Koçunun beni görür görmez dışarı atmasını bekliyordum ama başka bir patenci kapıda onunla tartışmakla meşguldü. Belki de sadece konuşuyorlardı ama öfkeli görünüyordu.

"Ne halt ediyorsun burada?" diye sordu Sadie. Beni patencilerin gürültüsünden, taze buz ve saç spreyi kokusundan uzakta, duvara karşı bir arka noktaya çekerken yanakları kızarmıştı. "Kardeşlerim nerede?"

Gülümseyip ellerimi omuzlarına koydum ve sağ tarafta ikimizin ailelerinden oluşan grubumuzu gösterebilmek için onu döndürdüm.

“Ablalarının paten kayışını görmek istediler.” Durup başımı boynuna doğru eğerek tenine sinen parfümünü içime çektim. “Ben de öyle.”

“Beni kayarken binlerce kez gördün,” diye mırıldandı ama ellerimin altında rahatlayarak hafifçe gevşemişti.

“Bu şekilde değil.”

“Hiç belli olmaz. Berbat olabilirim,” diye karşılık vererek bana baktı, gözleri koyulaşmış gölge ve parıltıyla bir şekilde daha da yoğundu. Dudakları hâlâ aynı koyu vişne rengindeydi ama solgun tenine karşı daha mat ve sertti.

Elim neredeyse bilinçsizce havaya kalkıp gözünün altında-ki en sevdiğim küçük çilleri buldu ve avucumla yüzünü hafifçe okşadım.

“En iyisi sen olacaksın,” diye fısıldadım. “Tamam mı?”

“Buraya girmen yasak,” diye tısladı koçu arkadan yaklaşırken, o kadar yakın duruyordu ki Sadie geriye doğru bir adım atsa adamın göğsüne çarpacaktı. “Sen üçüncüsün, başımın belası.”

Koç takma adı söylerken öfke –yakıcı ve ürkütücü öfke– omuriliğimde gezinmeye başladı. Bu ismin iması beni delirtiyordu. Eli kızın boynuna dolandı, sonra omurgasını kavradı ve o omuzlarını dikleştirene kadar yumruğunu ortasına bastırdı.

Sadie saklamaya çalışıyordu ama irkildiğini gördüm. Gözlerim dilimin ucuna gelen bir tehditle koçununkilere kaydı. Sadie’yi kollarıma aldım ama ben daha tek kelime edemedi adam hışımla çekip gitti. Arkasından bir patenci ordusu çıkıyordu, ısınma muhtemelen bitmişti.

“Dur,” diye fısıldadı ve bir an için onu çok sıkı tuttuğumu, *incittiğimi* düşündüm. Kollarım sanki yanan bir sobaya yaslanmışım gibi ondan ayrıldı.

Beni koçundan uzak durmam için uyardığını anlamam sadece bir an aldı.

“Sana bu şekilde dokunamaz, Gray,” diye biraz sertçe fısıldadım.

Yine sırtı dikleşti, kollarını kavuştururken kaşlarının o çok sevdiğim çukuru benimle alay ediyordu. “Onu tanımıyorsun. O beni önemsiyor. İyi olmamı, çok çalışmamı istiyor.”

“Tanıdığım çoğu sporcudan daha çok çalışıyorsun sen, Gray. Ve sen de biliyorsun ki çok fazla sporcu tanıyorum.”

“Dikkatimin dağılmasını istemiyor işte. Odaklanmış durumda.”

“*Sen de odaklandın. Senden azimli kimse yok ki.*”

Asıl söylemek istediğim, eğer koçunun benim önümde yapmaya cesaret ettiği hareketler yalnızca buzdağının görünen kısmıysa kapalı kapılar ardında ona çok daha kötü davranıyor olduğuydu. Tabii ki ben daha önce hiç artistik patinajla uğraşmamıştım ama bir pistte büyümüştüm. Özel bir hokey akademisine gidip en sert koçlarla karşılaşmıştım.

Ve biri bile bana böyle bir kaba kuvvet uygulamamıştı.

Ama çıkıp kaymak üzereydi ve moralini bozmak yapmak istediğim en son şeydi. Bir daha asla.

Bu yüzden sözcüklerimi daha sonraya sakladım ve onu alnından öpüp çenesini yukarı kaldırdım.

“Sen muhteşemsin, Gray. Söyle.”

“Ben muhteşemim,” diye mırıldandı. O gözlerini devirirken ben çoktan kaybolan gülümsemesini aklıma kazımıştım bile.

“Aferin kızıma.” Sırıttım. “Seni öperdim ama rujunu bozmak istemiyorum.” Ben bunu söyledikten sonra, saklayabileyim diye avucuma koyu kırmızı bir öpücük izi bıraktı. “Seninle gurur duyuyorum, kardeşlerin de öyle. Şimdi git ve onlara ablalarının ne kadar belalı olduğunu göster.”

Ben çocuklar için sıcak çikolatalarla koltuğuma döndüğümde sırada o vardı.

Sadie ceketini çıkardığında, üzerinde taytının ince siyah kumaşıyla uyumlu, askılı siyah file bir elbise olduğunu gördüm. Uzun file kolları omuzlarına tam oturuyordu. Stratejik şekilde yerleştirilmiş kalın siyah kumaşlar gövdesinin bir kısmını kapatırken diğer transparan kısımlar karnının ve belinin kaslı hatlarını sergiliyordu.

Ortada yerini aldı, dengeli ve güzeldi, hoparlörler Metallica'nın "Enter Sandman" şarkısını çalmaya başladığında hem babamdan hem de benden heyecanlı bir kahkaha yükseldi.

Ve tıpkı tünelde saklanırken onu ilk kez gördüğümde olduğu gibi Sadie Brown sanki yanıyormuş gibi kayıyordu. Saf tutku, saf amansız güç. Hareketleri sert ve hızlıydı, dönüşleri öyle anıydı ki zar zor görünüyordu. Her atlayışına ürkütücü bir süratle başlıyor ama yere sağlam iniyordu. Her. Bir. Atlayışı.

Her ayağa fırlayıp avazım çıktığı kadar, "İşte benim kızım!" diye bağırarak isteyişimde kendimi tutmaktan parmaklarım sandalyeye gömülmüş gibiydi.

Liam söz verdiği gibi yüksek sesle tezahürat ediyordu. Oliver mutlulukla sırtıyor, gözlerinde hayranlıkla ablasını izliyordu. *Bence de, dostum.*

Gösterisi bittiğinde kontrol edemediğim gülümsemem yüzünden yanaklarım acıyordu. Onunla o kadar gurur duyuyordum ve o benim olduğu için o kadar şanslıydım ki.

Ona ait olduğum için çok şanslıydım.

Sadie selam verirken bize bakıp kardeşlerine göz kırptı ve tamamen bana ait olduğunu bildiğim küçük bir öpücük gönderdi. Elimde onun koyu ruj izinin olduğu yeri biraz daha sıktım.

Şu anda aramızda ne kadar mesafe olduğu önemli değildi, o beni istediği sürece ben burada olacaktım. Tribünlerde bekleyip tezahürat yapacaktım, eğer ihtiyacı olan buysa.

Tek gecede bir endişe daha yok olmuştu.

Kane sadece Harvard maçından çekilmiyordu. Freddy biraz araştırma yapmıştı ve Hokey Evi'ne girdiğimde bana haber vermek için aceleyle koşturdu.

Toren Kane'in Harvard'da oynamasına izin verilmiyordu.

Bir video bulmak için internette yoğun bir araştırma yapmak gerekti çünkü görünüşe göre birileri meseleyi örtbas etmeye çalışmıştı. Ancak olayın sallanan bir cep telefonuyla çekilmiş kısa bir videosu vardı.

Karşı takımdan bir oyuncu alaycı bir şeyler söyleyip yüzüne tükürdü. Kane çocuğun kaskını kavrayıp onu rahatsız edici bir böcek gibi savurdu; kaskını çıkarmasıyla kolayca görülebilen bir transa girmiş gibiydi. Giydiği kazaktan Harvard öğrencisi olduğu anlaşılan kızıl saçlı bir kız camdan iki sıra ötede oturmuş, merak dolu bakışlarla onu izliyordu.

Takım arkadaşı formasının yakasını çekiştirerek onu bu karşılıklı bakışmalardan çekip çıkardı ve Kane aniden öne doğru atılarak eldivenini cama vurdu.

“Defol git buradan!” diye bağırduğında zaten solgun olan kız neredeyse bembeyaz kesildi. Kız ayağa kalkıp merdivenlerden çıkışa doğru sendeleyerek ilerliyordu, yanındaki çocuk da onu körü körüne takip ediyordu.

Yine de Kane bir süre daha cama vurmaya devam etti, ardından camın kırılma sesi duyuldu ve video kesildi.

“En azından yarın onunla uğraşmak zorunda kalmayacağız,” dedi Freddy.

Bu küçük bir hediye idi ama seve seve kabul edecektim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Sadie

Geçtiğimiz haftalarda buraya kaç kez gelmiş olursam olayım Koteskiylerin evi her zaman rüya gibi geliyordu.

Ayrıca son zamanlarda buraya çok sık geliyordum. Rhys yokken bile geldiğim olmuştu.

Bugün, Max Koteskiy ve Adam Reiner işin içine girdiğinden beri biraz daha motive olmuş görünen avukatımla görüşmem için Anna'nın ofisini kullanmama izin vermişlerdi. Bennett'in babası doğrudan yardım etmeyi teklif etmişti ama bunun kendi uzmanlık alanı olmadığını da kabul ediyordu.

Toplantı bittikten bir saat sonra antrenmanım vardı. Yine de oraya erken gitmeyi planlıyordum çünkü kardeşlerim Max'le birlikte First Line Vakfı'nın bir etkinliğine gittikleri için Koteskiy evinde sadece Anna'yla yalnız kalmanın tuhaflığından kaçabilmek istiyordum. Rhys, Harvard maçına gitmek için yoldaydı.

Tam kalın montumu giyerken Anna merdivenlerden indi.

"Sadie," dedi gülümseyerek. "Nasıl geçti?"

"Harika. Sanırım ocak ayındaki duruşmaya kadar bir sıkıntı yok. Ofisinizi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ben de gidiyordum..."

“Bir dakikan var mı, canım?”

Vardı ama keşke olmasaydı. Beni korkutuyordu ve belki biraz daha derinlemesine bakarsam –ya da çok ihtiyacım olan terapiye gidersem– nedenini anlayabilirdim.

Mutfak tezgâhındaki bar taburesine oturdu ve benim de oturmam için yanındaki tabureye dokundu.

“Max’le tanıştığımda otuz üç yaşında ve hamileydim, biliyor musun?”

Hiç kıpırdamadan sessizce oturuyordum. Ona bakmak bile fazla geliyordu.

“Rhys’e mi?”

“Hayır.” Gülümseyerek başını iki yana salladı ve kamburlaşmış hâlime biraz daha yaklaştı. “Rhys’ten önceydi ve babası da eski kocamdı, ondan kaçıyordum. Korkudan ne yapacağımı bilmiyordum. Ve birinden saklanırken yirmi dört yaşındaki bir hokey yıldızının kollarına atlamak da iyi bir başlangıç değildi.”

“Senden genç olduğunu bilmiyordum.” Kelimeler bir anda ağzımdan dökülmüştü ve kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ettiğimde yanaklarım kızardı. “Özür dilerim, demek istediğim...”

“Hayır, Sadie kızım, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.” İç çekti. “Max yaşına göre çok olgundu ama çaylak yıllarında başkasının bebeğine hamile bir kadına bakması değil, dışarıda gezip tozması ve saçmalaması gerekirdi. Ama baktı. Çünkü Maxmillian öyle biriydi. Çok yakışıklıydı, çok kendinden emindi ve bana ne zaman *rybochka* dese aksam ortaya çıkardı, düğünümüzde bana küçük balık anlamına geldiğini söyleyene kadar bunun tatlı bir şey olduğunu sanıyordum!”

Kahkahama engel olamadım.

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle ve daha da kötüsü yıllardır yatakta da bana *rybochka* diyor!” Ben kızardığımda o güldü; Rhys’in annesinin dilinin ayarı olmadığını ne kadar vurguladığını hatırladım.

“Uzun zaman boyunca hep bana destek oldu; düşük yaptığımda, Rhys’e hamileyken yaşadığım zorluklarda... Adam profesyonel bir hokey oyuncusuydu ama ben her zaman, *her zaman* önceliğiydim.”

Bir an gözlerini kapadı sonra da yüz hatlarını bariz bir huzur kapladı.

“Sana anlatmaya çalıştığım, beni inciten birinden kaçıyordum ve Max’e beni rahat bırakması için ne kadar yalvarsam da onun göz önündeki hayatına ne kadar pislik karıştırdığımı bilmesine rağmen asla beni bırakmadı. Uzun bir süre sır olarak saklandım ama böyle olması için yalvaran bendim. Max sorunlarımı benim yerime halletmek istemesine rağmen ben hâlâ saklanıyor ve ona herhangi bir şey söylemeyi reddediyordum.

“Rhys babasına çok benziyor; fiziksel olarak minik bir Max yarattım ama zihinsel olarak da öyle. Güçlü, çok yetenekli ve vücudundaki her hücreyle seviyor.”

“Ama ben...”

Bir elini kaldırdı. “Oğlumun vücudunda ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok korumacılık duygusu var. Bu onu iyi bir hokey oyuncusu, iyi bir arkadaş ve iyi bir evlat yapıyor. Ama sevinleyken? Biliyorum... Seni her şeyden çok korumak istiyor.”

“Tüm bunları bana neden anlatıyorsunuz?”

Anna derin bir iç çekip elini şefkatle yanağımda gezdirdi ve saçımı kulağımın arkasına attı.

“Çünkü keşke bana yardım istemenin sorun olmadığını ve yardım kabul etmekle zayıf sayılmayacağımı ya da birine yük olmayacağımı söyleyecek biri olsaydı.”

Antrenmanıma gitmeme izin vermek için ayağa kalkacaktı ki onu durdurdum.

“Hiç Rusça biliyor musunuz?”

“Sadece biraz. Rhys ya da Max kadar değil; dil hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı.”

“*Kotyonok* ne demek biliyor musunuz?”

Hiç görmediğim kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Yavru kedi demek, canım.”

Tenim kızardı. İçimden Rhys'i aramak, onu sevdiğimi söylemek istediğim kadar tehdit etmek de geliyordu.

Ama bekleyebilirdi. Zaten yeterince zamanım vardı. Geri döner dönmez ona söyleyecektim.

Antrenman işkence gibiydi.

Bileğim zonkluyordu, burkulduğundan neredeyse eminim ama Koç Kelley bir saniye bile gevşemedi. Tekrar üzerine basmaya çalışırken başım dönüyordu ve stadyumdaki saate baktığımda iki saatlik süremi çoktan aştığımı fark ettim.

İstediğim her su molasını reddetmiş, şikâyetlerimi görmezden gelmiş ve şimdi bir de muhtemelen beni sakatlamıştı.

“Yapamam.”

“Yapabilirsin. Lanet atlayışı tekrar yap.”

Tünellere çıkışımı engellemek için durduğu yere doğru topallayarak kaydım. Gözlerindeki öfkeyi görecektim kadar ona yaklaştığımda yanından geçip gitmeye çalıştım.

Bileğimi yakaladı, yine.

“O çocuk yüzünden mi bunlar? O zavallı hokey oyuncusu yüzünden mi?”

“Bu, senin *canımı yakmanla* ilgili. Bileğim beni öldürüyor. Lütfen, sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Sesimin kızgın çıkmadığını fark ettim. Ağlamak üzereymiş gibi konuşuyordum.

“Şımarıklık yapma, başımın belası. Tembelliği bırak ve atlayışı tekrar yap. Mükemmel olana kadar yapacağız.”

“Ciddi ciddi sakatlanmama neden olacaksın.”

Bileğimi daha sıkı kavrayıp kolumu yukarı kaydırarak bana doğru baktı. “Doğru yaparsan bir şey olmaz. Tekrar.”

Daha fazla dayanamayacaktım. Buna *ihtiyacım* yoktu.

“Hayır.”

“Tekrar dene.” Kolumu daha sert kavrayıp öyle bir çevirdi ki keskin bir acı duydum ve birden kolumu kırabileceğinden endişelendim. Nasıl bir tehlike altında olabileceğimi fark ettiğimde kanım dondu. Ona yıllarca güvenmiştim. Şimdiyse...

Çığlık atmak için nefesimi toplamadan önce içimden dehşet dolu bir ses yükseldi.

Ama buna gerek kalmadı.

Biri Kelley’yi arkasından yakaladı, onu benden uzaklaştırdı ve yüzüne bir yumruk indirdi. Koçum yere düşerek bayıldı.

Toren Kane.

Gözleri parlak altın korları gibiydi, tıpkı onu son gördüğümdeki gibi ürkütücü ve sarhoş ediciydi.

“B-burada ne işin var?”

“Böyle koçlar hiç durmuyor.”

Kollarımı etrafıma sardım, hâlâ sarsılmış hissediyor ve korkuyordum. “Teşekkürler,” demeyi başardım.

Dudak büktü. “Evet işte. Birilerine kendi *koçunun* seni neredeyse sakatlayacak kadar çalıştırdığını söyleyerek bana borcunu ödeyebilirsin.”

“O... Onun beni böyle eğitmesinin tek sebebi bana inanması...”

Ağzından ürpertici bir kahkaha döküldü. “Aynen. Bunları çok duydum.”

Bakışlarını bilinci yerinde olmayan koçuma indirdikten sonra bana o kadar sahte bir gülümsemeyle baktı ki, o gülümsemeyi yüzünden çekip alabileceğime emindim.

“Aa, bir de küçük erkek arkadaşına ödeştığımızı söyle.”

İçimde ağlamak veya çığlık atmak dışında bir ses çıkarmayacak güç kalmamıştı, bu yüzden sersemce başımı salladım. Oradan aceleyle çıkarken patenlerim neredeyse halıya takılıyordu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Rhys

Beni Hokey Evine giden yoldan geri çeviren şeyin ne olduğundan emin değildim. Muhtemelen Harvard mağlubiyetimin ağırlığı ya da takım arkadaşlarımdan hayal kırıklıklarından ve üzüntülerinden kaçma isteğimdi.

Ama her halükârda, otobüs bizi arenaya bıraktıktan otuz dakika sonra kendimi ailemin garaj yoluna girmiş hâlde buldum.

Kalbim hafifçe sıkışırken takımın mağlubiyetinin ağırlığı Sadie'nin burada olduğunu öğrenince omuzlarımdan kalktı.

Garajdan içeri girdiğimde uzaktan çocukların kahkahalarını duyabiliyordum; Liam ve Oliver buradaydı.

Ancak oturma odasında sadece Adam Reiner ve Sadie'nin kardeşlerini Xbox oynarken buldum; Sadie'den veya annemle babamdan hiçbir iz yoktu.

Tam sormak için ağzımı açtığımda bir adam merdivenlerden inip ön kapıya yöneldi. Tanıdığım, uzun boylu bir adam.

“Kane,” diye seslendim.

Bağırışım çocukların dikkatini çekti ve Liam hemen bana seslenmeye başladı. Oliver endişeyle antredeki diğer iriyarı hokey oyuncusuna bakıyordu.

“Kız arkadaşınla konuş, Koteskiy. Benimle değil,” dedi ama hareket etmedi.

Evimde kız arkadaşım hakkında konuşan Toren Kane’e bakarken kalp atışlarım hızlandı ve ne kadar mantıksız olursa olsun korkum öfkemle yarışmaya başladı.

Oliver yanıma geldi. “O kim? Sadie onun yüzünden mi ağlıyordu?”

Ona bakarken boğazım düğümlendi. “Sadie ağlıyor muydu? İyi mi?”

Oliver kollarını kavuşturarak gözlerini Kane’e dikti. Öfkesi neredeyse elle tutulabilecek gibiydi.

“Annen onu yukarı çıkardı ve sonra baban o şerefsizi buraya getirdi.” Küfürlü konuşmasına müdahale edecek durumda değildim. Öfkesi biraz azalmış, sesinde bir çaresizlik bir tınısı oluşmuştu. “İyi olup olmadığına bakabilir misin? Bize ihtiyacı var mı diye?” Sesindeki endişeli tını yüzünden başımın döndüğünü hissettim.

Bir nefes verip Oliver’a başımı salladım. “Sen iyi bir kardeşsin. Neler olduğuna bir bakayım.”

Antreye doğru yürürken yumruklarımı sıkmış, o şerefsizle gerçek bir kavgaya başlamak üzereydim ki bakışları omzumun üstünden arkama odaklandı.

“Rhys,” diye seslendi babam.

Kane’in yüzünü hınzır bir gülümseme kapladı ve kıkırdadı. “Babacığın cevap versen iyi olur, Kaptan.” Göğsüme eliyle vururken hareketleri küçümseyiciydi, beni biraz sertçe itti. “Kız arkadaşına da söyle, onunla istediği zaman kayarım.”

“Senin ananı...”

“Kes şunu,” diye çıkıştı babam, beni omzumdan tutarak.

Kane başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıp gitti ve bir motosikletin kalkış seslerini duydum.

“Ne oluyor lan böyle? Toren Kane’in evimizde ne işi vardı?”
Babama döndüm.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ama kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum, endişe ve hayal kırıklığı daha da yükselmeye başlamıştı.

“Sakin ol, Rhys. Lütfen. Sadie’nin şu an sana çok ihtiyacı var. Egzersizlerini yap.”

Hemen çaresizce kendimi sakinleştirmek için saymaya başladım. Tekrar normal nefes alabildiğimde babam beni merdivenlerden yukarı, odama doğru yönlendirdi.

Kapı açıldı ve annem arkasından hafifçe aralık bırakarak dışarı çıktı.

“Rhys,” diye fısıldadı, gözleri ağlamış gibi kızarmıştı. Odaya girmemi engellemeye çalışıyordu ama ben etrafından dolaştım.

Kapıyı yavaşça açtım, usulca içeri girdiğimde Sadie’nin uyuduğunu gördüm.

Ancak aylardır kızın yanında uyuduğumdan tam olarak nasıl uyuduğunu biliyordum. Ve böyle değildi. Numara yapıyordu.

Gözleri şişmiş, yüzü pembeleşmişti ve ayak bileğinde buz ile sargı vardı.

Sessizce oradan ayrıldım, umutsuzca şu anki sinirlerimin parçalanmış iplerine tutunmaya çalışıyordum.

“Onu öldüreceğim,” diye homurdandım. Anneme dönüp ona uzanırken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Ah Rhys, tatlım.” Beni kollarıyla sardı. “Hayır, bir şey yok. Paten kayarken bileğini burkmuş ve eve gidememiş. Toren kaza yapmadığından emin olmak için buraya kadar peşinden gelmiş. Sadie’nin... morali bozuktur.”

“Ne konuda? Eğer o herif...”

“Bir şey söylemedi,” dedi annem, gözleri hemen hemen her zaman olduğu gibi babama döndü.

Babam bir adım öne çıktı. “Çalıştığı artistik patinaj koçu hakkında ne kadar bilgin var?”

Omuz silktim, biraz rahatsız olmuştum. Bu dikkat etmem gereken bir şey miydi? Neden bana bunu soruyorlardı?

“Sadie hiç şikâyet falan etmedi. Ama... Yarışmada onunla fiziksel temas kurma şekli gözüme batmıştı.”

Babam sanki bu beklediği bir şeymiş gibi başını salladı, sonra da annemle bakıştılar. Saçlarımı tekrar karıştırıp çekiştirmeye başladım çünkü ellerim hâlâ titriyordu ve ellerimle bir şey yapmazsam bütün vücudumun titremeye başlamasından korkuyordum.

“Patenci olarak onun hakkında bir şey biliyor musun? Alexan Kelchevsky?”

“Kelchevsky mi? Kelley ismini kullanıyor. Rus mu?” Babam onayladı. Başımı iki yana salladım ama midem bulanmaya başlamıştı. “Bu ne demek oluyor? Beni korkutuyorsunuz.”

“O zaman bunu görmen gerek.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Sadie

Ne zaman gerçekten uyuduğumdan emin değildim, Rhys bana baktıktan bir süre sonra olmalıydı. Yani uyandığımda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Selam.”

Başım sese doğru döndü.

Rhys oradaydı, yatağa bitişik koltukta oturuyordu. Saçları sanki saatlerdir karıştırıp duruyormuş gibi dağınıktı, üzerinde gri bir eşofman ve Waterfell Hokey tişörtü vardı.

“Saat kaç?” Sesim bitkin ve farklı çıkmıştı.

Bir su şişesi alıp benim için açtı.

“Sabah altı. Gece boyu uyumayı başarmışsın.”

Ama o gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu. Tükenmiş gibiydi, sanki maçtan yorgun gelmiş ve hâlâ uyumamıştı. Sanki bütün gece orada oturup beni izlemişti.

“Maç nasıldı?”

Nedense bu soru onu üzmüş gibiydi. “Maç hakkında konuşmak istemiyorum. Ayağına ne oldu?”

Ah...

“Sanırım burktum. Kayarken.”

Ayağa kalkıp kollarını kavuştururken onda nadiren gördüğüm sert yüz ifadesi bütün gücüyle geri döndü. Bu hâliyle çok uzun görünüyordu. Çok güçlü, çok yakışıklıydı. Neredeyse güzelliği yüzünden neye kızdığını anlayamayacak kadar dikkatim dağılacaktı.

“Aşırı çalışmaktan yani. Fazla antrenman yaptığın için burktun.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyordu. “Hayır. Niye böyle...”

“Lütfen Sadie,” diye fısıldadı. Ve sonra beni izlerken bir şeyler değişti. Nefes verdi ve dağınık saçlarını kulaklarının arkasına kıvırdı. “Acele etme. Duş almak istersen banyom hemen şurada. Ama işin bittiğinde benimle annemin ofisinde buluş.”

Gitmeden önce eğilip alnıma sert bir öpücük kondurdu.

Anna Koteskiy'nin ofisi sessizdi.

Ben içeri girdiğimde Rhys ve babası ayakta sessizce konuşuyorlardı. Anna oturuyordu ve benim için bilgisayarının yanına bir sandalye çekmişti.

“Sorun ne?” diye sordum düşünmeye fırsat bulamadan. “Bir şey mi yaptım?..”

“Başın belada değil, Sadie kızım,” diye fısıldadı Anna ve beni tekrar çağırdı. Oturdum, sırtımı dikleştirdim ve sadece ona baktım.

“Sana sadece koçun hakkında bir şeyler sormak istiyoruz.”

“Koç Kelley mi?” Başını sallayarak onayladı. “On bir yaşımdan beri falan benim koçum. Buraya geldiğimde o da peşimden geldi. Daha önce kardeşlerimle ilgili konularda da yardım

etmişti ama...” Bir nefes daha aldım çünkü burada ne söylememi beklediklerini bilmiyordum.

Yine de bir şey bekledikleri açıktı.

Önce Rhys başladı. “Sana hiç zarar vermedi mi? Fazla çalıştırmadı mı?”

Kelimelerimi dikkatli seçtim. “Ne yapıyorsa bana inandığı için yapıyor. Sert olabilir ama bunun tek nedeni beni seviyor olması.”

Sözlerimi duyan Rhys öfkeyle nefes verdi, kollarını bedenimin etrafından dolayarak monitörü açtı. Monitörde geniş ekrandaki bir video vardı, yıllar öncesine ait bir yarışma videosu. Dört saat uzunluğundaydı ama ortasında bir yerde duraklatılmıştı.

Bu kayıtların bir yerlerde olduğunu biliyordum ama büyük bir yarışmadan falan değildi. Rhys’in bunu bulacağını hiç düşünmemiştim.

Ama işte orada, sonsuz bir kâbus döngüsü gibi benim için oynuyordu. On beş yaşındaydım, siyah kırmızı bir kıyafet giymiştim ve hâlâ avucumun içi gibi bildiğim bir rutini bitiriyordum. Bana birincilik ve Olimpiyat elemelerinde bir şans kazandıracak olan programım sırasında düşmüştüm ve endişemi üzerimden atamamıştım; bu yüzden geri kalan hareketlerim ve dönüşlerim sarsıntılı, robotik ve hissizdi.

Öfkeden köpüren antrenörüme doğru kayarken kıpkırmızı yüzüm ve ağlamaklı hâlimle ne kadar endişeli olduğum çok açıktı. Kulağıma fısıldayıp beni azarlarken eliyle enseme ne kadar sert kavramış olduğu kameradan bile belliydi.

Şimdi o hâlimden nefret ediyordum. Eski hâlimin geri çekilmesini, ona tokat atmasını itmesini ya da öfke nöbeti geçirmesini bekliyordum. Bunun yerine ona iyice sokulmuştum, omuzlarıma attığı ısınma ceketinin altında beni sıkıca kavramış olmasına rağmen ben sanki o benim dayanağımış gibi ona sımsıkı sarılmıştım. Sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Ağır görünüyorsun, rotasyonunu kaybettin.

Zayıf ayak bilekleri benim düzeltebileceğim bir şey değil, başımın belası. Daha sıkı çalışmalısın.

Her zaman yardımcı olmak, beni zorlamak içindi... Böyle düşünürdüm. Grubumdaki diğer kızların aksine beni izleyip bana tezahürat edecek ebeveynlerim ya da bana koçluk yapacak emekli bir patenci ailem falan yoktu. Koç Kelley beni bulana kadar yalnızdım.

“Bu sana normal mi görünüyor?” Rhys kollarını kavuşturmuştu, konuşurken öfkesi yüzünden okunuyordu.

Ağzımı açtığımda tek kelime bile edemedim ama beklerken ailesinin tepkisini ölçüyordum.

“On bir yaşımdan beri koçum o.” Söylenecek doğru şey bu değildi ama ağzımdan tek çıkan bu oldu. “Beni sever ama zorlar da. Bu kötü bir şey değil.”

Yalanlar yalanlar yalanlar.

Bir el omzuma aniden dokununca irkildim. Bay Koteskiy’nin yüzünde kasvetli bir ifade, gözlerinde pişmanlıklarla geri çekilmesini izledim. Ama beni arkamdan saran Anna’ydı, bana sarılırken çenesini başımın üstüne yerleştirdi.

“Senin hiçbir yanışın yoktu,” diye fısıldadı saçlarıma. “Hiçbir yanış yapmadın, tamam mı? Ama bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

“Ben...”

“Sadie,” diye yalvardı Rhys. Hâlâ öfkeliydi ama bana bakarken yüzündeki sert ifade yumuşuyordu. “Onu şikâyet etmelisin.”

Konuşamıyordum, dilim ağzımda ağırlaşmış gibiydi. Onların içini rahatlatmak, Rhys’e iyi olduğumu söylemek istiyordum. Ama söyleyecek söz bulamıyordum.

O anda gözyaşlarım kolayca akmaya başladı ve Anna Koteskiy gözyaşlarım durana kadar bana sarıldı.

Kardeşlerimi geçici odalarına yerleştirdikten sonra Rhys peşimden yukarı geldi.

“Nereye gitmem gerektiğinden emin değilim,” diye itiraf ettim, midemdeki umutsuz, kaybolmuş his boğazımı sıkıyordu. “Ben...”

“Buraya gel, Gray,” diye fısıldadı, kollarını açıp bana kıvrılabileceğim güvenli ve sıcak bir alan sağladı. Beni bir süre öylece kucağında tuttu, saçlarıma yumuşak sözler mırıldanarak başımın üstüne ve alnıma öpücükler kondurdu.

“Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim,” dedim gömleğinin kumaşına doğru.

“Zaten hiçbir yere gitmeyecektim.” Güldü, benden bir gülümseme koparmaya çalışırken bile kelimeleri ciddiydi.

Her zaman olduğu gibi işe yaradı.

Biraz geri çekilip gömleğinin bel kısmındaki kumaşı avuçlarımın içinde sıktım. Sanki her ihtimale karşı sıkıca tutunuyordum. Ama bu adamın bana gösterdiği bir şey varsa o da bir yere gitmeyeceğiydi.

Suçluluk duygusu kök salmaya çalışırken yüzümde beliren ifadeyi görmüş olmalıydı ki ilk gözyaşı serbest kalmadan önce çenemi kavrayıp bakışlarımı kendisine çevirdi.

“Sonsuza kadar her günümü sana ne kadar harika ve özel olduğunu hatırlatarak geçireceğim. Bu kadar cesur, akıllı, yetenekli ve güzel biri beni sevdiği için ne kadar şanslı biri olduğuma hayret edeceğim. Kardeşlerini nasıl sevdiğini görüyorum. Senin sevginin ne kadar özel olduğunu biliyorum.”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve yüzümü kocaman avuçlarının içine aldı.

“Sen buna değersin. Ve hayatımızın geri kalanında her gün seni aksine ikna eden zihnindeki küçük şeytanlarla savaşmak

zorunda kalacaksam bunu seve seve yaparım. Anlıyor musun?"

Bir cevap bekliyordu.

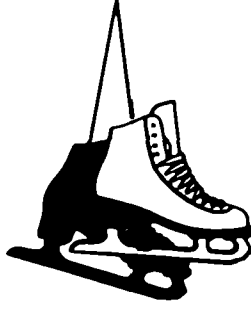
"Seni seviyorum," dedim onun yerine. "Sana güveniyorum. Ve bunu sana daha önce göstermediğim için özür dilerim."

Beni öptü, nazik ve tatlıydı.

"Bunu telafi etmen için dünya kadar vaktimiz var." Çocuksu bir tavırla sırtıttığında kalbimin yerinden fırladı ve bütün bedenim kollarında eridi.

Rhys Koteskiy'yi seviyordum. Ve onu hak ettiğimi öğrenmeye başlamıştım.

Elini bir daha asla bırakmayacaktım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sadie

Sezonun son Patene Giriş dersiydi ve aslında burada olmamalıydım.

Hatta şu an buza koni dizen yakışıklı koç gelmememi *özellikle* istemişti. Noel Galası'ndan önceki son antrenman için gücümü korumamı söylemişti. Ama bu çocuklara burada olacağıma dair söz vermiştim ve niyetim bu sözü tutmaktı. Gerçi o, buza ayak ucumu bile değıdirmeme izin vermiyordu ama olsun.

Mantıken burada sessizce durmalı, rampadan inmeden önce çocukların nispeten daha sıcak olan büfe alanında ayak-kabılarını bağlayıp eldivenlerini giymeyi bitirmelerini beklemeli ve gizlice yaklaşmalıydım. Ama az önceki hokeyci çocuklardan kalan küçük konilerden birini almak için eğilen Rhys'i görünce alaycı bir ıslık çalmadan edemedim. Çünkü onunla uğraşmak istiyordum.

Olan bitenlerden sonra Rhys bana hâlâ camdan yapılmışım gibi davranıyordu. Onu biraz galeyana getirmek istiyordum.

Aniden devrildi; omzunun üstünden bana baktığında yanakları al al olmuş olmasa kısılmış gözleri ve çatılmış kaşlarıyla belki göz korkutabilirdi.

Hokeyin parlak çocuğu olmasına rağmen muhteşem altın çocuk Rhys Koteskiy mümkün olduğunu düşünmediğim kadar sık kızarıyordu. Bunun sebebi ben olduğumda da uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Beni hemen gördü ve sırtarak kulübe alanındaki pervazdan sarkıldığımı görünce kaşlarını kaldırdı, benim gözlerimse onun siniri bozulmuş ifadesini gördükçe dans ediyordu.

“Selam parlak çocuk.”

Görevini bırakması sadece bir saniye sürdü; hemen bana doğru kaydı ve hiç zorlanmadan buzdan çıktı. Beni belimden tutup havaya kaldırdı.

“Sana üzerine basmamayı söylediğimden epey eminim.”

“Neyin üzerine?” diye sordum. Beni kolaylıkla taşıyıp az önce çıktığım soyunma odasına doğru götürürken ben de kucağında rahatlardım.

Bana karanlık, onaylamayan bir bakış attı. “Sadie.”

“Gerçek ismim mi?” diye sorguladım, ellerim ensesindeki bukletlere dalmıştı. “Vay be, başım cidden belada sanırım.” Sesimde başımın Rhys’le belada olmasına üzüldüğüme dair en ufak bir emare yoktu. Muhtemelen onun bela anlayışının genelinde benim sevdiğim bir şey olması yüzündendi.

Bir de üniversite pistindeki erken antrenmanımda bileğimin kaymaya uygun olduğunun onaylandığını bildiğim içindi.

“Bu konuda ciddi ol lütfen,” diye yalvardı ve kıvranmaya başladığımda beni yere bıraktı. Ayaklarımın yere değmesine izin verse de beni yaslanmam için duvara doğru kısırdı. “Ne kadar şiştiğini kendim gördüm. Herif neredeyse kırıyordu...”

Rhys’in gözlerinde azim veya öfke yerine acı olduğunu gördüğümde elimi göğsüne koydum. Acı ve korku duyduğunu fark ettim.

“Hey Rhys,” diye usulca mırıldandım. “Bir şey yok. Azıcık burkulmuş sadece. Takım doktoru buza dönmeme onay verdi.”

Üstüne bir ceket gibi giydiği gerginliği yavaşça üzerinden attı, sadece bana tekrar uzanırken biraz tereddüt etti; bu sefer ellerini açık saçlarımdan geçirdi ve saçımı kulağımın arkasına doğru kıvırdı. Uysal, samimi hareketiyle gözlerim kapandı sonra da eli çeneme doğru kaydı ve bakışlarımı onunkilere çevirdi.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı. “İyi misin?”

“Yemin ederim.”

Dudaklarına yerleşen tebessüm o kadar güzeldi ki dudaklarımı onunkilerle buluşturmaktan kendimi alamadım. Bir kere, iki kere; ikinci öpücüğümüz birbirimizi nazıkçe okşuyormuşuz gibi sürüp gitti.

Köşedeki çantamı ve ona yaslanmış patenlerimi görünce küçük bir endişe dalgası etrafımdaki kusursuz alanı bozacak gibi oldu. Kaymak beni endişelendirmiyordu ama iyi olmamın tek sebebinin Koç Kelley olduğunu düşünmek beni korkutuyordu. Onsuz gerçekten bir hiç miydim?

Ya o haklıysa?

“Seninle o kadar gurur duyuyorum ki,” diye saçlarıma doğru fısıldadı Rhys. Yüzünde mutlu, keyiflenmiş bir ifade vardı.

Gözleri gördüğüm en sıcak kahverengiydi; gülümsemesi dudaklarını geriyor, her iki gamzesini de ıslıl ıslıl parlatıyordu. Rhys yakışıklıydı, evet ama aynı zamanda sıcak, güzel ve iyi kalpli her şey de oydu ve elini asla bırakmak istemiyordum.

“Seni seviyorum.”

Bunu ilk ben söylediğimde nasıl rahatladığını, ellerime doğru nasıl eridiğini asla aşamayacaktım sanırım. Sanki bütün stresi ve endişesi uçup gidiyordu. Rhys’in “seni seviyorum” kelimelerini ailesinden defalarca duymuş olduğunu da biliyordum. Onu sevdiklerini, sevgilerini gösterip ifade ettiklerini biliyordum.

Bu, benim sözlerime verdiği değeri daha da anlamlı kılıyordu.

Bana gösterdiği sevginin her kırıntısını açlıktan ölen bir hayvan gibi yiyip bitiriyordum ve her ne kadar onunla ilişkiye müdahale etmesine izin vermemeye çalışsam da bazen Rhys'le seks yapmayı en kötü, en bunaltıcı hislerimi bastırmak için kullanıyordum.

Ama her geçen gün daha iyiye gidiyordum. Gerçekten.

Elimizdeki kısıtlı zamanda sınırlarımı yatıştırmak için kendimi onun bedenine yaslamak yerine nazik bir gülümsemeyle ondan uzaklaştım.

“Benimle gel.”

Ben çantama ve patenlerime doğru gidip tek elimle onları taşıırken bana kafası karışık bir bakış attı. “Dersimiz var.”

Gülümsedim. “Biliyorum. Onlara bir sürpriz ayarladım.”

Final haftasının son cuma günüydü, bu yüzden herkesi toplamak zor olmuştu ama biz soğuk piste doğru girerken bütün Waterfell Wolves hokey takımı ayaklarında patenleri, üstlerindeyse ceplerine Waterfell logosu işlenmiş ısınma ceketleriyle oradaydı.

Rhys etrafa bakındı. Freddy sopasının ucuna tutunmuş kıkırdayan iki çocuğu buzun üstünde nazikçe çekerek yanımızdan geçtiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaleci ekipmanı olmadan da iriyarı görünen Bennett, sessizce eğilip onun omzuna tutunarak dengede duran küçük bir kızın patenlerinin bağcıklarını bağlamasına yardım ediyordu.

Toren bile gelmişti ki mesafesini ne kadar korumuş olduğu düşünüldüğünde bu beklenmedik bir şeydi. Ona bir kere teşekkür etmeye çalışmışım ama beni geçiştirmişti, yaşananlar hiç olmamış gibi davranıyordu.

Ne kadar çabalasam da o adamı çözemiyordum. Toren sertti, takım arkadaşlarından hiçbirisiyle iyi geçinmiyordu... Ama o gün beni kurtarmıştı. Bununla kalmayıp sanki bunun

belirtilerini biliyormuşçasına aşırı çalışıyor olduğumu önceden de söylemişti. Sanki kendisinin de başına gelmiş gibi.

Siyahlar içinde, kollarını kavuşturmuş buzun bir köşesinde duruyordu; bu sırada Holden da kucağında her zamanki öğrencilerimizden birini –sınıfın biraz gerisinde kalan, Liam gibi kayan çocuğu– tutuyor, Toren'in etrafında daireler çiziyordu.

“Bunu sen mi organize ettin?”

Başımla onaylarken girişin yakınındaki panoların orada birkaç veliyle konuşan koçuna doğru omzumu kaldırdım. “O da yardım etti. Sen demiştin...”

Söyleyeceklerim boğazımda düğümlenirken bir an sustum. “Takımdakilere yakın hissetmediğini, geçen seneki gibi olmadığını söylemiştin. Ve bence First Line Vakfı'yla çalışmak ve hokey oynamadan da buzun üstünde olmak geri dönmene yardımcı olmuştu. Onlarla antrenman dışı zaman geçirmenin takım için iyi olacağını düşündüm. Ayrıca,” dedim omuz silerek, “sana yardımı olmuş bir şey. Belki onlar için de iyi olur. Bu yaşta olmayı onlara hatırlatır.”

Başımın tepesini sertçe öperek beni yanına çekti sonra da heyecanından beni neredeyse kulübeye iterek eğildi ve patenlerimi giymeme yardım etti. Bu hareketin saçmalığına güldüm çünkü doğru düzgün kaymadan önce patenlerimi tekrar bağlamam gerektiğini biliyordum; hele bir de ona yeni rutinimi göstermek üzereyken.

Ama şimdilik idare ederdi.

Elimi tuttu ve birlikte buza adım attık.

Şu andan itibaren... sonsuza kadar.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Üç Hafta Sonra

Sadie

“Bugün harikaydı, Sadie,” dedi kadın ekrandan. Yavaşça başımı sallayıp yorganın içine biraz daha gömüldüm.

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

Sıcak bir gülümseme belirdi yüzünde. “Tamam. Güzel. Bugün tatilden önceki son seansımız ve ocak ayına kadar başka seansın yok. O zamana kadar konuşmamız gereken başka bir şey var mı?”

“Sanmıyorum.”

“Aklına bir şey gelirse numaramın sende olduğunu unutma, tamam mı?”

“Tamam.”

“Ha, Sadie, bu arada?” dedi aramayı sonlandırmadan önce. “Bu gece harika olacaksın, tamam mı?”

Kapatmadan önce ona tekrar teşekkür ettim ve Anna Koteskiy’nin ofisindeki büyük kanepeye uzanarak rahatladım.

Koç Kelley’yi atletizm direktörüne şikâyet ettikten iki gün sonra terapiye başlamıştım. Noel Galası için antrenmana gittiğimde otoparktaki arabasında beni pusuya düşürmek için hazır bekliyordu.

Neyse ki yanımda bana destek olacak birileri vardı.

Max Koteskiy benimle arabasından buz pistinin girişine kadar yürümüştü ancak yarı yolda arkamızdan sinsice yaklaşan koçuma doğru dönmüş ve onunla tartışmaya başlamıştı. Tartışmanın İngilizce değil de Rusça olduğunu anlamam koca bir dakika sürmüştü. Koçumun evlat edinilip Amerika'ya getirilmeden önce orada doğduğunu biliyordum ama daha önce bu dili konuştuğunu hiç duymamıştım.

Bay Koteskiy'nin ona söyledikleri karşısında yüzü solmuştu ve o zamandan beri ne ondan haber almış ne de onu görmüştüm.

Rhys'in babasına kurtarıcı kompleksi yüzünden takılıyordum. Bir kere bile inkâr etmemişti.

Beni yeni terapistimle tanıştıran Anna Koteskiy olmuştu ve onu çok seviyordum. Aşmamız gereken çok şey vardı. Bazı günler terapiyi severken bazı günler nefret ediyordum ve gerçekten çabalamak yerine somurtup oturuyordum ancak terapistim bunun normal olduğunu söylüyordu. Ve sorun değildi.

Şu anda ne hissediyorsam sorun değildi.

Bugün daha çok tatiller ve Noel hakkında konuşmuştuk, dolayısıyla babamdan konuşmamız kaçınılmaz olmuştu.

Babam rehabilitasyondaydı ama bu velayet alma planlarımı değiştirmemişti. Çünkü aynı şeyleri mahkeme kararıyla rehabilitasyona gittiği dönemlerde de yaşamıştık. İşe yarayan bir şey değildi.

Kapı çalındı ve ben yavaşça doğrulurken Rhys başını içeri uzattı, bana bakarken yüzünde sıcak ve şefkatli bir ifade vardı.

"Selam," dedi içeri girip kapıyı arkasından kapatarak. "İyi misin?"

"Evet. Bugün güzeldi."

Yanıma oturduğunda kedi gibi kucağına kıvrıldım. Elleri saçlarımda ve sırtımda aşağı yukarı gezinmeye başladı. Bu ikimizin de terapi sonrası rutini olmuştu. Benim terapim perşembe günleriydi, onunki ise iki haftada bir çarşambaları.

Bazen seanslarımız hakkında birbirimizle konuşuyorduk, bazen de konuşmuyorduk.

Ama her zaman “iyi” bir değişiklik gördüğümüzde bunu birbirimize söylemeye özen gösteriyorduk. Elimizden geldigince birbirimizi yüceltiyorduk.

Kardeşlerim de Koteskiyler sayesinde terapiye başlamıştı. Her şeyi onlara borçlu olduğumu söylemek istiyordum ancak sürekli insanlara borcumu nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenmeden yardım istemenin ve bunu kabul etmenin sorun olmadığını yeni yeni öğreniyordum.

Kış tatilinin başında kar fırtınası çıkmıştı, yani onların evinde kalmaya mecburduk ama sonra onların ısrarıyla orada kalmaya devam edince bütün kış tatilini beraber geçirmiş olduk. Çocuklar mutluydu ve her geçen gün Anna ve Max’e biraz daha bayıldıklarını görüyordum. Ne zaman Oliver’ın Anna’nın kendisine sarılmasına her izin verdiğini ya da Liam’a göre “bütün dünyadaki en büyük televizyonda” hokey izlerken kanepede Max’e biraz daha yakın uzanmaya karar verdiğini görsem içimde derin bir yara iyileşiyordu.

Liam da çok iyi gidiyordu. Sanki burası yeni evymiş gibi bir gecede yerleşmişti. Rhys ve ailesi onları şımartıyordu ama bunu hak ediyorlardı.

“Saat kaçta pistte olman gerekiyor?” diye sordu Rhys alnımı ve yanaklarımı öperken.

Gülümsedim ve esnedim; duygusal ve fiziksel olarak hâlde epey bitkindim.

“İki saat sonra falan?”

“Harika.” Gülümseyerek beni gelinmişim gibi kucağına aldı ve odadan dışarı çıkardı. “Hadi biraz kestirelim.”

Teklere bir gecede yeni bir koç gelmişti ve üçü de bunu kabul etmese bile Koteskiy ailesinin sağladığı fonun buna ne kadar yardımcı olduğunu tahmin edebiliyordum.

Koç Amber kibar ama katıydı; bu hâlini gerçek bir koçun olacağı gibi sağlıklı bir otorite olarak algılıyordum. Manipülasyon, izolasyon ya da acımasızlık değildi. Bunun benim hatam olmadığını da anlamıştım; çok küçüktüm ve etrafımda bunun olmasını engelleyecek ya da bunun doğru olmadığını fark edecek yetişkinler yoktu.

Ayrıca bu akşam sergileyeceğim Noel Galası rutinimin koreografisini yapmama da izin vermişti. Pink Floyd’un “Wish You Were Here” şarkısıyla. Koç Kelley, gücümün sadece vahşiliğimde olduğunu söyleyerek bu kadar lirik bir şey seçmeme asla izin vermezdi ama Koç Amber beni her zaman yeni bir şeyler denemeye teşvik ediyordu, başarısız olsam bile.

Rhys kafasını yastığa koyduğu anda uyuyakaldı ancak ben bütün yorgunluğuma rağmen uyumadım. Odasındaki kapalı panjurlardan sızan gün ışığı yakışıklı yüzünde dans ederken hayranlıkla onu izledim.

Geçtiğimiz yaz buzda geçirdiğimiz o günden bu yana onun büyümesini, değişmesini izlemiştim. Vücudunun değişip dönüştüğünü, her zamanki büyük iştahını bastıran endişenin ortadan kalkmasıyla yeniden forma girdiğini görmüştüm.

O kadar güzeldi ki.

Kardeşlerime olan içten sevgisi, yaptığım her şeyi desteklemesi. Kalbime nezaketle dokunup öfkem karşısında metanetle durması. Öfkemin ve kendimden nefret etmemin sarmaşıklarını sanki sadece bunun için yaratılmış gibi söküp atmıştı.

Uzun zamanımı almıştı ama artık onun kim olduğunu biliyordum.

Rhys Koteskiy saf altın gibiydi. Bunu biliyordum. Ve yakında bütün dünya da öğrenecekti.

Bu yüzden yatağının lacivert çarşafları arasında sadece ikimizin olduğu bu anların keyfini çıkardım. Günün titrek ışığı altında kollarının rahatlığında güvende ve sıcacıktım; onun sabit, güçlü kalp atışlarının sesiyle uykuya daldım.

KAPANIŞ

Üç Yıl Sonra

Rhys

Resmî olarak NHL'e katıldığımda basının kötü olacağını düşünsem de babamla aynı ortamda bulunduğumuzda onların yanında hiçbir şeydi.

Şöhreti asla sönmeyecekti. En çok Stanley Kupası kazanma rekorunu hâlâ elinde tutuyordu. New York Rangers'taki üçüncü yılım olmasına rağmen takas söylentilerinin ardı arkası kesilmiyordu, bu da spor spikerleri tarafından sürekli takip edildiğim anlamına geliyordu.

Yine de babam bir şekilde Waterfell'in yerel pistini ve First Line Vakfı'nı basından uzak tutmayı başarmıştı.

Büyüdüğüm şehrin pistine girmek bana küçük bir mahremiyet ânı gibi geliyordu.

Yaşadığım mahremiyete saf mutluluk da eklendi ve bu da eski Waterfell Üniversitesi tişörtümü ve eşofmanımı giymiş, ailemin hayır kurumunun yeni artistik patinaj bölümünün şu anki baş antrenörü gibi değil de uykulu bir üniversite öğrencisi gibi görünen kız sayesindeydi.

Sadie Brown her zaman bakmak istediğim tek şey olacaktı, buz üzerinde ateş gibi parlıyor ve ısıldıyordu. O her zaman güzeldi ama sanırım ona olan tutkum her geçen gün daha da artıyordu.

Kısa bir süre önce saçlarını kestirmişti ve bana önceden haber vermemişti; koyu parlak saçları omuzlarına dökülürken teni New York kış rüzgârlarından pembeleşmiş hâlde daireme geldiğinde neredeyse koridorda ona saldıracaktım.

Söz konusu o olduğunda bir hayvana dönüşüyordum ve duracak gibi de değildim.

Önümdeki üç deplasman maçından önce –bu kez aynı hafta içinde Montreal ve Florida’ya gidecektim– dairemde mümkün olduğunca uyumam gerekirken trene atlayıp doğruca buraya gelmiştim. Çünkü birkaç gün boyunca biraz yorulacak olsam da Sadie’yle bir saat geçirmek için her şeyi yapardım.

Çocuklarının okuldan çıkmasını bekleyen ebeveyn grubunun yanında durup onu izledim.

Onu her dakika izlesem de asla doymayacağımı biliyordum.

“İyi miydi?” diye sordu tereddütlü kısık bir ses.

“Harika, Tiff.” Sadie pembe ve altın sarısı giysiler içindeki ince genç kıza doğru başını salladı. “Kısa sürede daha da hızlı dönmeye başlayacaksınız.”

Bu övgü dolu sözler kızın bir tur daha atmaya giderken âdetâ parıldamasına neden oldu.

Gürültülü bir çarpışmanın ardından gelen sinirli bir çığlık, pistin dikkatini bir çift eski ten rengi paten ve büyük bir tişört giyen kısa boylu kıza çekti. Sadie’nin bahsettiği, şikâyet ettiği ve aynı anda savunduğu kızdı bu. Bana sorarsanız onun küçük versiyonu gibi görünüyordu ama çenemi kapalı tutuyordum.

Kız, Sadie’nin yaptığı düzeltmelerle dişe diş mücadele ediyordu ama onun gibi giyiniyordu ve –ne kadar isteksiz olursa olsun– ondan istenen her şeyi yapıyordu. Benim güzel kız arkadaşım gibi biri olduğu belliydi. Biraz huysuz ama içten içe yumuşaktı; sadece ona özen gösterilmesine ve biraz ilgi görmeye ihtiyacı vardı. Doğru bir rehberliğe.

Ve kız her ne kadar bunu göremese de Sadie ona bu rehberliği sağlıyordu.

“Everly,” diye çıkıştı Sadie öfkeli kıza. “Ne zaman dediğimi yapmasan olay çıkarmana gerek yok.” Kollarını kavuşturarak kıza biraz daha yaklaştı. “Şimdi tekrar dene. Çok yaklaştın.”

“Bu saçmalık.”

“Söylediklerine dikkat et,” diye tersledi Sadie, sanki kendisinin iki lafından biri küfür değilmiş gibi. Sırıtmamak için kendini zar zor tuttuğunu buradan bile görebiliyordum. “Lütfen.”

“Neyse ne.”

Sadie iç geçirdi ve ellerini ağzının iki yanına koyarak seslendi. “Tamam, toplanın.”

Her zamanki gibi küçük öğrencilerinin gözlerinde yıldızlarla onu izlemelerine aldırmadan hepsini kovaladı. Hepsi hızla dışarı çıkarken Sadie minik konileri toplamaya ve beyaz tahta kalemi izlerini buzdan silmeye koyuldu.

Girişteki panoya yaslanıp beni fark etmesini beklerken gülümsüyor ve muhtemelen aşk acısı çekiyor gibi görünüyordum.

Beni gördüğünde gözlerini kocaman açtı ve hemen ardından gülümseyerek bana doğru koşmaya başladı. Ceketimi tutup beni neredeyse buzun üzerine çekmeden önce elindeki her şeyi kapının eşiğine fırlattı. Yandaki cama sıkıca tutunarak bir süre dudaklarımı yalayıp yutmasına izin verdikten sonra beline uzanıp onu kucağıma aldım.

Onu tribünlere taşıırken boynuma doğru, “Seni özledim,” diye mırıldandı.

“Ben seni daha çok özledim, Gray.” Başının üstünü öptüm. “Çantan nerede?”

Çantayı işaret etti, ben de aldım. Patenlerini çözdüm ve spor ayakkabılarını giydirmeden önce küçük ayaklarına masaj yaptım. Bu sırada sanki ortadan kaybolacakmışım gibi bana bakmaya devam ediyordu.

Aramızda çok büyük mesafeler olmasa da yine de farklı şehirlerdeydik ve zorlanıyorduk; özellikle de ilk yılımda.

Rangers'a seçildiğimde benimle New York'a gelmesini istemiştim ama Oliver ve Liam'i geride bırakmayacağını biliyordum. Onlara bakmak istediğini ve aileme tamamen güvenemeyecek kadar korktuğunu da biliyordum.

Çaylak yılım çok zorlu bir öğrenme süreciydi –özellikle de sezon boyunca ne kadar az zamanım olacağı düşünülürse– ama birçok iyi deneyim de yaşamıştım. İlk turda yenilmemize rağmen play-off'lara kalmayı başarmamızın yanında yeni arkadaşlar da edinmiştim. Bir tanesi bana sakatlık ve akıl sağlığıyla ilgili kendi mücadelelerini anlatmıştı.

Hatta *Sports Illustrated* için erkeklerin ruh sağlığı ve ihtiyaç duyduğunuzda nasıl yardım isteyebileceğiniz hakkında bir makale bile yazmıştık. Bunun neredeyse ilk yıldaki tüm maçlarımdan daha büyük bir başarı olduğunu söyleyebilirdim; dünya çapında medya ilgisi, röportajlar, TikTok hayran hesapları gibi etkileri olmuştu.

Ayrıca onu tren istasyonundan her aldığımda, gelebildiği maçlardan sonra ya da benim eski odama taşındığı ailemin evine geldiğimde kıskanç bir Sadie'nin üzerime atlayıp beni yemeye hazır olmasına neden olacak kadar ilgi toplamıştı.

Her gece *benim* yatağında uyuduğunu bilmek ona yakın olmamakla ilgili koruyucu içgüdülerimi yatıştırıyor, içimdeki tuhaf ilkel tarafı sakinleştiriyordu.

Geç mezun olmuştu, son sınıflar ilkbaharda mezun olduktan sonra o bir sonraki sonbaharda bitirdi. Bu onun kendisiyle ve yaptığı işle daha fazla gurur duyarak mezun olmasını ve tacizci koçunun baskısı olmadan bir tur daha yarışarak paten kaymasını sağlamıştı.

“Burada olduğuna inanamıyorum. Seyahate çıkmadan önce sadece iki günün var sanıyordum.”

Yüzümü buruşturup bacaklarına birkaç daire çizdim. “Öyle zaten. Ama orada olmaktansa burada olmayı tercih ettim.”

Sadie mezun olduğunda babamın teklif ettiği işi kabul etmişti. Babam ona First Line Vakfı’nın artistik patinajcılar için bir bölüme ihtiyaç duyduğunu söylemiş ve bu bölümü açmak için ondan yardım istemişti.

Yakınımda olması, beraber yaşayabileceğimiz bir yerde çalışması güzel olurdu ama şimdi mutluydu, yardımcı oluyordu ve hâlâ sevdiği işi yapıyordu.

Bu çok daha kıymetliydi.

“Arabayla mı geldin?”

Başını iki yana salladı. “Baban bu sabah vakıf yöneticileriyle toplantımızdan önce beni aldı. Yani tamamen seninim.”

Waterfell’in biraz dışında, Boston’a giden yol üzerinde güzel bir sitede olan yeni dairesine gittik. Trene sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi, küçük üniversite şehrimiz gerçekten büyümeye başlamıştı.

Eve varamadık çünkü Sadie kiraladığım arabanın konsolundan tırmanıp kucağıma oturdu, ellerini saçlarıma daldırdı ve dudaklarını sertçe dudaklarıma yapıştırdı. Dışarısı neredeyse buz gibiydi ama beni bıraktığında onun altında ter içinde ve nefes nefese kalmıştım.

“Hadi içeri girelim, parlak çocuk,” diye mırıldandı. Başını göğsüme, çenemin altına koydu. Ona daha da sıkı sarıldım ve gülümsedim. “Sana daha çok ihtiyacım var.”

“Tamam, Gray.”

Sadie

Büyük bir gürültüyle uyandım ve soğuk çarşıların arasında döndüm.

İkisi de sinirlerimi bozdu. Ama daha çok çıplak ve etrafımda kıvrılmış hâlde uyuyor olması gereken 1.90'lık kaslı adamın yokluğuna sinirlendim.

Ona seslenmek yerine yataktan kalkıp küçük banyoma ilerledim ve artık neredeyse içinde yaşadığım eski tişörtlerinden birini ve hava *dondurucu* olduğu için uzun bir pijama altı giydim.

Kuzeydoğu'da doğup büyümeme rağmen havanın bu kadar soğuk olmasına asla alışamayacaktım.

Dişlerimi fırçalayıp kısalttığım saçlarımı taradıktan sonra mutfığa doğru ilerlerken ısıyı biraz yükselttim ve tanıdık bir kıkırdama duyunca duraksadım.

Rhys'i eşofman altı ve omuzlarının genişliğine yetecek büyüklükte lacivert bir Rangers sweatshirtü içinde, bu daireye ısınmamı sağlayan yeşil fayanslı mutfığın hemen dışındaki küçük kahvaltı masama tabakları yerleştirirken gördüm.

Her zaman düşündüğüm gibi olağanüstü görünüyordu. NHL onu daha da güçlendirmişti, formunun zirvesindeydi ve dün gece bana defalarca sahip olmasının acısını hâlâ hissetme- me rağmen ağzım sulandı.

Ama ona asla doyamayacaktım. Sonsuza dek onun her parçasını arzulayacaktım.

On beş yaşında ve benim boyumu çoktan aşmış Oliver sandalyelerden birine oturmuş, dokuz yaşındaki Liam'ın çıplak elleriyle pankekleri kapıp biftek yiyen bir köpek gibi parçalamasına bakarak başını sallıyordu.

Liam gülüp Rhys'e baktı, herkesten çok idolleştirdiği adamın hâlâ onu izlediğinden emin olmak istiyordu. Rhys içtenlikle kahkaha atarak kardeşimin kumral buklelerini şakacı bir tavırla karıştırdı.

Liam'ın artık hokey oynamaması önemli değildi. Şimdi tamamen Marvel çizgi romanlarına ve çizime kafayı takmış durumdaydı; zamanının çoğunu Anna Koteskiy'nin hediye

ettiği bitmek bilmeyen resim defterlerine kendi süper kahraman hikâyelerini çizerek geçiriyordu. Yine de Rhys'e hâlâ yıldızları gökyüzüne o yerleştirmiş gibi bakıyordu.

Terapistim Liam'ın kahraman hayranlığının Rhys'in çocukların önünde bana davranışından, benimle ilgilenme şeklinden kaynaklandığına inanıyordu. Rhys, Liam'ın sahip olduğu ilk erkek rol model, onunla ilgilenen ilk yetişkin erkekti. Ona *seni seviyorum* diyen ilk erkekti.

Oliver ise farklıydı. Rhys'i *seviyordu* ve hâlâ hokey oynadığı için onu örnek alacağı, olmayı hedeflediği biri olarak görüyordu. Ama hayatında ilk kez kendini güvende hissetmesini sağlayanlar Koteskiylerdi.

Benim öğrenmek zorunda kaldığım şey ise bunun çocuklarla kötü bir iş çıkardığım anlamına gelmediği idi. Elimden gelenin en iyisini yapmış, onları korumuştum. Ama Oliver'ın yaşı büyüktü ve her şeyi anlayabildiğinden asıl o *beni* korumak istemişti. Bu yüzden hep tetikte yaşamış, benim için savaşmaya hazır beklemişti.

Babam alkollü araba kullanma olayı –ve hakkında hiçbir fikrim olmayan bir yığın tutuklama emri– yüzünden hapse girdiğinde velayetten kolayca vazgeçmişti. Anna ve Max'le birlikte çocukların birincil vasisi olmama karar verilmişti.

Birkaç ay süren tartışmalardan –ve ne olursa olsun her zaman onların gerçek vasisi olacağıma dair verilen sözlerden sonra– Anna ve Max Koteskiy kardeşlerimi evlat edinmişti.

Üçümüz için de zorlu bir yolculuk olmuştu ve terapi her şeyi daha da iyi hâle getiriyordu.

Ama artık onların ablası olabiliyordum. Onları seviyordum, büyütüyordum, büyümelerini izliyordum ve bir sonraki yemeklerinin nereden geleceği ya da kiramızı nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenmiyordum.

Artık Oliver isterse özel hokey akademilerine ve eğitim kamplarına gidebilecekti. Artık Liam notlarını ve sanat projelerini içinde sadece bira şişeleri ve boş vaatler olmayan bir buzdolabının kapağına asabilecekti.

Şimdi onların serpilmelerini izleyebiliyor ve gece uyuduğumda mutlu olduklarını biliyordum.

Bunu *ben* başarmıştım. Onları oradan çıkarmıştım.

Girişteki kemere yaslanıp rahat bir tavırla, Rhys'in her yerde çok satan formasını giyen kardeşlerimin televizyonda gözlerini ayırmadan izledikleri maçlar hakkında ona soru üstüne soru sormalarını seyrediyordum. Kanepedeki enerji seviyesiyle neredeyse Rhys'in babasının, oğlunun maçlarına gitmediği zamanlardaki hâline rakip oluyorlardı.

"Bugün pankek var, ha?" diye sordum gülümseyerek, Oliver'm arkasından yaklaşıp ellerimi siyah, dağınık saçlarında gezdirirken.

Rhys eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Güzel bir gün olacak demek," diye cevap verdi. "Değil mi çocuklar?"

"Evet," dedi Liam şarkı söyler gibi. Şurup damlayan pankeklerden devasa bir ısırık aldı ve çalmayan bir müzikle dans ediyormuş gibi koltuğunda zıpladı. "Güzel bir gün olacak çünkü Rhys sana evlenme tek-"

Rhys'in eli Liam'in ağzına giderken Oliver'ın Liam'i masanın altından tekmeleme sesini duyar gibi oldum. Liam yutkunup başını eğerken iyice utanmış ve özür diler gibi görünüyordu.

"Özür dilerim."

Yüzümde bir gülümseme belirirken içimdeki mutluluk ben neredeyse kıkırdayana kadar büyüdü. Rhys'in endişeyle ensesini ovuşturmasını izledim ama kendisi de bir kahkahayla mücadele ediyordu.

"Pankeklerini getireyim," diye mırıldandı ve küçük mutfağın köşesine doğru döndü.

Arkasından gidip sessizce ve hızla kollarımı ince beline doladım, yüzümü sırtının ortasına bastırdım ve temiz yaz yağmuru kokusunu içime çektim.

“Rhys ne yapacak?” diye sordum sözcüklerin arasına öpücükler sıkıştırarak.

Bildiğimden emin gibiydim ama *şimdi* söylemesi için umutsuz bir ihtiyaçla dolup taşıyordum. Beklemek istemiyordum. Sonsuza dek *onun* Gray’i olmak istiyordum.

İç çekip öne doğru eğildi, sonra da kollarımın arasmda dönüp çenemi hafifçe kavrayarak yukarı kaldırdı.

“Evlen benimle,” dedi. Yanakları pembeleşmişti ve elleri titriyordu. Gergindi.

Bu hâli içimi ısıttı, o kadar heyecanlandım ki yanaklarımın onunkilerden daha da kızardığına emindim. Ama elini dudaklarıma götürüp avucunu öptüm.

“Evet, parlak çocuk,” dedim tenine, bir sır verir gibi. “Sonsuza kadar evet.”

Beni bir çığlıkla havaya kaldırmadan önce avazı çıktığı kadar, “Evet dedi!” diye bağırdı. Oliver gülümseyip alkışlıyor, Liam da küçük bir kurt gibi uluyordu. Bense üzgün gözleri artık üzgün olmayan altın çocuğumun gözlerinin içine bakıyordum.

Her şey istediğim gibi giderse bu gözler bir daha asla üzgün olmayacaktı.

